

Giới thiệu Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ

Thân là một tiểu thư nhà quyền quý, thế nhưng lại bị người em họ cũng chính là thân tỷ muội của mình hại chết.

Cái chết khiến cô không cam tâm nhưng cô cũng chấp nhận xem như thay cha trả nợ máu.

Nào ngờ khi chết đi linh hồn lại bị một hệ thống thần bí bắt lại, tổng đi trọng sinh sang dị giới.

Thâm thể nào lại rơi vào một vị công chúa bị bỏ rơi, lại còn nữ phụ dead end trong một bộ tiểu thuyết hạng ba.

Sống hai kiếp cô có tạo nghiệp gì mà chết lên chết xuống cả chục lần.

"Grừ! Bỏn cô nương không phục! Vì có gì mà ta suốt ngày ăn dead flag thế hả??? Chờ đấy! Chị đây sẽ thu thập cả lũ thần kinh bọn bay!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nữ tổng tài chết rồi

Cố Y Dạ thân là một đại tiểu thư, gia tộc quyền thế có thừa, tiền tài không thiếu, riêng cô là chủ nhân của cái mớ gia sản ấy.

Cha cô cưng con gái như báu vật, chưa đầy 18 tuổi đã làm sẵn một bộ giấy tờ đem toàn bộ sản nghiệp Cố thị đứng tên cô. Ông chỉ làm giám đốc điều hành tạm thời, khi nào cô đủ lông đủ cách liền sẽ giao quyền điều hành lại cho cô.

Ý định là thế, nhưng nào ngờ cô vừa lên nắm quyền được hai năm, công ty đang trên đà đi lên thì rộ lên tin nữ chủ tịch bị bệnh chết rồi!!

Má nó chứ!! Bệnh chết cái quần nhé! Lão nương là do bị độc chết chứ bệnh hại gì!

Chỉ trách bản thân Cố Y Dạ lơ là cảnh giác, lại đi nuôi một con hồ ly thành tinh bên cạnh. Đàm Nhu là bạn cô, cô không có ý đề phòng ngược lại đi tin tưởng con hồ lyêu này. Kết quả là sao? Chết thảm đấy!

Đàm Nhu lợi dụng việc Cố Y Dạ tin tưởng mình, mỗi ngày đều "chăm sóc" chu đáo. Cố Y Dạ làm việc ngày đêm, cô ta không quên đem cho bạn mình một tách trà có độc.

Ngày qua ngày, lượng độc nhỏ trong tách trà cô ta đem tới cứ tích dần, tích dần. Cuối cùng Cố Y Dạ thổ huyết mà chết. Lại được bác sĩ chuẩn đoán là do lao lực nên gây ra tình trạng căng thẳng tâm lý, hộc máu mà chết?

Phút cuối sinh mệnh, Đàm Nhu đắc ý nhìn Cố Y Dạ cười nham hiểm.

"Bạn tốt à! Đừng giận nhé? Tôi đây nào có muốn ép cô tới bước này. Chỉ trách cô là Cố gia đại tiểu thư, quyền lực đầy mình, mà tôi, lại chính là tham cái thứ quyền lực đó."

Cố Y Dạ bất lực nằm trên sàn với vũng máu chảy ra từ miệng. Cô trừng mắt nhìn Đàm Nhu, cô khinh bỉ, chán ghét, căm hận cô ta.

"Trùng gì mà trùng! Ai bảo cô cướp đi thứ nên thuộc về tôi?"

Đàm Nhu tức giận đập lên người Cố Y Dạ mấy phát.

"Cô có biết không? Cha tôi là em trai của ba cô, tôi là em họ của cô. Cha tôi ấy à, rất được ông cưng thuận, ông còn có ý muốn đem sản nghiệp Cố gia cho cha thay vì Cố Hữu Viện."

Nói đoạn cô ta bóp cằm Cố Y Dạ, kề sát mặt để lộ ánh mắt căm hận.

"Nhưng mà cô biết không? Cha cô lại bày kế hại người cha đáng thương của tôi. Ông ấy cũng như cô, không chút nghi ngờ, tin tưởng dựa dẫm vào một con quỷ. Cuối cùng, ông ấy bị lộ scandal hãm hiếp nữ sinh cấp 3 và còn quấy rối nhân viên nữ. Ông nội tức giận thừa kế, mẹ tôi tức giận bỏ nhà ra đi, cha tôi tuyệt vọng uống thuốc độc tự sát. Còn tôi, chỉ mới 5 tuổi rưỡi, không có ai thêm quan tâm tôi, ông nội lại chán ghét, đem tổng tôi vào cô nhi viện."

Đàm Nhu siết mạnh tay khiến Cố Y Dạ đau đớn. Nhưng Cố Y Dạ lại không ngờ tới sự tình như vậy, có phần thương hại Đàm Nhu.

"Cô biết không, đáng lẽ tôi không có sát ý như bây giờ, cha mẹ nuôi tôi rất tốt, cuộc sống cũng an bình. Nhưng đó là cho tới khi tôi gặp cô. Nhìn cô sống vui vẻ lạc quan như vậy. Tôi! Không! Cam! Tâm!"

Nói rồi nước mắt Đàm Nhu chảy dài, cô ta đứng dậy. Mím cười tà mị nhìn Cố Y Dạ, miệng gọi một tiếng chị gái à ngọt ngào rồi đổ vào miệng cô một thứ thuốc gì đó.

Loại thuốc kì lạ này hành hạ Cố Y Dạ không ngừng. Dạ dày như bị xé rách, ruột gan phèo phổi như chạy loạn, miệng lại không phát ra được hơi. Cô ói máu rồi chết đi.

"He..he he! Ahahaha! Nhìn cô buồn cười quá đi chị họ à! Xuống hoàng tuyền vui về nhé! Cha chị và Cố thị, cứ để một tay tôi chăm sóc cho"

Đàm Nhu cười như một kẻ điên loạn, khi bỏ đi vẫn còn khúc khích. Ánh mắt vẫn còn tia máu như lại định hãm he con mồi tiếp theo.

Nữ tổng tài Cố Y Dạ-cứ thế mà kết thúc một đời.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trọng sinh nơi dị thế

Lúc Cố Y Dạ ngỡ đã chết đi thì trong đầu cô có một giọng nói nghe rập khuôn như robot vang lên.

"Xác nhận thân thể đã chết. Tiến hành chuyển đổi linh hồn. Đang kết nối tới Thiên Nhan đại lục-Đông Vận quốc....Kết nối thành công, chuyển đổi linh hồn thành công. Bắt đầu xác nhập thân thể..."

Giọng nói cứ đều đều vang lên trong đầu cô.

"Xác nhận thân thể, kí chủ Cố Y Dạ! Chúc mừng thành công trọng sinh qua dị giới!"

Wait! What? Trọng sinh?? Là cái gì? Cố Y Dạ vẫn còn ý thức được nhưng dường như không cảm giác được xung quanh, không nhìn được gì.

"Linh hồn đã được xác nhập, thai nhi đang được hình thành. Linh hồn đang được bảo toàn chờ ngày sinh hạ thân thể liền xác nhập."

Nghe tới đây Cố Y Dạ như bị cường chế ngủ đi. Linh hồn cô ngủ say trong thân thể của một bào thai vừa hình thành.

Đúng chín tháng mười ngày, cô lại bị cường ép tỉnh dậy, trong tiềm thức lại nghe được tiếng nói rập khuôn đó.

"Xác nhận bào thai đã được sinh ra, tiến hành xác nhập linh hồn...Xác nhập thành công! Chào mừng kí chủ tới thế giới mới!"

Lúc này cô mới mở mắt ra được, dù linh hồn đã 27 năm tuổi nhưng thân thể chỉ vừa được sinh ra. Ruột chưa cắt ròi, máu me bết bết khắp thân.

Hoàng cung Đông Vận quốc thì nhau truyền tin Chiêu phi đã hạ sinh thập tam công chúa. Người người trong tâm trạng vui mừng lại bỗng bất ngờ khi thấy trên bầu trời xuất hiện hình ảnh phượng hoàng nổi lên sáng rực giữa trời đêm. Nó kêu "Kréc!" một tiếng rồi nhạt dần và biến mất.

Lúc này cả hoàng cung và kinh thành không khỏi bất ngờ. Chẳng có lẽ một vị vương hay hậu đã được sinh ra? Dân chúng trong kinh thành và người trong cung đều đinh ninh cho rằng vị thập tam công chúa kia sau này sẽ lớn mạnh, biết đâu lại lên làm nữ đế.

Có người mừng, kẻ ghen ghét, giận dữ, cũng có người lo sợ. Một đêm dài cứ như vậy mà qua đi. Cố Y Dạ một lần nữa được sinh ra. Sinh ra trong hoàng cung Đông Vận quốc, vừa sinh ra đã tạo ra sóng gió cho cả hoàng cung, mẫu thân nàng giờ là người sẽ hứng chịu tác hại của con sóng ấy.

Chiêu phi vừa sinh hạ thập tam công chúa, cơ thể còn chưa hồi phục không hiểu sao lại dính một cái tội độc chết con gái chưa chào đời của Vệ tần. Liền bị phạt đóng cửa cấm túc một tháng, chuyển sang Đông Bạch cung-cung rách nát nhất,nhỏ nhất, lại còn có lời đồn là ma quỷ đi lại vất vớ khắp cung.

Chiêu phi lực bất tòng tâm đành cam chịu, may mắn nàng còn chưa bị phế chức, chưa bị đẩy vào lãnh cung. Đứa con vừa sinh ra là họa cũng là phúc của nàng, đã cứu nàng khỏi vế vào lãnh cung.

Vị Vệ tần kia là thị thiếp được hoàng thượng cưng sủng, nàng ta khóc lóc bên hoàng thượng, cố gắng khích tướng hoàng thượng để Chiêu phi bị phạt nặng. Hoàng thượng tuy tức giận nhưng như nề tình vị thập tam công chúa vừa chào đời kia. Hắn chỉ phạt Chiêu phi cấm cửa một tháng, còn phong Vệ tần lên làm phi-làm Vệ phi.

Về phần Cố Y Dạ, thân thể chỉ vừa được sinh ra, đầu óc chưa thể tự ý thức, hệ thống liên tấn cấp, cho cơ thể sơ sinh kia một khối óc minh mẫn, đủ để giữ cho suy nghĩ cô được rõ ràng, thông suốt.

"Kí chủ! Cảm giác chui ra từ bụng mẹ thế nào?"

Cố Y Dạ không nói được liền thử vận dụng suy nghĩ giao tiếp với cái màn hình 3D hiện ra trong thần thức của mình.

"Nhóp nhóp, khó chịu."

Cô đáp nhanh gọn.

"Kí chủ! Đừng cộc lốc thế! Dù sao bản hệ thống đây cũng là đã cứu cô một mạng, đem linh hồn cô đi trọng sinh vào dị thể giới. Cô nên cảm kích ta một chút chứ!"

"Cảm kích người? Có! Nhưng sao người không cho ta đi đầu thai ở thể giới cũ, đem tổng ta tới nơi dị giới này làm gì? Lại còn trong chốn thâm cung đầy âm mưu quỷ kế này, khác nào cho ta đi tìm nơi chết hả?"

Cố Y Dạ cười mỉa với cái màn hình lơ lửng kia.

"Kí chủ, cô thích nghi với thể giới này thật nhanh nha!"

Cái màn hình kia bày ra hình khuôn mặt ngạc nhiên. Khuôn mặt của hệ thống cũng rập khuôn, đơn giản là mấy cái hình tròn, vuông, tam giác đặt ở các vị trí mắt miệng và lông mày.

"Cô đừng lo! Bản hệ thống đã đem cô tới đây tự nhiên sẽ có sắp xếp cho cô chu toàn, bảo đảm cô sống sót cho tới khi hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống."

"Hả?! Nhiệm vụ? Nhiệm vụ g. "

Chưa kịp nói hết câu ý thức cô đã thiếp đi.

Đơn giản là vì cơ thể còn quá non mà năng lượng cần để duy trì ý thức lại nặng. Nên hệ thống cưỡng chế cho tiềm thức đi ngủ để cơ thể hồi phục lại năng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Dead flag ngập đầu

Chiêu phi tội nghiệp phải ở trong cái nơi tồi tàn kia, chịu đựng đủ một tháng, tới ngày đầy tháng của thập tam công chúa liền được trở lại cung điện cũ-cung Chiêu Hòa. May mắn làm sao, hoàng thượng dù giận nhưng vẫn hoàn toàn chưa mất đi tâm ý với nàng, vẫn còn quan tâm tới nàng, nên những kẻ nô tài kia không đối xử bạc bẽo mà có phần quan tâm chăm sóc cho nàng và Cố Y Dạ.

Ở thế giới này, thập tam công chúa được tên là Liễu Y Dạ, lấy theo họ của cha cô-đương kim thánh thượng, tên húy là Liễu Văn Phong.

"Kí chủ! Cô vẫn còn có gì khúc mắc sao?"

Cố Y Dạ chẳng buồn đáp lại. Kiếp trước là do chết quá sớm, không kịp xác nhận lại có thật là cha mình có làm ra những chuyện độc ác như thế không. Mà lúc này chuyện đó cô cũng không quá quan tâm nữa, cứ coi như là thật, cô cũng chỉ coi là cha nợ máu con trả thay, lo đẹp.

Chuyện cô quan tâm hơn là làm sao để sống sót trong chốn thâm cung này, đồng thời làm cái nhiệm vụ chết tiệt kia của hệ thống.

Sau khi nghe hệ thống bắt đầu phổ biến nội dung nhiệm vụ, mở đầu lời của hệ thống, cô mới biết thật ra cái thế giới này lại có sự vận hành tựa như nội dung của một cuốn tiểu thuyết hạng ba vô danh. Nội dung của nó dài lan man khiến Cố Y Dạ còn nhỏ nghe hệ thống nói mà ngủ lên gật xuống.

Đã lược bớt bảy nghìn ba trăm chữ, nội dung chính là: Nam chính-Lưu Viễn, một người xuất thân gia đình thương nhân bị tuyệt diệt, lưu lạc nơi trần gian, bị bắt làm nô lệ. Sau này được một vị công chúa đưa vào cung làm nô tài, bị hành hạ không thôi. Tuy nhiên hắn vẫn cố gắng vận dụng mọi nguồn lực chăm chỉ luyện võ, học hành, đồng thời suốt ngày giả phế vật, làm bộ xấu xí để thoát khỏi cảnh trở thành nam sủng của vị công chúa kia.

Năm 15 tuổi, tình cờ kịp thời cứu giá hoàng thượng liền bắt gió bay lên. Được hoàng thượng trọng dụng như một vị nhân tài. Suốt ba năm bên cạnh nỗ lực học tập và trợ giúp hoàng thượng lại càng được ngài ưu ái. Tới mức năm hắn 18 tuổi liền được hoàng thượng nhận làm con nuôi, phong hiệu quan tứ phẩm, ban hôn cho hắn một vị thập tam công chúa-Liễu Y Dạ.

Cô công chúa này cũng si mê hắn, nhưng hắn một mực không quan tâm tới cô. Đem lòng đi yêu thích nữ chính là Bạch Nhu. Sau này nữ phụ ngược nữ chính tới tấp nhưng nữ chính lại tốt bụng không nói chuyện này cho ai, một lòng cam chịu. Nam chính biết lại thêm phần cảm động.

Hắn cố gắng cống hiến sau 6 năm tăng tới nhất phẩm. Hoàng thượng hoàn toàn coi hắn như người trong nhà, tín nhiệm giao mọi thứ cho hắn, thậm chí có ý định cho cả...hoàng vị.

Thái tử Đông Vận trong truyện là một tên ác ma, coi mạng người như cỏ rác, hoàng thượng sớm không vừa mắt, có ý phế vị. Thái tử biết ý định này liền tức giận, cho người hạ độc, tự tay giết đi phụ hoàng mình hòng chiếm lấy giang sơn.

Không may thay là nam chính lại xả thân cứu giá nhưng cuối cùng vẫn là không thành công, hoàng thượng bị một đao đâm chết. Trước lúc lâm chung lại để lại di thư và giao cho Luru Viễn toàn bộ binh quyền trong tay.

Trong bức di thư có đề tới phế vị thái tử, cho vị con nuôi Luru Viễn binh quyền của quốc gia, cho phép hấn mặc sức đảo chính, thay tiên hoàng nắm giữ giang sơn xã tắc. Cũng nói sẽ tha thứ nếu hấn phế luôn vị thập tam công chúa kia. Đường như hoàng đế đã lường trước việc thái tử có ý làm phản nên đã đề phòng trường hợp xấu nhất.

Luru Viễn hoàn toàn thắng cuộc đảo chính, tự mình bước lên long y, trở thành tân vương. Lập nữ chính Bạch Nhu làm hoàng hậu, thập tam công chúa làm phi. Cô công chúa này tất nhiên không cam chịu, vẫn ương ngạnh, ngang nhiên ngồi lên đầu nữ chính dù thứ bậc thấp hơn.

Nặng nhất là khi vị phi tần to gan này đem chìm thái tử hai tuổi dưới nước tới chết. Đây là án tử cho nàng khi bị bắt gặp bởi thân tín của một vị phi tần khác.

Vẫn còn một đoạn cung đấu của nữ chính với các phi tần phía sau nhưng phân cảnh của Liễu Y Dạ tới đây là hết nên cô chả buồn nghe thêm phần sau.

(vì họ của nữ chính ở dị giới là họ Liễu nên về sau truyện sẽ dùng tên này luôn)

Truyện này ta thấy cùng tạm cho tới khi ta trọng sinh thành cô nữ phụ đó. Liễu Y Dạ một tháng tuổi, nằm trong nôi im lặng thờ dài.

"Ai da! Kí chủ à, trẻ con mà thờ dài như thế không dễ thương tạo nào đâu!"

"Kệ ta! Người giúp ta giải dead flag (đại khái là kết cục phải chết *cờ chết*) đi ta khỏi thờ dài thườn thượt như thế."

"Kí chủ thân yêu à! Cô nghĩ cô chỉ có một cái dead flag trong truyện đề cập tới thôi sao? Vì cô đã biết trước một số chuyện, nên tự nhiên kết cục và nội dung trong truyện sẽ bị thay đổi. Có thể cô may mắn trường thọ, nếu không thì đi đâu gặp dead flag tới đó."

Gương mặt nhỏ bé đáng yêu của Liễu Y Dạ tái nhợt. Trong lòng cô bỗng thấy bức bối, tâm trạng bỗng mất kiểm soát. Như một đứa con nít, cô òa lên khóc oe oe. Thị nữ và vú nuôi của cô phải ẵm lên dỗ hết lời.

Nước mắt của Y Dạ không cầm được, khóc như mưa. Hệ thống phì cười không chút dấu điểm khiến Y Dạ lại thêm xấu hổ, đỏ mặt tía tai, run run giận giữ khóc không thôi.

AAAA!!! Xấu hổ chết mất! Tại sao tâm trạng ta dễ mất kiểm soát như vậy cơ chứ? Huhuhuhu T.T

Cô làm khổ thị nữ và bà vú suốt ba mươi phút ẵm cô chạy vòng vòng để dỗ dành cô. Cuối cùng vì mệt quá mà ngủ thiếp đi trên tay bà vú luôn, thật không khác gì một đứa trẻ mà.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tiểu bảo bối mê hoặc chúng sinh

"Ký chủ à! Lần trước cô bận khóc không nghe ta phổ biến nhiệm vụ chính, giờ cô có muốn nghe không thế?"

Một câu của hệ thống kia có chút giọng mỉa mai khiến Y Dạ tức giận. Tiểu cô nương dễ thương nằm trong nôi dùng một gương mặt khinh bỉ lườm nguýt cái hệ thống kia một cái, tức giận dùng thần thức hét lên với nó.

"Nghe! Nghe! Nghe! Cái hệ thống khó ưa nhà mi có thôi chọc vào chỗ nhột của của ta không hả?"

Thần thức cô nói thể làm hệ thống giật mình vì giọng nói dễ thương giận giữ, cười haha. Bên ngoài cô còn nhăn mặt bĩu môi, làm vẻ giận dữ, khoa chân múa tay, miệng phát ra tiếng trẻ con dễ thương.

"Ồ..A..Oa!"

Thị nữ bên cạnh nhìn tiểu công chúa dễ thương giận giữ, trái tim như bị đâm trúng, xoa xoa má của Y Dạ.

"Aww! Công chúa, người đang dỗi gì sao? Đừng giận nhé! A Linh đem đồ chơi cho người."

Nói rồi cô thị nữ tên A Linh kia bỏ vào trong nôi một ít đồ chơi bằng bông mềm mại màu hường phấn. Y Dạ tròn xoe mắt, kinh ngạc. Bé con bĩu môi, đỏ

mặt, không biết có nên tức giận hay không.

"Há há há há há! Cô hoàn toàn bị coi như một đứa con nít đang dỗi kia! Há Há!"

Cái hệ thống kia cười không ngừng khiến Y Dạ càng thêm đỏ mặt tức giận, người run run, nước mắt lại chực chảy xuống. A Linh lại luống cuống không biết mình sai ở đâu liền ẵm Y Dạ lên, dỗ dành và hát ru cho cô ngủ.

Liều Y Dạ cứ thế thiếp đi, không thèm nghe cái hệ thống vẫn đang cười tới lỗi màn hình kia phổ biến nội dung nhiệm vụ gì đó nữa.

...

Hôm sau, cung Chiêu Hòa được hoàng thượng-Liều Văn Phong tới thăm. Vị vua này không có tuyệt tình như trong phim truyện, người rất dịu dàng. Dù đế vương vừa vô tình vừa đa tình nhưng hắn vẫn rất ôn nhu, không tàn bạo. Liều y Dạ biết vị vua này cũng có rất nhiều âm mưu, sau lưng không biết bao nhiêu thế lực ngầm nhưng cô vẫn coi hắn là một người cha, để hắn bông bế. Còn cười vui vẻ, lấy lòng hắn.

"Hoàng thượng! Xin hãy nhẹ nhàng một chút, Dạ nhi mới có hơn một tháng tuổi, xương cốt vẫn chưa chắc chắn." Chiêu phi dịu dàng nói với vị đế quân của nàng.

"Không sao! Ta sẽ cẩn thận, sẽ không sao đâu! Nàng nhìn con bé đang cười tươi rồi đây này!"

"Há?" giọng của các tỳ nữ chăm sóc Y Dạ và bà vú vô thức vang lên. Sau đó mọi người đều sợ đã mạo phạm tới vua liền bịt miệng quỷ xuống thỉnh tội.

"Không sao đâu, không cần quý! Chỉ là nói cho ta vì sao các người ngạc nhiên vậy?" Hoàng đế dùng ngữ khí trầm ổn nói.

"Bả..bẩm hoàng thượng, chúng nô tì ngạc nhiên là vì thập tam công chúa cười vui vẻ như vậy. Một tuần nay công chúa cứ đều đặn ngày ba bữa khóc không rõ nguyên do, không cười lấy một lần. Chúng nô tì cũng bất lực nhưng hôm nay lại thấy công chúa cười nên chúng thần có chút thất thố, đã mạo phạm tới người." một thị nữ tên A Miên ấp úng nói.

Haha! Ta khóc là vì các người cứ nhăm giỡn thay tã và cho ta ăn, hơn nữa ta cũng là bị cái hệ thống kia chọc cho nổi xung nên khóc thôi. Ta đâu có ý khóc đều đặn thế! Liều Y Dạ cười bất lực.

"Ồ phải rồi nhỉ! Từ khi sinh ra tới giờ Dạ nhi cũng chỉ cười với thần thiếp có một hai lần, cũng chưa cười tươi tới thế." Chiêu phi nhận ra cũng ngạc nhiên nhìn vào Y Dạ đang nằm trong vòng tay của Liều Văn Phong.

Tâm trạng của vị hoàng đế này vui vẻ hẳn lên, nhìn vào cô con gái ở trong tay.

"Ra vậy! Tiểu bảo bối! Có phải con lần đầu thấy ta nên mới vui như thế phải không?"

Như thuận theo ý của Liều Văn Phong, Y Dạ giơ tay lên vớ vớ mà cười tươi không ngừng.

"Oa...a..a!" câu nói cùng cử chỉ và gương mặt dễ thương như giáng một đòn vào tất cả mọi người trong phòng.

Liều Văn Phong Càng thêm vui vẻ khi thấy Y Dạ phản ứng như thế.

"Con gái! Con đúng là bảo bối mà!"

Chiêu phi cũng cười rạng rỡ, vuốt vuốt má của Y Dạ. Thế là Liều Văn Phong cùng Chiêu phi-Chiêu Mầu Đôn cười đùa với Y Dạ cả buổi sáng hôm đó.

Tối trưa, khi hoàng đế đã rời đi, Chiêu Mầu Đôn cho Y Dạ bú sữa rồi đặt vào nôi cùng vài món đồ chơi bông mềm. Nàng chọc chọc vào cái má phúng phính và cái miệng nhỏ của Y Dạ, cô liền cười lên.

"Thì ra con thích được ta sờ như thế này hả? Ôi trời! Sao con lại dễ thương thế chứ? Ta đúng là có phúc mới sinh ra được cục bông dễ thương như con." Chiêu Mầu Đôn cười ấm áp. Nàng đứng đưa nhè nhẹ cái nôi, tới khi nghĩ rằng con gái đã ngủ thì đi dùng thiện rồi an tâm đi ngủ. Để cho thị nữ canh Y Dạ.

Liều Y Dạ thực chất chỉ nhắm mắt nằm yên nhưng chưa ngủ, lần này cô muốn nghiêm túc nghe hệ thống phổ biến nhiệm vụ chính.

"Cuối cùng cô cũng chịu nghiêm túc mà nghe rồi hả? Chui ra từ bụng mẹ hơn tháng rồi mà chỉ ăn với ngủ, không nghe ta nói nhiệm vụ, muốn ăn dead flag sớm à?" Hệ thống tỏ vẻ khinh bỉ.

"Ai bảo người cứ thích đi chọt đúng chỗ ngứa của ta. Giờ nói đi đừng lằng nhằng nữa." Liều Y Dạ trừng mắt đáp.

"Rồi rồi! Nghe đây tiểu cô nương, nhiệm vụ của cô là..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kí chủ! Công lược đi!

"Gi؟! Muốn ta đi công lược nam chính?" Liễu Y Dạ suýt nữa tự sắc nước miếng.

"Chuẩn rồi! Nhưng mà không ngoài nam chính đâu, cô muốn sống vui sống khỏe thì phải có hậu thuẫn lớn chứ! Trong dị thể này chỉ cần có hệ thống ta phân tích là có ích, liền sẽ thông báo để cô mặc sức công lược."

Liễu Y Dạ mắt chữ O mồm chữ A, đầy kinh ngạc, quát lên.

"Vậy ý là muốn ta làm hồ ly đi dụ hoặc lòng người ấy hả?!"

"Đúng thế! Để hỗ trợ thì trong hệ thống còn có rất nhiều kĩ năng và bảo bối trợ giúp, tất nhiên là mọi thứ đều phải trả giá, vậy nên..."

Hệ thống kia liền nhìn cô mà nháy mắt cười.

"Kí chủ! Mau lớn rồi cùng ta đi công lược nam nhân nhé?"*Nháy mắt*

Tới đây Liễu Y Dạ lại sùng máu, cơ thể quấy đạp loạn xạ nhưng mắt vẫn nhắm chặt, giả ngủ.

Lát sau khi đã bình tĩnh lại liền nói hỏi lại nghi hoặc.

"Không phải nguoi nói chỉ cần có ích là mặc sức công lược sao? Sao lại chỉ công lược nam nhân?"

"Hả? Ta nghĩ cô sẽ không thích đi công lược nữ nhân nên mới bảo là nam nhân đấy ch...." Chưa nói hết câu thì cái hệ thống quái gở kia lại bày ra nụ cười nham hiểm còn hiện ra một cái tay đeo gang như tay chuột mickey che miệng hí hí.

"Kí chủ à! Không lẽ cô định chơi les (lesbian) đồng tính nữ sao? Hí hí.." cái hệ thống kia cười gian.

Liễu Y Dạ không nhận được nữa mở to mắt nhìn về phía cái màn hình kia đang hiện ra giữa không trung mà giận giữ dùng những lời không ra câu chữ chửi rủa. Tay chân cô quơ loạn cả lên làm thị nữ bên cạnh đang buồn ngủ phải giật mình luống cuống.

"Ô..oa...a..oa" tạm dịch lời này là: "Đồ hệ thống đáng nguyên rủa!"

Thị nữ A Linh ngồi cạnh cô đang buồn ngủ thì giật mình, luống cuống:

"Công chúa? Có chuyện gì vậy ạ? Nó tí lại làm gì sai sao?"

A Linh hoang mang sợ là khi mình đang mơ màng định ngủ gật đã động chạm gì tới tiểu công chúa nên người mới tỉnh giấc và giận giữ như vậy. A Linh chày cả mồ hôi hột, sợ Chiêu Phi đang nghỉ cũng sẽ bị đánh thức, liền sẽ phạt cô.

Đúng như A Linh lo sợ, Chiêu Mẫu Đơn tỉnh giấc do tiếng ô a nghe có vẻ bức mình của Y Dạ.

"Có chuyện gì vậy? Dạ nhỉ? Sao con lại tức giận?"

Chiêu phi sò vào trong nôi định bế Liễu Y Dạ lên thì cô liền tỏ ra vẻ cáu kỉnh. Chiêu Mẫu Đơn cũng giật mình khi con gái phản ứng như vậy. Lẽ nào nàng cũng đã làm gì sai?

Chẳng qua chỉ là Y Dạ thấy A Linh đang vã mồ hôi vì sợ bị phạt thì liền bình tĩnh lại và tìm cách giải vây cho cô.

Y Dạ giờ hai tay cổ nắm nắm ra vẻ như đang bị thiếu cái gì đó trong tay.

A Linh như hiểu ra, liền đem một cái gối nhỏ bên cạnh đủ để Y Dạ ôm trọn cho cô. Y Dạ liền ôm lấy, vì tay còn hơi ngán và yếu không ôm được nên để cái gối mini ấy trong lòng mình.

Y Dạ để gối trong lòng liền giờ một tay về phía A Linh. A Linh không hiểu ý, lại luống cuống một lúc rồi run run thử đưa ngón tay cho vào lòng tay Y Dạ.

Y Dạ liền nắm chặt lấy, còn nhìn A Linh cười nhẹ ý thỏa mãn. Lúc này cả Chiêu Mẫu Đơn và A Linh đều tròn mắt ngạc nhiên nhìn tiểu cô nương như đã lấy lại được đồ liền nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

"Hehe! Ra là con bé nắm không thấy ngón tay nguoi và cái gối ôm đó nên tỉnh dậy mới tức giận à? Con bé thật dễ thương mà!" Chiêu Mẫu Đơn cười dịu dàng vuốt mái tóc mỏng phát phơ của Y Dạ.

"A! Vâng. vâng! Không ngờ là công chúa lại giận dỗi đáng yêu như vậy" A Linh hoàn hồn lại liền nhìn vào cô công chúa dễ thương nắm lấy ngón tay của mình, cười nhẹ nhàng lại đầy vui vẻ.

"A Linh phải không nhỉ? Ta có chút ghen tị với người đó, con gái yêu của ta lại quý người như vậy. Ta thấy người làm mẹ như ta còn không bằng a!" Chiêu Mầu Đon cười vui vẻ. Trong lòng nàng hình như đã xác định được thị nữ tâm phúc cho Liễu Y Dạ rồi.

"A Linh! Năm nay người mấy tuổi?"

"Bẩm nương nương năm nay nô tì 13 tuổi!"

"13 tuổi à? Hmm..được rồi..!" Nói rồi Chiêu Mầu Đon chỉnh trang lại và rời đi. A Linh ngây thơ ngơ ngác tự hỏi không biết nương nương hỏi tuổi mình làm gì nhỉ?

Nàng ta là tới thư phòng của Chiêu Hòa cung, gọi nha hoàn tâm phúc của mình tới. "Điều tra về thị nữ tên A Linh trong nhóm nô tì chăm sóc Dạ nhi cho ta."

"Vâng, nô tì sẽ làm ngay!" Nói rồi nô tì đó lui ra khỏi thư phòng.

"Tĩnh! Đối tượng công lược-tì nữ:A Linh. Hảo cảm tăng 20%." Trong thần thức của Y Dạ hiện ra một cái bảng cùng lời thông báo như sét đánh ngang tai Liễu Y Dạ.

"Gi؟! Sao A Linh lại là đối tượng công lược hả?!" Liễu Y Dạ ngạc nhiên.

"Kí chủ a! Người thì ai mà chả có ích? Chẳng qua bản hệ thống sẽ sắp xếp họ theo cấp sao dựa vào lợi ích mà cô sẽ nhận được khi công lược bọn họ thôi. Người trên đời chả ai sống vô nghĩa cả! Nên mọi người đều có thể sẽ là đối tượng công lược của cô, tùy vào cấp sao và ý của cô, muốn công lược hay không thôi!"

Hệ thống thờ dài nhìn Liễu Y Dạ.

"Thế sao? Vậy họ được sắp xếp như thế nào?" Liễu Y Dạ đột nhiên thấy hứng thú liền hỏi.

"Từ một đến mười sao, lợi ích càng nhiều thì sao càng cao. Người nào không có tí lợi ích gì cho cô hay lợi ích không nhiều thì sẽ không có sao nào. Người dự đoán đêm tới rắc rối cho cô thì mang thẻ đen. Kê có ý gây nguy hại cho cô sẽ mang thẻ đỏ." Thần thức Liễu Y Dạ hiện ra thêm một cái bảng sắp xếp điểm lợi ích.

"Vậy cho ta xem thẻ sao của A Linh đi!"

Thần thức lại hiện ra một cái thẻ có hình A Linh rất đẹp, phía dưới là một số thông tin về gia cảnh của A Linh.

"Gi? A Linh lại có tới 4 sao á? Điểm lợi ích 43?! A Linh có gì mà sao cao vậy?"

"Kí chủ! Điểm hảo cảm của cô ta là 20, cô lúc này lại tỏ ra ưa thích A Linh như vậy, hẳn Chiêu phi kia sẽ sắp xếp cho A Linh thành nha hoàn tâm phúc của cô. Đã muốn là nha hoàn tâm phúc thì sẽ được nương cô đào tạo bài bản. Cô lại đi công lược, thu cô ta về dưới trướng, làm sao không có ích được."

Hệ thống tỏ vẻ hiểu biết, vênh mặt nhìn Liễu Y Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sức mạnh của sự đáng yêu

Cái hệ thống khó ưa kia giờ lại lên mặt dạy bảo Liễu Y Dạ khiến cô co rút miệng, bày ra một nụ cười cứng ngắt.

"Sao cũng được! Quan trọng là cái bảng xếp hạng này thật tiện lợi nha, có thể sắp xếp ra được như thế." Liễu Y Dạ thích thú nhìn cái bảng xếp hạng những người mà cô từng gặp.

"Gi?! Ta mới là hệ thống siêu đa năng và tài giỏi. Sao cô không khen ta? Lại đi khen cái bảng bé nhỏ đó? Nó cũng chỉ là một trong nhiều tính năng của ta thôi mà!"

Hệ thống kia ra vẻ ngạc nhiên.

"Đúng rồi nhỉ? Cái hệ thống nhà người dù khó ưa nhưng đúng là người tiện lợi không có gì bì được." Liễu Y Dạ cười nói.

"Tĩnh! Đối tượng công lược: Hệ thống trọng sinh công lược siêu cấp toàn năng-điểm hảo cảm tăng 5%" một cái bảng hiện lên. Ngay lập tức cái hệ thống

kia cũng có trong danh sách đang công lược.

"Hả?! Bàn hệ thống cũng bị công lược á? Không lý nào!"

Cái màn hình 3D kia hết sức kinh ngạc, không tin vào mắt.

"Haha! Không ngờ cái hệ thống khó ưa nhà mi lại đơn giản thế! Ta mới khen có một câu điểm hảo cảm đã tăng 5 điểm rồi! Chị đây có nên công lược cả người không nhì?"

Liễu Y Dạ trong thần thức cười ngặt nghẽo, cơ thể bên ngoài cũng chịu ảnh hưởng mạnh, cười hì hì theo khiến A Linh đang chăm chú nhìn cô lại thêm hảo cảm

"Tinh! Đối tượng công lược: tì nữ A Linh-điểm hảo cảm tăng 2%. Tổng 22 điểm."

Liễu Y Dạ ngẩn tò te *Ta đã làm cái mèo gì đâu nhì?*

...

Lúc này Liễu Y Dạ đã có phần mệt do dùng thần thức giao tiếp với hệ thống hơi lâu, thiếp đi ngủ say, tay cũng thả lỏng ra nhiều. A Linh đã bỏ tay ra và ngồi thêu một chiếc găng tay nhỏ, cỡ dành cho trẻ sơ sinh. Cô ấy vui vẻ lấy cỡ tay của Y Dạ và ngồi tỉ mỉ cố may cho đẹp.

...

Ở một nơi khác trong hậu cung-Cung Thái Hòa, cung của vị Vệ phi kia. Có ba vị nương nương đang ngồi tụ tập lại với nhau, bao gồm cả Vệ phi-Vệ Từ Mai.

"Chết tiệt! Không ngờ Chiêu phi kia vậy mà lại chỉ bị phạt như vậy. Tội sát hại hoàng tộc đang lễ ít nhất cũng bị phế chức chứ?" một vị thiếp thân cấp tần mặc y phục màu đỏ nhạt cắn móng tay nói.

"Thế đã là gì? Giờ con của ả nghe bảo còn được hoàng thượng ưu ái, ở lại cung Chiêu Hòa chơi với nó cả buổi sáng. Cả thái tử và trưởng công chúa đều chưa được hoàng thượng quan tâm tới như vậy mà nó lại..." vị tần mặc đồ tím nhạt này lại càng chua ngoa nói.

"Hừ! Giờ ta đã tới cấp phi rồi, ta và ả đã ngang hàng, nhất định ta sẽ tìm được cách hạ bệ ả và đưa con thân yêu của ả!" Vệ Từ Mai đầy tham vọng nói, miệng còn cười thâm.

"Vệ tỷ tỷ! Chúng ta là tỷ muội bao lâu nay, người giờ đã là làm phi rồi mong người che chở cho hai chúng ta chút ít a!" vị tần mặc hồng y nói về nũng nịu.

"Đừng rồi đó, Vệ tỷ tỷ! Người nhớ chúng ta lúc trước từng bị ả Chiêu Phi đó làm khó thế nào rồi chứ? Bây giờ nàng không làm khó được người sẽ lại đi giầy vò chúng ta thêm gấp bội. Người phải giúp đỡ chúng ta với a!" người kia lại tiếp lời ngon ngọt, cố gắng lấy lòng.

"Đừng lo! Hai người đã nhập cung cùng ta làm phi tần, còn đỡ đòn cho ta không ít lần, sao ta có thể bỏ mặc hai người cơ chứ?" Vệ Từ Mai cười.

Ba người này lại tiếp tục thích thú nói xấu về đủ mọi nữ thân trong cung, từ hậu, thiếp tới cả quan nữ, nô tì.

Vệ Từ Mai này dù có độc ác đầy nhưng quy ra cũng thật ngu xuẩn. Luôn không nhận ra nụ cười giả dối của hai con quỷ đang ngồi hai bên mình.

Cô ta cứ mặc định tin tưởng, phô bày bản thân cho bọn họ, để bọn họ biết được một số chuyện mà cô còn chưa nói với ai. Vệ Từ Mai...coi bọn họ là chị em thân thiết nhất, không chút máy may nghi ngờ họ.

....

Liễu Y Dạ ngủ từ chiều tới sáng hôm sau luôn, không tỉnh dậy ăn uống thêm gì cả. Thành ra mới sáng sớm cung nữ và Chiêu Mẫn Đôn bị cái đồng hồ báo thức kêu oe oe vào đúng 5 giờ sáng làm cho tỉnh dậy hết thấy.

Chiêu Hòa cung hôm đó bỗng trở thành cung năng động và chăm chỉ nhất. Sau khi cho cái đồng hồ báo thức kia ăn xong thì ai cũng tỉnh như sáo. Thành ra cả chủ tử và nô tài, cung nữ gì cùng nhau ra giờ cái trò...tập thể dục buổi sáng.

Lát sau, hoàng thượng đi dạo sáng qua thấy cửa cung mở nhìn vào cũng kinh ngạc vì cái cảnh tượng kia mà cười tới phát run. Chiêu phi và người hầu ra đón thì Liễu Vân Phong cũng vào thăm Liễu Y Dạ. Còn đề cảnh vệ của mình ra tập thể dục cùng với người của Chiêu Hòa cung.

"Gi؟! Nàng nói con bé này là ngủ từ chiều qua tới giờ không chịu dậy ăn tối nên giờ đói mới khóc gọi cả cung dậy ấy hả??" Liễu Vân Phong lại thêm ngạc nhiên nhìn Liễu Y Dạ đang nằm gọn trong tay nhìn mình chăm chăm mà cười run.

"Liễu Y Dạ à! Bộ con là con heo hả? Hahaha!"

"Hoàng thượng, người đừng cười nó, con bé mà hiểu ý người sẽ lại phồng má lên cho xem." Chiêu Mẫn Đôn che miệng cười nói.

Đúng như lời nàng ta nói, Liễu Vân Phong cười xong nhìn lại Liễu Y Dạ liền thấy một cái cục bông tròn tròn dễ thương đang trũng mắt phồng má với hân.

"Ặc! Bảo bối à, con hiểu thật sao?" hần nhìn cục bông kia phồng má lên lại càng thêm yêu quý.

"Tiểu công chúa à! Con mới vậy đã làm cho cả cái cung Chiêu Hòa tỉnh giấc vì con, cái họng của con to tới mức nào vậy?" Liễu Vân Phong cười cười chọc cái má phúng phính của Y Dạ.

"Tinh! Đối tượng công lược: Hoàng đế Liễu Vân Phong-độ hảo cảm tăng 2%. Tổng điểm 7."

Hehe! Tận dụng cái sự dễ thương vô bờ bến của ta bây giờ liền sẽ thu phục toàn bộ các người. Hahahaha!

Liễu Y Dạ cười thâm và quay ra làm vẻ nũng nịu, để cho Liễu Vân Phong cùng Chiêu Mầu Đôn cưng nựng cô rồi lại cười tươi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thế giới khác lạ

Một tháng nữa lại trôi qua một cách yên bình, không có thứ gì gây trở ngại cho mẹ con Liễu Y Dạ cả.

Đúng như hệ thống nói, A Linh và một đối tượng công lược khác là ti nữ A Miện đã được mẫu thân đem cho một trong các nha hoàn tâm phúc của mình dạy văn võ.

Đây là đang thay ta đào tạo người tài đây mà, mẫu thân thật chu đáo a Liễu Y Dạ vui vẻ nghĩ.

Ngày ngày cô cũng chỉ quanh quẩn trong cung Chiêu Hòa, hoàn toàn không được ra ngoài chơi. Mà Liễu Y Dạ chính là không thích suốt ngày ở trong cái cung này, cứ nghĩ mình sẽ bị chán tới chết nữa mất.

Liễu Y Dạ Cũng thường xuyên được hoàng thượng tới thăm, còn được tặng cho vài món quà quý giá. Cô cũng dần dần thích ứng được với cơ thể nhỏ bé của mình. Tay chân có thể cử động linh hoạt hơn. Ngón tay, ngón chân có thể tùy ý co quắp dễ dàng rồi.

Ngày mà Liễu Y Dạ lật được, Liễu Vân Phong liền vui vẻ tặng cho cô bé cái ngọc bội tùy thân của mình. Miếng ngọc bội tinh xảo đó cũng là minh chứng cho sự sủng ái của vua cha dành cho cô, cũng như tầm quan trọng của thập tam công chúa. Việc cô nhận được chiếc ngọc bội này phần nào khiến cho cô có thêm nhiều người ghen ghét, nhưng Liễu Y Dạ chẳng quan tâm là bao.

Hơn hai tháng sống ở dị giới mà Liễu Y Dạ lúc tìm hiểu về thế giới này lại vô cùng kinh ngạc khi biết rằng:

Hành tinh này khác xa Trái Đất, cũng không phải là thời trung cổ. Trên hành tinh chia ra 4 châu lục, không tính đất ở hai cực Bắc-Nam. Trong đó, nơi cô đang sống là Thiên Nhan đại lục-Đông Vận quốc, quốc gia lớn thứ hai châu lục.

Thiên Nhan đại lục là lớn nhất trong các châu, trong đại lục có 5 quốc gia gồm: Đông Vận, Liên bang Tây vực, Nam Vận, Bắc Băng đế quốc và một quần đảo lớn cũng được công nhận là một quốc gia riêng biệt, đảo Mùa Đông-nằm phía đông Bắc Băng đế quốc, gần với Bắc cực.

Năm quốc gia này cũng rất kì lạ. Đông Vận có xu hướng thời trang mà theo Liễu Y Dạ thấy là Trung cổ.

Đất nước này cũng giống như trong truyện kiếm hiệp hay tu tiên, cũng có người đi tu luyện thứ gọi là kiếm pháp, võ pháp và linh pháp. Cũng có tín ngưỡng ma quỷ và thần linh.

Nam Vận-quốc nằm phía nam của đại lục lại theo hướng thời trang Nhật cổ. Nơi đây như thế giới của Âm dương sư vậy. Yêu mà quỷ quái thường xuyên hoành hành khiến Âm dương sư rất được coi trọng.

Liên bang Tây Vực lại là một vùng thảo nguyên rộng lớn-rộng nhất đại lục. Nơi này có thú nhân, tinh linh, thụ nhân,... đủ loại á nhân sinh sống.

Sống với phong cách hoàn toàn tự do nhưng thời trang lại theo xu hướng Âu cổ. Cũng không thể nói là không hoa lệ, chẳng qua là có xu hướng hòa mình với thiên nhiên mà thôi.

Người ở quốc gia này hoàn toàn phải sử dụng ma pháp thông qua vật dẫn, không có ngoại lệ, dù chỉ là một phần tư huyết thống.

Bắc Băng đế quốc cũng gần tương tự liên bang Tây Vực, chẳng qua là giống như ở một thời kỳ Âu cổ tân tiến hơn. Nơi này có điện và một số thứ như điện thoại và máy tính. Nhưng thực sự vẫn rất cổ, điện thoại là loại điện thoại gác khó dùng, máy tính to chà bá, điện chạy sức người và ma lực, giờ vẫn còn đang nghiên cứu tua bin phát điện.

Còn riêng đảo Mùa Đông thì sắc mùi thuốc súng. Nơi đây có thể gọi là một cái lò huấn luyện quân sự cỡ lớn. Đào tạo ra những binh sĩ tốt nhất, chất lượng nhất hành tinh.

Người dân ban đầu là vì khí hậu lạnh khắc nghiệt, không có lương thực nên tự vuron lên, tự huấn luyện bản thân trở nên cường đại. Dần dần quốc gia này lấy việc đào tạo binh sĩ, quân nhân để đổi lấy lương thực cứu đói. Người dân cũng là tập hợp của đủ mọi huyết thống, dân tộc trên toàn hành tinh.

Quay trở lại hiện tại, Liễu Y Dạ không nghĩ dĩ giới này lại là một thế giới hỗn tạp như vậy mà cô lại không may mắn phát hiện.

Trong cung Chiêu Hòa gần như không có dấu tích của một nền văn hóa nào khác, cũng không có ai cho Liễu Y Dạ xem sách hay nói cho cô về những quốc gia khác.

Những việc này khiến cô lại càng muốn ra khỏi cung này, đi dạo quanh hoàng cung thôi cũng được. Liễu Y Dạ càng ngày càng thấy nhàm chán tới phát điên rồi!!!

"Kí chủ! Cô chán tới thế thì sao không tìm hiểu một chút về tu tiên gì đó để phòng ngừa trước đi nhỉ? Bản hệ thống có thư viện trong mình đấy!"

Liễu Y Dạ ngơ ngác nhìn.

"Nếu cô không muốn vào thư viện cũng không sao. Vào trong cửa hàng hệ thống đi! Có rất nhiều thứ thú vị và có ích cho cô đấy!"

Liễu Y Dạ vẫn im lặng ngẩn người.

Hệ thống tự động thấy lo liền lấy lòng.

"Cô không cần lo, kí chủ! Gần ba tháng qua cô cũng đã công lược không ít người trong cung Chiêu Hòa, điểm hảo cảm tăng nên xu trong túi hệ thống cũng có kha khá đấy. Bản hệ thống cũng có thể giảm nửa giá cho cô coi như phúc lợi a"

Hệ thống kia nói xong lại nhìn cô, xem biểu hiện. Liễu Y Dạ nhú mày, tức giận.

"Cái hệ thống chết tiệt nhà mi! Mi có mấy thứ tốt vậy sao không nói sớm sớm hộ ta hả? Chờ bà đây nằm mốc meo trong này gần ba tháng rồi mi mới nói là sao?"

Trong thần thức Liễu Y Dạ toan vỗ lấy cái màn hình kia mà quay quay, đập đập.

"Oái! Kí chủ à! Dù sao ta cũng đã nói rồi mà! Dù người đánh không có cảm giác đau nhưng người quay quay thì bảo bảo chóng mặt chết mất."

Nghe vậy Liễu Y Dạ lại càng ra sức quay. Hệ thống kia biết mình vừa vạch đường cho hươu chạy thì lại càng thêm chóng mặt, khóc không ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ra ngoài dạo chơi

Liễu Y Dạ từ ngày biết tới thư viện và cửa hàng hệ thống thì cũng chú tâm đọc sách và tìm hiểu thêm một số tính năng, lợi ích và trợ giúp của hệ thống.

Tuy nhiên vì chỉ mới là một đứa trẻ tuổi tính bằng tháng nên trí nhớ chưa thể ghi nhớ quá mức được. Chỉ có thể đọc dần dần mà thôi. Trung bình là mỗi tháng cô đọc được từ thư viện hệ thống một cuốn sách.

Ngoài ra cô tìm được một cơ chế vô hạn hồi sinh rất thú vị từ danh mục tiện ích. Nó cho phép Liễu Y Dạ có thể hồi sinh không giới hạn mỗi khi chết, duy trì tới năm cô đủ 12 tuổi, sau đó sẽ bắt đầu tính phí.

Điểm hảo cảm từ các đối tượng công lược vẫn luôn được tăng lên đều đều. Tổng kết lại điểm hảo cảm trong bảng xếp hạng là:

- Liễu Văn Phong: 19 điểm 8 sao.
- Chiêu Mẫn Đơn: 74 điểm 6 sao.
- A Linh: 32 điểm 4 sao.
- A Miện: 27 điểm 3 sao.
- Hệ thống trọng sinh siêu cấp toàn năng: 9 điểm. Số sao không rõ nhưng thẻ lại có một dòng SSR+ (thẻ siêu siêu hiếm).

Còn một loạt nha hoàn, người làm, bà vú gì đó thì chỉ thấp lè tè 0 với 1 sao, không đáng kể.

Thế của bà vú còn dần chuyển từ màu trắng sang đen, Liễu Y Dạ không ngờ bà ta lại dần có ý muốn hại mình. Liền tìm một cơ hội đồ cho bà ta tội cố ý làm cô bị bỏng. Bà ta tất nhiên bị Chiêu Mầu Đơn tức giận đuổi đi.

"Kí chủ, cô cũng biết cách lợi dụng tình trạng hiện tại đấy chứ! Nhờ mà có võ đó nha!" Hệ thống sau khi thấy cô dùng kế đuổi bà vú đi thì cười gian, chọc Liễu Y Dạ.

"Bớt lảm chuyện đi, đồ đáng ghét lảm chuyện! Bà ta là do nguoi đánh giá có hại, mà đã có hại thì chính là cái gai cần loại bỏ ngay." Liễu Y Dạ bình tĩnh đáp.

Tiểu cô nương sau cái chết của kiếp trước đã tập cho mình một tính gọi là máu lạnh vô tình, thấy gai phải bỏ, không để nó phát triển thêm.

Tính tới hiện tại, Liễu Y Dạ cũng đã được sáu tháng tuổi rồi. Tay chân cô có thể cử động linh hoạt, có thể ngồi vững, cô cũng đã có thể cầm nắm chắc chắn và bắt đầu có tính lật người quay vòng vòng.

Thấy con gái mình cứ thích quay người như thế, Chiêu Mầu Đơn liền cho người lát thảm bông mềm mại dưới sàn nhà, dùng bọc bảo vệ che đi tất cả những chỗ có góc cạnh mà cô cho là nguy hiểm.

Cả phòng ngủ của Chiêu phi và thập tam công chúa người ngoài nhìn vào đều thấy không khác gì một tiểu thế giới nhỏ mềm mại, an toàn dành riêng cho vị công chúa út quý giá.

Liễu Y Dạ cũng ngày ngày lẩn lộn, đọc sách, ăn, ngủ, chơi. Tất nhiên, suốt sáu tháng qua Y Dạ hoàn toàn không được bế ra khỏi cung Chiêu Hòa.

"Tại-ại-ại-ại saoooo?" Một tiếng than dài vang lên trong thần thức cô bé.

"Ký chủ! Cô lại chán đời rồi à?"

"Tại saooo? Ta lại không~ông được ra ngoài? Hừ!"

Liễu Y Dạ nằm sấp mặt chán chường dùng thần thức nói chuyện với cái màn hình đang lơ lửng trên đầu.

"Hệ thống! Nguoi có cái tính năng nào cho ta bay được ra ngoài không vậy? Ta ở trong này chán gần chết rồi."

"Có nhưng không thể. Hiện tại cô không đủ thực lực để xuất hồn đi chơi đâu. Cô mà thoát hồn ra liền sẽ bị nguồn khí của những cường giả trong hoàng cung ép cho tan nát không về lại nổi!"

Hệ thống kia bình thản nói.

"Ư..oa...a..an!" dịch: Taaaa chánnnn quááá!

"Ừ! Cô cứ giữ cái thái độ đó đi. Khi nào nguoi xung quanh để ý tới biết đâu sẽ không chịu nổi cái vẻ dễ thương đó mà đưa cô ra ngoài"

Hệ thống cười cười, mặt ngửa đôn nói với cô.

Giờ đây cô lười quá rồi, không thèm đi chấp vặt với cái hệ thống kia nữa.

Cô cũng đã thử giữ thái độ chán chường với Chiêu Mầu Đơn và những nô tì chăm sóc cô nhưng không ai chịu đem cô ra ngoài cả.

Cứng không được cô đành học mềm, tỏ vẻ nũng nịu, dùng chiêu thức bảo bảo dễ thương công kích những người xung quanh, ép họ dẫn cô ra ngoài chơi.

Quả nhiên, chiêu đó hoàn toàn có công hiệu với Chiêu Mầu Đơn.

"A..i..a..oa..a!" Cô vừa nói vừa làm mặt dễ thương chỉ chỉ ra phía cửa cung. Mắt sáng long lanh mà nhìn thẳng vào Chiêu Mầu Đơn.

"Aww! Con muốn gì vậy, tiểu bảo bối?" Chiêu Mầu Đơn cười vui vẻ, ôm và áp mặt chạm vào cái mũi nhỏ của Y Dạ.

Liễu Y Dạ thấy chiêu này có tác dụng liền ra sức chỉ ra phía cổng, tỏ ra mong chờ nhìn Chiêu Mầu Đơn của mình.

"Ồi...con muốn ra ngoài cung chơi sao..? Ở trong này chán tới vậy à?" Chiêu Mầu Đơn có vẻ đã biết ý muốn của cô từ lâu nhưng khi thấy Y Dạ mong chờ như thế lại thờ dãi.

"Được rồi, con yêu! Ta sẽ bế con ra ngoài dạo một lúc ở gần cung thôi nhé! Lần sau ta sẽ cho con đi xa hơn."

Chiêu Mầu Đơn cười bắt lực nhìn vẻ dễ thương trên khuôn mặt của cô bé. Sau đó chậm rãi bế Liễu Y Dạ đi dạo loanh quanh những chỗ gần cung Chiêu Hòa, không đi đâu xa. Phía sau Chiêu Mầu Đơn còn có một số hộ vệ và nha hoàn thân tín.

Liễu Y Dạ thấy vậy liền nghĩ *Chẳng lẽ lâu nay không chịu cho ta ra ngoài, cũng không cho ai tới thăm gặp mặt ngoài hoàng thượng là do đây sao? Do chôn thâm cung này quá nguy hiểm nên phải tự cô lập hoàn toàn để bảo vệ ta?*

Liễu Y Dạ thờ dài quay người tựa cằm vào vai Chiêu Mầu Đơn. Mắt cô thờ thần nhìn trời, nghĩ tới những gì mà Chiêu Mầu Đơn dành cho cô.

Trước kia ta không có mẹ, cha ta không chịu cho ta biết gì về mẹ cả, ta chỉ nhìn một số bức ảnh cũ của mẹ. Giờ đây cũng chẳng nhớ được mặt bà như thế nào nữa! Ánh mắt của Y Dạ phản chiếu một màu trời xanh cao thẳm.

Giờ đây Chiêu phi-Chiêu Mầu Đơn là mẹ ta, hoàng đế-Liễu Văn Phong là cha ta, hai người họ đều yêu ta phải không nhỉ?.... Liễu Y Dạ đôi mắt lim dim, dựa dựa vào vai của Chiêu Mầu Đơn khiến nàng nhận ra và đi nhẹ lại.

...Phải rồi! Giờ đây họ là mẫu phi và phụ hoàng ta. Ta giờ không phải họ Cố nữa mà là họ Liễu. Ta là...Liễu Y Dạ, là thập tam công chúa...công chúa út của Đông Vận quốc...

Cô vừa nghĩ vừa thiếp đi, mang theo chút dư vị của hạnh phúc, chìm vào trong giấc mơ. Chiêu Mầu Đơn dịu dàng xoa xoa lưng của Liễu Y Dạ. Thấy cô bé đã ngủ thì lại rào bước hồi cung.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bắt tim hai đích

Từ lần Liễu Y Dạ được mẫu phi của mình-Chiêu Mầu Đơn bông đi dạo ngoài cung tới giờ đã được hơn một tuần rồi. Vậy mà Y Dạ vẫn không hề thấy Chiêu Mầu Đơn có ý cho cô đi đâu xa hơn. Cả tuần qua cô ngoài hoạt động như bình thường thì khác cái là thường được ru ngủ bằng cách bông đi loanh quanh cung Chiêu Hòa cho tới khi cô tự ngủ thì lại về trong nội.

Lần nào như thế Y Dạ cũng im lặng ngăn người ngắm trời một lúc, trông có vẻ suy tư rồi lại thiếp đi trong vòng tay của người đang bế cô.

"Kì chủ...Thật sự mà nói cô dùng cái mặt trẻ con đó để ngăn người suy tư là không đẹp đâu. Trông cô như bà cụ non ý!" Hệ thống cho Liễu Y Dạ một cái nhủ mày cùng khuôn mặt ghét bỏ.

Đang trong lúc được bế đi dạo thì cái hệ thống kia lại lôi cái mặt ra, phá hết cả tâm trạng của cô. Liễu Y Dạ trừng lại nó, gắt gỏng:

"Người đâu phải ta? Làm sao mà hiểu được cái sự yên bình, tĩnh lặng này vui tới thế nào cơ chứ? Suy nghĩ một chút thì có làm sao đâu!"

"Cơ mà bản hệ thống thấy không thuận mắt tí nào..."

Thấy Liễu Y Dạ gắt lên thì cái hệ thống kia cũng ngoan ngoãn nói một câu rồi lặn đi, như để cô tận hưởng sự yên bình mà cô nói là yêu thích.

...

Lại một tuần nữa trôi qua, mấy ngày này trời nắng nên Liễu Y Dạ không được đi dạo nữa. Hoàn toàn chỉ nằm trong phòng.

Cô nhận ra phòng ngủ của nương rất rất mát mẻ, không có nóng như ở ngoài thì liền tròn tròn khắp nơi tìm hiểu lý do. Dần dà cô cũng biết bò luôn, có thể nhanh chóng bò qua lại khắp nơi.

Liễu Văn Phong biết Y Dạ đã biết bò liền tới thăm, đem cho Y Dạ nguyên một rương quà. Trong đó có nửa là y phục của trẻ con, có thuộc tính bảo hộ cấp trung và nửa phía trên là những món đồ hình thù dễ thương mềm mại có khả năng trôi nổi trên không.

"Dạ nhi! Con xem ta làm đám mây này bay lên nhé!"

Liễu Văn Phong lấy một cái gối hình mây trong những món đồ chơi kia, rót vào một ít linh lực rồi điều khiển nó bay vòng vòng.

Liễu Y Dạ thực sự thích thú với món đồ chơi này. Cô còn bò lại chỉ chỉ, ý bảo phụ hoàng cô làm bay thêm vài cái nữa.

Liễu Văn Phong cười cười, cho bay lên thêm bốn cái nữa.

Liễu Y Dạ lúc này lại ngồi xuống với lên, cô muốn nắm lấy mấy cái gối hình thú nhồi bông đang bay kia.

Liễu Văn Phong theo ý cô hạ xuống thấp thì ngay lập tức cô cố gắng trèo lên đồng đồ gối đó. Lúc suýt ngã xuống thì một cái gối hình thỏ đỡ lấy cổ. Thế rồi cả năm món cái gối hình động vật đều tụ lại một đồng, cô ngồi phía trên cùng đám thú kia bay lên.

"Haha! Con gái, con thật biết tận dụng cách để chơi đấy! Lại muốn đi bay kè với mấy cái gối này cơ à?"

Liễu Văn Phong cho Y Dạ bay tới gần mình, nhéo cái má của cô một phát.

"Con gái, nếu con thích bay thế thì ta liền cho con bay."

Nói rồi Liễu Vân Phong bọc quanh Y Dạ một tầng linh lực bảo hộ và một phần linh lực nữa giảm đi lực hấp dẫn khiến cơ thể cô nhẹ hẳn đi.

Làm phép xong vị hoàng thượng này lại bế cô lên rồi thả cho cô trôi tự do giữa không trung. Liễu Y Dạ ban đầu có chút kinh ngạc nhưng sau đó liền nhanh chóng thích nghi.

Cô thả mình trôi lơ lửng, lúc lại bơi giữa không trung, tay chân quấy đạp. Chẳng qua nhìn tay chân còn chưa thẳng ra được, còn ngắn, cứ co co trông rất buồn cười.

Hai vị phụ mẫu của cô nhìn cô chơi với mà nhìn cười tới đỏ cả tai. Lúc sau Y Dạ quay lại nhìn hai người lại làm cái mặt đắc chí như "Xem con giỏi không?" khiến hai người bật cười nguyên một hồi.

"Tại sao họ lại cười? Nên là vui vì con gái họ giỏi, khỏi đầu cho cái trò trôi nổi này chứ?"

Liễu Y Dạ đang tự thắc mắc lại vô ý dùng thần thức nói ra. Hệ thống kia nghe được cũng cười chảy nước mắt.

"Há há há! Giỏi, giỏi! Cô rất giỏi tâu hải!"

Nói rồi hiện ra trước mắt cô một cái màn hình, chiếu lại cảnh cô đang chơi với giữa không trung rồi quay cái bản mặt đắc chí lại.

"Há há! Ta là thấy cô buồn cười chết đi được nên quay lại đây! Thấy sự hài hước của mình chưa cô nương? Há há há!!"

Liễu Y Dạ xem rồi tự thấy xấu hổ, cái mặt đỏ lên như quả cà chua. Cô ngại ngùng quấy chân trôi tới chỗ Liễu Vân Phong, núp cái mặt đỏ lựng xuống vai hẳn.

"Tiểu bảo bối, con đây là đang xấu hổ sao?"

Liễu Vân Phong xoa xoa đầu cô, vẫn còn nín cười, mặt trông rất hạnh phúc. Có vẻ như phụ hoàng cô thích cô gái nhỏ là cô nũng nịu bên cạnh mình như vậy.

"Oa..mam~..a!" Y Dạ ló cái đầu ra với tay về phía Chiêu Mầu Đơn.

"Hửm? Ôi...Dạ nhi à! Con đây là đang trách phụ hoàng cười con phải không? Người không cười, không cười nữa nhé?"

Chiêu Mầu Đơn ôm cô vào lòng, giọng vẫn còn cười run.

Mẫu phi à! Con không chỉ giận ông mà còn giận luôn cả người đây! Hai người làm con thấy thêm nhục. Chẳng qua là con làm thế này điểm hảo cảm sẽ... Liễu Y Dạ cười khẩy.

"Tinh! Đối tượng công lược: Phi tần Chiêu Mầu Đơn-hảo cảm tăng 10%, tổng 84. Hoàng đế Liễu Vân Phong-hảo cảm tăng 6%, tổng 25."

Hắc hắc! Một tên trúng hai đích Liễu Y Dạ cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tất cả đều có tác dụng

Liễu Y Dạ cứ thế mà sống yên ổn trong Chiêu Hòa cung, người ngoài duy nhất mà cô bé gặp là Liễu Vân Phong cùng tùy tùng của người.

Tới ngày sinh nhật tròn một tuổi của mình, cô vui mừng khi biết rằng tiệc sinh nhật của mình sẽ được tổ chức như một yến tiệc lớn.

Hoàng thân quốc thích và các đại quan sẽ được mời tới dự tiệc. Liễu Vân Phong còn nói sẽ nhân cơ hội này chính thức ra mắt Liễu Y Dạ với toàn thể hoàng cung cũng như bách tính. Ngài còn vui vẻ bảo sẽ tặng cho cô một món quà sinh nhật thật lớn.

Liễu Y Dạ biết món quà của cha cô sẽ chẳng tầm thường nhưng cô không mong thứ đó, thứ mà cô quan tâm hơn là cô sẽ được gặp người ngoài và được ra khỏi cung Chiêu Hòa.

"Kí chủ à! Đây là một cơ hội tốt để cô gia tăng độ dày của danh sách công lược đây." Hệ thống kia hiện ra cười mừng.

"Ta biết! Sinh nhật này có hơi khác so với trong tiểu sử của ta trong truyện nhưng lần này ta lại tìm được một số đối tượng tốt để công lược đây." Liễu Y

Dạ cười nhẹ.

"Cô không cần ta xét duyệt hộ sao?" Hệ thống hơi bất ngờ khi nghe Y Dạ nói đã quyết định được đối tượng công lược.

"Không cần! Người đã từng nói con người ai cũng có ích mà, ta tất nhiên tất nhiên sẽ tận dụng tất cả lợi ích mà ta có thể có." Liễu Y Dạ không thay đổi sắc mặt nhưng lại có cảm giác như có gì đó rất thâm độc trong cô.

"Kí chủ...Đừng nói là cô..." Hệ thống kia lo ngại.

"Ta đã nghĩ lại rồi...Kẻ cả mấy kẻ mang thẻ đen và thẻ đỏ ta đều sẽ tìm cách công lược miễn là ta thấy có giá trị. Nhưng trong trường hợp tóm lại không được thì...phải giết."

Nụ cười của Liễu Y Dạ bỗng tắt ngúm, ánh mắt và gương mặt xinh đẹp thể nhưng vẫn có phần đáng sợ.

"..."

....

Qua một tuần bận rộn chuẩn bị cho sinh nhật cô, tất cả đều đã xong xuôi và ổn định, chờ ngày khai màn.

Lúc này, ở cung Trường Xuân-cung của Hàm phi.

"Nương! Người nói xem, tại sao phụ hoàng lại yêu thương thập tam muội tới vậy?...Sinh nhật của con lúc đó không có linh đình như vậy. Cả sinh thân thái tử ca và đại tỷ tỷ cũng nhỏ hơn thập tam muội một phần, mà muội ấy lại chỉ mới một tuổi..."

Bát công chúa 6 tuổi-Liễu Minh Châu ngồi trong lòng Hàm Nguyệt nghịch một quả tú cầu nôi. Vị bát công chúa này rất nhu nhược, ủy khuất chính là không dám nói ra. Bây giờ kể cả nói chuyện với mẫu thân mình cũng có phần ấp úng lo sợ.

"Con đừng nói nữa! Hoàng thượng không quá sủng ái Chiêu phi, nhưng đứa con của cô ta thì không biết vì sao mà lại được phụ hoàng con sủng trên trời." Hàm Nguyệt có phần bức tức.

"Con ấy! Tại sao lại yếu đuối như vậy?! Phụ hoàng con không để ý tới con thì thôi đi, lại bị đám con cái nhà quan bắt nạt cho khóc lên khóc xuống, bọn chúng phạm tội thấp hơn con. Vì sao con không phạt bọn chúng cho ta hả?!"

Hàm Nguyệt bỗng bẽ chuyện, quay qua bắt mắt về cô con gái yếu đuối của mình.

"..." Liễu Minh Châu chỉ im lặng xù mặt, làm Hàm Nguyệt vừa bức mà lại vừa tội nghiệp cho con mình.

...

"Đây rồi, bát công chúa Liễu Minh Châu và anh trai của mình-nhị hoàng tử Liễu Minh Khang." Liễu Y Dạ kéo ra từ băng nhân vật hệ thống hai cái thẻ nhân vật.

"Kí chủ, cô muốn công lược bọn họ?"

"Chính xác!"

"...Nhưng mà đó là thẻ trắng mà..."

"Bọn họ là trong bộ truyện kia căn bản không liên quan tới ta nên mới thẻ trắng nhưng giờ thì có liên quan rồi. Hai huynh muội này...có ích!"

Sau khi cô dứt lời, thẻ của hai người này liền có chút thay đổi chuyển màu và hiện ra là hai cái thẻ 2 sao. Liễu Y Dạ cũng như lưỡng trước nên mỉm cười bỏ lại vào hộp bộ nhớ của băng nhân vật.

"Ta không nghĩ cô lại dùng cách này thêm sao cho nhân vật nhưng mà...sau này chắc chắn không thể dựa vào cuốn truyện kia nữa a...Ta phải đi cập nhật lại hệ thống cho phù hợp rồi!"

Hệ thống thờ dài một tiếng, nó chợt nghĩ kí chủ của nó sau này sẽ phiền phức lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Không nên dụng

Ngày sinh nhật của Liễu Y Dạ đang đến gần. Trước sinh nhật một ngày, Liễu Y Dạ được đưa tới một tửu viện lớn gần Ngự Hoa viên như một vị khách mời quý.

Tửu viện này rất rộng rãi với nhiều phòng, dành cho khách khứa từ xa tới, Liễu Y Dạ một mình độc chiếm căn phòng lớn nhất.

Lúc này dù còn chưa chắc chắn lắm nhưng Liễu Y Dạ cũng đã có thể tự mình bước đi. Cô thích thú dõi xuống tự mình đi dạo xung quanh, mặc cho mấy nô tì phía sau đang toát mồ hôi, lo sợ cô bị thương.

"Ồi! Người là ai?" Y Dạ không để ý đụng phải một cô bé chừng 4, 5 tuổi phía trước. Cô gái nhỏ này quay lại tỏ vẻ tức giận, giọng nói có chút chua ngoa.

"Chung nô tì thỉnh an cửu công chúa!" Những nô tì phía sau Y Dạ cúi người. Một nha hoàn đi trước bình tĩnh đáp:

"Mong công chúa thứ lỗi cho sự vô ý của tiểu chủ tử nhà chúng ta! Người chỉ mới tập đi nên mới vô tình va phải ngài."

"Hừ! Ý người là không biết không có tội ấy hả?!"

Dù vị cửu công chúa này là cố ý làm khó nhưng nô tì kia vẫn bình tĩnh.

"Bẩm công chúa, nô tì không có ý như vậy. Là chủ tử của ta sai, đã đắc tội người. Mong cửu công chúa thứ tội!"

Mấy người phía sau đồng loạt quỳ xuống.

"Thỉnh cửu công chúa thứ tội!"

Một tiếng bốp vang lên nghe giòn giã, khiến những người ở đó ngỡ ngàng.

"Vậy thì một cái tát này coi như đền tội đi. Lần sau mà còn giẫm lên y phục của ta nữa thì ta sẽ cho người vài gậy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Y Dạ đỏ lên, một bên má cảm thấy đau rát, còn có dấu tay mờ mờ, môi còn chảy một vệt máu nhỏ. Những nô tì của cô liền xúm lại luống cuống, họ lấy một chiếc khăn mát đem theo bên mình chườm mát cho cô.

Mặc kệ mấy người kia đang lo lắng, Liễu Y Dạ chỉ im lặng nhìn chăm chăm vị cửu công chúa kia. Lòng cô nổi lên cảm giác bức tức, cô ghi nhớ cái tát này.

Cô khua tay, ra hiệu cho mấy nô tì xung quanh cô lui ra. Liễu Y Dạ chạy tập tễnh theo hướng mà cô cửu công chúa khi nãy đi.

Nô tì của cô chỉ chạy theo gọi cô, không dám cản, cô cũng không để ý tới họ. Lúc đã tới gần cửu công chúa-Liễu Lăng thì trùng hợp làm sao, Liễu Vân Phong tới!

Liễu Vân Phong nhìn từ phía sau thấy Liễu Y Dạ đang chạy tập tễnh thì liền thích thú gọi cô một tiếng.

"Dạ nhi! Tới đây với phụ hoàng nào!"

Liễu Lăng nghe tiếng thì cũng quay lại, thỉnh an Liễu Vân Phong. Còn Y Dạ thì liền quay người, chạy tới bên cha mình.

"Con gái thỉnh an phụ hoàng!" Liễu Lăng cúi người.

Liễu Vân Phong ừ một tiếng, không quan tâm. Hắn khom người xuống, giang tay đỡ lấy Liễu Y Dạ.

Đang định nựng con gái nhỏ thì Liễu Vân Phong giật mình phát hiện ra cái má đỏ ửng và khóe miệng có dính máu của Y Dạ.

"Dạ nhi? Con bị làm sao thế này?!"

Lúc này Liễu Lăng vẫn ngu ngốc, to gan nói:

"Phụ hoàng! Là đứa trẻ này lúc này...."

Cô ta chưa nói hết câu thì Liễu Y Dạ à mình ra, khiến Liễu Vân Phong phải thả xuống. Cô chạy lại trước mặt Liễu Lăng, cúi người như một lời xin lỗi rồi lại chạy về với Liễu Vân Phong.

Vị hoàng đế này nhanh chóng mượn tượng ra lí do mặt Y Dạ bị như vậy, bắt đầu tức giận.

"Nói! Dạ nhi lúc này làm sao..?!" Khuôn mặt của Liễu Vân Phong tối sầm, lời nói như là đang tra khảo tội thần khiến cho Liễu Lăng lạnh cả sống lưng.

"Bả...bẩm phụ hoàng, là đứa trẻ này lúc này cố ý va vào người con, còn dẫm đạp lên y phục của con. Bộ y phục này là để ngày mai dự tiệc thập tam muội con sẽ mặc nên lúc tức giận con mới..." Liễu Lăng lo sợ.

"Thập tam muội? Vị thập tam muội mà con nói đã bị đánh cho sưng mặt lên rồi, ngày mai có lành nổi để ăn mừng sinh nhật không?" Ngừ khí của Liễu Văn Phong lại càng âm trầm.

"Hà!? Bị đánh? Là..là con nhóc đó?" Liễu Lăng bây giờ mới để ý là cô nhóc lúc này cô đánh trông cũng non nớt như chỉ mới 1 tuổi.

"Liễu Lăng...!!!"

"Phụ hoàng! Con không biết đó là thập tam muội, con không cố ý đánh muội ấy!!"

"Không biết? Vậy nếu là đứa trẻ khác thì ngươi vẫn sẽ đánh đúng không?! Ngươi không cố ý mà Dạ nhi của ta chảy cả máu luôn rồi." Liễu Văn Phong xoay người nhận một chiếc khăn lau đi vết máu trên mặt Liễu Y Dạ và lấy khăn lạnh chườm chườm má cho cô.

"..." Liễu Lăng quỳ dưới đất, cúi đầu lo sợ, không nói nên lời.

Liễu Văn Phong liếc Liễu Lăng một cái.

"Cửu công chúa cậy quyền ngang ngược, phạt một năm lương bổng, cấm túc hai tháng, đồng thời nói Phong quý nhân dạy dỗ cẩn thận cho ta."

Liễu Văn Phong tới gần đỡ Liễu Lăng lên. Hắn giờ tay, tát cho Liễu Lăng một cái.

"Cái tát này ta thay thập tam muội con trả lại cho con...Tự về mà kiểm điểm cho tốt."

Nói rồi Liễu Văn Phong ôm Y Dạ rồi đi, để lại một Liễu Lăng đang thút thít khóc. Liễu Y Dạ nhìn vào cô, thấy nổi lên trong ánh mắt đó là sự căm hận.

Hừ! Ai bảo ngươi đánh ta? Ngang ngược thế thì đáng đời lắm! Dù sao ta cũng không có ý định kết thân với ngươi, ngươi cần ta thì ta cứ thể đánh cho gãy răng ngươi

Liễu Y Dạ nhìn vào Liễu Lăng kia rồi cười thầm.

"Kí chủ của tôi ơi...Liễu Lăng kia cũng mới có 5 tuổi, có cần phải thế không?"

"Uốn cây từ thừa còn non, cho cô ta khắc sâu rằng có một số người không nên động vào"

"..." Hệ thống không còn biết nói gì hơn.

- ----

Bạn đọc yêu quý! Đọc tới dòng này cho Van xin một phiếu của bạn nhé?

Thân~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Buông bỏ chấp niệm

Khi Liễu Y Dạ được bé về thăm viện, Chiêu Mẫu Đơn đang ở đó, nàng rất ngạc nhiên và lo lắng khi thấy cái má đỏ lựng của Y Dạ.

Liễu Y Dạ thấy Chiêu Mẫu Đơn cuồng quýt lên thì mỉm cười, vói tay xoa xoa khuôn mặt của mẹ mình. Chiêu Mẫu Đơn bình tĩnh lại, ôm ghì Y Dạ vào lòng.

Cái má của Y Dạ được chăm sóc rất kỹ, ngoài ra cả người cô như được tông lau chùi, làm sạch. Cô còn được ngâm bồn toàn được quý, đánh lên người phấn thơm rồi bôi tinh dầu..v.v..A Miện là người tổng phụ trách về mảng chải chuốt làm đẹp cho Liễu Y Dạ, cô vui vẻ vuốt vuốt mái tóc ngắn của Y Dạ.

"Công chúa của tôi, A Miện chắc chắn sẽ làm người trở nên xinh đẹp và đáng yêu nhất! Ai cũng sẽ phải nhìn vào gương mặt đáng yêu này của người nổi bật trong bộ trang phục lộng lẫy kia."

Bây giờ Y Dạ đã hoàn toàn chuyển sang mặc y phục chuẩn thay vì bộ áo yếm và quần ống như trước kia. Phải công nhận là những bộ y phục Trung cổ này được thêu rất tinh xảo, rất đẹp, nhưng có hơi nhiều lớp, mặc khá không thoải mái.

Dù sao ngày mai cũng rất quan trọng, cô không nghĩ là vì đó là sinh nhật mình mà là do phụ hoàng và mẫu thân cô rất coi trọng ngày này.

*Sinh nhật một tuổi thôi mà lớn thế này...Không biết sau này còn ra sao nữa. Có khi nào sau này phụ hoàng ông ấy đem tặng cả một phần quốc gia cho

mình luôn không nhỉ?*

Liều Y Dạ im lặng ngồi trong bồn được liệu thờ dài một tiếng.

"Kí chủ, cô chỉ mới công lược cha cô được 25% thôi mà hấn đã cung cô thế này. Cô có nghĩ xem sau này hoàn thành công lược, hấn sẽ còn yêu thương cô tới mức nào nữa không?"

Hệ thống hiện lên nhìn xung quanh tầm việ của cô.

"Ta không nghĩ cụ thể sẽ tới mức nào nữa nhưng mà...Biết đâu phụ hoàng sẽ cho ta hoàng vị? Như người cha ở thế giới cũ của ta cho ta toàn bộ sản nghiệp của gia tộc ấy."

Liều Y Dạ dùng nước xoa lên tay mình, nhẹ nhàng đáp. Câu nói nghe như đùa nhưng lại không có ý giả dối.

"Kí chủ, cô thật sự muốn hoàng vị?"

"..."

"Không! Ta chả hứng thú với việc phải lao碌 vì người khác. Cho dù là đứng trên trăm ngàn người, quyền thế uy nghi đi nữa cũng không." Cô gơ bàn tay nhỏ ra nghịch nước.

"Thế cô muốn gì?"

"...Ta không thích việc vì bách tính toàn thiên hạ nhưng việc bách tính thiên hạ vì ta thì nghe hay đấy!"

"Hả?! Ý cô là sao?" Hệ thống bày ra cái mặt đơ như con cá cơ.

"Ngươi...nghĩ sao về việc thành lập một tập đoàn lớn ở đị thế giới?"

Liều Y Dạ ngược lên nhìn hệ thống mà cười. Nụ cười của cô bé nhỏ thế mà lại đủ thâm, đủ độc.

"Cô đây là mang cái bản tính ích kỷ, khó ở của nữ tổng tài kiếp trước tới đây à?" Hệ thống đỏ mặt hời hợt, cười trừ.

"Ta muốn thế đấy! Ngươi có thể trợ giúp ta chứ?"

"..."

"Cô nghĩ sao? Ta là siêu hệ thống toàn năng nhất, có gì mà ta không làm được? Chẳng qua muốn lập nên cả một tập đoàn cô sẽ cần kinh phí đấy. Nhanh lớn lên rồi ta sẽ mở thêm nhiều cách kiếm xu để cô vung tiền vào cửa hàng. Tiền làm ra tiền mà...Cô hiểu chứ?"

Hệ thống kia bỗng quay ra cười tươi, cao hứng đáp.

"Đúng là có ngươi rất tốt" Liều Y Dạ cũng cười dịu dàng đáp lại.

"Đừng có dùng cái mặt đó để nhìn ta, bản hệ thống không có dễ dễ ngươi công lược như vậy đâu. Hứ!" Cái hệ thống kia vênh mặt.

"Tinh! Đối tượng công lược: Hệ thống trọng sinh siêu cấp toàn năng, hảo cảm tăng 1%. Tổng 10 điểm."

Nghe xong cái thông báo đó cái hệ thống kia tái mặt còn Liều Y Dạ chỉ biết cười từ thiện cho nó cái.

...

Ngày mai là một ngày tuyệt vời, chắc chắn mình sẽ có được rất nhiều mục tiêu công lược tốt đây. Không biết phụ hoàng cho mình quà gì nhỉ? Tiệc sinh nhật mình đẹp thế nào ta?...Thật đáng mong chờ.

Liều Y Dạ quần chăn, đem theo những dòng suy nghĩ đó hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.

Đêm đó, cô đã mơ thấy bản thân kiếp trước đang nằm bê bết máu trên sàn. Còn thấy Đàm Nhu cười khoái chí, cả người cha cũ của cô ngồi im lặng một góc, khuôn mặt hốc hác.

"Tại sao...? Tại sao ngươi không quay lại báo thù? Tại sao không quay thế giới cũ? Ngươi không hận sao, không thương cha ngươi sao? Sao ngươi nỡ bỏ mặc ông ấy?"

Liều Y Dạ giật mình thấy bản thân kiếp trước dính đầy máu hiện ra túm lấy chân cô.

"Cô là...Cô Y Dạ!"

"Tại sao không quay lại? Cha rõ ràng rất thương ngươi, sao ngươi bỏ lại ông ấy?" Cô Y Dạ khóc lóc, nước mắt hòa với máu chảy xuống.

"Ta rất yêu cha mình, cả người trước và hiện tại."

"Cha người hiện tại? Là tên hoàng đế đó?"

"...Liều Y Dạ trầm mặc.

"Ổ kiếp này, ta có cha có mẹ, dù là thâm cung nguy hiểm thế nào, có thể tính kế ra sao...Ta vẫn sẽ yêu họ."

"Người chấp nhận hai con người đó là cha mẹ người? Còn cha...cha thì sao? Người không lo cho ông ấy sao?" Cố Y Dạ quỳ dưới chân cô, nấc lên từng tiếng.

Liều Y Dạ hiện tại hiểu rằng, bản thân là đang đối diện với cái bóng của mình. Cô ta thù hận, mặc cảm, tự thấy tội lỗi với cha, tự nhận mọi phần tội lỗi về mình. Cũng là một phần bên trong cô, luôn không chấp nhận Liều Vân Phong và Chiêu Mầu Đơn như phụ mẫu.

"Ta tất nhiên rất lo cho người cha cũ của ta, nhưng ta đã chấp nhận mình đã chết, giờ ta đã có một gia đình khác.

Ta chắc chắn đã lập một tài khoản ngân hàng có chứa một số tiền rất lớn đứng tên Cố Hữu Viện, luật sư sẽ đưa nó cho ông, nó đủ để ông sống cả đời vô lo. Về Cố thị thì còn tùy thời vận. Còn cha ta nếu thật sự gián tiếp hại chết cha của Đàm Nhu, tự nhiên ông ấy sẽ phải trả giá."

Liều Y Dạ nhìn một phiên bản khác kia đang khóc lóc, cô ngồi xuống, xoa lên đầu cô ta.

"Chúng ta đã không còn ở thế giới đó nữa. Chừng đó cũng coi như là đã tận hiếu với cha rồi, có muốn cũng không thể cho thêm. Quá khứ là để ta tự trưởng thành, không phải để ta tự dằn vặt vì sự mặc cảm tội lỗi."

Cố Y Dạ ngược lên, khuôn mặt dịu dàng hẳn.

Cô ta như có được câu trả lời thuận ý liền cười nói một câu "Được rồi!" rồi tan biến.

Liều Y Dạ cũng thấy tâm nhẹ đi hẳn, cô cũng đã có câu trả lời cho chính bản thân mình. Quyết tâm tiếp tục sống cho tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bữa tiệc khai màn

Cuối cùng ngày sinh nhật đầy mong đợi của Liều Y Dạ đã tới. Cô có thể cảm nhận được không khí vui nhộn của cả hoàng cung chỉ với tiếng ồn của buổi sáng tinh mơ.

Cô tỉnh dậy liền bị đưa đi tắm rửa, trau chuốt đủ thứ. Nô ti chạy qua chạy lại trông chóng cả mặt. Tiếng người gọi rồi quát nhau khiến cô điếc cả tai.

Cô được chải chuốt, tắm rửa, thay đồ, ăn diện lên rất đẹp. Khi tân trang xong cho vị công chúa bé nhỏ, bọn nô ti xúm lại đặt cô lên bàn chiêm ngưỡng "tác phẩm" mà họ tạo ra.

Nha hoàn A: Oaaa! Tiểu công chúa người thật dễ thương mà! Người chắc chắn sẽ là tâm điểm.

Nha hoàn B: Công chúa! Người thấy thế nào? Đẹp chứ ạ? Quả nhiên là bộ y phục này rất hợp với người.

Nha hoàn C: Công chúa, người ngồi trên ghế chủ tọa nhớ phải chú ý cử động một chút nhé. Đừng để đồ ăn làm bẩn người.

- A! Còn nữa công chúa, nhớ mỉm cười nhé!

- Công chúa! Người hãy phô bày sự đáng yêu cho đám quan lại đó thấy đi!

- Công chúa! Người phải ra uy với bọn họ nữa, tiểu công chúa dễ thương nhưng không dễ bắt nạt phải không nào?

- Công chúa..

- Công chúa...

-

Bọn nô ti bắt đầu loạn cả lên, tiếng nói đề lên nhau cả. Cho tới khi Chiêu Mầu Đơn tới phán cho một câu tỉnh bơ rằng:

"A? Chiếc váy này bị trùng màu với đại công chúa rồi! Lúc này ta thấy nàng mặc một chiếc váy màu cam trông đẹp hơn nhiều."

Thế là bọn nô tì lì lợm người, trợn mắt, im lặng tập thể. Quay qua nhìn Liễu Y Dạ một cái rồi ngay lập tức kéo cô vào lại buồng thay. Tiếng cãi nhau lại vang lên không ngớt.

Chiều Mầu Đơn đứng bên ngoài che miệng cười hi hi, biết rằng vừa rước phiền cho con nhưng như thế lại càng tốt.

Hehe~ Bảo bảo của ta sẽ trở nên dễ thương nhất! Chiều Mầu Đơn thầm nghĩ.

Đúng giờ Thìn (9 giờ sáng), Liễu Vân Phong tới hộ tống Liễu Y Dạ tới Ngự Hoa viên. Y Dạ để ý thấy hôm nay ai cũng ăn mặc rất đẹp, kể cả đầy tớ, nô tì, chỉ cần xuất hiện trong tầm mắt cô thì trang phục đều mới, đẹp hơn thường ngày.

Phụ hoàng đúng là biết đốt ngân khố mà! Liễu Y Dạ ngồi trong lòng Liễu Vân Phong nghĩ ngợi.

Kiểu cô ngồi đi tới đâu thì người ở nơi đó đều nghiêm trang cúi người hành lễ. Cô không ghét cảm giác này. *Nhớ hồi trước ở công ty, mình đi tới đâu nhân viên đều cúi đầu chào, cảm giác nó cũng gần giống thế này.* Liễu Y Dạ cười hi hi.

"Dạ nhi, con có thấy hồi hộp không? Muốn mau tới nơi không?" Liễu Vân Phong nhìn vào Y Dạ mà hỏi, mắt sáng rực, kì vọng.

Liễu Y Dạ vờn gợn tay làm kiểu mong chờ rất nhiều.

"Oa..oa" Liễu Y Dạ à người ra chỉ tay về phía trước.

"Hahaha! Con rất nhanh muốn tới nơi đúng không? Con sẽ rất thích bữa tiệc mà ta chuẩn bị cho con đấy. Cả ngày hôm nay ta sẽ cho con vui chơi đã đời!" Liễu Vân Phong cười lớn, phồng mũi, hào quang người bố tốt lấp lánh mãi sau lưng.

Phụ hoàng à...Người mong chờ, hồi hộp hình như là người chứ không phải bảo bảo a~ Liễu Y Dạ đỏ mặt, cười trừ.

....

"Bảo bối! Đã tới rồi, khách cũng đã ngồi trong rồi. Khi vào trong nhớ ngoan nhé?" Liễu Vân Phong bế Y Dạ xuống kiệu, vừa chậm rãi bước đi vừa căn dặn.

"Dù con phạm lỗi hay quậy phá tí cũng không sao nhưng giờ có cả đại sứ từ nước khác nữa nên con hãy chú ý một chút. Con rất thông minh mà nhỉ?"

Liễu Vân Phong nheo nheo cái mũi nhỏ của Y Dạ.

"Ân!" cô gật đầu làm mặt nghiêm túc, lấy tay xoa cái mũi đỏ của mình.

"Con ngoan! Vào thôi nào!" Liễu Vân Phong bước vào ngôi đình lớn, nơi bữa ăn sáng được tổ chức và các vị quan trên lục phẩm đã ngồi ngay ngắn.

"Hoàng thượng và thập tam công chúa giá đáo ~!!" Một thái giám đứng ở cửa hô lớn.

Lập tức mọi người đứng dậy, cung kính chào. "Thỉnh an hoàng thượng, thập tam công chúa! Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!!"

Liễu Vân Phong thông thả bước tới ghế chủ tọa, đặt Liễu Y Dạ ngồi xuống rồi quay ra. "Bình thân!"

Mọi người ngồi xuống, nhìn lên cô bé đang ngồi chễm chệ trên ghế chủ tọa cùng Liễu Vân Phong. Chiều Mầu Đơn ngồi ở ghế đầu, gần ghế chủ tọa nhất. Người ngồi kế bên ghế chủ tọa là hoàng hậu, người này còn chưa tới.

Những người ngồi dưới rôm rả trò chuyện, Liễu Y Dạ ở trên ngồi không bắt đầu thấy chán. Liễu Vân Phong liền nói: "Y Dạ, con muốn ăn gì không?"

Phụ hoàng...Sao người lại đi hỏi một đứa con nít một tuổi là muốn ăn gì chứ? Liễu Y Dạ chán nản ngả người về phía sau.

Vị hoàng hậu kia và hai đứa con của bà còn chưa tới, là cố ý sao trời?

"Con không muốn ăn sao? Con còn chưa nhai chắc được nhỉ? Dù là con đã mọc răng rồi...Hmm" Liễu Vân Phong nhăn mày.

"Con muốn ăn bánh ngọt không? Chúng rất mềm đấy!" Liễu Vân Phong lấy một cái bánh gi đó trông như mochi đưa lên đĩa cho cô.

"Oa..a!" Liễu Y Dạ sáng mắt, vờn người ra với cái đĩa bánh trên bàn. Cô quên mất là ở đây cũng sẽ có đồ ngọt, dù nhiều loại cô chưa ăn được nhưng cô thực sự rất thích đồ ngọt.

"Haha! Đây, cho con" Liễu Vân Phong lấy một chiếc bàn mini đặt lên ghế và đặt đĩa bánh lên trên.

Lúc Y Dạ định cầm lên ăn thì một tiếng hô lớn cắt ngang.

"Hoàng hậu nương nương, thái tử và đại công chúa giả đảo!"

Cũng như ban nãy, mọi người đứng lên chào. Vị hoàng hậu kia bước tới chỗ bên cạnh Liễu Vân Phong. Hai con của bà thì ngồi xuống hai chỗ gần Chiêu Mẫn Đơn.

"Các vị ái khanh mời bình thân!" giọng của hoàng hậu trầm ổn.

Khi tất cả đã yên vị, quan lại, phi tần, công chúa hoàng tử đều đủ. Liễu Vân Phong cầm một ly rượu đứng lên.

"Như mọi người đã biết hôm nay là sinh nhật con gái út của ta, thập tam công chúa-Liễu Y Dạ. Hoàng cung sẽ mở tiệc cả ngày hôm nay. Bây giờ, hãy nâng một ly để mở đầu cho bữa tiệc này!"

Mọi người giơ ly lên "Chúc mừng sinh nhật thập tam công chúa!!" rồi một hơi uống cạn.

"Các vị ái khanh cứ tự nhiên dùng thiện đi!"

Hai ba vị sứ thần từ Nam Vận tới kính rượu Liễu Vân Phong.

Bọn họ như lời, thoải mái ăn uống, lâu lâu còn giơ chén lên cạn.

Liễu Y Dạ không bận tâm chỉ chú ý xử mấy đĩa bánh mà Liễu Vân Phong đưa cho. Hoàng hậu-Bạch Tư Nhan ngồi một bên nói chuyện rất thoải mái với Liễu Vân Phong, lâu lâu còn quay qua nói chuyện với Chiêu phi. Người này lâu lâu còn nhìn qua Y Dạ cười nhưng Y Dạ không quá chú ý. Nụ cười của người này rất ấm áp, không có chút ác ý, chỉ đơn giản là nụ cười yêu thích đối với con nít.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cảm xúc nhẹ nhàng

"Chiêu phi muội muội, người sinh con thật khéo a. Y Dạ nhìn thật đáng yêu, chả bù lại cho hai đứa con suốt ngày chỉ biết im im dúi mũi vào sách. Còn nhỏ mà chúng chả có chút dễ thương gì cả..."

Bạch Tư Nhan nhìn vào Y Dạ mà nói rồi quay ra nhìn hai đứa con mình mà thờ dài.

"Hoàng hậu, sao người lại nói thế chứ? Đại công chúa và thái tử là còn nhỏ mà đã hiểu học, thật sự rất tốt. Dạ nhi của thần thiếp sau này không biết có được như vậy không nữa..." Chiêu Mẫn Đơn khiêm tốn đáp nhưng trong lòng người này lại đang nở hoa.

Hehehe... Tiểu bảo bối của ta tất nhiên là dễ thương nhất, con bé còn rất thông minh nữa heheheh Chiêu Mẫn Đơn che miệng khúc khích.

"Oa..mam.na?" Liễu Y Dạ tỏ vẻ dễ thương, hai tay cầm bánh nghiêng nghiêng đầu nhìn Chiêu Mẫn Đơn như hỏi là "Con không giỏi sao?"

Chiêu Mẫn Đơn ngay lập tức trúng chiêu, che mặt cười.

"Có vẻ như con bé hiểu những gì muội nói thì phải. Nó đang hỏi tội muội kia! " Hoàng hậu cười ôn nhu nhìn vào Y Dạ. Tay người vô thức đưa ra định vuốt ve Y Dạ nhưng chợt khựng lại.

Y Dạ ngay lập tức giơ tay nhỏ lên nắm lấy tay Bạch Tư Nhan, đặt lên đầu. Sau đó nhìn người kia đang hơi sững sờ mà cười.

Bạch Tư Nhan không cự tuyệt, thích thú xoa xoa mái tóc tơ của Liễu Y Dạ.

"Tinh! Đối tượng công lược: Hoàng hậu Bạch Dư Ý, hảo cảm tăng 5%."

"Hả!? Sao lại là Bạch Dư Ý? Không phải Bạch Tư Nhan sao?" Y Dạ ngạc nhiên.

"Ký chủ, cô xem tiểu sử của cô ta thì tự nhiên sẽ biết. Quá khứ của vị hoàng hậu cũng khá là u buồn đấy. Cô ta rất đẹp, nhưng hồng nhan thì bạc phận thôi..."

"..." Y Dạ im lặng.

"Thập tam công chúa, con rất thích mấy chiếc bánh đó sao? Ta cho con thêm nhé?" Bạch Tư Nhan nhìn Y Dạ im lặng cúi xuống thì hiểu nhầm là cô đang buồn vì sắp hết bánh.

Y Dạ ngẩng lên, cô vui vẻ cười tươi, giơ hai tay ra đề vò bánh.

Bạch Tư Nhan rạng rỡ, đưa cho cô mấy cái bánh dẻo, bánh mềm mà cô ta thấy ngon mắt nhất.

"Hehehehe!" Y Dạ cầm bánh mà Bạch Tư Nhan cho rồi nhìn cô mà cười.

Bạch Tư Nhan che cái mặt vui sướng của mình, một tay xoa đầu Y Dạ. Cô để ý Chiêu Mầu Đơn đang nhìn mình thì bỗng thấy ngại mà cười. Chiêu Mầu Đơn cũng thoải mái mỉm cười nhìn cô chọc ghẹo:

"Y Dạ của thần thiếp không biết gì nhưng lại rất lấy lòng người a. Tỷ tỷ nên cẩn thận a~"

"Hehe, được chiều lòng tiểu bảo bối nhà muội cũng thật vinh dự.." Bạch Tư Nhan thích thú nhìn Liễu Y Dạ đang chăm chú gặm bánh.

"Đối tượng công lược: Hoàng hậu Bạch Dư Ý, hảo cảm tăng 6%. Tổng 11 điểm"

Vị hoàng hậu này thật dễ công lược, thích trẻ con tới vậy sao? Liễu Y Dạ gặm gặm miếng bánh như con chuột.

Y Dạ nhìn lên vị hoàng hậu hiền từ bên cạnh mình. Khác với cô nghĩ, giống như Liễu Vân Phong vậy, Bạch Tư Nhan cũng rất ấm áp. Gần giống với Chiêu Mầu Đơn, gần gũi lại ấm áp nhưng khí chất hơn, cũng có phần sắc sảo hơn.

"Khi nào về phòng mình chắc chắn sẽ tìm hiểu người này" Liễu Y Dạ tự nhủ.

Khi mọi người đều đã ăn xong thì đã gần giờ Tý. Lúc này Liễu Vân Phong nói tới việc đi tới một cung nằm ở bên ngoài với cảnh sông nước rất đẹp. Đó cũng là nơi tổ chức tiệc chính.

Ngay sau đó, tất cả đều lên xe ngựa, đi ra khỏi hoàng cung, tới cung Ngọc Lục Bảo ở bên ngoài hoàng cung. Những chiếc xe ngựa đi qua, người dân kinh thành đều đổ xô ra ngắm nhìn.

Khác hẳn trong phim, nơi này lớn hơn, rất nhiều...rất nhiều! Liễu Y Dạ ngó ra cửa sổ, cảm thán.

"Dạ nhi, con thích nhìn cảnh kinh thành sao?" Liễu Vân Phong nhắc Y Dạ lên, cho tới gần chỗ cửa sổ.

"Hoàng thượng, con bé nhỏ như thế, ngại cẩn thận đường xóc làm con bé rơi ra đấy!" Bạch Tư Nhan thấy Y Dạ đứng quá gần cửa sổ thì lo lắng.

"Không sao, con bé có đồ bảo hộ, hơn nữa, ta cũng phủ cho con bé một lớp linh lực bảo vệ bên ngoài mà, rớt ra cũng không sao."

Bạch Tư Nhan có chút ngạc nhiên nhưng cô hỏi vặn lại "Thật sự không sao...?"

"Chà...Thì có lẽ Y Dạ sẽ quay qua giận đối ta nên...Ừ, ta sẽ cẩn thận.." Liễu Vân Phong cười ngượng, tay hơi thả lỏng ra.

"Oa...aaaa!!"

"Ồi, suýt chút..." Liễu Vân Phong giật mình.

Bạch Tư Nhan ở phía sau ánh mắt hơi không tín nhiệm nhìn Liễu Vân Phong.

"Hahaha...ít nhất Y Dạ vẫn còn đây" Liễu Vân Phong khó xử.

Phụ hoàng... Liễu Y Dạ lườm một cái. Cô không thèm nhìn nữa, quay vào, ngồi vào lòng Liễu Vân Phong.

"Đấy! Người nhìn xem kia! Y Dạ cũng không tin tưởng để cho người giữ nữa rồi. Thiếp đã nhắc người rồi mà..." Bạch Tư Nhan cau mày.

"Ta xin lỗi con, bảo bối à. Lần sau sẽ giữ chắc con hơn nhé?"

Y Dạ không quan tâm, chui vào người Liễu Vân Phong dụi dụi.

"Hehe...Con đây là đang thấy buồn ngủ hay sao?"

Đúng là đã tới giờ trưa, đi xe ngựa đường rất bằng phẳng, thời tiết đẹp, tiếng lộc cộc đều đều khiến hai mắt Y Dạ cũng hơi díp lại.

"Người để thiếp ẵm con bé cho!" Bạch Tư Nhan bế Y Dạ sang người mình.

"Ngaoan! Y Dạ à! Ngủ đi nhé..." Bạch Tư Nhan ẵm Y Dạ trong người nhẹ nhàng vỗ về. Y Dạ cũng thoải mái ngủ say.

Liễu Vân Phong và Bạch Tư Nhan nhìn cô bé đã im lặng thở phò phò thì như thấy một sự yên bình tỏa ra khiến cả hai người cũng lim dim.

Lát sau thì hai người này cũng dựa vào nhau mà ngủ, một cảm giác nhẹ nhàng mà hạnh phúc bao trọn cả ba con người.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Đại tiệc và quà

Khi tới nơi, Liễu Y Dạ còn chưa tỉnh ngủ đã bị đập ngay vào mắt một khung cảnh tráng lệ với những âm thanh chói tai.

Phía trong cung Ngọc Lục Bảo thật sự rất tráng lệ, băng rôn đỏ và phù hiệu treo khắp nơi. Chính viện đề một dòng chữ lớn "Chúc mừng sinh nhật!".

Những người xung quanh cũng rất đổi bất ngờ. Ở sân lớn, rất nhiều người nữa đã tới từ lâu. Những người này là quan lục phẩm trở xuống, họ không được mời vào hoàng cung mà lại trực tiếp được mời tới nơi này.

Hiện tại là giữa canh Mùi (2 giờ chiều), một loạt các vũ công, gánh xiếc, được mời vào trong cung. Bên ngoài cũng có rất nhiều sạp hàng tới bày bán, tạo nên một không khí rất náo nhiệt.

Người dân được phép vào trong cung xem ké các buổi biểu diễn của vũ công. Không thì cũng có thể xem xe điều hành của đoàn xiếc ở ngoài.

Rất nhiều thương nhân cũng tới tìm mối làm ăn với quan lại. Xem ra mục đích của bọn họ không hoàn toàn đơn giản chỉ là tới chung vui. Ai cũng có mục đích riêng của bọn họ mà tới, chỉ tùy vào động cơ là tốt hay xấu mà thôi.

Liễu Y Dạ được phép dạo chơi, thoải mái nguyên một buổi chiều ở ngoài cung, tất nhiên là với cảnh vệ và cũng rất nhiều ám vệ theo sau.

Người người thoải mái hưởng thụ không khí này. Bữa tiệc thật sự của Liễu Y Dạ... buổi tối mới bắt đầu.

....

Tối giờ Dậu, Liễu Y Dạ lại bị kéo về để cho bọn nô tì tân trang và chải chuốt lại. Lần này cô lại mặc một bộ váy phong cách phương tây rất dễ thương.

Một canh giờ sau, Liễu Vân Phong lại tới đón Y Dạ cùng Chiêu Mầu Đơn đi tới đại sảnh.

Lần này quy mô lớn hơn hẳn buổi sáng. Bàn tiệc được bày từ trong đại sảnh ra tới sân lớn. Trên khán đài là vũ công nhảy múa rất xinh đẹp.

Lần này Liễu Y Dạ được ở trong vòng tay của Liễu Vân Phong bước vào, lại càng có thêm nhiều ánh mắt nhìn vào cô. Nhiều ánh mắt kinh ngạc, vui vẻ, khám xét, đánh giá,... đổ cả vào người cô. Còn có kẻ coi cô như một lá bài mới để lợi dụng trục lợi. Nói chung là rất phức tạp.

Khi đã ngồi yên ổn nơi ghế. Liễu Vân Phong cao hứng nhìn vào Y Dạ.

"Hôm nay là ngày sinh nhật đầu tiên của con gái ta, như các người biết là thập tam công chúa Liễu Y Dạ, ta trước đó đã nói sẽ cho con bé một món quà thật lớn. Vậy giờ ta sẽ trao cho con bé món quà này ngay tại đây!"

Nói rồi hần quay lại bế Y Dạ ngồi vào lòng.

"Nào, Dạ nhi cầm lấy cái chìa khóa này." Liễu Vân Phong nhẹ nhàng lấy trong ống tay áo ra một cái chìa khóa nạm ngọc rất đẹp, đưa cho Y Dạ trong con mắt kinh ngạc và trầm trồ của tất cả những người đang có mặt tại đó.

Có nhiều người kinh ngạc thốt lên "Hoàng thượng...?!"

Liễu Vân Phong không quan tâm, cho Y Dạ cầm cái chìa khóa trong tay mà nghịch.

Lúc đó cô vẫn không biết lại lịch của cái chìa khóa này. Nó là chìa khóa cửa cung Ngọc Lục Bảo. Không phải cửa thường, mà là cửa của pháp trận. Có cái chìa khóa này thì cả cung Ngọc Lục Bảo là của cô. Chỉ cần Liễu Y Dạ liên kết tinh thần với cái chìa khóa, bắt nó nhận làm chủ mới thì tự nhiên, mọi góc ngách của Ngọc Lục Bảo đều nằm trong tầm kiểm soát của cô.

Chẳng qua cô hiện tại vẫn chưa biết tới tác dụng này, cong cho chiếc chìa khóa vào miệng mà gặm. Hệ thống thấy Liễu Y Dạ ngồi gặm một bảo bối quý giá trong tay, chỉ biết bất lực cười trừ.

Ngay khi món quà của Liễu Vân Phong được trao đi. Rất nhiều người bắt đầu đem quà lên tặng Y Dạ.

Một vị quan tặng bộ bảo hộ trung cấp. Một người khác tặng một bộ tranh chứa linh khí. Người nữa lại tặng một chậu linh mai, trong đêm có thể phát sáng. Lại còn có người tặng một chậu bonsai bằng sứ tinh xảo....

Quà tặng của bọn họ cứ chất đống, toàn là hàng hiếm ở đâu đâu không. Lúc đầu bọn họ vốn không định tặng mấy thứ quý giá tới thế. Nhưng sau khi thấy sự cung chiêu mà Liễu Vân Phong dành cho thập tam công chúa thì liền quay mặt 180 độ. Tặng cô của quý như bỏ tiền vào đầu tư cho một tương lai thăng tiến.

Liễu Y Dạ nhìn đồng quả mà ngán ngẩm.

Bọn người này có não không thể? Đi tặng mấy thứ này cho một đứa con nít một tuổi làm gì không biết? Nhiều vậy rồi ta biết nhét vào đâu?

Vừa lúc cô nghĩ thế liền có một tên quan tặng nhẫn không gian ba chiều. Liễu Vân Phong liền đem tất cả quả của Y Dạ tống vào trong nhẫn.

Thứ mà Y Dạ thích thú nhất tron đồng quả này là một cái bánh kem lớn tòi từ các đầu bếp của sứ thần Tây Vực, bộ váy mà cô đang mặc trên người với ma pháp trôi nổi từ sứ thần Bắc Băng và một cây trăm cái có thể tùy ý thay đổi một số hình dạng nhất định, lại còn có thể phóng sét từ sứ thần của đảo Mùa Đông.

Liễu Vân Phong hơi lo ngại khi để một thứ vũ khí cỡ nhỏ vào tay Y Dạ nhưng thấy cô vô cùng thích thú thì bỏ qua luôn.

Hehehe, có cái trăm này tự đứng mình thích uy lực hơn hẳn. Hắc hắc hắc!! Liễu Y dạ cười thâm trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị hạ độc trong đêm

Ở trong cung Ngọc Lục Bảo tiếng nhạc và tiếng người vẫn rộn ràng tới tận nửa đêm, các sạp hàng bên ngoài cũng còn hoạt động. Người dân kinh thành không có dấu hiệu của mệt mỏi, vẫn đi dạo trên phố và ngắm pháo hoa bắn ra từ cung Ngọc Lục Bảo.

Tiệc sinh nhật linh đình của Liễu Y Dạ, kết thúc khi trống đã đánh điểm canh 4.

.....

Sáng hôm sau, tất cả từ nơi đâu đều trở lại chốn ấy. Tàn dư của bữa tiệc làm những gia nô phải mệt nhọc dọn từ sáng tinh mơ.

Người hoàng tộc cùng các sứ thần lên xe ngựa về cung. Khi các sứ thần nước khác ra về thì đã là chuyện của hai ngày sau.

Sau chuyến đi này, Liễu Y Dạ thấy yêu cái giường của mình ở Chiêu Hoà cung hơn bao giờ hết. Vừa vào cung cô đã đòi Chiêu Mẫn Đơn bế về Chiêu Hòa cung.

Mà nghĩ lại cô cũng thấy khiếp vì tư lượng của mẹ mình. Trong bữa tiệc rất nhiều người kính rượu Chiêu Mẫn Đơn thế mà cô lần lượt uống cả chục chén, mặt vẫn không đỏ sẫm. Cả Bạch Tư Nhan và Liễu Vân Phong gần cô cũng thế, uống nhiều không kém Chiêu Mẫn Đơn mà mặt chỉ hơi hơi đỏ, hành động hoàn toàn bình thường.

Chả lẽ phi tần trong cung đều ngàn chén không say? Đáng sợ quá đi! Liễu Y Dạ tối mặt nhìn vào vị mẫu phi cười tươi rói rói của mình.

Mẫu thân ta cũng có mặt kinh khủng ghê... cô nghĩ.

Liễu Y Dạ ngủ nguyên ngày hôm đó, Bạch Tư Nhan có tới chơi cũng không chịu dậy nên cô ta đành phải ra về.

Tối tới thì mới chồm dậy, xoa xoa cái bụng đói rồi chạy đi tìm Chiêu Mẫn Đơn đòi ăn.

"Kí chủ! Cô có thể làm việc gì có ích cho đời hơn được không vậy? Cô cứ ăn rồi ngủ, rồi lại chơi bời. Cả cái chìa khóa mà cha cô cho cô mà cũng không thèm liếc qua một cái. Nó là bảo bối đấy a!"

Hệ thống hiện lên, ngao ngán nhìn Y Dạ đang tọng một miếng thức ăn dậm và mấy cái bánh một bên.

Liễu Y Dạ liếc mắt hừ một tiếng, sau khi ăn no nê rồi mới quay qua hỏi.

"Cái chìa khóa mà phụ hoàng cho ta thì có tác dụng gì?"

"..."

"Cô nương ơi...Nó là chìa khóa ma pháp của cung Ngọc Lục Bảo đấy! Cũng là chìa khóa của một trận pháp khổng lồ cấp 8 đấy a!"

"Gi? Tuyệt ghê!" Liễu Y Dạ có chút ngạc nhiên.

"Phản ứng của cô đáng lẽ phải mạnh hơn một chút nó mới vui. Sao cô hời hợt thế..."

"Cách hoạt động của trận pháp đó như thế nào?"

"...Đại khái thì nó là một cái camera và một dàn súng không có góc chết, bao trọn cả cung. Chỉ cần liên kết với cái chìa khóa thì toàn bộ Ngọc Lục Bảo nằm trong tay cô. Theo dõi ai cũng được, dùng đạn giết ai cũng không vấn đề, miễn là nằm trong giới hạn của ma trận."

"Thật tiện lợi! Món quà này của cha ta không khác gì một cái lồng giam nhỉ...?" Liễu Y Dạ thích thú.

"Ma trận này cũng được dùng trong các nhà giam có tù nhân với độ nguy hiểm cao. Vì nó cũng khá tốn nên không thể áp dụng đại trà được."

Hệ thống nói xong liền dịch chuyển cái chìa khóa từ trong túi của Y Dạ ra. Một cái bảng hiện lên.

"Chìa khóa Ngọc Lục Bảo giờ là của bạn, muốn xác nhận?"

"Đồng ý!" Y Dạ dứt khoát.

"Giờ bạn là chủ nhân của chìa khóa, đi kèm với nó là cung Ngọc Lục Bảo. Xin chúc mừng!"

"Rồi thì mau tu tiên đi để sử dụng cái chìa khóa này cho tốt nha kí chủ."

Hệ thống thích thú nhìn cái chìa khóa được liệt vào danh sách vật phẩm cấp A.

Liễu Y Dạ chợt nghĩ đến việc xem tiểu sử của Bạch Tư Nhan, nhưng sau đó cô liền bỏ qua. Để bọn nô tì cất dọn bàn ăn rồi lại lê giường ngủ tiếp.

Cái hệ thống kia nhìn cô chỉ biết cạ lời tái mặt.

.....

Tối nửa đêm, đang ngủ thì Liễu Y Dạ cảm thấy cả người khó chịu. Cô nằm quằn quại, cảm giác đau đớn bỗng ập tới. Lúc đó có một thông báo vang lên.

"Phát hiện có chất độc đang gây hại cơ thể. Đang quét...Xác nhận độc tố. Đang tiến hành giải độc....Giải độc thành công! Kí chủ không sao chứ?"

Liễu Y Dạ giật mình mở mắt ra. Đêm nay trăng sáng nên vẫn có bóng hai thị vệ đang canh gác ngoài cửa. Hôm nay Chiều Mầu Đom tới chỗ của Liễu Vân Phong. Xung quanh phòng hoàn toàn không có ai.

Mồ hôi trên trán cô nhễ nhại, tim đập mạnh, cả người mỏi nhừ. Tất cả sức lực trên người cô đều tập trung kháng cự với chất độc cho tới khi hệ thống loại bỏ nó đi.

"Kí chủ! Phí chữa trị của cô là 560 xu đã trừ vào tài khoản. Số xu của cô còn lại là 1340 xu."

Liễu Y Dạ nghiêng răng. *Số xu cao như vậy tức là loại độc kia khá mạnh. Rốt cuộc là kẻ nào lại muốn độc chết ta?*

"Kí chủ?" Hệ thống nhìn Liễu Y Dạ thờ đốc thì lo lắng.

"Không sao! Người biết ai hạ độc ta không?"

"Không rõ, cô ngủ ta cũng ngủ. Chỉ có tầng bảo vệ của hệ thống bao quanh cô để cảnh báo khi cơ thể phản ứng bất thường thôi. Ta cũng bị nó đánh thức liên tục hành giải độc cho cô a~"

Liễu Y Dạ nhăn mày. Cô không nghĩ mới tuổi này đã có kẻ ghét cô tới mức muốn mạo hiểm độc chết cô ngay trong cung. Lại còn đầu tư một loại độc mạnh như vậy...

"Kí chủ, loại độc kia khá là có giá ở chợ đen đấy. Người bình thường không mua được đâu. Ta nghĩ chắc phải ngũ phẩm quan lại hay quý tộc gì đó trở lên mới mua được."

"Hừ! Đúng là rất đầu tư!" Liễu Y Dạ nghiêng răng.

Cô suy nghĩ một chút, liền đột ngột bảo hệ thống kia quét tổng thể xem có gì lạ không.

"Đã phát hiện vật phẩm lạ thông với bên ngoài. Đề nghị kí chủ bỏ ngay cái nhẫn không gian trên tay đi. Không gian trong đó thông với một chỗ nào đó, người ngoài có thể đi vào."

Liễu Y Dạ lấy hết đồ trong nhẫn ra, phát hiện mất đi vài món. Cô cất tất cả vào túi vật phẩm của hệ thống rồi vứt cái nhẫn kia xuống sàn, nó nát ra từng mảnh.

Thị vệ bên ngoài nghe tiếng liền xông vào, thấp đèn lên. Nhìn vào đồng vụn bảo thạch dưới đất mà ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Trong rủi có may

Hai người thị vệ thấy mảnh vỡ dưới sàn và vị công chúa mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt tái nhợt thì cuống lên. Bọn họ gọi người đi báo Liễu Vân Phong và cho gọi thái y tới.

"Này hệ thống! Loại độc lúc này người cách ly khỏi cơ thể ta...người có nó chứ?" Liễu Y Dạ mặt nhọc cười gian.

"Ta có chứ, cơ mà để làm gì?"

"Truyền vào cơ thể ta một liều lượng nhẹ đi!"

Hệ thống không nói gì, im lặng trừ 100 xu từ tài khoản rồi truyền độc vào người cô.

Một lúc sau Liễu Vân Phong cùng Chiêu Mầu Đơn và vài vị thái y xông vào. Lúc này độc bắt đầu lan ra, sắc mặt của Liễu Y Dạ tím tái.

"Nhanh! Mau khám bệnh cho nó!" Liễu Vân Phong hốt hoảng. Chiêu Mầu Đơn nhanh chóng lại gần, run rẩy nắm lấy tay mà gọi tên Y Dạ.

"Xin Chiêu phi nương nương bình tĩnh, chúng thần sẽ ngay lập tức cứu công chúa." Một lão thái y khàn khàn nói.

Chiêu Mầu Đơn tránh ra, mấy vị thái y liền xúm lại bắt mạch, kiểm độc cho Liễu Y Dạ.

"Tâu bệ hạ, công chúa là trúng độc của cây lá ngón, nhưng mà độc tố ít, lan ra chậm nên chỉ cần rửa ruột cho công chúa rồi để người uống thuốc một chút là ổn."

"Vậy còn chờ gì mà không làm đi hả?!" Liễu Vân Phong quát lên.

"Chúng thần làm ngay!"

Nói rồi mấy vị thái y đổ cho Y Dạ uống thuốc xổ, khiến cho cô nôn thốc nôn tháo, không đau vì độc thì cũng không yên vì mệt.

Liễu Vân Phong và Chiêu Mầu Đơn thấy Y Dạ nôn ra, sắc mặt tái xanh thì nhăn mặt cau mày, Chiêu Mầu Đơn còn khóc lóc, thút thít.

Lát sau, rửa ruột hoàn thành, Y Dạ được đút cho một chén thuốc rồi cho nằm nghỉ. Cô cảm thấy đỡ hơn hẳn, dù vẫn còn hơi mệt.

"Y Dạ...Y Dạ của ta...Rốt cuộc là kẻ nào đã làm con thành thế này...Huhu" Chiêu Mầu Đơn run rẩy nắm tay Y Dạ không buông.

"Bẩm hoàng thượng, từ nhãn không gian của công chúa có một thông đạo thông với bên ngoài. Thức ăn của công chúa hoàn toàn không có vấn đề gì nên có thể đã có kẻ chui ra từ trong nhãn này, cho công chúa ăn độc."

"Lúc đó các người đang ở đâu?" Liễu Vân Phong mặt đen như đất nòi, mây đen tối sầm sau lưng.

Tên thị vệ kia sợ xanh mặt "Bà..bẩm hoàng thượng...là chúng thần vô dụng, không phát hiện sớm hơn, mong người thứ tội."

"A..." Y Dạ giọng hơi khàn khàn.

"Được rồi, bệ hạ! Y Dạ đã không sao rồi...Bọn họ vẫn là biết kịp lúc, độc trong người con bé hoàn toàn chưa lan ra nhiều. Hãy tha cho bọn họ đi" Chiêu Mầu Đơn lau mồ hôi trên trán Y Dạ, cố trấn tĩnh lại.

"Dạ nhi...Là phụ hoàng không bảo vệ tốt con rồi...Ta xin lỗi..." Liễu Vân Phong bước tới xoa nhẹ đầu Y Dạ. Cô vui vẻ cười tươi nhưng đôi môi khô khốc khiến cho Liễu Vân Phong và Chiêu Mầu Đơn thêm đau lòng.

"Lấy những mảnh vụn đó, tra cho ta! Ta muốn xem xem rốt cuộc là kẻ nào to gan, đi hạ độc Dạ nhi của trẫm" Liễu Vân Phong sát khí rầm rầm, cười lạnh, ra lệnh cho bọn thủ hạ bên ngoài.

Ngay lập tức bọn họ chạy đi, chỉ để lại dư ảnh.

"Tinh! Đối tượng công lược: Hoàng thượng Liễu Vân Phong, hảo cảm tăng 7%. Tổng 32 điểm.

Chiêu phi-Chiêu Mầu Đơn, hảo cảm tăng 10%. Tổng 94 điểm."

"Kí chủ, cô cũng biết cách làm việc đấy" Hệ thống hiện lên cười. "Giờ cô muốn triệt để hạ độc và hồi sức luôn không hay để đó đã?"

"Cứ để đó, dù sao cũng có cách giải mà. Hồi sức cho ta."

"Vâng, xin mời kí chủ uống nước tăng lực, nó có giá là 20 xu nhé!"

"Hừ! Trong một đêm mà bị trừ gần ngàn xu, không biết là ta lòi hay lỗ đây." Liễu Y Dạ có chút bức dọc.

....

Ngày hôm sau, tin Y Dạ bị hạ độc trong đêm lan ra khắp cung. Bạch Tur Nhan biết chuyện cũng lo lắng tới thăm.

Khi cô tới thấy Y Dạ đang nằm trên giường, sắc mặt rất tốt thì liền tới bên cạnh Chiêu Mầu Đơn.

"Y Dạ đang hồi phục rất tốt nhỉ? Con bé đã ổn rồi chứ?"

"Tạ tỷ tỷ quan tâm. Dạ nhi đã đỡ nhiều rồi nhưng thái y nói vẫn cần uống thuốc để phòng tái phát." Chiêu Mầu Đơn cười. Hai hốc mắt khô khốc khiến Bạch Tur Nhan hiểu rõ hơn là đêm qua Y Dạ đã phải trải qua chuyện kinh khủng gì.

"Muội đừng lo lắng quá, nhìn xem mặt muội kìa, muội nên đi nghỉ đi. Nếu không Y Dạ bị bệnh mà sẽ phải lo lắng ngược lại cho người đấy!"

Bạch Tur Nhan nhẹ nhàng.

"Nhưng...đêm qua ta không ở với nó, nó liền bị hạ độc, muội sợ..."

"Là do Y Dạ kẻ độc ác kia trùng hợp chọn đúng ngày này mà hành động thôi, không phải lỗi của muội. Ngoan! Đi nghỉ đi! Ta sẽ ở đây chăm sóc Y Dạ, khi người tỉnh lại ta sẽ về."

Qua những lời động viên này, Y Dạ mới biết thì ra Bạch Tur Nhan và Chiêu Mầu Đơn thân nhau tới vậy. Cô giờ đây đã thả lỏng với Bạch Tur Nhan hơn, còn cố công lược vị tỷ tỷ này của mẹ.

....

Như lời nói, tới trưa, khi Chiêu Mầu Đơn ngủ một giấc dậy, Bạch Tur Nhan cho người dọn bữa, cùng ăn và trò chuyện vui vẻ một hồi xong mới đi.

Sắc mặt Chiêu Mầu Đơn tốt hơn hẳn, nằng sau khi tiễn Bạch Tur Nhan thì quay vào, vui vẻ ngồi chơi với Y Dạ.

Khi Y Dạ đã ngủ được một lúc thì Liễu Vân Phong tới, im lặng nhìn Y Dạ ngủ say một lúc rồi bỏ đi.

....Một tuần nữa trôi qua, Y Dạ trở lại khỏe mạnh hoàn toàn, kẻ tặng cô chiếc nhẫn không gian cũng đã bị bắt. Nhưng hẳn hoàn toàn không biết gì về lối đi thứ ba hay độc cây lá ngón.

Viên quan đó chỉ nói là hắn được một người kì lạ bán cho với giá 1000 lượng ở lầu giao dịch nội thành. Nhưng khi tới điều tra về kẻ đó thì hoàn toàn không thấy dấu vết nào.

Tất nhiên vị quan đó đã bị phạt, giáng bậc, đánh trượng, rồi lại thả về. Qua lần này, sự an toàn và bảo mật của Chiêu Hòa cung cũng như toàn hoàng cung được tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Công lược ai đây?

Liễu Y Dạ ở hoàng cung Đông Vận quốc, cứ ăn rồi ngủ đều đặn từng ngày. Giờ cô được phép đi lại thoải mái hơn, thường chạy tới chỗ của Bạch Tur Nhan chơi, lâu lâu lại tới chỗ của Liễu Vân Phong, rồi chơi ở Ngự Hoa viên, thư phòng, Ngự Thiện phòng...

Cũng có khi cô gặp các anh chị của mình, bọn họ không quá quan tâm cũng không chán ghét cô. Chỉ có mình Liễu Lăng là luôn nhìn cô với ánh mắt phức tạp, sợ, ghét, hận...

Cô cũng có tìm hiểu về tiểu sử của Bạch Tur Nhan, sau đó thì hoàn toàn mờ lòng, không đề phòng Bạch Tur Nhan nữa.

Cứ như thế, nửa năm trôi đi nhanh như chớp mắt.

"Kí chủ, ta nhớ cô từng nói tới việc công lược mấy cái thẻ trắng, thẻ đen gì đó....Sao tới giờ cô vẫn chưa đi gặp bọn họ vậy?"

Hệ thống nhìn Y Dạ đang ngồi dưới gốc cây gặm bánh nói.

Liều Y Dạ dừng lại nhìn lên, nhần mày.

"Ta bây giờ nói còn chưa rõ, đi gặp bọn họ làm gì?"

"...Có nhiều cách để không cần nói mà..."

"Ta lười đấy..." Liều Y Dạ thản nhiên.

"Kí...chủ...Có vẻ như lần trước độc không chết nên cô còn chưa biết mình cắm trên đầu mấy cái dead flag đầu nh?"

Hệ thống tức giận.

"Ta chưa chết..." Liều Y Dạ vẫn gặm bánh như không.

"Thôi nào...Danh sách công lược của cô bao gồm cả ta, mới có 6 người thôi...Dù sao của bọn họ cao thì cũng cao thật nhưng mà không chắc chắn toàn mạng cho có tí nào. Nhất là khi cô còn đang sống trong cung này..."

"Ồ...hiện tại có thể có nguy hiểm gì được đây?" Y Dạ dừng lại, ngược đầu lên.

"Trong cung mẹ cô rước phải không ít phiền phức đâu a...Tranh đấu giữa nữ nhân hậu cung ghê lắm đó. Ai mà biết mấy vị thiếp thân đó có nhắm cô mà đánh không?"

"..." Liều Y Dạ im lặng không nói gì.

Kể ra cũng đúng, lúc cô sinh ra Chiêu Mẫn Đơn suýt phải vào lãnh cung một lần. Không biết hiện tại giữa Chiêu Mẫn Đơn và các phi tần khác còn có gì xích mích nữa không.

Vị phi tần đã đẩy tội giết con cho mẫu thân ta...tên gì ấy nhỉ?... Vê..Tử Mai?

Cô lật lật bảng nhân vật. Chọn ngay cái thẻ của Vê Tử Mai.

Đây rồi! Liều Y Dạ lấy ra một cái thẻ màu đen.

"? Kí chủ, cô muốn công lược cô ta à?"

"Bỏ 50 xu mua tiểu sử của Vê Tử Mai" Liều Y Dạ không quan tâm câu hỏi của hệ thống.

"??...Có ngay đây!"

Hệ thống khó hiểu nhưng vẫn mở cho Y Dạ một tệp tiểu sử sơ lược của Vê Tử Mai.

Liều Y Dạ chăm chú đọc, A Linh với A Miện đi qua thì nhìn cô công chúa đang vuốt vuốt không khí một cách khó hiểu.

Sau khi đọc xong, Liều Y Dạ cười nhẹ, đóng tiểu sử lại và cho thẻ của Vê Tử Mai vào danh sách tự tạo tên: Dự định công lược.

"Kí chủ....Cô đã tống vào trong tệp dự định đó hơn chục cái thẻ rồi. Cả thẻ đen, thẻ trắng lẫn thẻ đỏ. Rốt cuộc bao giờ cô mới chịu đi công lược bọn họ đây?!"

"Người vội làm gì? Khi đến lúc thích hợp, tự nhiên ta sẽ đi công lược hết tất cả. Nhưng ít nhất là cho tới khi ta có thể nói rõ, ta phải giữ sự yên bình này tiếp diễn."

"..." Hệ thống bĩu môi, cau mày.

"Hừ! Kệ cô luôn, muốn làm gì thì làm" nó hậm hực một tiếng rồi biến mất.

Liều Y Dạ cười, sự yên bình này nhất định phải tiếp diễn cho tới khi cô có đủ hậu phương để chống đỡ. Không rõ là thứ gì hay ai sẽ tước đi mạng sống của cô, nhưng nhất định phải phòng ngừa trước.

Hmm....Dù ta chưa thể nói nhưng lúc thích hợp để công lược người thì chắc có đấy... Liều Y Dạ xoa xoa cằm suy nghĩ. *Người đó... Khi nào thì có cơ hội thích hợp nh?*

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tóm được nhút nhát tử

Gần đây Chiêu Mầu Đon bắt đầu thấy hơi lo lắng về Liễu Y Dạ. Ngày nào cũng thấy cô chạy ra khỏi cung, chỉ dất theo A Linh. Trưa về rồi chiều lại tiếp tục như thế cho tới tối.

Lâu lâu thì có thay sang A Miện, nhưng khi Chiêu Mầu Đon hỏi thì cả hai đều cười bảo cô tự tìm hiểu sẽ biết ngay.

Càng ngày Chiêu Mầu Đon càng thấy hiếu kì. Như mọi ngày, Y Dạ lại chạy ra khỏi cung, lần này Chiêu Mầu Đon quyết định đi theo.

Liễu Y Dạ chạy vào một viện nhỏ trong Ngự Hoa viên, Chiêu Mầu Đon rình mò ngay phía sau.

Cô ngạc nhiên khi nhìn vào trong viện Y Dạ đang ngồi cười đùa trong lòng một cô bé xinh xắn. Chiêu Mầu Đon nhận ra cô bé kia, liền thẳng lưng, quyết định tiến vào.

"A! Minh Châu thỉnh an Chiêu phi nương nương."

Thấy Chiêu Mầu Đon tiến vào, cô bé kia liền thả Y dạ ra, đứng dậy lễ phép chào.

"Chào buổi sáng, bát công chúa." Chiêu Mầu Đon cười đoan trang.

Liễu Y Dạ thấy Chiêu Mầu Đon thì cũng bắt chước Liễu Minh Châu khom người, giong vẩy chào. Cử chỉ này của cô khiến Chiêu Mầu Đon thích thú.

Thấy Y Dạ chào theo mình thì Liễu Minh Châu cười thầm, đỏ cả tai.

"Mấy ngày nay Dạ nhi của ta thường chạy ra ngoài, ra là tới đây chơi với bát công chúa. Làm phiền người rồi!"

"...Y Dạ tới đây chơi với ta, ta rất vui, không thấy phiền chút nào đâu ạ...nên...mong người để muội ấy tới đây chơi với Minh Châu."

Liễu Minh Châu giọng nhỏ nhẹ, qua giọng nói cũng biết cô rất yếu đuối, tựa như lay cái thì bề còn nhanh hơn thủy tinh.

"Tất nhiên là được, nhưng mà làm sao con bé lại đột nhiên thân với người như vậy?"

Câu hỏi của Chiêu Mầu Đon là đang dò hỏi xem động cơ tới gần Y Dạ của Liễu Minh Châu là gì.

"...Lần trước, con gái của thừa Phong thừa tướng cố ý vu ta rạch mắt cái quạt của cô ta, là Y Dạ đã đứng ra minh oan cho ta...Cái quạt đó là cô ta tự rạch, sau đó còn phạt cô ta hai cái tát."

Sau hôm đó thì Y Dạ thường hay tới đây ngồi chơi cùng ta, còn mang cho ta bánh nữa..."

Liễu Minh Châu có chút ngập ngừng nhưng lại trên mặt lại luôn có một nụ cười rất tươi.

Chiêu Mầu Đon thở dài một tiếng *Bát công chúa đúng là rất thành thực, mắt còn sáng rực thế kia thì chắc chắn không sai.*

Liễu Minh Châu này...trúng mũi tên của bảo bối nhà ta rồi... Chiêu Mầu Đon nhìn Minh Châu rồi nhìn sang Y Dạ, cười trừ.

Thôi...dù sao bát công chúa cũng rất tốt, ngoan ngoãn. Cho Y Dạ nhà ta ở bên học thêm chút phép tắc từ cô bé này vậy.

Chiêu Mầu Đon lấy lại nụ cười dịu dàng, nói "Y Dạ nhà ta đôi khi có hơi lớn mật, nếu con bé làm phiền người thì cứ nói với ta nhé? Nhờ người chăm con bé giúp ta!"

Liễu Minh Châu hơi ngạc nhiên, vui sướng tới đỏ cả tai, cứ như mới qua khảo sát của mẹ chồng không bằng. Lớn miệng đáp "Vâng!" một cái rồi quay qua đỏ mặt.

"Tinh! Đối tượng công lược: Bát công chúa Liễu Minh Châu, hảo cảm tăng 7%. Tổng 24 điểm."

Hehe, cô chị này cũng thật đơn thuần quá đi! Liễu Y Dạ nhìn Chiêu Mầu Đon quay đi và nghe tiếng thông báo thì cười thầm.

"Tiểu Dạ, muội nói xem ta đã được tới cung Chiêu Hòa chơi với muội chưa?" Liễu Minh Châu cười tươi quay qua nhìn Y Dạ.

Y Dạ gật đầu liên tục, cười tươi nhìn Liễu Minh Châu.

Liễu Minh Châu nhìn nụ cười rực rỡ của Y Dạ thì lại càng vui vẻ, ôm Y Dạ vào lòng, dụi dụi vào lưng cô.

Lát sau, Y Dạ trở về cung Chiêu Hòa, trên đường đi hệ thống hiện lên cười cười.

"Thì ra cái thời cơ mà cô nói cũng cần có thời gian để rình nhĩ"

"Người nói gì thế?" Liễu Y Dạ nhăn mày nhưng lại có ý cười.

"Kí chủ à...Cô cũng mất thời gian rình lúc Liễu Minh Châu gặp nạn mới nhảy ra giờ chiều anh hùng cứu mỹ nhân để mở đường công lược cô bé mà."

"Ha! Đó chính là thời cơ đấy!" Liễu Y Dạ cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mục tiêu mới

Một năm bình thân trôi qua, cuộc sống của Y Dạ vẫn rất suôn sẻ. Qua sinh nhật hai tuổi mà không có thêm một vụ ám hại nào. Y Dạ nói chuyện rõ ràng, rành mạch hơn rất nhiều. Y Dạ biết nói nhanh hơn nhiều so với các bé gái cùng tuổi khiến Chiêu Mầu Đơn và Liễu Vân Phong rất vui mừng.

Từ ngày Chiêu Mầu Đơn đồng ý cho Liễu Minh Châu chơi cùng Y Dạ, cô bé thường hay chạy tới Chiêu Hòa cung. Liễu Minh Châu ngày càng coi mở hơn, không còn nhát như trước.

Liễu Minh Châu nói chuyện với Chiêu Mầu Đơn đôi khi còn thoải mái hơn mẫu thân mình.

Liễu Y Dạ lâu lâu cũng có tới cung Trường Xuân của Hàm Nguyệt để tìm Liễu Minh Châu. Lâu dần Hàm Nguyệt cũng quen thuộc Y Dạ, có nhiều khi còn gọi Y Dạ tới chơi.

Hàm Nguyệt thấy đứa con gái ít nói của mình giờ cứ chạy không ngừng bên ngoài với Y Dạ cả ngày không những không phiền mà còn thấy an tâm.

Trước đây, Liễu Minh Châu ít khi mở lòng, kể cả với thân sinh của mình, việc này làm Hàm Nguyệt thờ dài không ít. Nhưng bây giờ lại xuất hiện một Liễu Y Dạ kéo Minh Châu ra khỏi chỗ núp. Làm cô bé chịu mở miệng luyện thuyên cả ngày khiến Hàm Nguyệt không khỏi vui mừng.

Ngồi bên cạnh mẫu thân mình mà Liễu Minh Châu cứ thao thao bất tuyệt về Liễu Y Dạ, thị nữ, mẹ cô bé rồi cả cung Chiêu Hòa. Khiến hảo cảm của Hàm Nguyệt với Y Dạ cứ tăng đều.

Về phía Y Dạ, lâu lâu lại có thông báo điểm hảo cảm của Hàm Nguyệt tăng 1,2 % gì đấy, có khi cả lúc ăn, lúc tắm cũng có thông báo.

Thế là nhờ tình bạn của hai đứa con gái mà hai vị Chiêu phi và Hàm phi cũng thân với nhau hơn. Hai người này mỗi khi dắt Y Dạ và Minh Châu ra Ngự Hoa viên là lại ngồi lại tám chuyện, có khi còn hẹn nhau ra ngoài chơi.

Còn một người anh trai của Liễu Minh Châu là Liễu Minh Khang cũng thường xuất hiện khi hai cô bé đang chơi cùng nhau. Hầu hết là những khi hai con nhỏ này chạy lung tung, hai vị mẫu phi không chăm được, nên lại quăng Liễu Minh Khang ra gánh.

Liễu Minh Khang là nhị hoàng tử, cũng có tí ảnh hưởng trong việc tranh hoàng vị nhưng vẫn thường bỏ thời gian ra đi chơi cùng hai vị muội muội.

Liễu Minh Khang cũng càng ngày càng thân với Y Dạ, hảo cảm cũng tăng đều, tăng đều, hiện tại đã là 24 điểm. Liễu Minh Khang lại chính là loại cuồng em gái.

Trước kia là Minh Châu cứ im im, nên cậu ta cũng không dám phiền nhưng hiện tại...Liễu Minh Châu ngày càng lây bệnh của Y Dạ, tăng động lại tham ăn, thực sự là dễ thương hết sức.

Dần dà cậu ta dần thân vào con đường em gái nô với hai muội muội nhỏ của mình. Đây là cái thể loại cưng chiều không khác gì Liễu Vân Phong. Gọi là u mê không lối thoát.

.....

"Hệ thống, ta có bao nhiêu anh chị em tất cả vậy?"

Hôm nay trời mưa, Liễu Y Dạ không ra ngoài nữa, ngồi trong phòng ngắm mưa rơi.

"Kí chủ, cô có 12 người chị và 5 người anh tất cả."

"Vậy 17 người đó là con của ai?"

"...Có 9 vị phi tần có con. Trong đó hoàng hậu là hai gái một trai, Hàm phi là một gái một trai, ngoài ra thì ta nghĩ cô nên xem danh sách chi tiết đi"

Bảng danh sách anh chị em gòm độ tuổi, thân sinh và một số thông tin khác được liệt ra.

Liễu Y Dạ vuốt xem thì chợt dừng lại chỗ nhị công chúa.

"Sao nhị tỷ ta lại có tên La Nguyên Nguyên mà không phải họ Liễu?"

Hệ thống nhìn cái tên La Nguyên Nguyên rồi đáp.

"Mẫu thân cô ta năm đó phạm tội, cả bản thân và hai con đều bị đưa vào lãnh cung. Hai đứa con đó là nhị công chúa và tứ hoàng tử, đều theo họ mẹ, không được mang họ Liễu."

"..." Liễu Y Dạ lướt xuống chỗ tứ hoàng tử-La Bác Triệt.

"La tần đó...chết rồi?"

"Đúng vậy, kí chủ, chết trong lãnh cung, xác cũng không được chôn cất tử tế."

Thẻ của La Bác Triệt là màu đen, của La Nguyên Nguyên là màu đỏ. Cô suy nghĩ một chút rồi lấy hai tấm thẻ ra, tổng vào tệp dự định công lược.

"Họ là thẻ đen và thẻ đỏ đấy a..."

"...Theo cốt truyện gốc thì La Nguyên Nguyên là do bị hành hạ ở lãnh cung nên tính tình không mấy tốt đẹp. Liễu Y Dạ trong truyện lại lên mặt với cô ta nên cô ta quay ra cắn lại. Thẻ đỏ...cũng hợp lý thôi."

"Còn La Bác Triệt...cũng tương tự thế."

Liễu Y Dạ thần nhiên nói.

"Vậy là cô muốn tẩy trắng họ?"

"Hmmm, khi hồ được thuần hóa cũng thành mèo thôi. Đặc biệt là hồ con không nơi nương tựa thì lại càng dễ."

"Khi nào trời đẹp, ta nên xin phụ hoàng vào lãnh cung một chuyến rồi..."

Liễu Y Dạ đứng dậy, vươn vai, cười sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tiến tới lãnh cung

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Liễu Y Dạ chạy tới chỗ của Liễu Vân Phong, đòi cùng hấn đi dạo buổi sáng.

"Dạ nhị, hôm nay con đặc biệt đến đây sớm như vậy...Không phải đơn giản chỉ là muốn đi dạo cùng ta...Đúng chứ?"

Liễu Vân Phong thích thú nhìn Y Dạ nhỏ nhắn đang bước đi bên cạnh hấn. Con gái muốn làm nũng mà đáng yêu thế này, có gì mà hấn không đáp ứng được?

"Um...phụ hoàng...người sẽ không giận Y Dạ chứ?"

Liễu Y Dạ ngược đầu lên nhìn Liễu Vân Phong, lông mày hơi chùng xuống, bĩu môi, làm mặt nũng nịu.

Ôi, sét đánh vào tim ta a...Con gái có mức độ sát thương thật ghê gớm Liễu Vân Phong ôm lấy tim, đỏ tai, cười gượng.

"Bảo bối..." Liễu Vân Phong ngồi xuống, đặt tay lên vai Y Dạ.

"...Muốn gì ta đều chiều!" Hấn bật ngón tay cái.

"Thật chứ ạ?" Liễu Y Dạ mừng rỡ.

"Thật! Bảo bối muốn gì nào?"

"Thật ra...con có nghe chị Minh Châu nói về các anh chị. Sau đó, con biết tới nhị tỷ và tứ ca bị nhốt trong lãnh cung..."

Liễu Y Dạ ngập ngừng.

"Lãnh cung chắc là rất cô đơn, con vào chơi với họ được không ạ...?"

Hmm...Hai đứa trẻ con của La tần..? Sao chúng bị đưa vào lãnh cung ấy nhỉ? Liễu Vân Phong suy nghĩ.

"Phụ hoàng...có được không ạ?" Liễu Y Dạ xoay xoay ngón tay.

"Tất nhiên là được, con cứ việc đi đi. Nhớ dắt theo người đề phòng nguy hiểm và cầm theo cái lệnh bài của ta này, có nó thì người trong lãnh cung sẽ đều nghe lời con."

"Con cảm ơn người, phụ hoàng!"

"Không có gì, nhớ về đúng giờ là được!"

"Vâng! Con nhớ rồi. Phụ hoàng cúi người xuống một chút được không ạ?" Liễu Y Dạ rướn người lên.

"...? Làm gì...?!" Liễu Vân Phong cúi người xuống thì được con gái nhỏ hôn một cái lên trán làm giật mình.

"Con thật sự cảm ơn người nhiều lắm!" Liễu Y Dạ vui vẻ chạy đi. Trên đường đi cứ nghe chuông báo hảo cảm của Liễu Vân Phong tăng liên tục, tăng tới 49%.

....

Liễu Y Dạ đem theo A Linh và A Miện đi thẳng tới lãnh cung lúc chỉ mới giờ Thìn (7 giờ sáng).

Đúng lúc làm sao, cô vừa đi sâu vào trong lãnh cung được một lúc thì nghe có tiếng quát tháo từ một biệt viện nhỏ. Liễu Y Dạ tới gần thì càng nghe rõ tiếng của một vị mama nào đó và tiếng khóc của một bé trai.

Cô tiến vào biệt viện, thấy một mama quản sự đang dùng roi mây đánh một cặp trai gái. Chị gái lớn đang che cho người em nhỏ khóc phía sau.

Đây chắc chắn là La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt rồi

A Miện thấy cảnh như thế liền chạy tới, một tay nắm lấy roi của bà ta giật ra, vứt đi.

Vị mama đó ngoảnh lại, trừng mắt quát: "Là đứa nào to gan dám giật roi của ta? Muốn ăn roi thay com à?"

Khi thấy Y Dạ, bà ta có hơi lo ngại một chút nhưng khi nhìn bộ quần áo đơn giản mà cô mặc bà ta nhìn đánh giá. Đoán già đoán non là vị tiểu thư phẩm cấp thấp nào đó vô ý đi lạc tới lãnh cung.

"Vị tiểu thư này, vì có gì mà nha hoàn của cô cần lão nô dạy người?"

"Dạy người?...Ta thấy là người đang hành hạ bọn chúng mới đúng" A Linh tức giận lên tiếng.

"Người thì có quyền gì mà nói ở đây?" Bà ta trừng mắt.

"A Linh, vận tay nào của bà ta đã đánh ca và tỷ của ta lúc này." Liễu Y Dạ lạnh lùng liếc cho bà ta một cái xém mặt.

A Linh ngay lập tức làm ngay, túm lấy tay phải bà ta, vận mạnh khiến bà ta quay sái sườn, ngã ngửa.

"A! Đau! Con nha hoàn mi dám!"

"Dám chứ! A Linh là nhất phẩm nha hoàn của ta, chỉ cần còn ở bên ta, có gì mà không dám?" Y Dạ đập vào tay của bà ta, đau đớn.

"Con nhỏ nhà mi là ai? Lại không có quy củ như vậy? Ta là người trong cung, chưa tới người quản!" Bà ta đau đớn quát lớn, trong mắt đỏ hoe.

"Chủ từ nhà ta là thập tam công chúa đấy. Người làm gì được nào?" A Miện lại đập lên eo của bà ta.

Nghe tới thập tam công chúa được sủng trên trời, bà ta có phần lo sợ nhưng vẫn có ý định kháng cự. Cho tới khi Y Dạ giơ lệnh bài hoàng kim của Liễu Vân Phong lên, bà ta mới tái mặt vội vàng dập đầu thỉnh tội.

"Thập tam công chúa, là mất ta mùi, đã mạo phạm người. Mong công chúa thứ tội!" Bà ta run như cầy sấy.

Liễu Y Dạ không quan tâm bà ta, bước tới chỗ hai đứa trẻ đang run run vì bị roi đánh. Y phục trên người họ đơn giản hơn cả hạ nhân. Người đầy vết thương, khuôn mặt xinh xắn cũng có nhiều vết bầm tím.

Thấy Y Dạ tới gần, bọn họ có chút cảnh giác.

"Muội tên Y Dạ, là thập tam công chúa. Rất hân hạnh được gặp mặt, nhị tỷ tỷ và tứ ca!" Y Dạ lễ phép.

Đó là một khung cảnh khá ngược đời, khi một vị công chúa mang theo mình hào quang quyền lực khuỵu gối chào hai đứa trẻ bần thiêu ngồi trên nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhị tỷ và tứ ca

"Thập tam...công chúa?" La Nguyên Nguyên trông có vẻ hơi ngạc nhiên. Tuy vậy cô vẫn giữ đúng phép tắc, đứng dậy phúi phúi người rồi chào lại Y Dạ.

La Bác Triệt thấy La Nguyên Nguyên làm vậy cũng chào theo.

Thấy đôi chị em này làm như vậy, Y Dạ cười thầm *Đúng là ngọc trong bùn! Chỉ cần đào tạo một chút liền sẽ thành ngọc quý a...*

"Hôm nay muội đến chơi với hai người mà! Hai người không cần quá long trọng như vậy. Dù sao hai người cũng là bậc huynh trưởng của ta a!"

Hai đứa trẻ này không biết Y Dạ nhưng nhìn trang phục trên người Y Dạ cũng biết, so với cô, bọn họ chỉ giống như hai tên nô lệ thấp hèn.

Thấy hai người khá bối rối xoa xoa bộ quần áo và đôi chân trần, Y Dạ liền ra hiệu A Miện đem họ đi tắm rửa, thay đồ.

A Miện gật đầu. "Mời nhị công chúa và tứ hoàng tử đi theo nô tì." rồi quay qua ném cho lão mama kia một cái nhìn chán ghét "Dẫn đường cho chúng ta tới chỗ tắm rửa và thay đồ!"

A Linh nhìn A Miện đi khuất bóng liền thở dài một tiếng.

"Không sao đâu! Người thường im lặng như vậy, A Miện chính là bổ sung một phần cảm xúc cho người." Y Dạ như hiểu A Linh đang nghĩ gì liền cười nói.

A Linh nghe thế gãi gãi mặt, cười gượng. "Nhưng mà muội ấy vẫn là cảm tính quá đi! Không giấu đi chút tâm tư gì cả."

"Hehe! Như thế không phải tốt sao?" Y Dạ che miệng.

A Linh chỉ cười không biết nói gì hơn, cúi xuống ôm Y Dạ lên, cho cô ngồi vào cái ghế đã tròn gập đó rồi lấy chổi quét sân.

Y Dạ cũng mỉm cười, im lặng nhìn cô.

.....

Cỡ nửa giờ sau, La Nguyên Nguyên, La Bác Triệt và A Miện quay lại. Hai tỷ muội này đã được tắm rửa, kì cọ, chải chuốt và bôi thuốc hoàn chỉnh.

Quay lại đây là một đôi tỷ muội gương mặt thanh tú, nhìn kiểu gì cũng thấy thông minh, nhanh nhẹn.

"A! Hai người quay lại rồi!" Liễu Y Dạ reo lên.

"..." hai người kia ngại ngùng không biết nói gì.

"Thôi nào, hai người đừng lạnh lùng như thế chứ! Muội tới chơi với hai người mà..." Y Dạ bĩu môi.

La Nguyên Nguyên như bất chấp lại gần xoa đầu Y Dạ. "Xin lỗi đã để thập tam muội đợi lâu."

"Hehe! Muội tên là Y Dạ mà ~" Y Dạ ngước đầu lên cười.

La Nguyên Nguyên có chút ngạc nhiên với phản ứng này của Y Dạ. Cô ngồi xuống, tự nhiên hơn, cậu em trai của cô cũng ngồi theo.

A Linh đem từ đâu ra một giỏ đựng bánh, mở ra, đặt lên bàn. "Xin mời các vị công chúa và tứ hoàng tử!"

La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt lúc đầu hơi bối rối, sau đó cũng thò tay vào giỏ lấy bánh ăn.

Hai đứa trẻ tội nghiệp mắt sang rờ, như thể đây là lần đầu tiên họ ăn thứ gì ngon ngọt tới vậy. Liễu Y Dạ thấy có chút tiếc thương thay.

"Y Dạ...sao muội lại tới nơi này? Đây là lãnh cung đấy!" La Bác Triệt ánh mắt có chút lo ngại.

"Hmm? Thì tại bát tỷ của ta bảo trong này có hai người nên ta vào đây chơi thôi.

Mấy huynh trưởng và tỷ tỷ ngoài kia đều bận, không chơi với ta. Hai người ở trong này ta nghĩ sẽ rảnh nên đã xin phụ hoàng vào đây chơi."

Với câu trả lời ngây thơ của Y Dạ, hai tỷ muội này ngó người ra, đồng suy nghĩ là *Lý do gì mà vợ vẫn vậy?!*

"Vậy muội không có ghét chúng ta sao?... Ý ta là...chúng ta là bị phụ hoàng bỏ vào trong đây..." La Nguyên Nguyên vẫn còn chút khúc mắc.

"Tỷ nói gì thế? Sao ta lại ghét hai người khi mới lần đầu gặp chứ? Ta lại thích ca và tỷ lắm! Nhìn hai người thân thiết vui vui sao ấy!

Ta chỉ có bát tỷ và nhị ca chơi cùng...nhưng bọn họ cũng suốt ngày bận nên ta cũng không dám làm phiền (mặc dù gọi cái thì sẽ tới ngay)."

La Nguyên Nguyên có chút vui vẻ khi Y Dạ nói vậy.

"Thế... nếu muội đã tới đây...Ta và tứ ca muội sẽ dắt muội đi chơi nhé? Nhưng ta chỉ có thể đi trong lãnh cung thôi!"

"Thật chứ? Hai người sẽ chơi với muội nhé? Trong lãnh cung cũng được, dù sao muội cũng là thấy nơi này thật lạ mắt."

Y Dạ vui vẻ. La Nguyên Nguyên gật đầu cười.

Như lời nói, không có sự quản giáo của mama, La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt dẫn Y Dạ lang thang khắp lãnh cung cả ngày.

Lãnh cung nghe hoang tàn thế mà cũng rộng đáng sợ, Y Dạ thả tay hai tỷ muội kia ra cái là lạc ngay. Cứ thả một cái là bọn họ chuyển ngay sang trò trốn tìm. Luôn là A Miện nhanh nhẹn tìm được Y Dạ trước.

Khi một bọn họ ngồi trên nóc nhà hóng gió. A Linh lại xách đầu về một giỏ com nóng với vài đĩa đồ ăn ngon lành. Thế là cả chủ tớ ngồi trên nóc nhà xơi com.

....

"Y Dạ, muội bao nhiêu tuổi thế?" La Bác Triệt nhìn Y Dạ hỏi.

"..? Hmm...muội hai tuổi tám tháng rồi!" Y Dạ giơ hai ngón tay lên, cười tươi. "Tứ ca, huynh bao nhiêu tuổi vậy?"

"Ta sáu tuổi!" La Bác Triệt gãi gãi mặt.

"Nhị tỷ, còn tỷ thì sao?" Y Dạ quay sang La Nguyên Nguyên.

"Tỷ sao? Chín tuổi!"

"So với hai người thì muội nhỏ ghê!" Liều Y Dạ giơ ngón tay ra đếm đếm.

La Nguyên Nguyên cười, ngoảnh mặt nhìn hoàng hôn mà nói nhẹ nhàng.

"Qua ngày hôm nay, so với muội, chúng ta mới thật nhỏ!"

Từng cơn gió thoảng qua mái tóc đen của cô gái nhỏ. Ánh hoàng hôn tô điểm cho khuôn mặt, làn gió tạo đường cho mái tóc, cùng với một nụ cười đầy ôn nhu. Một hình ảnh thực sự rất đẹp xinh đẹp.

* Vị tỷ tỷ này của ta, lớn lên chắc chắn sẽ là yêu nghiệt trong mắt đàn bà a* Liều Y Dạ nhìn La Nguyên Nguyên mà cười.

Lúc sau cô mới giật mình nhận ra, mặt trời...lặn rồi.

"Oaaaa! A Linh! A Miện! Mau về nhanh! Mẩu thân sẽ đem ta ra đánh chết mất! Mặt trời xuống núi rồi kìa!!!"

Liều Y Dạ hốt hoảng nhìn hai con nha hoàn của mình đang thoải mái nằm trên mái nhà.

Nghe Y Dạ gọi họ cũng giật thót nhảy lên, tóm lấy Y Dạ, chực nhảy xuống và chạy đi.

"Nhị tỷ! Tứ ca! Ta sẽ lại đến chơi với hai người! Mai gặp lại nhé!" Y Dạ bị xách đi như bay từ xa gọi lại, khiến La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chút tâm tư nhỏ

Liên tục mấy ngày sau, Liễu Y Dạ đều tới chỗ lãnh cung chơi với La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt. Liễu Minh Châu phải tới Thư phòng học nhưng khi rảnh cũng được phép chạy tới lãnh cung.

La Nguyên Nguyên thật sự ra dáng một người chị lớn khi dẫn mấy đứa em nhỏ của mình đi chơi khắp lãnh cung.

Ban đầu Chiêu Mầu Đôn và Hạ Nguyệt khá là có ác cảm với hai tỷ muội họ La kia nhưng khi tới lãnh cung xem thử một chuyến thì thái độ của họ cũng khác hẳn. Thoải mái để cho hai con gái của mình tới lãnh cung chơi.

Hào cảm của La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt dù nhích khá chậm nhưng vẫn tăng lên đáng kể sau hai tháng.

Ở một phần nào đó trong hoàng cung - cung Cảnh Nhân - nơi mà Hạ quý phi ở.

"Cái gì cơ?!" Hạ Yến Dương đập bàn tức giận, mấy vị tỉ nữ xung quanh cô ta run sợ.

"Người nói con gái quý báu của Chiêu Mầu Đôn-Liễu Y Dạ thường hay lui tới lãnh cung chơi với hai đứa con của tiện nhân họ La kia?!"

"Bầm nương nương...đúng vậy.." nô tỉ đứng trước mặt Hạ Yến Dương run run.

"Chuyện này...bắt đầu từ bao lâu rồi?" Hạ Yến Dương tới sầm mặt.

"Đã...đã hai tháng nay rồi thưa nương nương."

"Vậy mà tới giờ người mới nói cho ta biết?" Hạ Yến Dương cau mày, cầm một cây roi da tới gần nô tỉ trước mặt.

"Xin tha tội thưa nương nương...là lão bà kia ở trong lãnh cung không có mở miệng thông báo nên giờ nô tỉ mới biết tin..." Nô tỉ kia dập đầu, mồ hôi tuôn như suối.

Hạ Yến Dương tức giận vung roi lên, quát thẳng vào người nô tỉ kia mấy cái. Vừa đánh cô ta vừa tức giận chửi lên "Đồ ngu!!".

Lát sau khi nô tỉ kia đã nằm yên dưới đất thì cô ta mới dừng lại. Mấy nô tỉ khác xúm lại kéo người đang nằm dưới đất đi, vài người thì chỉnh trang lại cho Hạ Yến Dương.

"Hừ! Hay cho một Liễu Y Dạ, mới tí tuổi mà sức ảnh hưởng cũng thật lớn mà. Nếu hai đứa nghiệt chủng kia bầu lấy con nhỏ đó mà leo lên được thì không phải sẽ là mối họa với ta sao?"

Hạ Yến Dương cắn móng tay, tròn mắt đầy tia máu.

Trong người có quý tự nhiên sẽ lo lắng bất an. Hạ Yến Dương này chính là đã hại La tần-La Phi Phi và hai đứa con của cô ta tới mức phải chui vào lãnh cung sống.

Cũng là cô ta một tay gây suy thoái một liên hiệp thương nhân lớn do La gia làm chủ. Giờ La gia như cây khô trước gió, chỉ có thể gắng sức mà bầu lấy rễ.

Giờ đây nghe tới hai đứa con của La Phi Phi thân với Liễu Y Dạ thì lòng lại trở nên bất an. Cô ta lo sợ hai đứa trẻ này lớn lên sẽ tìm cách báo thù cho mẹ, sẽ tìm tới cô mà ám.

Mà Liễu Y Dạ lại như một bình nước mát, tưới thẳng vào hai cái rễ non nhất của La gia. Hạ Yến Dương lo sợ nhờ vào Liễu Y Dạ mà chúng sẽ phát triển và La gia sẽ một lần nữa khôi phục.

"Nương nương...xin người hãy bình tĩnh. Liễu Y Dạ đúng là được sủng trên trời nhưng cô bé chỉ mới hai tuổi, sẽ không nghĩ tới việc giúp đỡ một gia tộc thương nhân suy tàn đâu!"

Một nha hoàn thân tín của Hạ Yến Dương thì thâm vào tai cô ta.

"Nhưng lỡ hai đứa nghiệt chủng đó dựa dẫm vào cô ta mà leo lên thì sao hả?"

"Nương nương, hai đứa trẻ đó lớn lên trong lãnh cung đấy! Ngoài việc nương chúng chết thì chúng có thể biết gì thêm về gia tộc của mình cơ chứ?"

"..." Hạ Yến Dương trầm ngâm một lúc.

"Người nói...cũng đúng. Là ta đã lo quá xa sao..?"

Hạ Yến Dương lấy lại nhịp hô hấp, quay lại dáng vẻ đoan trang.

"Hừ! Mong là hai nghiệt chủng đó mãi mãi không bao giờ ngoi lên được...như mẹ của chúng vậy. Chết không có đất chôn cho toàn thân!"

.....

"Hừm? Huynh không được đi học á?" Liễu Y Dạ tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn La Bác Triệt.

"Ừm! Ta ở trong lãnh cung mà...làm gì có ai tới đây dạy ta học cơ chứ? Chỉ có tỷ tỷ dạy dỗ ta, ta mới được như giờ. Có một chút phép tắc thông thường..."

La Bác Triệt xoa xoa tay.

"...Hay ta bảo nhị ca tới đây dạy huynh văn võ nhé?"

"...Nhị ca...Lần trước gặp hình như huynh ấy không có cảm tình với ta lắm. Khi ta chơi với hai người, huynh ấy cứ nhìn ta với ánh mắt hình viên đạn."

Haha...Nhị ca đó là hận người thân thiết với hai muội muội yêu quý của hân quá đấy!

"Nhị ca ta không có ghét đệ đâu mà Triệt Triệt! Chắc là huynh ấy không quen đệ ấy mà! Hồi trước Y Dạ cũng từng thế!"

Liễu Minh Châu ngậy thơ khăng định.

"..." La Bác Triệt chỉ im lặng.

Khi ba đứa trẻ đang ngồi trên hàng rào thì La Nguyên Nguyên đang ở dưới phơi đồ. Cô nhìn La Bác Triệt, ánh mắt phức tạp rồi lảng đi.

"Ca...hay ta đưa sách cho huynh đọc nhé? Đọc sách cũng rất thú vị đấy!" Liễu Y Dạ hơi nghiêng đầu nhìn La Bác Triệt.

Cậu bé không nói gì. Một lúc sau nhìn sang Y Dạ cười "Vậy ngày mai hãy mang sách tới đây đọc cùng ta nhé?"

"A...Ngà...ngày mai ta cùng sẽ xin lão sư vài cuốn sách hay tới cho đệ!" Liễu Minh Châu đáp ứng.

"Hi! Cảm ơn người, Bát tỷ tỷ!"

La Bác Triệt cười một cái. Nụ cười mang chút ưu sầu, phiền não mà một đứa trẻ không nên có.

Liễu Y Dạ nhìn bộ dạng ưu phiền của ca ca cô một lúc, không nói gì. Ánh mắt cô đổi hướng sang phía La Nguyên Nguyên đang chăm chú phơi đồ.

Cô không nói gì, cô từ lâu đã nhận ra điều gì đó bất thường từ hai chị em này. Càng ngày nó càng rõ.

Haizz! Đúng là có chút thủ đoạn! Tuy nhiên cũng chỉ là hai đứa trẻ mà thôi. Muốn thu chúng về dưới tay thì ta cũng phải hợp tác với chúng một chút

Liễu Y Dạ thở dài một tiếng.

La Nguyên Nguyên lên nhìn biểu hiện của Y Dạ, dường như sau biểu cảm đó thì tựa như biết mình đã đạt được thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ăn chè với mama

"Tứ ca...hôm nay mẫu thân muốn ta về sớm ăn chè long nhãn mà người nấu. Ta về đây!"

Liễu Y Dạ ra hiệu cho A Linh đang ngồi trên cây gần đó bé cô xuống.

"A! Y Dạ chờ tỷ với!" Liễu Minh Châu suýt ngã khỏi hàng rào thì A Miện nhảy ra đỡ được.

"Tứ ca, ngày mai ta sẽ đem sách tới cho huynh. Muội về nhé!" Liễu Y Dạ quay lại cười nhẹ rồi thông dong bước đi.

Liễu Minh Châu cũng chạy tới nắm lấy tay Y Dạ.

"Nhị tỷ tỷ! Bọn muội về đây!"

Liễu Minh Châu và Liễu Y Dạ đồng thanh. La Nguyên Nguyên quay qua vẫy tay chào.

Ánh mắt của La Nguyên Nguyên vẫn dõi theo Y Dạ cho tới khi cô rẽ lối, biến mất. Tâm trạng cô bé hiện tại khá phức tạp, vừa thấy có lỗi lại vừa thấy thương hại chính mình, còn có cả một phần ghen tị.

.....

"Y Dạ ~! Mau thử chè long nhãn của mẫu thân con nào, chè vừa ngon vừa mát đây!" Chiêu Mầu Đon bưng một bát chè tươi cười bước vào.

"A! Minh Châu cũng ở đây sao? Con đợi ta đi lấy thêm một bát nữa nhé!"

"Không cần đâu ạ! Con định về luôn ạ!" Chiêu Mầu Đon định quay đi thì Liễu Minh Châu gọi lại.

"Vậy con chờ ta chút! Ta sẽ lấy giò đựng thức ăn. Con đem về cho nương và ca con hộ ta nhé! Lát ta đỡ phải qua, dù sao thì trời cũng xẩm chiều rồi..."

"Vâng! Con sẽ chờ người!"

Chiêu Mầu Đon hài lòng quay ra.

Liễu Y Dạ ngồi trên bàn ăn món chè hạt sen một cách ngon miệng.

"Minh Châu tỷ! Minh Châu tỷ! Ahhhh~!" Liễu Y Dạ giờ muống lên.

Liễu Minh Châu ngạc nhiên, đỏ mặt, ngoan ngoãn ăn thìa chè mà Y Dạ đút cho.

"Y Dạ...việc kiểu này đừng có làm với các ca ca đấy nhé!"

Liễu Minh Châu ăn ngon còn không quên nhắc Y Dạ keo kiệt một chút.

"..?...Dạ vâng!" Y Dạ ngẩn ngơ.

Đúng lúc làm sao, Bạch Tư Nhan đứng ngoài cửa ngó vào mà phát ghen.

"A! Nương nương!" Y Dạ gọi Bạch Tư Nhan một tiếng.

Liễu Minh Châu nghe thế thì cuống quýt "Minh Châu thỉnh an hoàng hậu nương nương."

"Miễn lễ đi bát công chúa!" Bạch Tư Nhan cười.

"Minh Châu! Chè của con đây!" Chiêu Mầu Đon cầm một giỏ thức ăn đi vào.

"Ồ! Mầu Đon thỉnh an Bạch tỷ tỷ!" Chiêu Mầu Đon qua loa chào một cái, rồi cười.

Liễu Minh Châu cầm lấy cái giỏ rồi xin phép ra về.

"Bạch tỷ tỷ! Người có muốn ăn chè long nhãn không? Muội sẽ đi lấy cho người!"

"Nương! Lấy cho Y Dạ nữa! Con ăn sắp hết rồi!" Y Dạ giờ tay lên gọi "tiểu nhị". Bạch Tư Nhan cũng nhẹ gật đầu đầu đồng ý.

"Có ngay đây!" Chiêu Mầu Đon lại quay bước đi ra.

Khi Chiêu Mầu Đon đã đi rồi, Bạch Tư Nhan liền quay qua Y Dạ, dụ dỗ.

"Y Dạ...bát của con vẫn còn chè mà nhỉ? Con có thể đút cho ta một miếng được không?"

Ôi mama oi! Hoàng hậu à, người mà lại đi dụ dỗ con nít sao? Y Dạ đỏ mặt hời.

"Được thôi! Nương nương! Ahhh ~" Y Dạ giờ muống lên.

Bạch Tư Nhan cúi xuống ăn một miếng rồi cười thầm, vừa lòng rồi.

"Y Dạ! Ta đã nói là ta cho phép con gọi ta là mẫu thân rồi mà, không con có thể gọi là di mẫu cũng được."

"Vâng! Di nương!" Y Dạ cười tươi. Bạch Tư Nhan thì đứng hình một cái. Sau đó lại gần lau miệng rồi véo cái má của Y Dạ một cái.

"Tinh! Đối tượng công lược: Hoàng hậu Bạch Dư Ý, hảo cảm tăng 7%. Tổng 36 điểm."

"Chè tới rồi đây! Mau ăn rồi nói cho ta nhận xét nào!" Chiêu Mầu Đon vui vẻ bưng ba bát chè bước vào.

Tối đó Y Dạ ăn chè thay cơm, lại còn dứt chè cho hai bà mẹ già đầu của mình nữa, cô tự hỏi liệu mai sau cô có chăm mẹ như con luôn không.

- - - - -

Thực sự Vanil rất thích đọc bình luận của mấy bạn. Nên nếu đã đọc tới chap này, xin hãy để lại bình luận nhận xét nhé?

Thân ~~~ O~O

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đạt được ý muốn

Ngày hôm sau, Y Dạ lại tới tìm Liễu Vân Phong.

"Hửm? Con muốn xin cho nhị tỷ và bát ca con ra khỏi lãnh cung á?" Liễu Vân Phong đang đọc sách thì bỏ xuống.

"Vâng, tứ ca và nhị tỷ không được đi học, ở trong đó lại còn bị lão mama đánh nữa. Phụ hoàng...cho họ ra đi mà ~"

Liễu Y Dạ chạy lại lay lay tay Liễu Vân Phong.

"...Được rồi...nhưng có một điều kiện!" Liễu Vân Phong cười gian.

"..?..Gì vậy ạ?" Liễu Y Dạ thấy có điềm xấu.

"Đơn giản lắm, khi không có các quan thần, con phải gọi ta là cha, papa cũng được. Và mỗi buổi sáng đều phải tới hôn chào buổi sáng ta. Được chứ?"

Liễu Vân Phong cười. Y Dạ lại có chút do dự.

"Đơn giản như thế thì cũng được thôi, nhưng mà người đòi lại là mỗi ngày một nụ hôn đi nhé! Y Dạ lười dậy sớm lắm! Con thích ngủ nướng cơ."

Y Dạ xoa xoa chân xuống nền nhà.

"Tất nhiên là được! Thành giao nhé?" Liễu Vân Phong hí hửng giơ ngón út ra.

"Móc ngoéo giữ trọn lời hứa, làm sai liền bị ngàn mũi kim đâm!" Y Dạ cũng giơ ngón út nhỏ nhắn của mình ra.

"Được! Được!"

Xong rồi Y Dạ hôn lên má Liễu Vân Phong một cái rồi lại chạy đi.

"Con cảm ơn người nhiều lắm, papa! Con về đây!"

Liễu Vân Phong vui vẻ vẫy tay tạm biệt.

"..." cận vệ của Liễu Vân Phong chứng kiến từ đầu tới cuối, chỉ còn biết cạy lời.

.....

Đúng như lời hứa, cỡ chín giờ sáng, Liễu Vân Phong tới dẫn Y Dạ đi xem mình thực hiện lời hứa.

Liễu Vân Phong, Liễu Y Dạ và vài nô tì, thái giám, cảnh vệ đi tới lãnh cung.

"Nhị công chúa và tứ hoàng tử tiếp chi." Một tên thái giám cầm một cuộn giấy đi vào. La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt vội vã chạy tới.

"Năm xưa La tần phạm tội, bị đưa vào lãnh cung, nay người đã chết. Nhưng hai đứa con của La tần là vô tội, nay được phép rời khỏi lãnh cung, lấy lại toàn bộ quyền lực của hoàng tử và công chúa."

"...?!" La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt ngạc nhiên.

"Từ nay về sau nhị công chúa và tứ hoàng tử sẽ sống ở cung Thiên Nhân, do Chiêu phi làm chủ."

"Nhi thần/tức tuân chỉ. Tạ ơn phụ hoàng!!" Hai tỷ muội này đồng thanh.

Liễu Vân Phong cười, tới đỡ hai người này dậy.

"Từ nay Chiêu phi sẽ là mẫu thân của hai con, đó cũng là mẹ của Y Dạ. Hai đứa nhớ nghe lời Chiêu phi."

"Vâng!" hai tỷ muội này hào hứng.

"Đi nào! Sau này ta sẽ từ từ sắp xếp chu toàn cho hai đứa."

La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt vui vẻ đi sau Liễu Vân Phong.

Ha! Hai tiểu quý này chính là mục đích đạt được vượt qua mong đợi nhỉ? Phải mau thu về không chúng bay mất

Liễu Y Dạ cười lạnh một cái.

"Dạ nhi? Tới đây nào!" Liễu Vân Phong không thấy Y Dạ đi một bên thì ngoảnh lại.

"Con tới đây!" Liễu Vân Phong ngồi xuống giơ tay ra.

Y Dạ chạy tới, lao vào người Liễu Vân Phong, để hấn bông lên đi luôn.

"Sao bình thường con treo cây được mà đi bộ lại cần ta bế nhỉ?" Liễu Vân Phong nhéo má Y Dạ.

"Au..Bình thường con treo cây là vì con thích. Còn đi với người mà cần người bế thì là vì người thích!" Y Dạ xoa xoa cái má mình.

"Hahaha! Phải rồi nhỉ? Ta thích bế con lắm!" Liễu Vân Phong không quá để ý hai đứa con phía sau. Chỉ tập trung mỗi Y Dạ và cái đường đi.

"Nhị tỷ! Nhị tỷ!" Y Dạ quay ra sau lưng Liễu Vân Phong và đưa tay ra. La Nguyên Nguyên liền cười tươi nắm lấy.

"Hehe!" Y Dạ lắc lắc cái tay rồi lại quay lại ngồi yên vị trong tay Liễu Vân Phong.

Các thị vệ, thái giám, nha hoàn đi xung quanh thấy cảnh này, trong lòng tự nhiên hiểu rõ địa vị của hai vị nhị công chúa và tứ hoàng tử này.

Bọn họ cũng nhìn ra sự yêu thích mà Y Dạ dành cho hai vị ca ca và tỷ tỷ này. Cũng như địa vị của La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt đối với Liễu Vân Phong.

Nha hoàn và thái giám còn phần nào nhìn ra chút tâm tư nhỏ của hai đứa trẻ tới từ lãnh cung này. Tự nhiên bọn họ cũng sắp xếp sẵn cách ứng xử và thái độ với nhị công chúa và tứ hoàng tử sao cho thích hợp.

Xem ra mấy người hôm nay sẽ là nguồn gốc cho phiền phức của La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt trong vài tháng hoặc vài năm tới.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không dễ dàng

Sau khi La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt đã được sắp xếp an ổn trong cung Thiên Nhân. Vài người hầu và thị vệ đã được sắp xếp tới đây để làm các công việc hằng ngày. Họ cũng đang được sắp xếp thầy dạy học riêng.

Tuy địa vị đã được khôi phục nhưng các nô tì, thái giám đều chỉ dựa vào quyền lực của Chiêu phi và thập tam công chúa để đối xử với họ. Hai tỷ muội này hoàn toàn không thể tự mình áp chế gia nô dưới trướng.

Trong và ngoài cung cũng không thể ngăn được những lời dị nghị hướng về phía bọn họ. Nói bọn họ là ôm chân lớn mới lên được. Lợi dụng lòng tốt của người khác.

Những lời sỉ vả, khinh thường không ngừng tăng lên, thái độ ghét bỏ của những người xung quanh cũng khá rõ ràng. Kể cả người hầu của bọn họ cũng tự xỉ vả chủ nhân mình. Tất nhiên cũng có kẻ dùng lời ngon ngọt, có ý lợi dụng bọn họ.

"Kí chủ! Cô cứ để hai chị em họ La đó phải chịu những lời dị nghị như vậy sao?"

Liễu Y Dạ đang im lặng ngắm người thì lại bị hệ thống hiện lên phá.

"Chắc! Người quân nhiều như thế làm gì?"

Liễu Y Dạ khó chịu.

"Thì những lời đồn đại về La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt...Rõ ràng cô có thể đập chúng xuống, sao cô cứ để cho chúng phát tán như vậy?"

"Nếu không thì làm gì? Đi nói những lời lẽ tốt đẹp về họ, tăng bốc họ để họ có thể ra quyền ra thế với những người khác sao?"

Liễu Y Dạ trừng mắt. Hệ thống cứng họng.

"Người ấy à...có não không thế? Bọn họ hiện tại đã được khôi phục địa vị. Nếu ta còn giúp họ khôi phục danh tiếng và uy quyền thì chẳng phải là đi gấn cánh vào lưng hổ sao?"

Liễu Y Dạ quăn quăn lộn tóc trên tay.

"Ta giúp họ khôi phục địa vị, ở trong Thiên Nhân cung, cũng là dễ bề cho ta nắm họ trong tay. Ta không phải loại người dễ bị lợi dụng, bọn họ có mơ cũng đừng hòng dùng ta mà bay lên được."

"Vậy cô để mấy lời đồn đó lan ra là muốn áp chế họ?"

"...Không hẳn, chỉ là để bọn họ trả giá một chút cho việc đã có ý muốn sử dụng ta như một quân bài thôi."

"..."

"Mà thôi! Ta đi tìm cha ta đây. Tối giờ cho mỗi ngày một cái hôn rồi!" Liễu Y Dạ vờn vai đứng dậy.

....

Ở Thiên Nhân cung...

"Tứ hoàng tử, nhị công chúa, đây là đồ ăn sáng của hai người." Hai nô tì bày ra những món ăn đơn giản lên bàn.

"Cảm ơn cô!" La Nguyên Nguyên cố gắng hòa nhã.

Trả lại cho cô là một cái nhìn chán ghét của nha hoàn phụ trách ăn uống.

"Tỷ! Sao bọn họ lại ghét ta như vậy? Chúng ta làm gì sai sao?" La Bác Triệt khó chịu hỏi.

"Ừm! Ta không nghĩ sẽ được khôi phục địa vị đơn giản vậy. Vốn chỉ muốn có người dạy học, không ngờ lại có cả một cung điện.

Là chúng ta đã lợi dụng lòng tốt của Y Dạ dành cho ta. Hiện tại, sự chán ghét đó chính là cái giá mà chúng ta phải chịu."

La Nguyên Nguyên mặt buồn thiu đáp lại.

"...Tỷ!...Y Dạ...sẽ không ghét chúng ta chứ? Muội ấy đã hai ngày không tới chơi với ta rồi. Đệ nhớ muội ấy..."

"...Y Dạ rất tốt mà, chắc chỉ là Chiêu phi không cho muội ấy chơi với chúng ta nữa thôi. Hẳn người cũng nhìn ra là chúng ta lợi dụng muội ấy, nên phụ hoàng mới đưa chúng ta ra khỏi lãnh cung..."

Không khí u ám bao trùm lên đôi tỷ muội này. Họ im lặng ăn cơm, không nói gì hơn với nhau cả.

"Nhị tỷ! Tứ ca! Muội tới chơi này!"

Liễu Y Dạ mở cửa xông vào. Lớn tiếng làm hai người đang ăn kia phải giật mình.

"A...Y Dạ!" La Bác Triệt chạy lại bế lấy Y Dạ.

"Hehe, tứ ca! Nhớ Y Dạ rồi à?"

"Ừm, ừm! Tứ ca nhớ muội lắm đấy! Hai ngày không có muội chán chết được."

La Bác Triệt thả Y Dạ xuống.

"Y Dạ! Lại đây!" La Nguyên Nguyên giơ tay ra. Y Dạ liền chạy tới, leo lên người cô ngồi.

"Thật là...muội không chơi với hai người hai ngày thôi mà nhớ muội như vậy! Hồi trước làm sao hai người sống trong lãnh cung được thế?"

Y Dạ tỏ vẻ thích chí cười.

"Bởi vì có Y Dạ quen rồi nên không bỏ được đấy!" La Nguyên Nguyên chột chột cái má của Y Dạ.

"A~ Lúc nãy muội chạy tới chỗ phụ hoàng xong lại chạy tới đây. Thấy có chút đói rồi, nhị tỷ, cho muội bánh đi!" Y Dạ giờ tay ra.

La Nguyên Nguyên có chút bối rối.

Chỉ có hai cái bánh màn thầu thì hai người họ ăn mất rồi, làm gì có cái nào khác. Có thể bảo nha hoàn tới Ngự Thiện phòng lấy nhưng..

"Ồ...Hai người ăn hết bánh ngọt rồi sao? Vậy muội bảo người đi lấy vậy..."

La Bác Triệt và La Nguyên Nguyên đều bối rối, nhìn Y Dạ chạy ra bảo nha hoàn đi lấy bánh. Thì ra cái Y Dạ muốn là bánh ngọt, không phải bánh màn thầu đơn giản như cái mà họ vừa ăn.

Lát sau, mấy nha hoàn đem hai đĩa bánh ngọt có nhân tới, bày ra trên bàn. Đồng thời cũng dọn mấy đĩa thức ăn trước đi.

"Thập tam công chúa! Bánh của người!"

Nha hoàn bày bánh ra cẩn trọng, cùng là một người mà thái độ khác hẳn khi nãy...

"Nhị tỷ! Ăn không?" Y Dạ đem một cái bánh đưa cho La Nguyên Nguyên. Chờ cô bé cầm lấy rồi lại đem một cái khác cho La Bác Triệt.

"Y Dạ...loại bánh này ngon thật đấy...Loại bánh ưa thích của muội sao?"

"Hmm...? Không có, đây là đồ ăn vặt mà đầu bếp thường làm cho muội. Muội thích cái khác cơ! Nhưng mà mẫu thân bảo thứ đó quá béo, quá ngọt nên lâu lâu mới cho muội ăn một lần."

Y Dạ gặm gặm cái bánh trong tay mà nói.

Chỉ là đồ ăn vặt...qua câu nói ngây thơ này, La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt có bị ngu mới không thấy khoảng cách giữa bản thân và Y Dạ.

Hai người này có chút trầm tư, miệng ăn bánh nhưng không cảm nhận được vị ngọt nữa.

Ha! Xin lỗi nhé anh, chị...Nhưng không làm thế này thì hai người leo lên đầu muội ngồi mất!

Y Dạ cười thâm. Cô im lặng một chút, nhìn xem biểu hiện của hai người này rồi mở miệng.

"Nhị tỷ! Từ ca! Hai người...thực sự nên bỏ ý định lợi dụng muội đi a~"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Giải quyết đơn giản

Một câu nói của Y Dạ làm La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt giật mình, lo lắng. Theo nhiều cách, họ có thể nói là sợ thấy khuôn mặt thất vọng và chán ghét của Y Dạ.

"Y Dạ...tỷ..." La Nguyên Nguyên bối rối.

Liều Y Dạ vẫn thong thả nhấm nháp mấy cái bánh trong đĩa. Mặt hồn nhiên, không có ý gì là giận cả.

"Y Dạ...chúng ta không có ý muốn lợi dụng muội đâu! Chỉ là...chúng ta cũng muốn được sống như con người. Ở trong lãnh cung nếu không có muội...chúng ta chỉ như súc vật không hơn không kém..."

La Bác Triệt vội vã giải thích, khóe mắt có hơi đỏ, khuôn mặt lo lắng.

"Từ ca...gấp vậy làm gì? Ta đâu có giận hai người..." Liều Y Dạ cười nhẹ.

"Con người làm gì cũng sẽ có lý do riêng, ta chấp nhận lý do của hai người, giúp hai người ra khỏi lãnh cung, khôi phục địa vị....Hai người không xấu, nếu là ta, ta cũng sẽ làm thế thôi!"

Liều Y Dạ thản nhiên nói. Lo lắng trong lòng hai tỷ muội kia đã được xoa dịu đi phần nào.

"Nhưng mà...muội chỉ để hai người lợi dụng một lần này thôi! Coi như giúp hai người...nếu còn lần sau...muội sẽ rất khó xử đấy!"

Y Dạ xoa xoa đầu, cười trừ.

"Nhất sẽ không có lần sau nữa. Ta hứa với muội!"

La Nguyên Nguyên cầm lấy tay Y Dạ, ánh mắt kiên định.

"Hehehe! Hứa rồi đó nhé! Lần sau nếu cần muội giúp gì cứ nói thẳng với muội, không cần phải bỏ công diễn giải làm gì!"

Y Dạ cười rất tự nhiên, không có chút giả dối.

"Thế nhé! Hai người cũng nên ăn chút gì đó từ tể trước khi học đi, sau khi hai người học xong muội sẽ lại tới chơi sau."

Liều Y Dạ ra về. La Nguyên Nguyên đang thắc mắc "ăn từ tể" ý là gì thì mấy nha hoàn ở ngoài bưng thức ăn nóng hổi, thanh đạm, trông rất ngon mắt vào.

Cộng với một đĩa bánh ngọt trên bàn là ngọt mặn vừa đủ.

Hai chị em nhà này giờ mới thật sự nhận ra rằng tiểu muội của bọn họ không đơn giản tí nào. Tâm tư chắc là còn sâu hơn họ, trí não không chắc là thấp hơn họ.

Nhưng họ lại không hiểu vì sao bản thân lại càng thêm yêu quý cô em gái nhỏ này. La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt có chút cảm động, ăn ngon lành, sau đó lấy lại tinh thần để học hành.

Trên đường về Chiêu Hòa cung, thông báo hảo cảm tăng cứ vang lên bên tai Y Dạ. Tới hiện tại, điểm hảo cảm của La Nguyên Nguyên là 37, La Bác Triệt là 39.

Heheh! Đúng là trẻ ngoan dễ dạy, lời ngọt dễ thấm. Và chút vị cay thì tự nhiên sẽ để lại dư vị khó quên.

Liều Y Dạ vừa đi vừa cười hí hửng.

"Kí chủ! Cô xác nhận thật sự không giận gì họ?"

"Xác nhận! Bọn họ rất tốt, ta thích còn không kịp."

"Thẻ của bọn họ tẩy trắng rồi thì sao hơi bị cao luôn ấy!"

Hệ thống vui vẻ, gợn hai cái thẻ của La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt ra trước mặt Y Dạ.

Thẻ của La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt đều là 5 sao.

"Hehe! Lợi ích thật cao a ~"

"Sau này sao cũng có thể tăng nếu hảo cảm đủ cao đó kí chủ!"

"Biết rồi! Thẻ giờ trong tài khoản của ta còn bao nhiêu xu?"

"Tổng hiện tại có 6321 xu, gần đây cô không dùng gì cả mà cứ tích lên nên khá là nhiều a ~!"

Khi tới Chiêu Hòa cung, cô vào trong phòng, mở cửa hàng hệ thống ra.

Cô xem trong danh mục các sách luyện võ, luyện quyền, hướng dẫn tu luyện.... Rồi lại lướt sang mục các vật phẩm hỗ trợ, các loại linh khí rồi lại qua thức thần...

"Kí chủ! Cô muốn tu tiên rồi?"

"Chưa! Phụ hoàng chưa chịu kiểm tra thiên phú của ta, chưa bảo ta tu thì ta không nên tu."

"Thế cô xem mấy cái này làm gì?"

"...Xem để đầu tư ấy mà. Nhị tỷ và tứ ca ta khác với bát tỷ và nhị ca. Với họ, ta có thể làm ăn chân thực một chút, nhưng với bát tỷ và nhị ca, ta còn phải chờ họ(ta) lớn chút đã."

"Vậy cô muốn đem những thứ trong này cho La Bác Triệt và La Nguyên Nguyên?"

"Đúng! Họ nên có võ công cao một chút, ít nhất là có thể tự bảo vệ bản thân họ trước nguy hiểm."

"...Kí chủ đúng là cự dân làm ăn kinh tế mà. Biết tính toán ghê ha..."

Hệ thống đồ mờ mờ. Liễu Y Dạ không nói gì, chỉ chăm chú tìm kiếm.

Một lúc sau, cô không chọn ra được gì cả. Hệ thống lại hiện lên.

"Cô làm sao thế?"

"Ta chịu! Không biết cái nào hợp với họ cả!" Liễu Y Dạ chán nản.

"..."

"Kí chủ của tôi à...Mấy món trong cửa hàng dù là phẩm cấp thấp thì ngoài đời thực như này cũng rất có giá rồi, và hầu như không có tác dụng phụ. Hai đứa trẻ kia chưa tu luyện, linh lực cũng không lớn, sẽ không tương khắc. Sao cô lại không chọn được?"

Hệ thống thờ dài...

"Ta muốn cái gì đó có hiệu quả tốt nhất mà giá cả vừa phải, không thể dễ tương khắc hay hiệu quả thấp được."

Liễu Y Dạ nhăn mày lườm lườm cái danh mục sản phẩm.

"...Cô có cần ta phân tích khí của bọn họ không?"

"Gi? Ngươi còn có cái đó hả? Sao không làm ngay từ đầu?"

Y Dạ gất gong.

"Rồi...Ta làm ngay đây. Tại cô không hỏi chứ đâu phải tại bản hệ thống không muốn nói!"

Ngay lập tức, một bảng thuộc tính của La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt hiện ra, cùng với danh sách các vật phẩm đề xuất ở bên dưới.

"Hmm..." Liễu Y Dạ lại lườm lườm. Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng đã quyết định nên chọn gì.

Cô mua một cây vài cây dao găm loại nhỏ, vài cây hàn kim và một cái trâm cài tóc cho La Nguyên Nguyên. Cho La Bác Triệt là một loại nỏ bắn gỗ gắn tay và cũng một cây trâm.

"Cô định cho họ học đánh tầm xa à?"

"Họ nhanh nhẹn, loại ám sát và giết tầm xa rất thích hợp, ngươi cũng đã đề cử mấy thứ này còn gì?"

"...Phải..."

Hệ thống giật mình, chỉ biết gượng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Làm thiên tài

Liễu Y Dạ sau khi thanh toán mấy món mà cô chọn trong cửa hàng liền tổng chúng vào trong túi vật phẩm.

"Cô muốn khi nào thì đưa cho bọn họ vậy kí chủ?"

Hệ thống thắc mắc.

"Hmm...Ta định là đưa cho họ càng sớm càng tốt nhưng...chắc là phải chờ hảo cảm và điểm tín nhiệm của họ với ta tăng lên ít nhất trên 50 đã rồi lại đưa sau vậy!"

"Kí chủ...Cô mấy tuổi rồi?"

"..? Ngươi hỏi gì lạ thế? Ta hai tuổi chín tháng!"

Hệ thống suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Thế là được rồi!"

"?! Được gì?" Liễu Y Dạ nghiêng đầu.

"Những đứa trẻ bình thường sẽ xuất hiện linh căn năm chúng bốn tuổi, còn thiên tài thì chỉ cần hai ba tuổi là đủ rồi. Cô hai tuổi chín tháng, có thể nghĩ tới việc thức tỉnh được rồi."

"..." Liễu Y Dạ trầm mặc.

"Có anh chị nào của ta là thiên tài không?"

"Có! Đại công chúa đã thức tỉnh khi năm hai tuổi, cặp sinh đôi ngũ và lục công chúa thức tỉnh năm hai tuổi hai tháng. Cô không cần lo về việc sẽ trở nên quá nổi bật!"

Hệ thống đoán được thắc mắc của cô.

"Vậy được rồi! Dấu hiệu cho việc thức tỉnh là gì?"

"Khi trẻ con có dấu hiệu thức tỉnh thường sẽ bị sốt hoặc đau bụng, khó tiêu, chán ăn do khí trong người không thể điều hòa được."

"...Được rồi! Khi cha ta cho người tới kiểm nghiệm thì hãy ngay lập tức thúc ta thức tỉnh linh căn!"

Liễu Y Dạ dứt khoát.

"Hiểu rồi! Cứ giao cho ta!"

.....

Mấy ngày sau đó, Y Dạ luôn biểu hiện triệu chứng biếng ăn, khó tiêu. Sắc mặt càng ngày càng khó chịu khiến Chiêu Mầu Đơn không khỏi lo lắng. Liễu Vân Phong biết chuyện liền tới hỏi thăm.

"Hoàng thượng...tại sao Y Dạ cứ bị đau bụng như vậy? Rõ ràng là chế độ ăn của nó vẫn rất bình thường mà?"

Chiêu Mầu Đơn lo lắng nhìn Y Dạ nằm ôm bụng, vo tròn một cục.

"Nó đã bị như thế này bao lâu rồi?"

"Mấy ngày gần đây, Y Dạ bắt đầu bỏ bữa, món bánh ngọt yêu thích của nó cũng không thèm ăn nữa. Thiếp phải làm gì đây?"

Chiêu Mầu Đơn tới ngồi gần Y Dạ.

Oaaa! Món bánh ngọt ưa thích của ta a~ Ta muốn ăn mi lắm, nhưng mà đã diễn thì phải diễn cho tới cùng a...

Y Dạ nằm trên giường, ôm cái bụng đói mà khóc thầm.

Mấy ngày nay, Liễu Y Dạ phải diễn triệu chứng kén ăn, đau bụng. Lượng ăn ít đi, cái bụng đói réo lên nhưng may mọi người nghĩ là do bụng khó tiêu nên réo.

"Hả?! Đã diễn ra được vài ngày rồi?"

Liễu Vân Phong hơi hốt hoảng.

"Người đâu! Mau cho gọi thái y và người khảo nghiệm tới đây!" Liễu Vân Phong lo lắng nhưng lại có chút mong đợi.

"Người khảo nghiệm...? Hoàng thượng...ý người là Y Dạ có thể đang..."

Chiêu Mầu Đơn chợt nhận ra được điều gì đó, sắc mặt tươi tắn hẳn.

"Thưa hoàng thượng! Thái y và khảo nghiệm sư đã tới!" Một thị vệ từ bên ngoài gọi vào.

"Mau vào kiểm tra cho con gái ta."

Lão thái y và một khảo nghiệm sư cường tráng gập đầu.

Vị lão thái y tới trước, bắt mạch cho Y Dạ. Ông ta vuốt vuốt bộ râu trắng, nhắm mắt rồi khi mở ra liền đứng dậy.

Người khảo nghiệm liền ngồi xuống, dùng hai ngón tay rút vào người Y Dạ một lượng khí nhỏ. Sau đó hán giờ một viên bảo thạch hình cầu lấp lánh bằng

bàn tay ra.

"Xin công chúa hãy đặt tay lên quả cầu này!"

Khi Y Dạ đặt tay lên, thông báo bỗng xuất hiện.

"Xác nhận khảo nghiệm...Đang tiến hành thức tỉnh khí, mở linh căn!...Mở thành công, khí đã thức tỉnh."

Cũng ngay lập tức, viên bảo thạch trong tay khảo nghiệm sư kia sáng lên. Ánh sáng lúc đầu màu trắng, sau đó ngay lập tức có nhiều màu nữa xuất hiện, bay quanh quả cầu.

"?! Đây là..." khảo nghiệm sư kia kinh ngạc.

Hắn ngay lập tức quỳ xuống.

"Chúc mừng công chúa đã mở linh căn cấp 1."

"Cái gì?!" Liễu Vân Phong và Chiêu Mẫn Đôn ngạc nhiên hết mức.

"Người nói thật chứ? Con gái ta mở linh căn cấp 1 rồi? Sao có thể như vậy?" Chiêu Mẫn Đôn gan hỏi, khuôn mặt trông vừa mừng vừa sợ.

"Bẩm Chiêu phi nương nương, nô tài không dám nói dối."

Hắn khẳng định, sau đó tiếp.

"Khi công chúa còn nằm đó thì ta đã sờ nhận ra khí của công chúa, chứng tỏ khí của công chúa đã rất mạnh. Khi công chúa chạm tay vào khảo nghiệm cầu thì người ngay lập tức mở linh căn cấp 1."

Lời của tên khảo nghiệm sư này chắc như đinh đóng cột. Liễu Vân Phong và Chiêu Mẫn Đôn vui mừng chạy lại bên Y Dạ.

"Dạ nhi của ta! Con đúng là một bảo bối tài giỏi mà!"

"Dạ nhi của ta...Con là một thiên tài!"

Liễu Vân Phong và Chiêu Mẫn Đôn dành cho Liễu Y Dạ không ít lời khen, tặng bóc cô trên mây.

"Vậy, bây giờ tình trạng của con bé như thế nào?" Liễu Vân Phong sau khi ổn định lại liền quay qua hỏi.

"Bẩm hoàng thượng! Linh căn cũng đã mở rồi! Sức khỏe của công chúa sẽ sớm hồi phục lại thôi!" Khảo nghiệm sư cúi đầu.

"Bẩm hoàng thượng, theo lão thần thấy thì công chúa kén ăn khiến thể trạng xuống thấp. Xin hãy cho công chúa bồi bổ, chỉ cần tăng chế độ ăn bình thường lên một chút là được."

Lão thái y nói.

"Được rồi! Vắt vò cho các người rồi, lui về nghỉ đi!"

Liễu Vân Phong xua tay.

Hai người kia theo lệnh liền cúi đầu lui ra.

"Nương...con thấy có chút đói. Cho con ăn đi!" Liễu Y Dạ ngập ngừng.

"Tất nhiên rồi, bảo bối! Ta sẽ bảo đầu bếp làm đồ ăn cho con ngay!" Chiêu Mẫn Đôn vui mừng chạy đi.

Liễu Vân Phong liền giật mình chạy theo.

"Chờ đã ái phi, để ta bảo họ làm thêm vài món có chứa linh dược cho Y Dạ bồi bổ!"

Liễu Vân Phong đi ra liền quay lại nói với hai ám vệ của hắn "Hai người ở lại đây bảo vệ Y Dạ cho tốt, bên ta sẽ có người khác thay cho!" rồi mới an tâm chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đứa trẻ bất hạnh

"Y Dạ của ta, dậy ăn đi nào ~!"

Chiều Mầu Đơn vui vẻ đẩy cửa đi vào, phía sau là hai hàng ti nữ bụng những đĩa đồ ăn nóng hổi.

Liều Y Dạ lúc này đang đói bụng, nghe tới ăn thì liền bật dậy, ngồi ngay vào bàn.

Các món ăn mềm được bày ra đầy bàn, trông rất ngon mắt.

Y Dạ ngồi ăn rất ngon miệng. Nhanh chóng xoi tất vào bụng.

"Dạ nhi, sau khi khí lưu thông được rồi liền đói bụng tới vậy à? Trông con ăn mà ta cũng tự thấy no thay đấy!"

Liều Vân Phong nhìn Y Dạ tọng một miệng đầy thức ăn mà chọc.

"Papa, người không biết cái cảm giác sung sướng khi được nuốt đầy thức ăn vào họng đâu! Lại còn nhiều món ăn ngon nữa chứ!"

Liều Y Dạ cầm cái thìa trên tay khua khua, ra vẻ trí thức.

"Papa...?" Chiều Mầu Đơn thấy có chút kì lạ với cách gọi này. Nghe thì có vẻ thân thiết nhưng lại là cách gọi của các cặp cha con thống thường ở thế giới này. Đại khái thì Y Dạ gọi thế tức ám chỉ Liều Vân Phong chỉ là cha của một mình Y Dạ.

"Là ta bảo con bé gọi, không sao." Liều Vân Phong lên tiếng giải đáp cho khuôn mặt hoang mang của Chiều Mầu Đơn.

"Suy cho cùng thì cũng chỉ là một cách gọi, chỉ là nghe thân thiết hơn mà thôi! Trước mặt một số người thì tự nhiên Y Dạ sẽ biết dùng cách gọi khác..."

Chiều Mầu Đơn chỉ cười, không nói gì.

"Pa! Nương! Hai người ăn không?"

Y Dạ tròn mắt hỏi.

"Cảm ơn con, nhưng mà chúng ta không ăn được mấy món ăn mềm oặt, dễ nuốt đó đâu." Liều Vân Phong cười khẩy.

"Xi! Răng con rồi sẽ chắc lên sớm thôi, con cũng sẽ thay răng nữa! Không cần người phải nói xéo con."

Y Dạ bữu môi rồi lại tọng một họng đầy thức ăn cho đỡ tức.

Chiều Mầu Đơn và Liều Vân Phong nhìn cái cách mà đứa con gái nhỏ càn quét thức ăn chỉ biết đồ mồ hôi. Cả hai người này đều có chung một suy nghĩ rằng Liều Y Dạ đúng là con ma đói đầu thai.

.....

Lại một tháng nữa trôi qua...

"Kí chủ! Cô muốn thu luyện không? Đọc sách không? Luyện tập không?"

Hệ thống bay qua bay lại trên đầu cô.

"Người thôi đi! Từ cái ngày ta thức tỉnh khí, ngày nào người cũng bắt ta tu luyện, tu luyện. Người không biết chán à?"

Liều Y Dạ bực mình.

"Thôi nào! Chỉ là tới giờ ta vẫn đang mừng vì cô đã thức tỉnh thôi mà ~"

"Người mừng làm gì chứ? Từ ngày đó lúc nào cha ta cũng cho ta ăn linh dược. Ngán chết đi được!"

Y Dạ lè lưỡi, bày mặt chán ghét.

"Ày...Toàn là thực phẩm quý cả đó cô nương. Sao người lại đi chê vậy chứ?"

"Hừ! Giá mà vị của nó ngon hơn một chút thì đã đỡ hơn rồi."

"Thế giờ cô lại định ngồi đây ngắm trời à?"

"..." "Chán quá đi!" Y Dạ tròn mắt nhìn lên trời.

"Hệ thống...năm bao nhiêu tuổi thì nam chính vào cung?"

"...Năm 9 tuổi!"

"...Bao giờ nhà hấn diệt gia?"

"Năm 5 tuổi!"

Liều Y Dạ nhắm mắt suy nghĩ một chút.

"...Hấn hơn ta bao nhiêu tuổi?"

"Hơn cô 2 tuổi!"

...Một đứa trẻ khá là bất hạnh... Liều Y Dạ nghĩ.

Lúc này Y dạ chợt nghĩ về những kí ức kiếp trước.

Sống ở thế giới này gần ba năm, những kí ức của cô cũng phai nhạt dần. Cả những cảm xúc giận dữ, buồn bã,..cũng đã trôi đi.

Lúc trước mình đã có một cuộc sống khá tồi tệ...Thiên kim thế gia...giàu có đôi khi lại như một cái lồng giam giữ con người ở bên trong

Liều Y Dạ chợt thở dài một tiếng.

Hai đời ta đều sinh ra trong một gia đình quyền thế...như vậy để làm gì cơ chứ?

Đối với những con người "sinh ra ở ngay vạch đích" không phải cái gì cũng tốt. Mọi thứ luôn có cái giá của nó, và cái giá luôn tương xứng với những gì đạt được.

Vạch đích mà những người đó sinh ra...rải đầy kim nhon cùng mùi thơm của máu tanh. Những người sinh ra gần vạch đích sẽ phải trả một cái giá rất đắt cho sự lựa chọn của họ.

Liều Y Dạ cũng có một phần quá khứ màu đen nhem, thứ mà cô không muốn nghĩ tới hơn cả việc cô bị bạn thân nhất của mình hại.

Mình nghĩ Đàm Nhu vẫn sẽ hối hận vì đã giết mình dù cho có bị phát hiện hay không. Trái tim của con người vốn rất thật thà mà...cô ta sẽ nhận ra nó thôi

Liều Y Dạ cúi mặt xuống bàn. Nghĩ tới những gì mà cô đã trải qua trước đó, thay vì thấy tức giận thì cô giờ lại có chút biết ơn Đàm Nhu vì đã tổng mình sang dị giới này.

Liều Y Dạ thiếp đi, khuôn mặt bình yên tới lạ.

Hệ thống nhìn Y Dạ ngủ đi "Liếc qua ta cũng biết cô đang nghĩ về cái gì rồi. Cô lắm lúc cũng thật đơn thuần!"

Nói rồi hệ thống biến mất, chui lại vào thần thức của cô mà ngủ.

"Ôi trời! Sao công chúa lại ngủ ở đây thế này?"

A Miện treo ngược người ngoài cửa sổ.

A Linh nhảy xuống, đi vào trong phòng bế Y Dạ lên giường.

"Ngươi im lặng, công chúa đang ngủ đấy! Ồn cái là ta đánh chết ngươi!"

A Linh quay qua thì thầm.

"Xi! Công chúa dễ thương thế mà sao lại có nha hoàn mặt nhăn như cô không biết" A Miện xụ mặt.

A Linh ngày xưa đâu có thế a~ Chẳng qua do người dạy cho A Linh là một nha hoàn mặt lạnh, nghiêm túc girl nên mới dạy ra một A Linh cái mặt suốt ngày nhăn nhó.

"Tại ai hả? Không phải tại ngươi phá quá sao? Nhảy khắp nơi như khi. Cẩn thận có ngày bị đánh gãy chân cho coi"

A Linh lại cau mày.

A Miện chỉ biết xì một tiếng.

Hai người này đắp chặn lên cho Y Dạ rồi ra ngoài, đóng cửa. Gọi người canh gác cẩn thận rồi mới chạy đi.

- - - - -

*Tiểu kịch trường:

Dạ: Này! Rốt cục thì nha hoàn tâm phúc của ta tên A Miên hay A Miện thế?

Van...Miện! ỐvỐ

Dạ:Ồ, lo mà nhớ cho kĩ! Sau này lại lòi ra cái tên miên miên gì đó thì chết với bảo bảo đấy! *Bỏ đi*

.-.

Thực sự xin lỗi mấy bạn, có một nha hoàn của Y dạ tên là A Miện nha!

Đúng ra là A Miên nhưng tại bé lờ thêm cho nó cái dấu nặng rồi nên....Không sửa nữa, chỉ thông báo thế thôi!))

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tới phía bên kia hậu cung

"Kí chủ, sao hôm nay cô lại muốn đi dạo toàn hậu cung thế?Còn đi một mình nữa..."

Hệ thống nhìn Liễu Y Dạ thông thả chuẩn bị ra ngoài đi dạo thì khó hiểu.

"Ta ở trong hoàng cung này đã gần ba năm rồi nhưng ta còn chưa đi hết mọi góc ngách trong hậu cung nữa...Ta đã tự nhủ phải đi một lần a~"

"Thế tại sao cô không dắt theo người? Công lược cho cô mà không dùng thì để làm gì cơ chứ?" hệ thống bĩu môi.

"Người nói như thế họ là công cụ cho ta vậy, họ cũng là con người. Nhưng mà ta không muốn họ đi cùng còn không phải vì người sao?"

Liễu Y Dạ liếc hệ thống một cái.

"Cái gì?! Sao lại tại ta?" Hệ thống sững sờ.

"Muốn giao tiếp với người tiện hơn thì đành phải ở riêng thôi...Ta không muốn người khác nhìn vào ta như một con diên lút lút tay trong không khí"

"Ặc!" hệ thống đỏ mặt hời, xem ra đúng là lỗi của nó thật.

"Nhưng cô không dẫn họ theo, chả lẽ họ không thể tự đi theo? Nhất là hai nha hoàn tâm phúc của cô ấy..."

"..."

"Họ sẽ theo sau, có để không bị ta phát giác là bản thân đang bị theo dõi, nhưng thế vẫn đỡ hơn là họ đi ngay bên cạnh. Đi ngay một bên mới khó xử."

"Thế lỡ bị ám vệ nhìn vào thì sao? Bọn họ sẽ nói với cha mẹ cô đấy!"

Hệ thống lại hỏi vặn lại.

"...Tùy cơ ứng biến." Liễu Y Dạ lạnh lùng.

.....

"Y Dạ...con thật sự muốn đi một mình sao? Cho người đi cùng an toàn hơn mà." Chiêu Mầu Đơn lo lắng.

"Nương, con chỉ là đi dạo quanh hậu cung thôi mà. Chỗ nào chả có người canh gác? Người lo làm gì?"

"..." Chiêu Mầu Đơn cau mày.

"Con chỉ đi gần đây ta còn quản được nhưng nếu con ở các cung phía đông thì ta...thấy không an tâm cho lắm. Con lại muốn ra khỏi hậu cung nữa..."

"Nương! Con sẽ tự biết tránh những nơi không nên đến mà." Y Dạ an ủi.

"Haizz! Con mới hai tuổi thôi mà sao lại thích chạy lung tung như thế này cơ chứ?" Chiêu Mầu Đôn thở dài. Cô nhìn Y Dạ một cái.

"Được rồi, con đi đi! Không quản con nữa!"

"Con cảm ơn nương!" Y Dạ cười nheo mắt.

"Con đi chơi đây!" Y Dạ vẫy tay rồi chạy đi.

Sau khi Y Dạ đã mất bóng, sắc mặt Chiêu Mầu Đôn liền thay đổi. Cô ta quay ra nói với mấy nha hoàn bên cạnh.

"Phải 10 người bảo vệ Y Dạ. Đảm bảo mọi bước đi của con bé phải được bảo vệ an toàn. Phía bên kia hậu cung...ta hoàn toàn không quản được"

"Nô ti đã rõ!"

"Làm ngay đi" Chiêu Mầu Đôn quay người đi vào.

.....

"Kí chủ, cô muốn đi đâu?"

"...Phía bên kia hậu cung!" Y Dạ đáp nhanh.

"Nhưng đó là thuộc quản lý của Hạ quý phi. Cô ta không tốt bụng lắm đâu!"

Hệ thống nhắc nhở.

"Cuốn tiểu thuyết kia có nói tới một vị công chúa đưa nam chính vào cung làm nô lệ cho cô ta mà nhỉ? Đó là cửu tỷ tỷ thân yêu của ta chứ à!"

"Vậy là cô muốn tới chỗ cô ta? Bây giờ nam chính còn đang sống như một tiểu công tử sung sướng ở nhà hần a~"

Hệ thống cau mày khó hiểu.

"Biết người biết ta tí ấy mà! Nếu ta không chịu khó qua lại với cô ta thì sau này làm sao nhờ cô ta mà rước được nam chính về?"

Liều Y Dạ cười gian.

"...Cô muốn công lược cô ta?"

Liều Y Dạ nghe câu hỏi này thì đang đi chợt dừng lại. Cô bày ra vẻ mặt khinh bỉ.

"Ta không muốn công lược một kẻ không có mắt nhìn lại còn hồng hách, ngu ngốc."

"...Hiểu rồi! Hiểu rồi! Vậy là cô chỉ muốn nhờ cô ta tìm ra nam chính hộ cô chứ gì?"

Hệ thống cười gượng, xoa xoa cái phần trán phẳng lý của nó.

"À thì...thực ra hôm nay ta cũng muốn đi chơi cho đã lắm! Hiếm khi được ở một mình mà,...nó làm ta nhớ hồi trước ta cũng từng đi dự lịch bụi mấy lần..."

Liều Y Dạ xoa đầu cười trừ.

"..." hệ thống bày ra cái vẻ mặt thất vọng lại khinh bỉ cái con bé ham chơi đang đi thong dong trước mắt mình.

*Xem ra chết một lần rồi mà vẫn không chịu cố gắng gì cả...Tính dùng kiếp này chơi bù cho kiếp trước hay gì *

Hệ thống chán nản nghĩ.

.....

"Hooo~! Xem ra nơi này không khác với nửa bên kia là mấy! Cũng như nhau."

Liều Y Dạ đi dạo ở đông cung một hồi mới thấy chả có gì đặc biệt.

"Thì đều ở trong hoàng cung mà...cô mong gì hơn được chứ? Kết cấu sao mà chả giống nhau?"

"..."

"Hmm,...Đề xem nào! Các công chúa, hoàng tử bây giờ đều ở chung với mẫu thân của họ, chỉ có con của di mẫu (hoàng hậu) là có một cung riêng...

Liễu Lăng đó là con của vị phi tử nào ấy nhỉ?"

Liễu Y Dạ ngược mặt nhìn trời, không cần thận lại va phải người đi phía trước.

"Ồi!" Cô bé kia kêu một tiếng.

"A! Xin lỗi cử tử tử!" Y Dạ nhanh chóng đỡ Liễu Lăng dậy rồi nhanh chóng chào cô.

"Thỉnh an hai vị tử tử!"

"Tên! A..., là muội sao Y Dạ?" Liễu Lăng chực mắng người thì dừng lại, cô bày ra vẻ dịu dàng, cắn răng cười gượng.

"Cho muội xin lỗi, muội không cố ý đâu!"

"Ừ! Ta biết muội không cố ý mà! Không sao đâu!"

Liễu Lăng phui phui, mặt vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh.

"Sao muội lại ở đây? Chỗ này cung phía đông, đáng lẽ muội phải ở cung phía nam chứ?"

Thập công chúa-Liễu Văn liếc mắt hỏi.

"A...,hôm nay muội định đi dạo chỗ nào xa chút ấy mà! Quanh quần ở mấy chỗ gần chán lắm "

Liễu Y Dạ cười nhẹ.

"Xi! Không phải các cung bên đó cao sang hơn bên này nhiều sao, nói sang đây đi dạo là ý gì cơ chứ..." Liễu Văn khinh bỉ nói nhỏ.

Bảo bảo nghe thấy đấy nhé! Cái đồ xấu tính Liễu Y Dạ có chút tức giận.

"Thôi, muội cứ thoải mái mà đi dạo đi! Chúng ta không làm phiền tới muội nữa."

Liễu Văn kéo Liễu Lăng bên cạnh, hát mặt mà đi.

Cái..?! Thái độ gì vậy chứ, không dấu giếm gì luôn! Bà đây đã làm gì cho mi ghét thế hả?

Y Dạ nuốt con tức giận vào trong, mỉm cười cúi đầu chào hai vị tử tử xấu tính của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nguy hiểm chực đến

"Kí chủ, có vẻ như cô không có hi vọng gì với việc lợi dụng cô bé kia để tìm nam chính rồi. Cô lại gần còn không được..."

Hệ thống nhìn theo hướng mà Liễu Lăng và Liễu Văn đi rồi nói.

"Ta chả có ý tiếp cận Liễu Lăng, ta có rất nhiều cách để dựa vào con nhỏ khó ưa đó mà tìm nam chính."

"..." hệ thống im lặng

Thế hôm nay cô thực sự chỉ có ý định đi chơi thôi à?! Hệ thống tối mặt, chấy mồ hôi.

Liễu Y Dạ thản nhiên đi dạo khắp cung phía đông rồi lại chạy sang phía nam và phía tây. Cô ngắm thích thú ngắm nhìn các cung điện của các phi tử.

.....

Về phía Liễu Lăng và Liễu Văn sau khi rời đi...

"Lúc này tử tử làm sao thế? Con nhỏ đó thì nên phạt nó một chút chứ! Huênh hoang thế không chán sao?!"

Liều Văn quay qua khó chịu với Liều Lăng.

"Muội thôi đi, muội biết con nhỏ đó rất được phụ hoàng cưng chiều mà."

Liều Lăng cau mày. Khuôn mặt tiểu công chúa 6 tuổi này đầy sự tức giận cùng căm ghét đối với Y Dạ.

"Tỷ cũng ghét nó mà! Phụ hoàng dù cưng nó tới mấy cũng không tới mức đi phạt nặng chúng ta chứ? Đánh nó một cái thì có sao?"

Liều Văn bĩu môi.

"Phụ hoàng có đấy! Hồi sinh nhật 1 tuổi của nó, ta đánh nó một bạt tai, phụ hoàng trả lại ta gấp bội. Nghĩ lại ta vẫn thấy tức!"

Liều Lăng mặt đầy sát khí.

Lúc này cửu công chúa chìm trong sự tức giận, không để ý vị thập muội đứng bên cạnh đang mỉm cười đầy nham hiểm.

"Nè tỷ tỷ, Liều Y Dạ kia chỉ mới có hai tuổi thôi. Không có phụ hoàng ở bên thì sao ta không dạy nó một bài học chứ?"

Liều Văn cười nhẹ.

"Ta đã nói với muội là kiểu gì phụ hoàng cũng phạt mà. Con nhỏ kia không đi tố cáo với phụ hoàng mới là lạ! Nó đâu ngốc như Liều Minh Châu đâu cơ chứ!"

"VẬY...nếu phụ hoàng không biết thì sao?"

Liều Lăng hơi sững lại.

"Làm sao...để người không biết?"

Liều Văn dường như chỉ chờ câu này của tỷ tỷ. Móc trong túi ra một lá bùa chú.

"Đây là bùa chú cấp 3, nó có thể khiến ta trở nên cực kì mờ nhạt. Đứng trước mặt cũng không ai nhớ, không ai buồn để ý!"

Liều Văn phe phẩy.

"..."

"Muội muốn làm gì?" Liều Lăng có chút ngờ vực.

"Tỷ sao thế? Ta muốn giúp tỷ trút giận tí thôi mà! Tỷ chỉ cần dùng cái bùa này tới tát cho Liều Y Dạ một cái rồi đi là được!"

Liều Văn cười tươi, tỏ vẻ ngây ngô.

Liều Lăng do dự cầm lấy lá bùa mà muội muội mình giờ ra trước mặt.

"Thế nhé! Tỷ muốn dùng sao thì dùng, muội nên về cung học bài rồi!"

Liều Văn nhanh chóng tìm cơ bỏ đi.

Cửu công chúa-Liều Lăng thực sự là một con nhỏ hống hách nhưng ngu ngốc, hoàn toàn không nghĩ là có người lợi dụng.

Ngược lại, có vẻ như cô bé này đã tìm ra cách để đánh lại Y Dạ một vỏ đầu.

"Liều Y Dạ...mới hai tuổi thôi mà nhỉ? Nó kiêu ngạo như vậy...mình đánh nó một cái không có gì là sai..."

Liều Lăng nắm chặt lá bùa trong tay, miệng lầm bầm tự trấn an.

Cuối cùng cô quyết định dùng lá bùa này để đi hại người.

.....

"Kí chủ...cô đi dạo hơi bị nhiều rồi đấy! Không thấy mỏi chân à?"

Hệ thống chán nản.

"Không quá mỏi!" Y Dạ vừa đi vừa lẩm bầm gì đó trong miệng. Hệ thống liền chú ý tới.

"A! Ra là cô đang đọc Tốc Hành văn sao? Bảo sao cô đi vừa nhanh vừa không mỏi!"

Liễu Y Dạ cười một cái rồi lại tiếp tục lẩm nhẩm. Dòng khí trong người cô truyền phần nhiều xuống dưới chân để duy trì tốc độ. Bên ngoài nhìn kỹ vào sẽ thấy dưới chân cô lắt phất vài mảng màu xanh xanh.

.....

"Gi? Người nói con ta đọc một loại văn tự gì đó giúp nó đi không mỏi ư?"

Chiêu Mầu Đơn được một nha hoàn chạy về báo lại thì ngạc nhiên.

"Ôi trời! Nó biết dùng khí văn tự rồi sao? Y Dạ học ở đâu ra ấy nhỉ?"

"Nô tì không rõ nhưng dường như khí trong người công chúa rất lớn. Công chúa đã đi như thế suốt hai canh giờ rồi mà khí vẫn không ngừng truyền ra."

"Hmm...thôi dù sao cũng là một cái tốt. Cứ tiếp tục theo sát bảo vệ Y Dạ đi."

Chiêu Mầu Đơn hóp ly trà trên tay.

"Á!" Chiêu Mầu Đơn giật mình.

"Sao vậy ạ?"

"...À...không sao, ta uống nhầm ly trà nóng ấy mà...."

Chiêu Mầu Đơn bỗng dưng cảm thấy hơi lo lắng. Những dấu hiệu mà Chiêu Mầu Đơn linh cảm được thường rất rõ ràng.

"...Nhanh đi bảo vệ cho tốt Y Dạ, ta tự dung có linh cảm không tốt."

Chiêu Mầu Đơn cau mày.

Nô tì bên cạnh cô có hơi ngạc nhiên nhưng ngay lập tức thi hành mệnh lệnh.

.....

"Này! Sao ta dùng khí này giờ mà ta vẫn chưa thấy kiệt sức nhỉ?" Liễu Y Dạ đột nhiên quay qua hỏi.

"Cô nói cái quần gì lạ thế? Cô dùng thần thức giao tiếp với ta từ thuở mới lọt lòng, tinh thần lực mạnh có khi còn mạnh hơn trung cấp võ sư. Tinh thần lực mạnh thì khí tất nhiên cũng nhiều."

Huống hồ cô chỉ là dùng Tốc Hành thôi mà, tốn bao nhiêu khí cơ chứ?"

Hệ thống bĩu môi, tỏ vẻ ngán ngẩm với tí kiến thức về tu luyện của Y Dạ.

Hệ thống đột nhiên giật một cái.

"..."

"Sao thế?" Y Dạ nhìn cái mặt khó hiểu của nó.

"...Haizz, cô nhớ tu luyện chăm chỉ hơn một chút đấy! Bảo cha cô gọi thầy dạy cho cô được rồi!"

"Biết rồi, đều sẽ nghe theo người mà ~"

Liễu Y Dạ cười.

Cũng như hệ thống và Chiêu Mầu Đơn, tự dưng cô có một cảm giác chẳng lành. Bất giác, Y Dạ dừng lại, nhìn xung quanh nhưng không có ai.

"..."

*Chắc là tại cảm tính sai chăng? Y Dạ hơi nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thế giới xinh đẹp nhất

Liễu Y Dạ tiếp tục đi, cảnh giác xung quanh hơn.

"Ồ! Thập tam muội?" một giọng nói êm dịu vang lên từ phía sau.

Liễu Y Dạ quay lại "Đại tỷ tỷ?"

"Y Dạ thỉnh an đại tỷ tỷ." Y Dạ cúi đầu, nhún người.

"Được rồi...muội sao lại ở đây vậy?"

Đại công chúa-Liễu Y Tĩnh cười nhẹ.

"Hôm nay muội ra ngoài đi dạo quanh hậu cung chơi tí ấy mà!" Y Dạ cười đáp lễ.

Liễu Y Tĩnh "ồ" một tiếng rồi lại cười, nụ cười của Liễu Y Tĩnh nhẹ nhàng, ánh mắt hơi lơ đãng.

"Tỷ, tỷ làm gì ở đây?" Y Dạ hỏi lại.

"À...ừm...ta..." Liễu Y Tĩnh ngập ngừng, mặt hơi đỏ.

"Bị..lạc!" Hai chữ "bị lạc" phát ra nhỏ xíu.

Liễu Y Dạ có chút ngạc nhiên với hai chữ cuối câu.

Nhìn biểu cảm của Y Dạ làm Liễu Y Tĩnh lại thêm xấu hổ.

"Lúc này ta chỉ muốn tới chỗ đình viện trong Ngự Hoa viên lấy lại cuốn sách...Ai ngờ ta bị lạc, sau đó...không biết làm sao lại đi tới chỗ này"

Liễu Y Tĩnh có hơi bối rối giải thích.

Đại công chúa quả thực văn hay chữ tốt, có tinh thần hiếu học. Cô lại là một thiên tài thức tỉnh khí năm hai tuổi, thiên phú tu luyện cũng vô cùng tốt, có thể hơn cả con trai.

Tuy tốt là vậy nhưng vị công chúa này có một căn bệnh khó chữa là...bệnh lạc đường.

Ở trong cung của hoàng hậu thì không sao nhưng cứ ra một cái là lại bị lạc. Lần nghiêm trọng nhất là từ trong hậu cung lạc ra tận ngoại thành. Sau lần đó đi đâu cô cũng phải dắt người dẫn đường theo.

Liễu Y Dạ hơi tái mặt, cười trừ *Đường đường là đại công chúa khí thế ngời ngời mà lại mắc bệnh mù đường kinh niên thế này...*

"Y Dạ...ta biết muội đang đi dạo cơ mà...muội biết đường về cung Hòa Phụng không?"

Liễu Y Tĩnh nghiêng đầu cười ngượng, hai má đỏ ửng, hào quang thiên sứ tỏa sáng sau lưng.

Ôi trời! Đại tỷ tỷ này của ta lớn lên chắc chắn sẽ khuynh quốc khuynh thành cho mà coi!

Y Dạ nhắm mắt tránh cho cái ánh sáng kia chọc mù mắt.

"Được rồi tỷ tỷ, chúng ta cùng về cung Hòa phụng nào! Vừa hay muội cũng muốn tới thăm di mẫu!"

Y Dạ nắm lấy tay Liễu Y Tĩnh, cười tươi. Liễu Y Tĩnh im lặng để cho Y Dạ nắm tay mình dặt dẹo, cho dù người ngoài nhìn vào trông rất buồn cười.

"Tĩnh! Đối tượng công lược: Đại công chúa Liễu Y Tĩnh, hảo cảm tăng 15%. Tổng 18 điểm."

Thông báo của hệ thống hiện lên. Y Dạ cười thầm một cái.

Có thể cô không biết nhưng vị đại tỷ này không tăng hảo cảm vì được cô giúp mà bằng một phương thức khác.

Liễu Y Tĩnh là một tiểu cô nương có mắt nhìn người phải nói là rất tốt. Khi tiếp xúc với ai liền sẽ thấy được màu sắc trong thế giới của người đó.

Màu sắc và âm thanh càng sáng thì người đó đối với cô càng xinh đẹp, càng tốt.

Khi được Y Dạ cầm tay kéo đi, Liễu Y Tĩnh nhìn thấy một thế giới rất xinh đẹp qua đôi mắt của người em út.

Dù chỉ thoáng lướt qua trong cảm nhận nhưng Liễu Y Tĩnh thực sự bị ánh sáng và âm thanh vui vẻ của thế giới thu hút.

Ánh mắt cô bé sáng rực lên trong thoáng chốc. Thứ mà cô nhìn thấy là một bầu trời trong xanh, bên dưới là một đồng cỏ đầy những bông hoa dại với những con người lơ mơ không rõ mặt.

Âm thanh nhộn nhịp thoáng qua là những tiếng cười khúc khích của hai đứa trẻ đang chạy nhảy trên đồng cỏ lồng gió ấy.

Thế giới của Liễu Y Dạ là thứ xinh đẹp và tươi sáng nhất mà cô từng thấy. Thế giới đó đẹp tới mức làm Liễu Y Tĩnh nổi cả da gà, dư âm của tiếng cười vẫn cứ vang vọng trong tim.

"Đại tỷ tỷ! Sao tỷ lại dẫn người ra thế? Chúng ta tới cung Hòa Phượng rồi này!" Liễu Y Dạ khua tay trước mặt Liễu Y Tĩnh.

"A! Sao nhanh thế!" Liễu Y Tĩnh định thần lại.

"Hahaha! Chỗ lúc này cũng gần mà, thực chất chỉ cần chờ 10 phút đi bộ thôi chứ mấy!" Y Dạ mỉm cười.

"Y Dạ? Y Tĩnh?" Bạc Tư Nhan từ trong cung Hòa Phượng bước ra.

"Mẫu thân!" Liễu Y Tĩnh bị bắt ngờ.

"Di mẫu ~!!!" Y Dạ lao tới vòng tay mà Bạch Tư Nhan đã giang sẵn.

"Ôi, Y Dạ dễ thương của ta!" Bạch Tư Nhan ôm lấy Y Dạ, bế lên.

"Di mẫu, lúc này đại tỷ lại bị lạc, là con dẫn tỷ ấy về đó!" Y Dạ chỉ vào Liễu Y Tĩnh đang nhìn cô chăm chăm.

Bạch Tư Nhan dường như hiểu được ánh mắt đó của Liễu Y Tĩnh, chỉ cười một cái.

"Y Dạ, hôm nay con đi chơi một mình sao? Không ai đi với con à?" Bạch Tư Nhan nhẹ nhàng.

"Hôm nay con đi dạo quanh hậu cung đó! Tĩnh còn gặp được đại tỷ nên con dẫn tỷ ấy về. Sẵn tiện sang thăm người luôn!"

"...Vậy sao? Vậy con muốn vào trong chơi không?"

"Hmm...Không đâu! Con định đi luôn đây. Con muốn hôm nay đi chơi một mình mà!"

Nói rồi Y Dạ nhảy xuống từ tay Bạch Tư Nhan.

Khi chạy ra tới cổng thì Y Dạ quay lại "Di mẫu, tỷ tỷ! Y Dạ đi đây! Tạm biệt!" Xong lại chạy đi.

Bạch Tư Nhan vẫy tay tạm biệt, Liễu Y Tĩnh vẫn nhìn cô chăm chăm không phản ứng. Y Dạ cũng không để tâm điều đó, chỉ lon ton chạy đi.

Khi Y Dạ đã đi được một lúc, Liễu Y Tĩnh cúi đầu xuống rồi lại nhìn lên trời, nhắm mắt để cơn gió man mác thổi qua mặt.

Bạch Tư Nhan thấy vậy liền tới bên cạnh Liễu Y Tĩnh.

"Có vẻ như con đã thấy được thứ gì đó rất đẹp từ Y Dạ nhỉ?" Bạch Tư Nhan hoàn toàn nhìn thấu Y Tĩnh.

"Nương...con chưa bao giờ thấy ai đẹp như Y Dạ. Thế giới của em ấy...Thật lớn,...rất rất lớn" Y Tĩnh đáp nhẹ.

Đúng vậy, thế giới của Y Dạ rất sáng, được mang một màu xanh nổi bật của bầu trời. Kí ức xinh đẹp nhất của Y Dạ là một thảo nguyên rộng lớn đầy hoa và gió với những con người chẳng thể thấy rõ mặt.

Nó rất tươi đẹp!

- - - - -

Hé lô các đọc giả thân iu! Đáng lẽ chiều qua điện đã có lại rồi nhưng vấn đề nó nằm ở mạng các bạn ạ.

Chuyện là cái máy phát wifi nhà Van nó bị sét đánh cho hư luôn rồi nên Van chẳng thể nào ngoi cái mặt lên mạng được.

Hiện tại Van vẫn đang dùng ké wifi nhà hàng xóm.

Chính vì sự bất tiện này nên truyện vẫn chưa thể ra chap đúng hẹn được. đành phải ngày một chap cho tới khi nào thợ tới sửa xong cái máy phát wifi thôi!

Khi nào sửa xong Van sẽ tùy tâm tính mà bão mấy chap để bù lại nhé! 'v

Thân ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đạt được mục đích

Liễu Lăng dán lá bùa lên người mình. Khi xác nhận lá bùa này thật sự có công hiệu, không một ai để ý tới cô cả thì liền cười nham hiểm một cái.

Liễu Lăng đi tìm Liễu Y Dạ.

Tìm kiếm một lúc, Liễu Lăng mới thấy Liễu Y Dạ đang thông thả bước đi liền đi tới.

Như cảm ứng được nguy hiểm, Liễu Y Dạ giật mình quay lại, cau mày nhìn xung quanh.

Liễu Lăng cũng giật mình vì phản ứng này của Y Dạ nhưng thực sự cô không nhìn thấy Liễu Lăng.

Liễu Lăng này được một phen giật mình thì thở phào một cái.

Đúng lúc đó, Liễu Y Tịnh nhẹ nhàng lướt qua Liễu Lăng, suýt chút nữa đụng vào người cô.

"Ồ! Thập tam muội?" Liễu Y Tịnh cất tiếng.

Liễu Lăng nhìn hai người này đối thoại qua lại mà bức mình. Trách tại sao Liễu Y Tịnh lại tới đúng lúc thế.

Liễu Lăng đi theo Liễu Y Dạ và Liễu Y Tịnh tới cung Hòa Phượng. Chờ một lúc sau thấy Y Dạ chạy ra thì lại bám theo.

Hừ! Tại sao con nhỏ này lại có quan hệ tốt với những người toàn quyền cao chức trọng thế chứ?

Liễu Lăng cắn móng tay nhìn Y Dạ. Nội tâm của cô tràn ngập sự ghen ghét, đố kỵ.

Liễu Lăng vốn luôn có hình ảnh mù mờ so với anh chị. Lại luôn để lại cho những người đã từng gặp cô một hình ảnh hống hách khó quên.

Những người vây quanh cô thực chất cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì cho cam.

Với môi trường và tính cách như thế, Liễu Lăng không được coi trọng cũng phải, ngược lại lại càng có thêm nhiều người không vừa mắt cô.

Liễu Lăng hiện tại đem toàn bộ sự đố kỵ và tức giận của cô dồn lên người Y Dạ cũng là vì Y Dạ quá nổi bật trong mắt cô.

Dường như Y Dạ mà cô thấy là người luôn luôn hấp dẫn những người xung quanh, cực kì được cưng chiều.

*Ta ghét mi. Tại sao không ai quan tâm ta cả trong khi mi lại có nhiều như thế? Sống tốt thì thôi đi! Lại còn có thiên phú tốt, được phụ hoàng cưng sủng hết mực...

....Sao mi không chết đi nhỉ?*

Một suy nghĩ độc ác lóe lên trong đầu Liễu Lăng.

.....

"Kí chủ! Cô định đi đâu nữa đây?"

Hệ thống phát chán với việc chạy vòng vòng nhìn những bức tường cứ nao nao nhau.

"Ta cứ nghĩ là sẽ vui hơn cơ! Chán quá đi!" Y Dạ vất tay qua đầu, thông dong bước đi.

"Hmm...Kiểm chỗ nào đó ngồi ăn thôi!"

Nói rồi Y Dạ lại chạy loanh quanh tìm chỗ tốt.

Lát sau, Y dạ ngồi trong một đình viện gần cung của Hạ quý phi.

"Chỗ này được đấy!" Y Dạ vui vẻ lấy hộp đựng thức ăn từ trong túi vật phẩm của hệ thống.

Khi thức ăn đã được bày ra bàn, Y Dạ thỏa thích ăn uống.

Thực chất cũng chỉ là vài món cơm nắm mặn và bánh ngọt.

"Ngon quá đi! Đồ ngọt là tuyệt nhất!" Y Dạ thốt lên.

Y Dạ thông thả ngồi vừa ăn vừa ngắm trời.

....

Sau khi ăn xong, Y Dạ thu dọn bát đĩa trên bàn rồi vứt lại vào túi vật phẩm.

Ngay lúc Y Dạ định đi ra, từ phía hồ nước bỗng chiếu tới mắt cô một tia sáng chói mắt.

"Oái! Cái gì thế?" Y Dạ che mắt lại.

Hệ thống chỉ im lặng.

Ánh sáng gần hồ cứ lấp lóe, như muốn thu hút Y Dạ.

"...Giờ đây?" Y Dạ có hơi nghi ngờ nhưng vẫn tiến lại.

.....

Liễu Lăng theo Y Dạ vào đình, ngồi nhìn cô ăn uống.

Một lúc sau, khi Y Dạ định rời đi thì Liễu Lăng bèn lấy một cái gương ra.

Liễu Lăng tới sau mấy móm đá gần bờ hồ, cho ánh sáng phản chiếu trong gương chiếu thẳng vào mắt Y Dạ.

Khi thành công thu hút sự chú ý của Y Dạ, cô liền đặt cái gương trong hai ngách đá nhưng vẫn cố cho nó phản chiếu ánh sáng của mặt trời.

Liễu Y Dạ trông đề phòng, nhẹ nhàng lại gần. Liễu Lăng chạy tới bên cạnh cô.

Trong tay Liễu Lăng chuẩn bị sẵn một viên thuốc có khả năng chặn đứng giọng nói, không cho âm thanh phát ra.

....

Y Dạ tới gần móm đá có phát ra ánh sáng, cố nhìn kỹ xem đó là cái gì.

Khi đã tới gần mép hồ thì Y Dạ như dè chừng, dừng lại.

Ngay lập tức, phía sau có một nguồn lực nào đó bóp mạnh vai cô.

"A..." Khi Y Dạ định kêu lên thì bỗng có một viên thuốc gì đó được ném thẳng vào miệng. Viên thuốc trôi thẳng vào họng Y Dạ, theo phản xạ bình thường, Y Dạ liền nuốt vào.

Sau đó, nguồn lực kia lại đẩy cô rớt ngay xuống hồ.

Liễu Y Dạ hiện tại không biết bơi, viên thuốc khi này cô nuốt vào không những làm cô mất đi giọng nói, cả sức lực cũng không có để mà vùng vẫy.

Y Dạ cứ thế ngã mình, trôi nổi trong lòng hồ, không nổi lên mặt nước được.

Chết tiệt! Sắp hết khí rồi! Là kẻ nào muốn hại mình chứ? Liễu Y Dạ tay bịt mũi cố nín thở.

Mấy người mà Chiêu Mẩu Đon hoàn toàn chịu tác dụng của cái bùa kia, không để ý tới việc mà Liễu Lăng vừa làm với Y Dạ. Cũng không quá chú ý là vị công chúa quý báu kia sắp ngạt thở chết.

"Á! Công chúa! Công chúa đâu rồi!" một nha hoàn nào đó trong nhóm bảo vệ kia vừa chạy tới liền kêu lên.

Lúc này, mấy người kia mới như được đánh thức, liền giật mình. Họ nhảy xuống chỗ đình viện kia, tìm xung quanh.

"Ồ đây! Công chúa đang ở dưới nước." Một nha hoàn kêu lên sau đó ngay lập tức nhảy xuống dưới.

Không mất quá nhiều công sức để người kia vớt được Y Dạ lên.

Lúc này, nhịp thở của Y Dạ hoàn toàn không còn nữa, sắc mặt tái mét, cơ thể cũng có chút lạnh đi.

Bọn nha hoàn kia lại gần, bọn họ cố ép nước ra, hô hấp nhân tạo. Cố gắng lấy lại nhịp thở cho Y Dạ nhưng Y Dạ hoàn toàn không có tí phản ứng.

- - - - -

Cái wifi nhà bé ngày mai người ta sẽ tới sửa rồi nè! Ngày mốt Van sẽ bảo vài chap như lần trước đã nói nha!

^_^

Nếu bảo thì các bạn muốn:

- Bảo từ từ (tiếng 1 chap) hay
- Bảo một lần nhiều chap

Các bạn muốn thế nào cứ nói, Van sẽ làm đúng như thế nha! ỒvỒ

Thân ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hồi sinh lần đầu

"Xác nhận cơ thể đã chết do thiếu khí. Đang bắt đầu dùng cơ chế vô hạn hồi sinh."

"...Đang bắt đầu hồi phục cơ thể, hồi phục khí..."

Giọng của hệ thống cứ vang đều đều trong thần thức của Y Dạ.

"Bắt đầu phục sinh...Phục sinh hoàn thành!"

"Chúc mừng kí chủ đạt thành tựu phục sinh lần đầu tiên! Thưởng 2000 xu."

"Má!!! Còn có cái thành tựu đó nữa hả?!"

Liễu Y Dạ đột ngột bật dậy, mở to mắt ra.

"Dạ nhi!! Con tỉnh lại rồi!" Chiêu Mẫn Đơn khóc lóc chạy lại.

"Huhu, Y Dạ con làm ta sợ chết khiếp đi được. Cuối cùng con cũng tỉnh rồi!"

Liễu Y Dạ nhìn nhiều người đang ở trong phòng cô liên ý thức được chuyện gì đang diễn ra.

"Nương! Con không sao, con chỉ bị ngạt khí một tí thôi! Con tỉnh rồi mà!" Liễu Y Dạ an ủi.

"Con nói gì mà không sao chứ? Lúc nãy con nằm im bất động, cơ thể lạnh ngắt luôn đấy!"

Bạch Tư Nhan tiến lại, vẻ mặt đầy lo lắng, mồ hôi không kém gì Chiêu Mẫn Đơn.

"Oaaaa! Y Dạ...muội tỉnh..hức..rồi!" Liễu Minh Châu và La Bác Triệt ở phía sau đang khóc hết nước mắt. La Nguyên Nguyên và Liễu Y Tịnh cũng rất lo lắng, trông mặt có hơi ửng đỏ.

"Đã làm mọi người lo lắng rồi! Con không sao!" Y Dạ cười trừ.

"Y Dạ! Nói cho ta, vì sao con lại rơi xuống nước? Con không bắt cần như vậy chứ?" Hàm Nguyệt cau mày nghi ngờ.

"...Con không có tự rơi xuống mà là..bị người ta đẩy xuống!" Y Dạ hơi ngập ngừng.

Một câu này của Y Dạ làm dấy lên con tức giận của mấy người xung quanh. Nhất là Chiêu Mẫn Đơn.

Lúc mà các nha hoàn bé Liễu Y Dạ không còn chút hơi vè, Chiêu Mẫn Đơn bình thường nhẹ nhàng đã nổi trận lôi đình. Cô chửi mắng các nha hoàn hết lời, còn phạt bọn họ quỳ trong sân.

Hiện tại vẫn còn đang quỳ ở bên ngoài.

Chiều Mầu Đon nghe Y Dạ nói là bị đẩy xuống liền nắm lấy bả vai Y Dạ "Là kẻ nào? Kẻ nào đã hại con?"

Y Dạ hơi nhăn mặt, Hàm Nguyệt liền tới chạm vào tay Chiều Mầu Đon, ý bảo cô buông lỏng ra.

Chiều Mầu Đon thả tay ra, Y Dạ tiếp lời.

"Con không nhìn được, con chỉ biết là người đó tuổi tác chắc cũng không quá lớn. Khi bị đẩy xuống nước con cảm nhận được bàn tay đẩy con khá nhỏ."

Bạch Tư Nhan như định hỏi gì đó thì Y Dạ lại tiếp tục.

"Con đã bị nhét một viên thuốc vào miệng khiến cho giọng nói không thể nào phát ra được. Cả sức lực cũng không có để vùng vẫy nữa..."

Nghe Y Dạ nói hết xong cũng không có ai nói gì chỉ im lặng. Trong phòng vẫn nghe tiếng nước của Liễu Minh Châu.

"Được rồi, Y Dạ! Muội tỉnh lại là được rồi. Trong người cảm thấy thế nào?" Liễu Y Tĩnh bình tĩnh tới nắm tay Y Dạ.

"Muội thấy rất khỏe, lúc này thì hơi khó thở một chút nhưng giờ thì không cảm thấy gì nữa rồi!" Y Dạ cười tươi.

"Vậy được rồi! Muội muốn ăn gì đó không?"

"Muội muốn ăn bánh ngọt! Cho muội bánh đi."

"Được, ta đi lấy cho muội."

Nói rồi Liễu Y Tĩnh và La Nguyên Nguyên đi ra.

"Con thực sự thấy bình thường sao? Không một mối gì nữa à?" Hàm Nguyệt vẫn còn không an tâm.

"Con không sao. Cho con xuống giường được chưa ạ?" Y Dạ hồn nhiên như không có việc gì.

"Bát tỷ, tứ ca! Hai người rảnh thì chơi với muội nào!" Y Dạ nhảy xuống giường, chạy tới chỗ Liễu Minh Châu vẫn đang thút thít.

"Được..hức..đều nghe muội! Chúng ta chơi với muội cả ngày cũng được! Không cho muội đi một mình nữa đâu! Oa..oa..hức.."

Liễu Minh Châu nói đoạn lại bắt đầu khóc. Đứa trẻ này cho rằng là vì mình không sắp xếp thời gian chơi với Y Dạ nên Y Dạ mới đi một mình để rồi bị đuối nước.

Chính vì suy nghĩ như vậy nên từ này tới giờ Liễu Minh Châu vẫn luôn khóc, Y Dạ hỏi tới thì lại khóc sụt sùi hơn.

"Được rồi, bát tỷ! Muội không sao mà...Tỷ khóc nữa là muội khóc theo đấy!" Y Dạ nhăn mặt như chuẩn bị khóc.

Liễu Minh Châu nghe thế thì liền lau nước mắt, im lặng ngay dù vẫn không thể kìm được mà nước lên.

"Được rồi, không khóc nữa. Tứ ca và bát tỷ sẽ chơi với muội tới khi nào muội chán thì thôi!" La Bác Triệt cầm lấy hai tay Y Dạ, ánh mắt chắc chắn.

"Hehe, hai người lại nghiêm trọng lên rồi!" Y Dạ cười nhẹ.

Ba đứa trẻ dắt nhau ra ngoài chơi, để lại mấy bà mẹ ở bên trong.

Bạch Tư Nhan và Hàm Nguyệt không nói gì, Chiều Mầu Đon cũng im lặng. Nhưng dường như bọn họ thấu hiểu được suy nghĩ của nhau.

"Mầu Đon...muội thấy rồi đấy! Có vẻ như người đẩy Y Dạ là một đứa trẻ nhưng..." Bạch Tư Nhan hơi ngập ngừng.

"Một lá bùa! Đứa trẻ đó có một lá bùa ẩn thân cỡ cấp 2 trở lên." Hàm Nguyệt tiếp lời.

Lúc này Chiều Mầu Đon mới ngồi dậy, giọng nói hơi trầm.

"Muội biết, không đứa trẻ nào trong cung có thể có một lá bùa bên mình được. Nó lại chất lượng tới mức nha hoàn cấp 7 của muội cũng không phát hiện ra. Đứa trẻ nào lại có thứ đó trong tay cơ chứ?"

"Chỉ có khả năng là được người lớn cho. Mà kẻ có lá bùa này chắc cũng phải có quyền và tài lớn trong cung. Một lá bùa cấp 1 cũng rất hiếm rồi, huống chi là bùa cấp 2 cấp 3."

Hàm Nguyệt có phần sắc sảo.

"Không loại trừ việc đó là phi tần trong cung. Y Dạ bị đẩy ở phía đông hậu cung, thuộc quản lý của Hạ quý phi. Ta không chắc là cô ta không có thù hận

gi với Y Dạ đâu!"

Qua lời Hàm Nguyệt, hai người kia cũng hiểu ra được gì đó.

- ----

Like ở đây, phiếu ở đó.

Anh chị đi qua cho bé xin ít like và phiếu nào ~! =^.^=

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ai là người đẩy?

"Hạ Yến Dương nếu gai mắt với Y Dạ thì cũng hẳn là vì Nguyên Nguyên và Bác Triệt..."

Bạch Tư Nhan nhỏ tiếng.

"Hẳn rồi, cô ta là có tật giật mình mà..." Hạ Nguyệt suy ngẫm.

Việc mẫu thân của La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt vì sao vào lãnh cung thì chỉ có 4 vị bậc phi và hoàng hậu biết, không tính bản thân Hạ Yến Dương và Vệ Tử Mai vừa lên chức.

"Muội không nghĩ đó là do Hạ Yến Dương...Cô ta ghét Nguyên Nguyên và Bác Triệt nhưng cô ta không quá chú ý tới Y Dạ..."

Chiêu Mầu Đơn có chút ngăn người một chút rồi tiếp.

"Có thể đúng là loại bùa đó cô ta có nhưng người thúc đẩy việc này xảy ra không phải cô ta."

"...Ý nói là lá bùa này có thể được lấy từ chỗ cô ta? Vậy người đã đẩy Y Dạ là do ai sai?" Hàm Nguyệt nhăn mày.

"Trong cung có không ít người ghét Y Dạ, không ngoại trừ khả năng người ra tay cũng là vì ghen ghét mà bị xúi giục. Từ đó làm ra chuyện này!"

Bạch Tư Nhan bình tĩnh.

"...Thế thì có thể loại trừ một phần những đứa trẻ nhà quan rồi. Chỉ có thể là mấy cô công chúa khác và bạn bè của chúng thôi!" Hạ Nguyệt hiểu ra một chút.

"..."

"Nhưng...đó chỉ là suy đoán tạm thời thôi! Ai mà biết được cơ chứ?"

Chiêu Mầu Đơn giọng có chút buồn phiền.

"Một lá bùa có thể che mờ mắt võ giả cấp 7. Ai biết bên kia còn lá bùa nào để xóa luôn trí nhớ không?"

"Nào, nào! Muội đừng như thế! Suy nghĩ đơn giản đi, biết đâu lại chỉ là một tiểu công chúa nào đó ghen ghét nhất thời nên mới làm như vậy?"

Hạ Nguyệt vỗ vai Chiêu Mầu Đơn, cười an ủi.

"...Chiêu Mầu Đơn nhìn Hạ Nguyệt một cái "Ừm...biết đâu lại đơn giản như vậy!"

"Vấn đề chỉ nằm ở lá bùa mà thôi, người đã đem lá bùa ra chính là kẻ đẩy thuyền." Bạch Tư Nhan kết lại một câu.

Chiêu Mầu Đơn và Hạ Nguyệt gật đầu.

Họ tạm gác lại chuyện đó, bước ra khỏi phòng với vẻ mặt tươi vui hơn. Chiêu Mầu Đơn nhìn Y Dạ đang vui vẻ ngồi ăn mấy cái bánh mà Y Tĩnh và Nguyên Nguyên đem tới.

Y Dạ thấy Chiêu Mầu Đơn đang nhìn liền cầm một cái bánh quay qua "Nương! Người muốn ăn một cái không ạ?"

Chiêu Mầu Đơn thấy thế cười nhẹ một cái "Ta không muốn cân tăng không kiểm soát như con đâu!"

"Xi! Con có nặng lắm đâu cơ chứ, con cũng không có mập! Người ta dễ thương mà!" Liễu Y Dạ bĩu môi.

La Nguyên Nguyên nghe thế liền kéo cái má phúng phính của Y Dạ một cái. "Muội nhìn cục thịt này trên mặt là biết muội có mập không nhé!"

"Á! Đó không phải mập! Tại má muội tròn như thế chứ bộ!" Y Dạ tránh mặt ra, xuýt xoa cái má bị kéo cho đỏ lựng của mình.

"Hi! Muội chỉ tròn tròn tí thôi chứ đâu có mập đâu nhĩ?"

Liễu Y Tịnh cười khúc khích.

Liễu Minh Châu ngồi một bên thì chọc cái bụng của Y Dạ một phát rồi nhìn lên Y Dạ và tiếp tục chọc.

Y Dạ đỏ mặt "Yaaa!! Muội còn nhỏ mà, tròn một tí mới dễ thương chứ! Muội mới không thích gầy còm như mấy người đâu!"

Bạch Tư Nhan cũng đi tới nhìn Y Dạ một cái mà nói "Con đúng là...béo lên thật!"

Chữ "béo" thực sự đánh vào tai Y Dạ.

Đã là con gái...thì thời đại nào mà chả mẫn cảm với vấn đề cân nặng? Vấn đề đó cũng không loại trừ một đứa bé như Y Dạ.

"Hàm di nương...con không có béo mà nhĩ?" Liễu Y Dạ quay qua nhìn Hàm Nguyệt, đỏ mặt sắp khóc luôn rồi nhưng miệng vẫn còn cười gượng.

Hàm Nguyệt không biết nên nói gì, nhìn Y Dạ cái thì hấp tấp. "Tất nhiên rồi! Y Dạ nhà ta không béo tí nào!" Hàm Nguyệt tự thấy ngượng mồm.

"Người nói dối...oa.." Y Dạ mếu máo.

Lúc này thì mấy người kia cũng không chọc Y Dạ nữa mà phải xúm lại đỡ để ngăn nước tràn bờ đê.

.....

Hai ngày sau, Liễu Vân Phong vừa về từ chuyến đi dạo ngoại thành về. Biết tin liền chạy ngay tới cung Chiêu Hòa.

"Y Dạ đâu?" Liễu Vân Phong bước vào nhìn thấy Chiêu Mầu Đơn thì liền hỏi.

Chiêu Mầu Đơn thình an một cái rồi đáp "Bẩm hoàng thượng! Y Dạ lúc nãy vừa chạy qua chỗ Thiên Nhân cung với Bác Triệt và Nguyên Nguyên rồi!"

Liễu Vân Phong biết Y Dạ vẫn còn sức chạy ra ngoài mà chơi thì bớt lo lắng đi phần nào.

"Nghe nói hai ngày trước Y Dạ bị rơi xuống nước, bây giờ thế nào rồi?"

"Người không cần lo lắng quá đâu ạ. Dạ nhi khi vừa tỉnh dậy thì đã đủ sức chạy tung tăng rồi!"

"Vây...làm sao mà Y Dạ lại bị rơi xuống nước?" Liễu Vân Phong cau mày.

"Dạ nhi...hôm đó đi đòi đi dạo hậu cung. Sau đó tới thì bị đẩy xuống cái hồ trong đình viện gần chỗ Hạ quý phi."

Chiêu Mầu Đơn không thể nói là không nghi ngờ Hạ Yến Dương được. Năm chữ cuối "gần chỗ Hạ quý phi" là cô cố tình nói ra.

Liễu Vân Phong biết điều đó nhưng không quá để tâm.

"Y Dạ không biết là ai đã đẩy nó à?" Liễu Vân Phong vẫn tiếp tục hỏi.

Chiêu Mầu Đơn lắc đầu.

"Y Dạ nói lúc đó là bị một bàn tay nhỏ đẩy từ phía sau. Còn bị cho uống thuốc gì đó khiến giọng không phát ra được, cũng không thể chống cự để chờ người tới cứu. Cứ thế chìm vào lòng hồ..."

Liễu Vân Phong im lặng, cau mày suy ngẫm một lúc.

"Chuyện này ta sẽ cho người điều tra một chút. Nhất định không để Y Dạ chịu một chút ủy khuất nào!"

Liễu Vân Phong biết hiện tại không làm được gì hơn nên chỉ có thể nói một câu an ủi. Nhưng việc hắn sẽ điều tra về chuyện này là thật.

- ----

Đây chỉ là chap bé thả sương sương tí thôi, tôi sẽ cố gắng nhả tới chap 40 luôn nhé! ^o^

Anh chị đi qua thả cho bé một phiếu nha?

Thân ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Điều cấm

"Kí chủ, sau việc lần trước cô thấy mạng mình mong manh hơn chút nào chưa?" Hệ thống hiện lên nhìn Y Dạ như kiểu "cho đang đòi cô"

"Hừ! Chết xong mà hồi sinh còn có nguyên cái thành tựu chào đón thì không phải vui lắm à?" Y Dạ chế giễu.

"Gì chứ! Đó chỉ là chút quà an ủi của bản hệ thống cho cái chết ngu của cô thôi mà." Hệ thống bật lại.

"Thật chứ không có ai ngu tới mức bị cái thứ lấp lánh gì đó lừa lại rồi rơi xuống hồ đâu! Huống hồ đó chỉ là một cái gương nhỏ."

"Người làm sao biết đó là cái gương?"

Y Dạ liếc mắt "Người...hình như lờ mờ trước chuyện ta sẽ chết nhỉ?"

"...Ta..." Hệ thống cứng họng.

"Phải rồi! Người chắc không bị ảnh hưởng bởi lá bùa gì đó chứ? Sao người không nói?"

"Thứ lỗi...kí chủ, nhưng ta không thể can thiệp vào số mệnh của cô trong một số trường hợp..."

Ta có thể toàn năng nhưng cũng có luật ta bắt buộc phải theo!"

Hệ thống hơi khó xử.

"...Hắn rồi nhỉ? Người là một hệ thống thông minh...vậy ta tự hỏi...người đứng ra lập trình người là ai ta?" Liễu Y Dạ cười mỉa.

"Hmm...là ai mà có thể tạo ra được cả một hệ thống đảo nghịch quy luật tự nhiên nhỉ?" Y Dạ đi lại.

"..."

Hệ thống không nói gì.

Bỗng nhiên màn hình vụt tắt, xung quanh Y Dạ tối lại. Không còn là ở trong cung, là một không gian nào đó khác.

Màn hình kia dần chuyển đỏ, khuôn mặt nghiêm khắc hiện lên. Nó cất giọng ồm ồm, khác với mọi khi.

"Kí chủ đã động tới cấm kị, không được nhắc tới người điều hành trong bất kì hoàn cảnh nào. Kí chủ không được phép biết tới điều đó!"

"Khởi động chế độ xóa kí ức, bắt đầu xóa một phần kí ức...." Giọng nói kia đều đều vang lên.

"Khởi động chế độ bảo vệ. Cường chế bỏ qua nhà điều hành. Xác nhận!"

"..."

Một cái cột ngang hiện ra chữ "đang tải..."

Y Dạ lúc này đã ngu yên, máy quét đang quét toàn người cô để làm mấy cái xóa bỏ với khởi động gì đó.

"Hoàn tất công việc" nói xong cái màn hình lại trở về màu xanh bình thường, giọng nói êm tai kia cũng quay trở lại.

"Chào mừng kí chủ trở lại!"

Khung cảnh lại quay lại lúc Y Dạ chuẩn bị bị đưa tới không gian kia.

"Hmm...? Lúc này ta đang nói tới đâu ấy nhỉ?" Y Dạ mơ hồ không rõ ràng về việc mình vừa làm.

"Kí chủ! Cô lại vừa mới định đi tìm mẹ cô xin cái bánh gì đó mà cô thích ấy!" Hệ thống thân nhiên đáp.

Y như lời nó nói, trong kí ức của Y dạ hiện lên một đoạn đối thoại giữa cô và hệ thống. Cô trong đoạn trí nhớ này đang định dậy đi xin bánh thì tự dưng chống cằm ngồi nghĩ gì đó.

Đoạn trí nhớ hoàn toàn khớp với câu cô vừa mới hỏi hệ thống.

"Đúng rồi ha! Đi tìm bánh thôi nào, ta thấy hơi đói rồi!"

Y Dạ bỏ qua, chạy đi theo như ý định.

"..." hệ thống không nói gì, bay lơ lửng theo trên đầu Y Dạ.

.....

Lúc này, ở bên phía Liễu Lăng...

Tại sao, Liễu Y Dạ vẫn chưa chết? Đáng lẽ nó đã bị chết đuối rồi cơ chứ?

Trong lòng Liễu Lăng thấp thòm lo sợ vì nghe rằng Liễu Vân Phong đã về và đang tức giận tìm hung thủ đẩy Y dạ xuống nước.

Cho dù tâm địa ác độc thì Liễu Lăng vẫn chỉ là một đứa trẻ, tâm tư không sâu, thủ đoạn nhỏ quá nhiều sơ hở. hành động của cô hoàn toàn có thể bị tìm ra.

Hơn nữa, với thái độ của Liễu Lăng hiện tại, nếu bị tra khảo liên sẽ dễ dàng bị nhận ra ngay.

.....

Y Dạ lúc này đang ngồi ăn bánh ở chỗ yêu thích là dưới cái cây trong cung Chiêu Hòa.

"A...sao ta lại tự dưng muốn ăn bánh cơ chứ? Thấy hơi bị no rồi a..." Y Dạ lè lưỡi.

"Cô không để tâm gì tới việc bị chết đuối sao?" hệ thống lặp lại câu hỏi gần giống với lần trước hòng kiểm tra chế độ bảo vệ được áp đặt vào trong ý thức cô.

"Ta không quá quan tâm đâu! Dù sao ta cũng đã sống lại rồi...Nhưng mà nếu ta mà biết được kẻ đã đẩy ta, kẻ đó đừng hòng sống tốt!"

Y Dạ cười ác.

"..."

"Có vẻ như chế độ vô hạn hồi sinh làm cô không lo sợ gì cả nhỉ? Chắc ta phải cho giới hạn quá!" hệ thống cười trù.

"Gi? Nếu dùng hết rồi ngươi tính phí thì một lần hồi sinh bao nhiêu?"

"...Mạng sống của cô đang giá bao nhiêu đây?...Một tỷ xu?"

"Cái quái...?! Một tỷ xu lận á? Ngươi nói ta kiếm đâu ra một tỷ xu hả?" Y Dạ tròn mắt.

"Cô lo cái gì? Ta không nghĩ việc cô chết sẽ xảy ra thường xuyên đâu nên đừng sợ việc nợ ngập đầu!"

Hệ thống cười gian.

"Gian thương! Gian thương! Ngươi đây là ý mình độc nhất nên ép giá đây mà!" Y Dạ xù lông "Bất quá ngươi chặt đầu ta đi luôn cho rồi!"

"Hò! Cô nghĩ ta sẽ để cô chết sớm thế sao? Đừng hòng!" Nó ngắt đoạn "Cô sẽ còn sống dai lâu!"

"..." Y Dạ tái mặt.

"Nhưng mà nếu hồi sinh tính phí thì một tỷ xu lận đó! Ta kiếm đâu ra bây giờ. Máy cái hoạt động ngày, nhiệm vụ công lược hay thành tựu gom lại chắc còn chưa được..."

Y Dạ bĩu môi.

"Hừm? Cô chưa bao giờ chơi game hay sao mà không biết có chế độ nạp tiền vào game thế? Cô chỉ cần dùng tiền thật nạp vào hệ thống là cứ thoải mái mà xài thôi!"

Hệ thống dừng dừng.

"Có cả cái đó nữa hả?!" Y Dạ ngạc nhiên.

"Hỏi cái gì mà ngu thế? Nếu cô cứ chơi chạy thế thì ta lấy phí đâu mà duy trì hệ thống cơ chứ?"

Y Dạ tròn mắt, hệ thống lại tiếp.

"Tất nhiên là nếu cô muốn thì ta cũng có thể thay xu bằng kim tệ luôn khỏi phải đổi nạp gì cho mệt. Muốn không?"

Hệ thống quay qua nhìn Y Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tra khảo Liễu Lăng

"Ya! Sao nguoi cứ như thế vậy hả?" Y Dạ cau kinh "Có tính năng gì tốt cứ giấu nhem đi là sao?!"

"Thì tại cô chả bao giờ hỏi tới đấy chứ!" hệ thống phản bác.

"Hừ, sao mi không có cái bảng hướng dẫn sử dụng nhỉ?"

"Bảng hướng dẫn nào liệt kê hết chi tiết tính năng của ta?" hệ thống tự đắc.

Y Dạ cau mày, mặt giận dữ không nói gì hơn.

Hệ thống cũng chỉ cười đều một cái, không nói thêm.

Sau khi Y Dạ ăn xong hai cái bánh thì liền chạy đi chơi với Liễu Minh Châu, không có biểu hiện gì lạ cả.

....

Về vụ đuổi nước của Liễu Y Dạ, rất nhanh đã tìm ra người làm.

Theo như lời Y Dạ thì có cái gì đó lấp lánh đã thu hút cô tới gần hồ nước. Người ta theo đó mà kiểm tra xung quanh, phát hiện một mảnh vỡ của cái gì đó nằm trong hốc đá trong hồ.

Ngay lập tức mảnh vỡ được đem đi kiểm tra. Rất nhanh, từ một cái mảnh vỡ bé tí mà tìm ra được rằng nó là của một cái gương gỗ.

Loại gỗ này có dùng trong chế tác các đồ dùng của cửa phi tần. Tra hỏi, lục soát một tí thì ra ngay là đồ của ai.

....

Liễu Lăng run sợ, đứng trước mặt Liễu Vân Phong, không nói một lời nào.

"..." Liễu Vân Phong âm trầm "Lăng nhi... Tại sao con đẩy Y Dạ xuống nước?"

Liễu Vân Phong không tin tưởng Liễu Lăng nữa, trực tiếp hỏi lí do cho hành động của cô thay vì hỏi đó có phải cô hay không.

"...Phụ hoàng..." Liễu Lăng sợ hãi.

"Liễu Lăng! Nói!" Liễu Vân Phong ra lệnh.

Khí thế của hắn tỏ rõ vẻ tức giận và thất vọng về cô con gái này. Những người xung quanh có cả Phong quý nhân, Chiêu Mẫu Đơn, Bạch Tư Nhan,...Ngoài phi tần bậc thấp thì những người có liên quan hay là phi trở lên đều tới.

Không khí trong và ngoài cung Cảnh Nhân rất im ắng. Chính phòng được khá nhiều người canh gác, cũng có khá nhiều kẻ tò mò đứng ngoài xì xầm.

Ở trong, sắc mặt Liễu Vân Phong vô cùng tệ. Tệ vì người bị hại là Y Dạ, tệ vì người hại lại chính là chị em trong cùng một dòng máu.

"Phụ hoàng ~!" Liễu Y Dạ tông cửa chạy vào. Tiếng Y Dạ đâm vào cửa nghe rất kêu làm Liễu Vân Phong giật mình lo lắng.

"Y Dạ? Sao con lại chạy thế? Cái cửa không làm con đau chứ?" Liễu Vân Phong thay đổi sắc mặt, bế Y Dạ lên, cho ngồi trong lòng mình.

"Phụ hoàng, con không sao! Chỉ là con nghe nói người đang ở trong này nên con chạy vào a!" Y Dạ cười.

"Con tới đây làm gì? Không đi chơi với Minh Châu hay Nguyên Nguyên đi?" Liễu Vân Phong hoàn toàn bỏ mặc đứa con gái đang bối rối đứng trước mặt hắn, chỉ lo tới Y Dạ.

"Mấy nô tì đi qua nói với con là đã tìm được người hôm đó đẩy con xuống hồ nên con chạy qua xem thôi! Không phiền người chứ ạ?" Y Dạ xoay xoay ngón tay.

"Không phiền, con cứ ngồi đây đi!" Liễu Vân Phong nói xong ngược mặt lên nhìn Liễu Lăng, Y Dạ nhìn theo.

Ồ, lại là bà chị khó ưa này à? Y Dạ nheo mắt nghĩ.

"Liễu Lăng, nói cho ta, vì sao đẩy Y Dạ xuống?" giọng điệu của Liễu Vân Phong nghe vẫn nghiêm khắc nhưng mềm mỏng hơn lúc này.

"Con...chỉ thấy muội muội suýt ngã nên...tôi đỡ..." Liễu Lăng nhỏ giọng.

"Đừng ngại biện!" Liễu Vân Phong giọng bình tĩnh.

"...Là tại..." Con không thích Y Dạ?" Liễu Vân Phong không chờ Liễu Lăng nói xong câu.

Lúc này nước mắt của Liễu Lăng bắt đầu rơi lã chã. Cô bé thút thít.

"Phụ hoàng...nuông...tất cả, không ai quan tâm tới con..hức... Tại sao chỉ có mình Liễu Y Dạ là người quan tâm tới thế?....

Không những vậy...hức hức...cả hoàng hậu nuông nuông, Hàm phi,nhiều anh chị em khác,...cả người hầu tới thị vệ cũng thích con nhỏ đó...

Liễu Y Dạ còn có một người mẹ hiền từ...có một cuộc sống đầy đủ...Lại còn có thiên phú cao..hức...bây giờ có ra ngoại thành cũng có người kính trọng, ưa thích nó!

...Tại sao?! Con thì không được? Sao ai cũng ác cảm với con nhưng nó thì không cơ chứ?!"

Liễu Lăng nói nghe rất oan ức. Dù gì cũng chỉ là một đứa trẻ, những ganh tị và bồng bột, những suy nghĩ độc ác hay hành động bất kính,...Tất cả đều là một cái gương phản chiếu cuộc sống của nó.

"Vì sao? Vì con quá hống hách, phô bày danh thế, lại còn hay lăng mạ đáng người!" Liễu Vân Phong vẫn lạnh lùng.

"Khi nhỏ là một đứa trẻ ngang ngạnh khó chiều, lớn lên một tí thì giờ trò bắt nạt. Tu luyện không tới đâu, văn chương cũng không chịu đựng tới. Con nói xem con tốt ở đâu?"

Liễu Vân Phong trừng Liễu Lăng một cái rồi lại tiếp.

"Ta cưng Y Dạ hơn những đứa con khác? Đúng đấy! Nếu chỉ mình ta thì có thể kêu là không công bằng nhưng con nhìn xem. Có biết bao nhiêu người yêu quý Y Dạ?

Như con nói đấy! Từ vua tới một số phi tần hay công chúa hoàng tử, rồi tới nô tì, thị vệ và cả người dân cũng yêu thích Y Dạ. Con có bao giờ tự hỏi làm sao được như thế?"

Liễu Lăng vẫn im lặng. Cho dù không tình tế cho lắm hay gì thì Liễu Lăng cũng là một công chúa, không thể không có tí lý trí nào được.

Trong lòng Liễu Lăng vẫn luôn có một lí do đúng đắn mà cô không bao giờ muốn thừa nhận đó là "Liễu Y Dạ thực sự rất tốt!"

Không ai lại thích thừa nhận người khác giỏi hơn mình bao nhiêu. Đặc biệt là khi lòng ghen ghét đã nổi lên thì việc đó càng trở nên khó chấp nhận dù đó có thể là sự thật là lí do chính xác nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đáng thương thay

"Liễu Lăng! Nói gì đi chứ!" Liễu Vân Phong hơi mất bình tĩnh.

Một lúc sau Liễu Lăng mới chịu mở miệng.

"Đúng vậy..." giọng bé tí "Là con ghen tị với Liễu Y Dạ, là nó rất tốt, là nó được người người yêu quý. Là con đã vì ghen ghét với Y Dạ mà đẩy nó xuống hồ...hức...là lỗi của con..."

Liễu Lăng lại tiếp tục khóc, nhìn qua thấy Liễu Lăng này đáng ghét mà cũng thật đáng thương. Đáng thương vì sự ghen ghét ích kỷ kia. Đáng ghét vì hành động lỗ mãng lại không biết sai mà sửa, tự đi đổ tội cho thế giới vì bỏ rơi mình.

Liễu Vân Phong không biết làm gì cho phải, đành thờ dài một tiếng ồ ồ.

Dù sao Liễu Lăng cũng là con gái hãnh, lỗi một phần cũng là do sự quản giáo của người lớn và môi trường sống xung quanh.

Gần mực thì đen thôi, Liễu Lăng có tính khí thế này một phần lớn là do lỗi của những người xung quanh.

Liễu Y Dạ ngồi trong lòng Liễu Vân Phong, nhìn cái cũng biết vấn đề mà Liễu Vân Phong đang khó chịu.

"Phụ hoàng...con nghĩ cửu tử tỷ tỷ chỉ là tức giận nhất thời thôi! Con...cũng sai nữa, tha cho tỷ ấy được không ạ?" Y Dạ nhẹ giọng.

"Y Dạ..." Liễu Vân Phong dường như hiểu lý do Y Dạ nói như vậy. Hãnh nhìn cô, cô cười đáp lại ý bảo không sao đâu.

Lúc này, Phong quý nhân- Phong Yên Nhu cũng đang im lặng nghiền răng. Cô ta không như con gái mình, không dễ dàng bộc lộ suy nghĩ như vậy.

Cô ta là loại người phải dùng biện pháp mạnh. Tính cách ngang ngạnh, câu gắt lại hẹp hòi, tính toán. Hám lợi và cứ thích ôm bằng được một cái chân lớn.

Đứa nhỏ này, sao lại nói toẹt ra như thế chứ? Cho dù Liễu Y Dạ có xin cho hay hoàng thượng thực sự bỏ qua... thì kiểu gì cũng có ác cảm. Cô ta khó chịu.

Nếu như tại Lăng nhi mà mình cũng bị hoàng thượng trách cứ, ghét bỏ thì biết làm sao đây? Phong Yên Nhu tự thấy lo cho bản thân mình hơn con gái.

Còn về Liễu Lăng đang đứng đó, nghe Y Dạ nói vậy thì cũng không nén được chút tức giận.

Cần gì phải làm bỏ tát như vậy chứ? Cứ việc trả thù một cái không phải tốt hơn sao? Nếu tha cho ta thì giống như bản thân lại bị hạ nhục thêm một bậc

"..." Liễu Vân Phong không nói gì hơn, sắc mặt tốt trở lại.

"Nếu Y Dạ đã nói thế, ta cũng không thể trách con thay con bé được. Con vẫn sẽ phải trả giá cho việc con đã làm...nhưng trước đó, ta muốn hỏi một việc..." Liễu Vân Phong nghiêm túc trở lại.

"Lá bùa mà con dùng...nó ở đâu ra?"

"...Là thập muội đưa nó cho con" Liễu Lăng không giấu giếm gì.

"Thập muội...Liễu Văn?" Bạch Tư Nhan chột lên tiếng.

"Là con gái của Đào tần sao?" Hàm Nguyệt bên cạnh cũng bất giác đáp lại.

"...Haizz!" Liễu Vân Phong thờ dài một cái "Con không nói dối!"

"Con không nói dối!" Liễu Lăng khẳng định.

Liễu Vân Phong không nghĩ lại còn có liên quan tới người khác.

"Được rồi, giải tán đi! Ta sẽ hỏi Văn nhi sau...Còn con, con sẽ bị phạt. Cụ thể thế nào lát nữa Trương công công sẽ nói cho con." Liễu Vân Phong ôm Y Dạ, đứng dậy, bước đi.

Bạch Tư Nhan, Hàm Nguyệt và Chiêu Mầu Đôn theo sau. Ba vị phi kia, gồm có Vệ Tử Mai cũng bỏ đi sau đó. Trong phòng còn lại Hạ Yến Dương và Phong Yên Nhu.

Hạ Yến Dương liếc Phong Yên Nhu và Liễu Lăng một cái.

"Hai người gây phiền phức cho ta quá đấy! Tự thu cái móng của mình lại, bớt phách lối đi!" Nói rồi Hạ Yến Dương quay về ghế ngồi chống tay. Tay kia khua khua ý bảo hai người kia đi đi.

Phong Yên Nhu và Liễu Lăng thuận ý lui ra.

....

"Lăng nhĩ, sao con lại làm như vậy?" Trên đường về Phong Yên Nhu hỏi một câu.

"Nương, người cũng trách con?" Liễu Lăng cau mày.

"Con làm ta thấy xấu hổ thay. Con cũng tạo cho người khác sự ác cảm với ta." Phong Yên Nhu điềm tĩnh.

"Con biết rõ Liễu Y Dạ không phải loại nên chọc từ lâu rồi, tại sao vẫn làm?"

Liễu Lăng cười một cái. Mía mai làm sao, nương thân của cô ta đang dần coi cô ta là một mối hại cho cuộc sống của bà ta.

"Người hỏi vậy con biết trả lời sao đây?...Con chỉ là tức giận phút chốc thôi, như Liễu Y Dạ đã nói ấy. Con không nghĩ mình sẽ quá tay lên thế, chỉ là theo đà lấn tới, đây một cái thì Liễu Y Dạ đã rút xuống rồi."

Liễu Lăng giọng điệu thờ ơ "Mà...viên thuốc cam của người..., hiệu quả khá ít đối với Liễu Y Dạ đấy. Đáng lẽ giờ này nó vẫn còn đang bị cam mới đúng. Nhưng người ta nói Liễu Y Dạ tỉnh lại đã nói cười vui vẻ rồi!"

Phong Yên Nhu giật mình khi nghe chữ thuốc cam.

"Là con ăn trộm nó? Khi nào?"

Liễu Lăng không đáp lại.

"...Thôi bỏ đi, dù sao thì con tốt nhất đừng làm nương của con liên lụy là được." Phong Yên Nhu cũng mặc kệ.

Quan hệ mẹ con của Phong Yên Nhu và Liễu Lăng từ lâu đã không tốt. Nói chuyện với nhau khá ít, nói thì cũng là Phong Yên Nhu trách mắng hay bày kế hãm hại này nọ.

Liễu Y Dạ...ước gì chị đây có một người mẹ như này. Chỉ cần một người ôn nhu, hiền từ, là đủ. Những thứ khác, ta có lẽ không so đo nữa...

Liễu Lăng suy nghĩ, có chút buồn rầu. Cô thấy tự thương hại chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thật khó chọn

"Kí chủ, cứ thế bỏ qua cho Liễu Lăng? Cô bé đó đã đẩy cô xuống đấy!"

"Ta đã nói sẽ không bỏ qua cho kẻ đã hại ta...nhưng ta không nhắm tới Liễu Lăng. Ta nhắm tới người đứng sau giật dây cơ!" Y Dạ đáp.

"Thế thì... Liễu Văn?"

"Hmm... cũng có phần đáng trách nhưng ta thật sự là muốn nhắm tới cái người chủ của lá bùa kia. Cho dù người đó có muốn hai ta hay không thì ta cũng không nghĩ đó là người tốt."

"Cô đây là dựa theo cảm tính sao?" hệ thống khó hiểu.

"Ta tin vào cái gọi là cảm tính của mình." Y Dạ cười tự tin.

"... Tùy cô vậy!" hệ thống thờ dài một tiếng.

"Đúng rồi kí chủ, cô sắp ba tuổi rồi đấy nhớ?" hệ thống như chợt nhớ ra gì đó.

"Ừ, sắp ba tuổi rồi!" Y Dạ suy nghĩ một chút rồi lại tiếp. "Thế là trong năm nay ta cũng có kha khá thu nhập đấy chứ!"

"Cô có thể mở mấy tính năng hỗ trợ tu luyện được rồi!" hệ thống nói.

"Hửm? Tính năng hỗ trợ tu luyện?" Y Dạ ngơ ngác.

"Phải! Ta có một số tính năng hỗ trợ tu luyện rất hữu ích cho cô đấy. Chỉ cần cô xác định muốn theo đường nào thôi." hệ thống gật gật.

"Đường nào ư?" Y Dạ hơi khó hiểu.

"Ý là cô muốn học loại nào. Cận chiến? Tầm xa? Vỡ? Kiếm? Âm khí? Độc? Mị hoặc?...Cô muốn sao?" đã lược bớt vài chục từ.

"Hmm...Nhiều nhĩ? Nếu là ta thì ta sẽ ưa thích việc dùng âm khí và dùng độc đấy!" Y Dạ xoa cằm "Chắc là cái mị hoặc cũng hay nữa, hợp với việc công lược... Cái nhẫn giả gì đó cũng hay... cả cái âm dương sư nữa, ta cũng khá thích thú mảng tâm linh...."

Nói một hồi, rốt cục Y Dạ vẫn không biết nên học cái gì.

"Cô có thể học nhiều cái cũng được, nhưng cô cần chọn ít nhất hai mục tu luyện chính!" Hệ thống nhắc nhở.

"Nhưng học nhiều quá thì đâm ra tự giết mình đấy! Lỡ không vào rồi lẫn lộn nhau thì khổ..." Y Dạ chùng lòng mày, vẻ rầu rĩ.

Đúng lúc đó, A Linh và A Miện đi qua.

"A! Hai người rảnh chứ?" Y Dạ gọi lại.

A Linh và A Miện nghe thế liền đi tới.

"Có việc gì sao ạ?" A Miện hỏi.

"Ừm... ta chợt nghĩ tới việc tu luyện sau này, hai người cho ta ít lời khuyên được chứ?" Y Dạ hơi rụt rè.

"Hmm...? Chúng thần ấy ạ?" A Linh ngạc nhiên chỉ vào chính bản thân mình.

"Ừm!" Y Dạ gật đầu "Hai người học theo loại gì vậy? Chức nghiệp gì? Học như thế nào?"

Trước vẻ hiếu kỳ của Y Dạ, A Linh chỉ nhẹ nhàng đáp.

"Công chúa, chúng thần học chung võ. Còn có thần theo kiếm, A Miện theo cung. Đánh thuần võ thôi cũng được. Nếu phân ra thì cũng có thể gọi là võ sư, kiếm khách hay cung thủ gì đó cũng được..."

Nhưng mà giờ này người ta hầu hết học hỗn hợp nhiều loại để phòng thân. Có phải như thế kìa trước đây mà còn hỏi rõ nghề nghiệp, chức vụ như thế?"

A Miện cũng gật đầu tiếp lời.

"Đúng rồi đó công chúa! Bây giờ người ta hầu hết học nhiều loại phù hợp trong khả năng. Một người có thể đảm nhận nhiều vai trò. Không bắt buộc thuần một môn như trước kia đâu!"

Y Dạ cười trừ "Được rồi..., chắc ta cũng học nhiều loại để phòng thân vậy!"

Nghe Y Dạ nói vậy, A Linh và A Miện thêm hiếu kỳ.

"Công chúa! Người định chọn loại nào? Có cung thủ, kiếm pháp, thích khách, âm dương sư, pháp sư, võ sư,... Công chúa muốn học những loại nào?" tiếp tục lược bớt vài trăm chữ.

Y Dạ nghe liệt kê mà xoay vòng vòng.

"A! Thôi đi! Ta sẽ tự nghĩ, hai người cứ đi làm gì thì làm đi! Ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút!"

A Linh và A Miện cũng nghe lời, A Miện định ở lại nói chuyện với Y Dạ thêm lúc nữa thì bị A Linh kéo đi không thương tiếc.

"Haizz! Việc học...đù là học gì thì cũng luôn có vấn đề nan giải a..." Y Dạ tự thẩm thía câu nói của một vị hiền nhân nào đó trong sách.

Y Dạ ngả người, dựa lưng vào ghế. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm trời như một thói quen. Bầu trời hôm nay cũng trong xanh, có một vài đám mây lững lờ trôi chậm rãi. Làn gió thổi nhẹ nhẹ, làm phát phơ mái tóc ngắn của cô.

"..." Y Dạ không nói gì, hệ thống cũng theo thói quen. Nó không làm phiền cô khi cô đang ngắm nhìn bầu trời như vậy.

Một lúc sau, Y Dạ định thần lại "Ta nghĩ ta biết muốn học gì chính rồi!"

"Học gì?" hệ thống vui mừng.

"Học dùng độc và dùng âm khí. Âm khí không nói làm gì, nhưng về độc thì ta sẽ học về cả hệ thống y học. Ngoài ra... ta cũng muốn học thêm về thứ gọi là thức thần!"

Y Dạ quả quyết.

"Thức thần...? Là có liên quan tới âm dương sư một chút... Không hẳn là chỉ âm dương sư mới có thức thần nhưng chỉ có âm dương sư mới có thức thần đủ mạnh để có tí linh trí." hệ thống suy nghĩ.

"Cô muốn thức thần của mình là loại vô tri nghe lời hay là loại có ý thức như con người vậy?" hệ thống hỏi lại.

"Loại có ý thức, có trái tim riêng, biết suy nghĩ. Ta không muốn thứ gì đó vô cảm, chỉ biết răm rắp nghe lời." Y Dạ đáp.

"Hmm... Loại không có ý thức thì dễ nhưng... loại có ý thức thì phải tùy cơ duyên của cô rồi!"

"Ý là sao?" Y Dạ khó hiểu.

"Nói cho cô biết, với khả năng của cô thì chắc cả đời muốn có một thức thần vô tri cũng khó. Nhưng với ta thì cô có thể có dễ dàng."

Hệ thống giải thích. "Với loại thức thần vô tri, cô có thể tùy ý chọn mua trong cửa hàng. Nhưng với loại có ý thức thì cô phải quay ngẫu nhiên thôi! Như gacha ấy!"

"Ta đôi khi không tin tưởng vận may của mình tí nào!" Y Dạ cười khỏ.

"Tùy cô thôi! Muốn hay không thì tùy, nhớ là một lượt quay thẻ loại thường là 5000 xu. Loại mà tăng khả năng ra hiếm thì 10000 xu." hệ thống lại lộ vẻ gian thương.

Y Dạ định nói gì đó thì hệ thống lại tiếp "Nhớ là loại nào cũng chỉ có thể quay một lần, ra cái gì cũng phải chịu, không thể đổi trả cũng không thể bỏ. Bỏ một cái là cả đời cô đừng hòng có thêm con nào nữa."

"Vậy nếu ta vẫn giữ lại nó thì có thể có thêm con khác tùy vào khả năng?"

"Đúng!" hệ thống đáp gọn.

"..." Y Dạ lại cau mày suy nghĩ.

- ----

Bé định làm nốt chap 40 để đăng luôn nhưng bên bé lại mưa bão nổi lên rồi.

Van đành đành tới chap 39 đã để đề phòng lại mất điện không đăng chap được.

Thành thật xin lỗi! Khi xong chap 40 mà chưa mất điện thì bé sẽ đăng ngay và luôn lên đây!

Thân ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Mẫu thân có...?!

Suy nghĩ một lát, Y Dạ quyết định.

"Được rồi! Ta sẽ quay loại 10 000 xu. Mở ra đi!"

Hệ thống theo lời Y Dạ, mở ra một cái bảng có hình cái máy quay bên trong. Ở dưới đề một dòng chữ vàng "10 000 xu/ lượt quay" to tướng.

Y Dạ chạm vào chữ "Quay" giữa màn hình. Ngay lập tức trong tài khoản của cô thông báo bị trừ 10 000 xu, còn lại 116 xu.

Cái máy kia bắt đầu quay, lát sau dừng lại, màn hình lại hiển thị thông báo "Chúc mừng kí chủ đã nhận được thức thần!" rồi nó biến mất ngay lập tức.

"Này! Thế nghĩa là sao? Thức thần của ta đâu?" Y Dạ khó hiểu.

"...Cô cứ chờ đi, thức thần của cô sớm muộn cũng sẽ xuất hiện. Khi nào nó xuất hiện thì cô sẽ có thẻ của nó!" hệ thống bình tĩnh.

"Người không lừa ta đâu nhì?" Y dạ có chút ngờ vực.

"Cô nói gì thế? Ta hiện tại có thể coi là người bảo hộ cao cấp nhất của cô đấy!" hệ thống giận dữ. "... Nhưng mà thực chất, ta không thể phản bội cô! Có quy định hệ thống phản bội chủ sẽ ngay lập tức bị xóa bỏ."

"Quy định như vậy nhưng người có tình nguyện theo ta không?" Y Dạ hỏi vặn lại.

"Tất nhiên tình nguyện, ta từ khi có ý thức riêng thì người duy nhất ta gặp cũng chỉ có cô..." Hệ thống đảm bảo.

Y Dạ không nói gì, lại định ngồi xuống ghế thì bên ngoài chợt có tiếng ồn ào.

Liều Y Dạ bước ra ngoài, trước mắt cô là một khung cảnh hỗn loạn khi nô tì, thị vệ, thái giám gọi nhau ầm ĩ. Bọn họ đang tập trung lại một chỗ.

Y Dạ ban đầu hơi khó hiểu nhưng khi nhìn vào người đang nằm trong đám hỗn loạn đó một lúc, cô mới hốt hoảng. Y Dạ nhanh chóng lao tới.

"Nương!!!" một tiếng kêu đau đớn.

.....

"Bẩm hoàng thượng! Chiêu phi nương nương không sao! Chẳng qua chỉ là bị trúng nắng một tý mới ngất đi thôi!" Lão thái y nhẹ nhàng nói.

"Ừm...không sao thì tốt rồi!" Liều Vân Phong có vẻ lo lắng.

Y Dạ ngồi bên cạnh giường của Chiêu Mầu Đơn thút thít.

Bạch Tư Nhan thấy thế liền tới vỗ vỗ vai. "Nào! Y Dạ ngoan, mẫu thân con không bị sao cả mà! Con khóc nhiều sẽ làm nương con lo ngược lại đấy!"

"Nhưng mà... lúc con nhìn thấy nương bị ngất.. hức.. Con sợ lắm!" Y Dạ gạt nước mắt.

"Nào! Mẫu thân con chỉ bị trúng nắng thôi! Không có gì phải lo đâu!" Bạch Tư Nhan an ủi.

Y Dạ ồm một tiếng rồi cười trở lại.

Lão thái y lúc này lại nhắc nhở.

"Chiêu phi nương nương là do mang thai nên cơ thể yếu đi, cần tĩnh dưỡng thật tốt để đảm bảo sức khỏe của thai nhi."

"Cái gì?!" Liều Vân Phong và Bạch Tư Nhan ngạc nhiên thốt lên. Y Dạ cũng tròn xoe mắt.

"Mẫu Đơn/Ái phi của ta có thai rồi?!" Hai người kia nói trùng lên nhau.

"Oa...vậy là con sắp có em rồi?" Y Dạ sáng mắt nhìn vào mẹ mình.

"Đúng vậy! Theo như lão thần xem thì có vẻ thai nhi đã được ba tháng rồi! Chiêu phi nương nương từ nay về sau nên bắt đầu cẩn thận hành động và giữ tinh thần bình ổn rồi!" Lão thái y gật gù.

"Ta thật sự có thai ba tháng rồi?" Chiêu Mầu Đơn mở mắt ra, giọng khàn khàn.

"Nương! Người tỉnh rồi!" Y Dạ vui vẻ.

Chiêu Mầu Đơn nắm tay Liều Y Dạ, cười hiền từ.

"Gần đây ta bắt đầu thèm ăn, lo mình bị béo lên, ra là do ta mang thai rồi sao?" Chiêu Mầu Đơn dùng tay kia xoa xoa cái bụng mình.

"Vâng! Trong khoảng thời gian này xin người giữ tâm bình an, chớ nên nổi giận, ảnh hưởng thai nhi!"

Chiêu Mầu Đơn gật đầu, mỉm cười.

"Được rồi! Người lui đi!" Liều Vân Phong xua tay, lão thái y thuận ý lui ra.

Bạch Tư Nhan tới gần, cười nhẹ nhàng "Chúc mừng muội, Mẫu Đơn! Muội lại có thêm một bảo bối rồi!"

"Ái phi, lại làm phiền nàng sinh thêm cho trăm một bảo bối rồi!" Liều Vân Phong nhẹ nhàng hôn lên tay của Chiêu Mầu Đơn.

"Là phúc phận của thiếp rồi..." giọng của Chiêu Mầu Đơn khàn khàn.

"Được rồi! Muội vẫn đang mệt, nhanh chóng nghỉ ngơi đi!" Bạch Tư Nhan nhanh chóng đắp chăn lên.

"Nhưng... muội chỉ vừa ngủ dậy. Không buồn ngủ tí nào!"

"..." Bạch Tư Nhan bĩu môi, lần đầu tiên cô làm như vậy trước mặt người khác ngoài Chiêu Mầu Đơn. "Được rồi! Vậy muội muốn ăn gì không?"

"Hehe...muội muốn ăn món gì đó ngọt mà ấm, giọng muội khó nghe quá!" Chiêu Mầu Đơn chỉ cười nhẹ đáp.

Bạch Tur Nhan gật đầu rồi nhanh chóng đuổi khéo Liễu Vân Phong và Liễu Y Dạ ra ngoài, khép cửa lại.

"Y Dạ sẽ lấy bệnh nếu cứ ở đây! Người dẫn con bé ra ngoài chơi được chứ?" Bạch Tur Nhan đồng ý.

"Ừm... được!" Chưa chờ Liễu Vân Phong đáp xong thì cánh cửa đã khép lại. Bạch Tur Nhan cười một cái rồi bỏ đi, có vẻ như Chiêu Mẫn Đơn đã biết mình muốn ăn gì rồi!

Liễu Vân Phong cũng không nói gì.

"Bảo bối! Ta dẫn con đi chơi nhé? Con muốn đi đâu?"

"Pa! Không phải là người nên đi xem tàu chuong sao ạ?" Y Dạ ngây thơ hỏi.

"À...Phải rồi! Tàu chuong!" Liễu Vân Phong như nhớ tới cái gì đó kinh khủng, tái mặt đi.

Y Dạ nhảy khỏi người Liễu Vân Phong. "Papa, con tự đi chơi được! Người cứ về làm việc đi ạ!"

"Nhưng..."

"Con đi tìm tứ ca và nhị tỷ đây!" Y Dạ chạy vui vẻ chạy đi.

Liễu Vân Phong phía sau định đi theo thì bị một thái giám chạy tới chặn ngay trước mặt.

"Hoàng thượng! Có một số tàu chuong cần người phê duyệt gấp. Cầu xin người! Nhanh trở về đi ạ!"

Liễu Vân Phong thở dài một tiếng náo nức, đáp "Được rồi! ta đang đi đây"

Liễu Vân Phong cũng đoàn người bước đi, đi xa khỏi cung Chiêu Hòa

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đứa trẻ kì lạ

"Oáp! Hôm qua đúng là một ngày để nhớ a~" Y Dạ ngái ngủ, bước xuống từ trên giường.

Hừ! Minh sắp có em rồi, ta không phải con út nữa rồi! cô nhếch môi.

Cơ mà hai cái người đó "hành sự" lúc nào mà ra một bảo bảo thế nhỉ? Hmm Y Dạ vừa rửa mặt vừa suy nghĩ.

Cô vừa rửa mặt xong, A Miện một bên đang giặt khăn cho cô, A Linh thì đang đi lấy đồ ăn sáng.

Bên ngoài lại có tiếng ồn ào, không lớn như hôm trước, nghe như tiếng người tụ tập, xì xào lớn nhỏ.

"Mới sáng sớm mà mọi người lại có chuyện gì thế? Mẫu thân ta còn đang nghỉ ngơi mà." Y Dạ bước ra.

"A... công chúa..."

"Công chúa... đứa trẻ này.."

"Công chúa, người mau ra xem!"

Bọn họ xì xào. Y Dạ tiến tới chỗ bọn họ đang vây lại.

Vóc người có chút nhỏ, mái tóc ngắn màu trắng, đồng tử màu vàng. Là một cậu bé! Trông rất nhỏ nhắn và có chút kì lạ.

Quần áo trên người đứa trẻ này là đồ của người lớn, chỉ đơn giản là quần quanh để che người. Lại có chút rách rưới, bẩn thỉu.

Đứa trẻ ánh mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm Liễu Y Dạ, lát sau thì giờ tay về phía Y Dạ như đòi ôm.

Cho dù Y Dạ chỉ là một đứa bé gần ba tuổi, không to con gì nhưng quả thật cậu bé này so với cô còn nhỏ hơn đôi phần.

"...Y...Dạ..." cậu bé kia khó khăn gọi tên cô, giọng nói kì lạ, như trước giờ chưa từng nói chuyện qua vậy.

Nghe tiếng gọi đó, mọi người đều đổi ánh mắt, quay qua nhìn chăm chăm Y Dạ.

Y Dạ đang lúc bối rối thì hệ thống hiện lên. "Kí chủ! Mau bắt lấy! Nó là một thức thần! Đừng để nó chạy!"

Y Dạ loay hoay không biết phản ứng thế nào, liền ôm lấy đứa trẻ kia, nhẹ nhàng nhấc lên.

Bốn mắt đối mặt nhìn nhau, cộng thêm mấy con mắt kinh ngạc của những người xung quanh.

Đúng lúc A Linh chạy ra "Có chuyện gì vậy?"

"A Linh..." Y Dạ khó xử, đứa trẻ kia lạ mặt kia đang ôm lấy người cô.

"Ặc...!" A Linh cũng cứng họng.

.....

Một lúc sau, mọi chuyện trở nên dễ thở hơn. Mọi người tản ra, ai làm việc nấy. Bé trai kia được A Miện ôm đi tắm rửa. Y Dạ bắt đầu ngồi vào bàn ăn sáng.

"Haizz, chuyện quái gì thế này!" Y Dạ nhức đầu.

"Công chúa, đứa trẻ đó là ai vậy ạ?" A Linh hỏi.

"Ta... nếu ta nói... đó là thức thần của ta thì sao nhỉ?" Y Dạ tái mặt, cười gượng.

"@%&#%...?" A Linh không thốt nên lời, khuôn mặt ngạc nhiên tột độ.

"A... Ta ăn xong rồi, ăn từng đấy thôi! Gọi người dọn hộ ta đi! Ta không có tí khẩu vị nào nữa rồi!" Y Dạ mệt mỏi.

A Linh theo ý, gọi mấy nha hoàn vào dọn bàn ăn cho cô.

Một lúc sau nữa, A Miện trên mặt có vài vết thương, tay có vết bầm tím, dắt theo một đứa trẻ đã được tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề vào.

"A Miện... mặt...?"

"Công chúa, thần là bị tiểu quý này cào, vô tình ngã ra đập tay vào thành bồn tắm a" A Miện khóc không thành tiếng.

A Linh thấy thế nhanh chóng kéo A Miện lại xử lý vết thương.

Đứa trẻ kia vẫn không nói gì, nhìn chăm chăm Y Dạ rồi chạy lại bên cô.

Y Dạ không biết làm sao, đứa trẻ đó cứ ôm chặt lấy cô không chịu buông.

"Bạn nhỏ, em mấy tuổi vậy?" Y Dạ ngại ngần hỏi.

"..." cậu bé không trả lời.

"Thế... em tên gì?" Y Dạ tái mặt, đứa trẻ kia vẫn không nói.

"Kí chủ! Nó không có tên, nó quy phục cô. Cứ việc đặt tên cho nó thì nó sẽ hoàn toàn trở thành thức thần của cô!" hệ thống hiện lên nhắc nhở.

"Ừm... Vậy chị đặt tên cho em nhé?" Y Dạ dù biết không có ích gì nhưng vẫn hỏi lấy lệ. Đứa trẻ kia vẫn như cũ, không nói không rằng. Y Dạ lại ngập ngừng, tự khóc thầm.

"Kí chủ, cô thật sự hơi bị may luôn ấy! Đứa trẻ này là một con rồng a."

"Rồng?!!!" Y Dạ trở mặt.

"Rồng!" hệ thống đáp gọn. "Một con rồng trắng, dòng dõi bạch long đấy!"

"Ừm... thế thì đặt tên là Bạch Viên, nhé?" Y Dạ nhìn vào đứa trẻ kia.

Nó vẫn không nói gì nhưng đồng tử thì sáng lên, vẻ phấn khích thể hiện qua đôi mắt.

Ngay sau đó, thẻ của Bạch Viên hiện ra. Là một tấm thẻ thức thần 5 sao, thẻ hiếm cấp SS! Các chỉ số sức mạnh gì đó đều cấp A và A+. Điểm đặc biệt là hảo cảm 100 điểm.

"Ừ...oa! Đứa trẻ này thực sự là một con rồng sao? Thật đáng kinh ngạc!" Y Dạ mắt sáng rực rỡ, như nhặt được ngọc quý.

Đứa trẻ kia vẫn im lặng, chỉ là ánh mắt dịu dàng hơn. Biểu hiện như muốn nói cuối cùng bản thân cũng được chấp nhận.

Y Dạ ngồi trên ghế, Bạch Viên không nói gì, ngồi bên cạnh, nhỏ nhắn dựa vào người Y Dạ.

Y Dạ cũng không phản bác, chỉ im lặng để cho đứa trẻ này dựa vào người.

Khi Y Dạ định đi lấy sách ra đọc. Y Dạ nhảy xuống ghế, Bạch Viên nhảy theo; Y Dạ chạy đi lấy sách, nó chạy theo; Y Dạ lấy trà rót ra, nó đứng bên cạnh nhìn. Khi Y Dạ leo lên ghế ngồi đọc sách, Bạch Viên lại leo lên ngồi bên cạnh, không dựa vào người nữa.

Đứa trẻ này như sợ lạc mất Y Dạ cứ im lặng ngồi một bên nhìn Y Dạ, rồi lại nhìn cuốn sách. Lâu lâu lại quay qua ngắm nhìn căn phòng mà mình đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tiểu thức thần

"Con nói rằng đây là thức thần của con?" Liễu Vân Phong mặt cau có, nhìn vào đứa trẻ đang đứng ôm lấy cánh tay Y Dạ.

"Nó xuất hiện khi nào?"

"Tiểu Viên hôm qua xuất hiện ở trong sân cung Chiêu Hòa."

"Tiểu Viên, có tên rồi... Tức là đứa trẻ này hoàn toàn trở thành (thức thần) của con rồi?" Liễu Vân Phong lại càng nhăn nhó.

"Vâng! Tiểu Viên là thức thần của con!" Y Dạ cười vui vẻ.

"Ta rất vui vì con mới tuổi này đã có một thức thần, con thật sự tốt vận đấy nhưng..." *Con gái à, nó là con trai đấy!!!* Liễu Vân Phong tự khóc trong lòng.

Hắn ngay từ khi nhìn vào Bạch Viên thì đã khó chịu cách đứa trẻ này bám lấy Y Dạ không buông.

"..."

"Haizz! Cũng đã nhận chủ rồi... Ta sẽ cho người khám xét lại tiểu Viên, sau đó..." Liễu Vân Phong dường như không muốn nói nhưng nhìn vào cặp mắt mong chờ của Y Dạ thì đành bỏ cuộc.

"Sau đó..., nếu không có gì thì ta sẽ chấp nhận cho nó ở bên cạnh con." Liễu Vân Phong thở dài.

"Vâng!" Y Dạ cười vui vẻ.

Sau một hồi kiểm tra toàn thân, Bạch Viên rốt cuộc cũng được trả về cho Y Dạ. Lúc người kiểm tra chạm vào người, tiểu Viên cũng suýt cào họ nhưng lại được Y Dạ xoa đầu, liền ngoan ngoãn ngồi im.

"Được rồi, có vẻ như tiểu Viên rất nghe lời con. Lại còn là một thức thần có ý thức, có cảm xúc...Thuộc dòng dõi bạch long, sức mạnh ổn định, còn nhỏ mà linh lực trong người khá cao..." Tiểu Viên hoàn toàn được công nhận là một thức thần cấp cao.

"Con có thể giữ tiểu Viên bên cạnh..." Liễu Vân Phong cười gượng.

"Vâng! Con cảm ơn người, phụ hoàng!" Liễu Y Dạ cười tươi.

"Con đi về đây! Con sẽ đi khoe với mẫu thân nữa!" Y Dạ cúi đầu, tiểu Viên cũng cúi đầu theo rồi theo Y Dạ trở về.

.....

Khi Y Dạ chạy vào giới thiệu Bạch Viên với Chiêu Mẫu Đơn, Bạch Tư Nhan cũng có ở đó. Hai người rất ngạc nhiên về thức thần này của Y Dạ.

Bạch Tư Nhan thì cảm xúc có chút hỗn tạp, vui mừng, lo lắng, cũng có phần giống Liễu Vân Phong, không thích tiểu Viên cứ bám lấy Y Dạ.

Chiêu Mẫu Đơn thì nghĩ sẵn trong đầu cách dạy dỗ đứa trẻ này thành một thức thần tốt thay Y Dạ rồi.

.....

Liều Y Dạ tiếp theo lại dắt tiểu Viên đi gặp mấy mẹ con Hàm Nguyệt, phản ứng cũng không khác là bao.

Tiếp theo là tới hai chị em họ La ở Thiên Nhân cung. La Bắc Triệt còn tức giận suýt khóc khi kéo mãi mà tiểu Viên vẫn không chịu buông Y Dạ ra.

"Bỏ muội muội của ta ra cái tên mặt lạ hoắc kia!" La Bắc Triệt dùng sức kéo tay tiểu Viên. Tiểu Viên Lại bắt chặp níu chặt lấy Y Dạ.

Y Dạ bị sức mạnh của La Bắc Triệt kéo theo. La Nguyên Nguyên phải nhảy vào can ngăn, cuối cùng cũng tách được La Bắc Triệt ra.

"Ca! Cứ kệ tiểu Viên đi mà, em ấy chắc chỉ là còn sợ mấy nơi lạ mắt thôi. Vài ngày nữa quen rồi, tiểu Viên sẽ không bám muội nữa đâu mà!" Liều Y Dạ phải dỗ ngọt ca ca của mình.

"Hừ! Thời gian sau nó mà còn vô lễ như vậy, ta liền sẽ cấm tiết, không cho nói lại gần muội!" La Bắc Triệt vẫn bực mình.

....

"Haizz! Mọi người thật là... Tiểu Viên, em không có bị làm sao chứ?" Liều Y Dạ quay qua nhìn vào tiểu Viên đang im lặng đi một bên.

Ngày hôm qua, Y Dạ đã dành cả ngày quan sát và tìm hiểu cảm xúc và phản ứng Bạch Viên. Kết quả rút ra, con rồng nhỏ này không biết nói tiếng người, chỉ có thể giao tiếp qua ánh mắt!

Tiểu Viên lắc đầu, đôi mắt vui vẻ nhìn Y Dạ dù miệng không cong lên lấy một độ.

"Tiểu Viên, em rất ngoan ngoãn đấy! Lại đặc biệt im lặng nữa, có em bên cạnh cảm giác thật yên bình!" Y Dạ chợt rút ra nhận xét.

Tiểu Viên vẫn không nói gì, mặt vẫn đơ nhưng mắt lại càng long lanh.

"Nhưng mà thật sự là... em cần tập nói chuyện thôi! Bởi vì chị không thể suốt ngày nhìn chăm chăm vào mắt em để hiểu em muốn nói gì được!" Y Dạ cười trừ.

Tiểu Viên nghe hiểu lời, kéo tay áo Y Dạ, gật gật đầu biểu lộ sự đồng ý.

"Ngao lắm, từ nay sẽ bắt đầu tập nói cho em." Y Dạ xoa đầu đứa trẻ đang đi bên cạnh mình.

Hehehe! Cảm giác có đứa nhỏ lùn hơn mình thật sướng lắm sao! Y Dạ cười thầm.

.....

"Mà... có thức thần làm gì ấy nhỉ?" Y Dạ ngồi dưới gốc cây học cổ tự thì chợt hỏi.

Hệ thống cũng đến ngã ngựa.

"Cô tiêu 10 000 xu làm gì thế hả đồ đầu óc con gà!" nó quát lên.

"Hmm...?" Y Dạ thần nhiên.

"Haizz..., thức thần đại khái cũng có thể coi là một vệ sĩ cao cấp luôn một lòng trung thành với cô. Ngoài ra cũng có thể chia sẻ điểm sức mạnh với cô, giúp cô tăng tốc tu luyện..." hệ thống nói tới một vài điểm đáng chú ý.

"Tóm lại, cô có thể coi nó là trợ thủ đắc lực và đáng tin nhất!"

"Hmm... Tiểu Viên..., hệ thống! Người nói xem, nó bao nhiêu tuổi vậy?" Y Dạ chống cằm

"Đứa trẻ đó là rồng, cỡ 10-20 năm kể từ khi sinh ra sẽ luôn giữ bộ dáng trẻ con đó. Đến lúc nào đó thì tự nhiên lột xác, biến thành bộ dạng trưởng thành. Thường chả ai quan tâm độ tuổi đó, có lẽ chính nó cũng chả biết tuổi của mình."

"Thì ta bảo người đoán mà!" Y Dạ bĩu môi.

"..." "Cỡ ngang tuổi cô, nhưng nó lại có kinh nghiệm sống dày dặn hơn!"

Hệ thống lạnh lùng đáp.

"Ý là sao? Hai đời ta cũng không bằng tiểu Viên?"

"...Cô hiểu lý do con người trưởng thành mà. Bên nào trên đường đi gặp nhiều kẻ xấu hơn thì bên đó trưởng thành hơn! Chưa nghe qua à?"

Hệ thống dường như muốn ám chỉ rằng tiểu Viên tồn tại không phải dễ dàng gì.

"..." Y Dạ hoàn toàn hiểu ý.

"Tất nhiên là hiểu,... xem ra ta nên tốt với đứa trẻ này một chút!" Y Dạ có chút trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Y Dạ ba tuổi

Tiểu Viên lúc này đang ngồi tập nói với A Miện, chợt nhìn sang Y Dạ một cái.

Trong đồng tử màu vàng kim xuất hiện hình ảnh một cô bé đang ngồi chống cằm, vẻ mặt như có tâm sự.

"Tiểu Viên?" A Miện gọi một tiếng.

"...a!" Tiểu Viên thân người một chút mới đáp lại lời A Miện.

"Em đang nhìn công chúa sao?"

Tiểu Viên gật đầu.

"Công chúa thường như thế đó! Cứ thích ngồi một mình suy nghĩ gì đó." A Miện cười. Nhìn vào đồng tử màu vàng của tiểu Viên dường như ánh lên chút lo lắng.

"Những lúc như thế này nhìn công chúa thường có chút buồn phiền, nhưng đừng lo, công chúa không sao đâu!" A Miện khuyên nhủ.

Tiểu Viên vẫn nhìn vào Y Dạ, cậu bé không nói gì.

"... Tiểu Viên, nếu em lo cho công chúa, vậy hãy trở nên thật cường đại để bảo vệ cô ấy nhé?" A Miện như cổ vũ tinh thần cho tiểu Viên.

Đứa trẻ này vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt lại biểu hiện tất cả. Tiếp tục quay lại chú tâm tập nói.

.....

"Hmm... hôm qua phát hiện nương có thai, hôm nay xuất hiện một con rồng đực. Có khi nào là nương ta mang thai bé trai không nhỉ?" Y Dạ ngẫm bậy.

"Có khi nào lại thế đấy! Con trai thì tốt chứ sao!" hệ thống cười.

"Sao con trai lại tốt?"

"Kiếp trước cô chết là vì chị em của mình một tay đưa xuống mồ còn gì? Cô vậy mà kiếp này không ghét bỏ gì chị em gái cả nhỉ?"

"... Đàm Nhu là em họ của ta, giết ta,... lúc đầu có chút ghét nhưng sau khi suy nghĩ lại... Ta cũng có thể coi là gặp phúc trong họa, được sinh ra một lần nữa với kí ức tiền kiếp. Lại còn có hệ thống như người bảo hộ... cũng là một điều may!" Y Dạ bình thản nói ra.

"Cô không ghét cái cô Đàm Nhu đó? Không hề muốn trả thù hay gì cả?" hệ thống khó hiểu.

"... Ta không cần trả thù! Chỉ việc giết ta thôi, cô ta đã tự mình nhận lấy hậu quả rồi!" Y Dạ cười nhẹ.

"Ý cô là sao?"

"... Ta nhớ đã từng giết đó về trái tim con người không biết nói dối mà nhỉ? Em họ của ta à~ Nó yêu quý ta nhiều hơn nó tưởng đấy!" Liều Y Dạ xoay xoay lọn tóc, cười gian.

"..." Hệ thống không biết nói gì hơn.

"Kí chủ à... thì ra trước kia cô đã mị lực hơn người như vậy... Em họ mình mà cũng ra tay à..." nó tái mặt.

"Haha! Nói gì thế? Con người phải dựa vào tình cảm đôi bên mới đạt được sự đồng thuận và nhiều thứ khác chứ!"

Y Dạ mỉm cười có ý bêu cợt.

"Thế người nhìn xem, ta thì năng khiếu kinh doanh không quá cao, tài năng trước kia cũng không quá xuất sắc. Vậy... làm sao cha ta trước kia toàn tâm giao toàn bộ sản nghiệp gia tộc cho ta? Làm sao ta làm cho công ty ta đi lên được?" Y Dạ để lộ nụ cười nham hiểm.

"..." "Kí chủ, thật có chút đáng sợ đấy!" hệ thống tái mặt, suy nghĩ bậy bạ trong đầu nó dường như lộ ra.

"Cảm ơn nhưng ta chưa từng làm gì liên quan tới việc tình cảm nam nữ quá mức hay tình dục rối loạn đâu! Đừng có nghĩ bậy!" Y Dạ quay qua cười bất lực vì trí tưởng tượng phong phú của cái hệ thống này.

.....

Cuộc sống bình yên của Y Dạ trong hậu cung cứ thế trôi qua.

Tiểu Viên thì đã biết nói chuyện, hành động cũng thoải mái hơn. Đã có thể tiếp xúc bình thường với người khác thay vì cứ trốn sau lưng Y Dạ. Tuy vậy, đứa trẻ này vẫn không thích nói nhiều, nói mỗi ngày trong cỡ 15 câu trở lại.

Y Dạ cũng chăm chỉ học cổ tự, kí tự mà hệ thống đề cử và nhanh chóng học được cách sử dụng thành thạo một số loại cổ hệ văn tự với văn tự thông thường.

Khí trong người Y Dạ cũng ngày một phát triển, có thể cùng lúc sử dụng nhiều văn tự nhưng không bị thiếu hụt khí. Tuy vậy, linh căn vẫn không hề tăng cấp, mãi giữ nguyên cấp 1.

Cái bụng bầu của Chiêu Mẫn Đơn thì ngày càng to ra, khiến vận động khó khăn hơn và thường bị chứng nôn mửa, khó tiêu.

Bạch Tư Nhan kể từ khi cái thai được 6 tháng thì thường hay lui tới chỗ Chiêu Mẫn Đơn, chăm sóc cho cô rất chu đáo. Hàm Nguyệt cũng rất hay tới thăm.

La Nguyên Nguyên, La Bác Triệt, Liễu Minh Châu và Liễu Y Tịnh cứ đồng loạt thăng cấp.

Hiện tại: -Liễu Y Tịnh cấp 5

- La Nguyên Nguyên cấp 3

- La Bác Triệt cấp 3

- Liễu Minh Châu cấp 2

.....

"Oa..oa Triệt ca cũng lên cấp 3 rồi! Tại sao muội vẫn chưa thể lên cấp?" Y Dạ than thở.

"Y Dạ, bình tĩnh nào! Muội đừng gấp! Lúc bằng tuổi muội ta còn chưa thức tỉnh đâu!" Liễu Minh Châu dỗ dành.

"Đúng thế! Muội lo làm gì? Muội 2 tuổi cấp 1 rồi, đó giờ còn chưa tới một năm, muội lo làm gì?" La Bác Triệt hơi cục súc nhưng vẫn là an ủi Y Dạ.

"Nhưng... ca! Huynh thức tỉnh khí năm ngoái nhưng bây giờ đã lên tới cấp 3 rồi! Không phải huynh lên rất nhanh sao?" Y Dạ nhún nhún vai.

"... Vậy thì ta có thể là có thiên phú tăng cấp nhanh hơn người thường một chút chăng?" La Bác Triệt thờ ơ.

Hừm! Cái tên này sao càng lớn càng trở nên cục súc như vậy chứ? Y Dạ phồng má.

"Y Dạ, đừng lo, người cũng sẽ lên cấp thôi! Ta dù thức tỉnh năm hai tuổi nhưng cũng tới bây giờ mới lên được cấp 5 đấy thôi!" Liễu Y Tịnh mặt lạnh.

"Tỷ thì nói làm gì cơ chứ? Một tiểu cô nương cấp 5 cầm kiếm đánh thắng được một kiếm khách cấp 7 thì... Tỷ đây là mạnh vượt cấp luôn rồi!" Y Dạ cau kinh.

"... Vậy có khi muội cũng như tỷ ấy thì sao?" La Nguyên Nguyên mỉm cười. "Muội chưa bao giờ thử đánh thực tế cả, làm sao biết muội có thể mạnh cỡ nào?"

"Đúng rồi đấy Y Dạ! Cấp độ không nói lên hết sức mạnh đâu! Có kinh nghiệm thực tế mới tính là mạnh chứ!" Liễu Minh Châu cũng hưởng ứng.

"... Hừm, được rồi! Muội sẽ cố học thêm vậy!" Y Dạ bĩu môi.

"Ngao lắm! Y Dạ nhà ta rất thông minh nên nhất định cũng sẽ rất mạnh" Liễu mặt lạnh kia xoa xoa cái đầu của Y Dạ.

....

Tuy nói là vậy, Liễu Y Dạ tới năm 5 tuổi, vẫn không hề có dấu hiệu gì của việc tăng tới cấp 2.

Chương 44: Hai năm trôi qua

Thời gian cứ thế trôi qua, tựa như một chớp mắt.

Năm Y Dạ ba tuổi sáu tháng, vào ngày 15, Chiêu Mẫu Đơn trở dạ, hạ sinh một bé trai. Đứa trẻ này cũng rất được yêu thương, không kém gì chị gái nó.

Năm Y Dạ bốn tuổi, vào ngày sinh nhật, Bạch Viên tặng cấp thành tiểu bạch long cấp 6. Trong việc này Y Dạ cũng được hưởng kế nguồn linh khí dồi dào nhưng không rõ vì sao, vẫn không tăng cấp.

Hiện tại Y Dạ 5 tuổi, tháng trước, vào sinh nhật cô, Liễu Vân Phong đã chính thức giao toàn bộ cung Ngọc Lục Bảo cho Y Dạ, không tiếp quản thay cô nữa. Y Dạ lại mang cung Ngọc Lục Bảo cho A Linh là trưởng nha hoàn quản lý thay.

Nha hoàn tâm phúc bên cạnh Y Dạ nay lại có thêm một người là A Tiêu, tiểu cô nương được A Linh nhặt về từ bên ngoài cung Ngọc Lục Bảo. A Tiêu là người trẻ nhất trong ba người nhưng cũng là người hiểu chuyện, dù sức mạnh không bằng nhưng lại nhanh nhẹn hơn hai người kia rất nhiều.

A Linh thường bận quản lý chuyện ở cung Ngọc Lục Bảo, dần dần chuyển sang quản lý ngân khố của Y Dạ luôn. Thực sự mà nói thì nguồn thu của Y Dạ không quá lớn nhưng quá cấp từ mấy vị quan thần hay người thân thì nhiều cho nên cũng cần phải bảo quản cho tốt.

A Miện thì vẫn luôn bên cạnh Y Dạ nhưng lâu lâu cũng chạy tới chỗ A Linh phụ giúp vài việc như quản lý nha hoàn, ngăn mấy mối tình nam nữ trong cung Ngọc Lục Bảo.

A Tiêu hiện tại là người gần Y Dạ nhất, lại học thói quen của tiểu Viên, cứ dính lấy Y Dạ, đi đâu cũng đi theo.

.....

"... A Tiêu, người lấy ta cái khăn ướt được không? Tay tiểu Vân bẩn quá đi mất!"

Em trai nhỏ của Liễu Y Dạ - Liễu Y Vân, 1 tuổi 7 tháng. Tính cách nghịch ngợm, hay quậy phá lại không thích nghe lời, là một đứa trẻ hư!

Tuy nhiên nhờ được chị gái huấn luyện từ nhỏ, giờ chỉ nghe lời nhất là Liễu Y Dạ, ai khác nói đều thích cãi.

"Oa...aaa!" tiểu Vân dùng cái tay bẩn nắm lấy tay áo Y Dạ, còn cười vui vẻ.

"Ài! Ngày hôm nay tỷ đã phải thay bao nhiêu bộ đồ vì đệ thế không biết? Rốt cuộc đệ làm gì mà tay bẩn thế này cơ chứ?" Y Dạ bẹo má tiểu Vân.

"Công chúa, khăn của người đây ạ!" A Tiêu đưa khăn ra.

"Cảm ơn người!" Y Dạ nhận lấy rồi ra sức lau tay cho tiểu Vân.

Lát sau....

"Phù! Được rồi đấy! Tay đệ sạch rồi!" Y Dạ lau trán.

"Nào! Bây giờ đem trà đệ về chỗ nương thôi! Hôm nay ta còn phải học nữa!" Y Dạ nhắc tiểu Vân lên.

A Tiêu đem cái khăn kia đi giặt.

"Hmm....? Tiểu Viên, em làm gì mà đứng ngoài cửa vậy?" Y Dạ nhìn vào đứa trẻ tóc bạch kim đứng lấp ló bên ngoài.

Tiểu Viên sau ba năm vẫn không lớn thêm tẹo nào, vẫn nhỏ như cũ. "Tiểu Vân... không thích em... lại gần!" Bạch Viên nhỏ giọng.

"Ồ... không sao đâu! Đệ đệ ta có thể làm gì em cơ chứ?" Y Dạ cười. Tiểu Viên nghe thế thì lại gần.

Khi đủ gần, tiểu Vân liền nắm tóc của cậu mà giật lấy giật để, miệng còn ô oa như muốn mắng người.

"Á! Đau!"

"Không được! Liễu Y Vân! Đệ hư quá!" Y Dạ nhanh chóng kéo được tiểu Vân ra. Tiểu Viên ở phía sau lại nấp vào lưng Y Dạ, sắp khóc luôn rồi.

"..." "Thôi, em ở đây đi! Ta đi trả tiểu Vân lại cho mẫu thân rồi sẽ quay lại!" Y Dạ khó xử. Tiểu Viên nghe lời, liền thả Y Dạ ra.

....

"Nương! Tiểu Vân trở lại này!" Y Dạ ôm tiểu Vân bước nhanh tới.

Chiều Mầu Đon đang nhàn nhã ngồi uống trà cùng Hàm Nguyệt trong đình viện.

"? Sao lại bé trở lại rồi? Không phải con nói hôm nay sẽ trông em sao?" Hàm Nguyệt cầm trên tay ly trà nhìn sang Y Dạ.

"Hôm nay con còn phải học nữa, với lại, tiểu Vân cứ khó chịu với tiểu Viên cả ngày. Con, không quản nổi!" Y Dạ cười khổ.

"Nào! Lại đây với nương!" Chiều Mầu Đon giang tay đón lấy tiểu Vân. Đứa trẻ này có vẻ như đã buồn ngủ, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của Chiều Mầu Đon.

"Vậy con về luôn đây!" Y Dạ nhẹ nhàng cúi đầu rồi bước đi. Hàm Nguyệt nhìn theo.

"Ta nói này Mầu Đon, hình như Y Dạ gần đây bắt đầu trở nên thanh lịch hơn rồi, như Y Tinh với Nguyên Nguyên ấy! Không nhảy nhót khắp nơi như trước nữa rồi!"

"Hehe... có vẻ Y Dạ lên chức chị thì cũng tự biết phải trưởng thành lên thôi!" Chiều Mầu Đon che miệng cười.

"... Haizz, hi vọng Minh Châu nhà ta cũng trưởng thành hơn chút. Gần đây con bé lại bắt đầu có tật nhõng nhẽo rồi!" Hàm Nguyệt thở dài.

....

"Tiểu Viên, chị về rồi đây!" Y Dạ bước vào phòng.

"Chị..." Tiểu Viên rụt rè.

"Sao thế? Đừng nói đệ đệ ta làm em sợ đấy nhé!" Y Dạ cười. Điều này khiến tiểu Viên bối rối, không dám thừa nhận.

"... Thật luôn đấy à? Em sợ đệ ấy?"

Tiểu Viên gật đầu.

"... Em mạnh hơn, em lớn hơn, sao lại nhút nhát như thế cơ chứ?" Y Dạ tới ngồi bên cửa sổ. Tiểu Viên lại gần, ngồi bên cạnh cô.

"Tiểu Viên, em có thể suy nghĩ cho bản thân nhiều hơn được không? Em không thể cứ quá để ý cảm xúc của người khác được." Y Dạ thở dài một cái.

"Việc đó... làm phiền chị sao ạ?" tiểu Viên cúi đầu.

"..." Y Dạ nhìn vào đứa trẻ bên cạnh.

Trong hai năm ở bên cạnh nhau, tiểu Viên vẫn luôn như vậy. Suy nghĩ cho người khác nhiều hơn bản thân. Đặc biệt luôn đặt Y Dạ lên hàng đầu, luôn tránh làm người khác phiền lòng.

"Em rất ngoan, ta không có gì để than phiền về em cả. Em cũng không có sai gì nhưng... em quá lương thiện. Giống như đề trên mặt một dòng chữ cứ ức hiếp tôi đi vậy."

Lời Y Dạ có chút nghiêm trọng. Tiểu Viên lại cúi đầu.

"Em xin lỗi..."

"Ngẩng đầu lên nào!" Y Dạ nâng cằm tiểu Viên lên.

"Ngước lên mà nhìn này! Em cứ thu mình như vậy, làm sao trở nên mạnh mẽ được?"

"Em hoàn toàn có quyền cãi lại nếu em không sai. Em có quyền không làm nếu em không thích. Có thể phản bác và buộc tội nếu em cho là xấu. Em có đủ mọi quyền, kể cả việc cãi lại ta..." Y Dạ nhìn vào tiểu Viên.

"... Em sẽ không cãi lại chị!" Tiểu Viên khẳng định.

"Sẽ! Nếu ta sai, cứ cãi! Ta không bao giờ luôn luôn đúng!" Y Dạ kiên định.

Tiểu Viên nắm lấy tay Y Dạ, khóe mắt đỏ lên.

"Nhưng như thế thì chị sẽ không yêu thương em nữa!" giọng nói mềm yếu như chực khóc.

"..." "Không có đâu! Chỉ cần em không làm gì sai, trái với lương tâm mình thì ta sẽ luôn yêu em!" Y Dạ xoa đầu tiểu Viên, an ủi.

"Chị chắc chứ? Không nói dối?" tiểu Viên cau mày.

"Chắc chắn! Nhưng với điều kiện là em không làm những việc sai trái!"

"Em sẽ không làm! Chỉ cần chị đừng ghét em, nói gì em đều nghe. Cũng sẽ cãi nếu chị sai!" tiểu Viên dựa vào người Y Dạ.

"Ngoan lắm! Nhớ đừng có quá để ý miệng đời và thái độ của người khác. Những thứ đó không phải là việc mà em nên quan tâm!" Y Dạ cười hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Khó tăng cấp

Một thời gian sau, mặc dù ngày ngày cố gắng luyện tập văn tự, học y học, sử dụng các loại đoản đao,... Rồi còn ngày ngày tĩnh tâm, hấp thụ linh khí, luyện chút võ,... Cơ thể thực sự trở nên dẻo dai, nhanh nhẹn, lại có sức lực hơn nhiều nhưng Liễu Y Dạ vẫn chẳng thể nào vượt qua cái mốc cấp 1.

"Này, ta trước giờ không hỏi tới nhưng tại sao đó giờ cũng đã ba năm kể từ ngày ta thức tỉnh khí, mở linh căn cấp 1 nhưng sao ta vẫn chẳng thể lên được cấp nào vậy? Cứ mãi dậm chân ở cấp 1 thế này..."

Y Dạ hỏi hệ thống với khuôn mặt chán nản.

"Cô không cần lo! Cô mạnh hơn so với cấp bậc của mình, tuy là mãi ở cấp 1 cũng có một số hạn chế nhưng thực sự cô đã mạnh hơn lũ nhóc đồng trang lứa rồi!"

Hệ thống thần nhiên.

"Nhưng... cấp 1... Haizz!" Y Dạ thở dài một tiếng, nghe mà não nề.

"Cô muốn biết vì sao cô cứ mãi ở cấp 1 không?"

Y Dạ nhìn lên, khuôn mặt tỏ vẻ chán ghét. Cái hệ thống dở hơi kia lại đi hỏi ngay câu mà ban đầu cô hỏi nó.

"Haizz! Vì sao?" Y Dạ chán nản hỏi.

"Vi... cô luyện văn tự quá nhiều!" hệ thống mỉm cười.

"Hả...?! Tại văn tự?!" Y Dạ ngạc nhiên.

"Sao lại thế? Không phải văn tự là luyện khí sao? Nếu là khí thì sao ta lại không lên cấp được?"

"..." hệ thống nhìn vào Y Dạ.

"Phải, văn tự đúng là luyện khí. Nhưng... khí đó khác với linh khí tu luyện để tăng cấp. Hmm... sao nhỉ? Đại khái thì nó là một loại sức mạnh có tự nhiên trong cơ thể con người, loại này thường là dùng để luyện võ hơn."

Hệ thống bắt đầu bài thuyết giảng của nó.

"Khí thì ai cũng có, linh khí thì người có người không. Người bình thường không có linh khí thì dùng loại khí này để luyện võ, cao cấp hơn thì dùng như một loại nguồn cung để thi triển ma thuật."

"Có khí mạnh thì cơ hội mở linh khí càng cao, đại khái thì nó là khởi nguồn. Khí để luyện võ là loại thông thường ai cũng có thể học, còn khí mà dùng làm phép thì còn tùy cơ địa con người. Người tu luyện mà khó lên cấp thì thường cũng sẽ chuyên tâm học khí để trở thành ma pháp sư, bù đắp cho thiếu sót của linh lực trong người."

Y Dạ nghe nó nói một tràng, hiểu thì hiểu đấy nhưng...

"Nó thì có liên quan gì tới việc ta khó lên cấp?"

"Ồi trời! Cô nương của tôi ơi... không chú ý sao?"

"Những người thức tỉnh mà linh lực thấp thì sẽ chuyển qua học về khí để trở thành ma pháp sư, cũng có người chọn trở thành võ sư, hiếm tí nữa thì cũng

có thể học vài môn khác."

"Nên...?" Y Dạ nghiêng đầu.

"Vấn đề là ở chỗ đó đấy!" "Chỉ có người không có linh khí hay linh lực yếu thì mới học chuyên khí. Văn tự mà cô học trước giờ chính là môn chuyên của khí chứ gì."

Hệ thống cúi. Y Dạ dường như hiểu ra gì đó.

"Ý người là vì ta học chuyên khí nên không thể tu luyện tăng cấp được?"

"..." "Cũng không hẳn thế!" Nó lắc đầu.

"Vì cô học chuyên khí cho nên nguồn khí trong cô trở nên dồi dào và nhiều hơn bình thường. Điều đó khiến cho linh khí bị lấn áp. Người bình thường muốn tăng cấp thì chỉ cần tu luyện như thường vì khí họ ít. Còn cô..."

Hệ thống nhìn vào Y Dạ, hơi lo sợ.

"Cô phải tu luyện gấp ba gấp năm lần người thường thì mới có thể cân bằng hai nguồn khí mà tăng cấp!"

"Nà nỉ? Bắt ta phải tu nhiều hơn nữa á?" Y Dạ tròn mắt.

"Phả... phả..."

"Ta nhớ... cái đứa mà bảo ta học văn tự... là người mà nhĩ?" Y Dạ tức giận.

"Thì... đúng là văn tự rất tốt mà, cô lại có nguồn khí lớn từ bé rồi nên..." hệ thống có chút ngập ngừng.

"Grừ rừ! Đồ đáng ghét!!" Y Dạ quát lên.

"Th... thôi mà kì chứ! Dù sao từ nhỏ khí của cô đã lớn, tu luyện xác định là chậm hơn nhiều rồi, cô còn giận làm gì nữa chứ?"

"Phải rồi ha! Từ nhỏ khí của ta nhiều là do toàn dùng thần thức nói chuyện với mi chứ ài?" sau lưng Y Dạ lửa bốc lên luôn rồi.

"Kì.. kì chứ, không những là vì khí thôi đâu!"

"Còn vì gì nữa hả?"

"Vì tiểu Viên!"

"... Tiểu Viên?" Y Dạ bình tĩnh lại. "Tiểu Viên làm sao?"

"Cô tuổi còn nhỏ, rõ ràng là không nên có một thức thần cao cấp như tiểu Viên. Nay cô lại đòi có một thức thần, lại còn chọn ngay con rồng trắng, thể hiếm cấp SS..."

"Thì...?"

"Rồng thường khí rất nhiều, chúng dùng song song linh khí và khí thường. Chúng là loài đã phổ biến văn tự cho nhân loại đấy!"

"..." Y Dạ nheo mắt nhìn hệ thống.

"Tiểu Viên của cô... đã là rồng, lại còn là loài bạch long. Máy con rồng màu trắng đó là loài có khí gấp đôi rồng thường nữa đấy! Chúng dùng văn tự và cổ tự rất thuần thực."

Lúc này Y Dạ như nghe sét đánh ngang tai, tròn mắt há mồm.

"Vậ... vậy nghĩa là..." Y Dạ lắp bắp.

"Khí của cô cộng một phần khí của nó. Tốc độ khó của việc tăng cấp của cô là 3-5 và nhân đôi lên nữa..." hệ thống cười gượng.

"Tá... tám... tám đến mười lần! Khó tăng cấp gấp 8 - 10 lần!" Y Dạ suýt ngã ra, dù còn giữ được thăng bằng nhưng hồn thì lượn lờ theo gió mây luôn rồi.

"Ôi trời ơi! Cuộc sống của tui thật tràn đầy hi vọng mà!" Y Dạ cười trong nước mắt.

- ----

Văn trước đó chưa suy nghĩ kĩ về vấn đề này nhưng..

Vào học rồi! Bé lại còn nằm trong đội tuyển đi thi của trường nên thời gian viết truyện chắc chắn sẽ bị giảm đi. Số chap trong ngày chắc cũng không giữ 2-3 chap được...

Như hôm nay là chỉ có một chap thôi.

Mấy ngày sau khả năng cao là vẫn sẽ bị thế...

Mong mấy anh chị vẫn ủng hộ, Van ra chap chậm nhưng mong đừng bỏ truyện nha? "v"

Thân ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Một vết đau

"Chị Y Dạ, sao chị trông thất thần thế?" tiểu Viên đi vào phòng thấy Y Dạ đang ngửa hồn theo mây thì tò mò.

Y Dạ nhìn tiểu Viên một cái thì định thần lại.

"A... không có gì! Chỉ là có một số chuyện làm phiền chị một chút ấy mà!"

"Làm phiền...?" tiểu Viên nghiêng đầu.

"Không có gì đâu! Không phải lúc này em vẫn đang học võ sao?"

"Em học xong rồi! A Tiêu thì vẫn đang học, lão sư nói em có thể đi chơi cũng được, không nhất thiết phải ở lại."

Tiểu Viên lại theo thói quen, chạy lại ngồi bên cạnh Y Dạ.

"Haizz... em thật sự rất giỏi đấy, còn ngoan ngoãn nữa!" Cô xoa xoa đầu tiểu Viên.

Tiểu Viên nhìn vào Y Dạ, như đoán ra điều gì đó.

"Chị... có phải chị đang buồn về việc không tăng cấp được phải không ạ?"

"A... haha! Chị không sao đâu! Cũng không hẳn là đang lo lắng!" Y Dạ cười gượng.

"... Em xin lỗi..." tiểu Viên nhỏ giọng.

"Tại sao em lại xin lỗi chứ? Đó không hẳn là lỗi của em đâu!"

Tiểu Viên lại định nói gì đó thì ngừng lại.

"Hả? Không hẳn?... Vậy là chị biết rồi?"

"Ừ thì... chị biết về việc loài rồng có nhiều khí, em lại còn là bạch long... Khí quá nhiều dẫn đến việc linh khí bị áp chế. Không thể tăng cấp!"

"..." "Em xin lỗi!" tiểu Viên cúi đầu.

"Đã nói là không phải lỗi của em mà! Thực sự thì khí thường trong người chị nhiều lắm! Chắc nhiều hơn cả phần của em đổ vào cho nên... Vốn là việc tăng cấp của chị cũng khó rồi!"

Thực sự là của tiểu Viên cộng vào nhân đôi, còn của riêng bản thân mình đã là nhân 3-5 rồi. Không nhiều hơn mới là lạ Y Dạ cười khổ.

"..." tiểu Viên không nói gì, vẫn cúi đầu.

"Gì vậy chứ, tên nhóc này! Đã nói không phải lỗi của em mà!" Y Dạ nhắc tiểu Viên lên, cho ngồi vào trong lòng.

"!!!" tiểu Viên ban đầu ngạc nhiên, sau đó bối rối và cuối cùng đỏ mặt tía tai ngồi im không phản ứng.

"Thực sự thì, chị vẫn có thể học văn tự để bù vào việc bị chậm tiến trình tăng cấp mà nhỉ? Chị giờ không quá quan trọng về việc cấp bậc nữa!"

"... Chị muốn chuyển sang văn tự?" tiểu Viên ngược cái khuôn mặt đỏ ửng lúc này, giờ đã nguội bớt lên.

"Hmm... không chuyển hẳn sang đâu! Chị sẽ học cả khí và linh khí. Thực sự thì việc khí của chị nhiều cũng khá có lợi! Chị có thể học văn tự rất nhanh và cũng có thể áp dụng thuần thục nữa!"

"Um... ế... nếu chị muốn thì em có thể giúp! Em rất thông thạo về mặt cổ văn tự và văn tự nên... nếu chị cần gì cứ nói!" tiểu Viên ánh mắt kiên định nhưng giọng nói lại hơi chút ngập ngừng vì vẫn đang bị ngại.

"... Được thôi?" Y Dạ mặt tỉnh bơ.

"Vậy khi nào chị cần, hãy giúp chị nhé?"

"!! Vâng!"

"Ngoan, ngoan!" Y Dạ lại xoa đầu cậu bé đang ngồi trong lòng, mặt thỏa mãn.

Ôi trời ơi! Cái thằng nhóc này vậy mà hiểu chuyện ghê. Thức thần nhà ai mà dễ thương thế này

.....

Y Dạ đã dành cả ngày hôm đó để nghiên cứu thêm về văn tự và cổ văn tự. Khí trong người cô tràn ra, chuyển động không ngừng cả ngày hôm đó.

.....

Sáng sớm, Y Dạ cùng tiểu Viên đi dạo bộ, coi như thể dục.

"Ồ! Đây không phải thập tam muội sao? Muội cũng đi dạo buổi sáng?" Một cô bé mặc một bộ y phục xa hoa đi tới.

"Thỉnh an tam tỷ tỷ! Chúc tỷ tỷ buổi sáng tốt lành!" Y Dạ cúi đầu, tiểu Viên bên cạnh cũng cúi theo.

"? Đây là thức thần của muội?" vị tam công chúa kia chỉ vào tiểu Viên.

"Vâng! Tên của em ấy là tiểu Viên!" Y Dạ cười qua loa.

"..." cô tam công chúa kia không nói gì, nhìn Y Dạ một cái sau đó nhìn qua tiểu Viên một hồi.

"Tỷ tỷ có vấn đề gì với tiểu Viên sao ạ?" Y Dạ nắm lấy tay tiểu Viên. Tiểu Viên cũng có chút đề phòng, lùi ra sau lưng Y Dạ.

Thấy vậy tam công chúa - Liễu Minh Ý cười một cái.

"Thức thần kiểu gì mà lại trốn sau lưng chủ thế kia?" Liễu Minh Ý dường như có ý khinh thường.

"Tiểu Viên chỉ là ngại người lạ, và đôi khi cũng là vì ghét... kẻ ngu!" Y Dạ cười nhẹ.

"Nguoi!!" Liễu Minh Ý cau mày.

"A... thì ra là vì sợ người lạ sao? Nhưng ta là tam tỷ của muội. Thức thần của muội vẫn là nên thân thiện với ta một chút chứ?" Liễu Minh Ý lấy lại bình tĩnh, cười gượng.

"Muội không ép được em ấy! Lỡ em ấy ghét quá bỏ muội đi thì nguy lắm. Dù sao tiểu Viên vẫn là mạnh hơn muội muội mà" Y Dạ nheo mắt, cười nhưng không có ý cười.

Liễu Minh Ý nhẹ hừ một tiếng, sau đó lại cười khinh.

"Muội muội nghe nói thức tình khí năm hai tuổi cơ mà? Bây giờ muội tới cấp mấy rồi? Chắc là có thể ngang với thức thần của muội rồi chứ?"

Chuyện Y Dạ ba năm không tăng 1 cấp, cả cung gần như đã biết được, làm gì có chuyện một cô công chúa "cao cao tại thượng" mà lại không biết? Liễu Minh Ý này là cố tình nhắc tới, nhạo báng Y Dạ.

"..." khóe miệng Y Dạ vẫn cong lên, nhìn chắc ai cũng tưởng đang cười.

"Tỷ tỷ,... cấp bậc của muội e là không tiện nói ra. Papa bảo sói khôn biết giấu nanh. Trước lễ hội năm sau thì không được gợn nanh ra sớm!"

Y Dạ nhấn mạnh hai chữ "Papa".

"Nguoi... gọi phụ hoàng là papa?" Liễu Minh Ý cau mày.

"Đúng vậy! Papa bảo muội gọi người như thế á!" Y Dạ hồn nhiên cười.

"..." Liễu Minh Ý dùng quạt che đi khóe miệng co giật, đôi mắt vẫn giữ bình tĩnh nhưng lại lộ lên sự ghen ghét.

"Tỷ tỷ, nếu không có gì nữa thì muội với tiểu Viên đi đây! Không nói chuyện với tỷ nữa!" Y Dạ dắt tay tiểu Viên đi "Đi với chị nào tiểu Viên!"

"Người cũng xưng hô với nó là "chị em"?" Liễu Minh Ý khinh bỉ rõ rệt.

"Đúng thế a!"

"Chỉ có bọn thường dân mới gọi nhau như thế!" Liễu Minh ý không thèm che đi sự ghét bỏ nữa.

"Hmm...? Nghe rất thân thiết mà phải không?" Y Dạ cười. "Giống như cách chúng ta gọi phụ hoàng là PAPA ấy!"

"A! Quên mất! Chỉ có muội mới được gọi thế! Tỷ thì đâu có được,...nhì?" Y Dạ cười gian một cái, sau đó nhanh chóng trung khuôn mặt vô tội của bạch liên hoa ra.

"..." Liễu Minh Ý cứng họng. Khuôn mặt rất tức giận, môi mím chặt, nghiến răng, lông mày sắp dính thành một đường luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ánh mắt đáng ghét

Liễu Minh Ý cắn răng song không biết đổi lại thế nào, liền tức giận bỏ đi.

"..." Y Dạ nhìn theo vị tam tỷ đó, ánh mắt có chút phức tạp, bất giác nhíu mày.

"Chị... Sao vậy ạ?" tiểu Viên kéo tay áo Y Dạ.

"A...!" Y Dạ định thần lại.

"..." "Không sao! Chúng ta đi dạo chút nữa rồi về ăn sáng nhé?"

"?... Vâng!"

Liễu Y Dạ dắt tiểu Viên đi qua cung của Hàm Nguyệt và cung của Bạch Tư Nhan chào buổi sáng một tiếng rồi lại trở về Chiêu Hòa cung.

.....

"Phù! Mới sáng sớm đã gặp ngay một cái tai tinh màu đỏ!" Liễu Y Dạ thờ dài một tiếng. (Ở đây ý của Y Dạ là Liễu Minh Ý mang thẻ đỏ nhé!)

"Cô bật cho người ta á khẩu luôn cơ mà. Một phen há hê đấy chứ!" hệ thống đung đưa trên không trung. Có vẻ nó khá thích cái màn bạch liên hoa lúc này của Y Dạ.

"Xi ~! Nếu chỉ thế thì ta nói làm gì? Nếu chỉ thế thì ta cũng không đến nỗi ngứa mắt cô ta!" Y Dạ cau mày, miệng chùng xuống, tỏ vẻ chán ghét.

"Làm sao? Ta nhớ Liễu Lăng dim chết cô cô cũng không bày ra cái bộ mặt này!"

"..." "Xi ~! Cái vị tam tỷ tỷ đó... nghĩ tới ánh mắt của nàng ta mà ta thấy rợn cả gáy!" Y Dạ tái mặt.

"Thế cô phải nói cho ta biết với chứ!" hệ thống cười gượng, nó thấy phiền rồi.

"Hừ! Lúc ta đụng phải cô ta lúc đi dạo, ánh mắt cô ta ban đầu thay vì nhìn vào ta thì lại nhìn vào tiểu Viên ở bên cạnh..." Y Dạ dựng cả da gà, cô đang nghĩ tới điều gì đó kinh khủng.

"Hả? Cô công chúa 9 tuổi đó á?!" hệ thống ngạc nhiên. Nó chợt nghĩ *Con nít thời nào cũng mạnh động khiếp!*

"Ánh mắt của cô chị đó làm ta nhớ tới kiếp trước... Lúc đi họp đối tác làm ăn lâu lâu cũng có mấy ông bà già háo sắc. Cứ ngắm trai đẹp, gái đẹp. Mấy bà già thì cứ làm như mình còn trẻ tở, mấy ông già thì cứ sờ soạng mấy cô gái trẻ. Kinh chết đi được!"

Nói đến đây sắc mặt Y Dạ càng khó chịu.

"Liễu Minh Ý kia không có tới mức đó mà, phải không? Hơn nữa cô ta cũng còn nhỏ lắm!" hệ thống gạt bỏ suy nghĩ bậy bạ trong đầu.

"Thì chị ta còn nhỏ... nhưng mà ánh mắt thì tuổi nào cũng gần như nhau thôi! Ta chính là ghét loại ánh mắt đầy dục vọng, thèm khát bản thù đó!" Mặt cô lại càng thêm khó ở.

"Aizz! Công chúa của tôi à! Cô nói nặng lời rồi! Một con nhóc 9 tuổi thì sao tới mức đó cơ chứ!" hệ thống thờ dài.

Y Dạ bỏ ngoài tai lời mà hệ thống vừa nói. Nghĩ tới cảnh tiểu Viên bị người nào đó ép vào tường hay chạm bậy vào người, mắt liền đỏ lửa, cắn móng tay, chửi thề.

"Hừ! Đậu xanh nhà nó chứ! Cái gì mà tam tỷ! Động vào tiểu Viên dễ thương của ta, ta đều không bỏ qua cho đâu!!!"

Hệ thống nhìn vào cái khung cảnh máu lửa bốc lên từ Y Dạ chỉ biết im lặng lùi về phía sau rồi biến mất tăm.

"Chị! Chị!" vừa lúc đó tiểu Viên đẩy cửa chạy vào.

Y Dạ ngay lập tức bình tĩnh lại, ngồi dậy, nở nụ cười tự nhiên. "Làm sao đây?"

"Chị! Lần trước chị nói muốn học sâu hơn về văn tự cho nên... em đem mấy bài văn này cho chị!" tiểu Viên giơ ra một cuốn sổ mỏng trông như làm bằng tay, rất gọn gàng.

Y Dạ nhận lấy, mở ra đọc thử. Nhìn kiểu gì cũng biết là làm bằng tay, có chút sơ sài nhưng thực sự chữ viết rất rõ ràng, bố cục sạch sẽ.

Nội dung cũng khá là đầy đủ. Nó khá giống với mấy cuốn văn tự trong thư viện hệ thống nhưng bản viết tay này lại có phần giải thích gần hơn.

"Tiểu Viên, em tự làm sao? Cho chị?"

"A... nó nhìn ra là tự làm rõ lắm ạ? Em đã cố để nó trông đẹp mắt nhất rồi nhưng..." tiểu Viên xoa xoa bàn tay, ngập ngừng.

Y Dạ để ý thấy bàn tay nhỏ của tiểu Viên ngoài mấy vết chai hay vết thương do tu luyện thì còn có vài vết mới trông như bị cái gì đó siết.

"Đưa tay ra chị xem nào!"

"..." tiểu Viên hơi bối rối nhưng vẫn ngoan ngoãn chìa tay ra cho Y Dạ.

"Hmm..." Y Dạ nhìn một cái rồi lấy một lọ thuốc gì đó từ trong túi áo ra. Đây là thuốc hồi phục cấp 1 mà cô mua từ cửa hàng hệ thống.

Y Dạ nắm lấy tay tiểu Viên, xoa xoa rồi đổ thuốc lên. Cô xoa đều thuốc lên tay tiểu Viên, một lúc sau, miệng vết thương, vết sẹo hay vết chai gì đều ánh lên ánh sáng nhàn nhạt rồi lặn hẳn.

Bàn tay của tiểu Viên đã lành lặn trở lại.

"... Cảm ơn chị!" tiểu Viên cúi đầu.

"Không có gì, coi như là lời cảm ơn cho việc em đã làm cuốn sổ này cho chị. Đúng thứ chị cần đấy! Có em thật là tốt, tiểu Viên ạ!" Y Dạ mỉm cười, xoa đầu tiểu Viên.

"Nn... em đã nói sẽ giúp chị mà!" tiểu Viên nắm lấy tay Y Dạ.

"...?" Y Dạ nhìn tiểu Viên, lát sau mới phản ứng lại "Vậy là hòa nhé?"

"Không... em chắc cả đời cũng không thể nào đem dâng cho chị những thứ quý giá giống như chị đã cho em được!" tiểu Viên nói nhỏ.

"Vậy hãy dùng cả đời ở bên chị nhé?" Y Dạ cười vui vẻ.

Tiểu Viên lại đỏ mặt tía tai, đáp vâng bằng một giọng lí nhí. Còn Y Dạ dường như không để ý lời mà mình vừa nói khi qua tai tiểu Viên nó thành lời có ý nghĩa sâu xa như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chọc cho khóc rồi!!

Hoàng cung Đông Vận quốc có một lễ hội gọi là lễ rước thần, tổ chức mười năm một lần. Lễ hội này là ngày mừng các vị thần hạ thế, ban phát sự an

bình và phồn vinh trên khắp đất nước.

Suốt hai tuần diễn ra lễ hội, người ta sẽ treo quốc kì, nhà nhà ăn uống, tiệc tùng. Người dân ăn những món ăn truyền thống và uống rượu như ăn mừng một thập niên mới.

Trên đường phố khắp nơi đều được trang trí một màu đỏ rực. Các gánh xiếc, đoàn nhảy, dân du mục,... biểu diễn hát, múa, ảo thuật,... sẽ đi diễu hành gần như toàn quốc.

Hoàng cung cũng tổ chức các loại hình hoạt động như tỉ võ, thi văn, thi trù nghệ, đua tài sắc nữ nhân, đối văn thơ,... Có thể xảy ra giữa các nhà quan, lính, dân thường hay cả hoàng tộc.

Lễ hội này cũng là một cái lưới thu mề cá lớn cho các thương nhân. Thời gian này các quầy hàng mở ra nhiều hơn với những ưu đãi cực kì hấp dẫn. Nhất là ở kinh thành, thương nhân đổ xô về rao bán hàng hóa. Có nguyên một khu dành cho thương nhân tập trung ở kinh thành.

Các loại hàng hóa phải nói là hết sức phong phú. Từ mấy thứ bình thường như trang sức, quần áo tới đá ma pháp, kì bảo, trân bảo,... Thậm chí họ còn buôn bán con người, hay còn gọi là nô lệ.

Lễ hội này tạo sức ép khá lớn cho việc giữ gìn an ninh đất nước, nhưng lại giúp tăng ngân khố quốc gia, còn tìm được người tài hay của quý giữa hàng vạn con người tham gia lễ hội. Cũng là dịp để nho quan tuyển vờ, gái tơ tìm chồng..

"Haizz! Cái lễ hội quy mô lớn thế này, bảo sao chỉ xảy ra 10 năm một lần!" Y Dạ nằm thờ dài. Tiểu Viên ngồi bên cạnh cầm cái quạt tay quạt quạt cho Y Dạ.

"... Em chưa từng đi chơi lễ hội gì đó bao giờ! Lễ hội mà chị nói, bao giờ diễn ra vậy ạ?"

"Bây giờ là năm 939, tháng 10. Lễ hội đó sẽ xảy ra vào đầu năm sau, lễ hội này và năm mới diễn ra trùng nhau!"

"... Thế có ăn mừng năm mới nữa không ạ?" tiểu Viên thắc mắc.

"Có chứ! 5 ngày đầu năm họ sẽ ăn mừng năm mới với quy mô lớn hơn và nhộn nhịp hơn mọi năm, như kiểu là màn dạo đầu ấy. Sau đó là chuyển hẳn sang hoạt động của lễ hội rước thần luôn!"

"Nghe tuyệt ghê! Vậy là em sẽ không phải nghe lão sư ca hát trong hơn hai tuần!" tiểu Viên cười khúc khích.

"Ờ... em thì vui rồi! Ta mà trong lễ hội có mờ võ đài là kiểu gì cũng sẽ bị một đứa ghen ăn tức ở nào đó kêu lên cho mà coi!" Y Dạ cười khổ.

"Vi chị cấp 1... Nó thực sự phiền phức phải không ạ?"

"Không! Ai nói nếu bị gọi lên chị không đánh được? Chị chỉ ngại một chút mà thôi!" Y Dạ khẳng định.

"..." tiểu Viên cúi đầu, vẻ mặt buồn bã.

"Đừng bày ra cái mặt đó chứ! Chị chỉ cần tập đánh thực chiến vài trận là sẽ ổn thôi! Văn tự và cổ văn tự thực sự mạnh đấy! Với khí của chị, chị không nghĩ là mình thua kém ai đâu!"

"... Ừm..." tiểu Viên bĩu môi.

Cái đứa trẻ này, tin chị chút xem nào Y Dạ gặm thâm.

"Vậy tiểu Viên có muốn giúp chị chút không?"

"! Em có thể giúp gì?" tiểu Viên sáng mắt ra.

"Giúp chị mọi việc hằng ngày để chị tập trung tu luyện!" Y Dạ cười tươi.

"... Là làm việc vặt cho chị ấy à? Chiêu phi sẽ giận nếu chị không chịu tự thân vận động một chút đấy!" tiểu Viên lo ngại.

"Chị lo học văn tự, cổ tự và tu luyện tiến cấp mà!"

"Việc của em là ở bên chị cả ngày để giải quyết một số đối tượng "ngoại xâm" gây phiền hà tới chị! Em cần giữ cho chị sự cô lập tuyệt đối trong vòng 24 giờ! Được chứ?"

"Tức là chỉ có một mình em... ở với chị 24/24?!" tiểu Viên ngạc nhiên.

"Đúng thế!!" Y Dạ chấp tay cười.

"Nhưng lão sư..."

"Em chỉ cần xin nghỉ một ngày thôi mà! Với lại em nghỉ là để bảo hộ chị, thiên chức của thức thần mà! Nhì?"

"...um, vâng! Vậy em sẽ xin lão sư nghỉ!" tiểu Viên lại bắt đầu thấy ngượng. "Vậy ngày nào?"

"Hmm...? Gì cơ?"

"Thì chị muốn em giữ chị vào ngày nào?"

"Đầu tuần sau!" Y Dạ cười nhẹ.

"Được rồi! Vậy là ngày mai chứ gì? Ngày mai em sẽ ở bên chị cả ngày! Bảo hộ chị!" tiểu Viên kiên định.

"Cảm ơn em! Thế tối nay muốn ngủ với chị không nè?" Y Dạ đột nhiên mở mắt cười kì lạ.

"Oái! Ngủ... ngủ với chị?!!" tiểu Viên mặt như trái cà chua.

"Sao? Không muốn!" Y Dạ sáp lại. Đây rõ ràng là muốn trêu chọc đây mà.

"Khô... ng! Nhưng..." tiểu Viên tay chân bối rối.

"Thôi nào! Hồi trước em còn mặt dày bám chị tới tận phòng đòi ngủ chung cơ mà! Sao bây giờ lại ngại rồi?" Y Dạ cười gian.

"Th... thì... thì hồi đó... là..là,... em sợ nên mới thế! Giờ em hết sợ rồi!" tiểu Viên nói loạn.

"Vậy hết sợ là em ngại?"

"..." tiểu Viên mặt và tai đỏ ửng, nóng lên. Cậu không biết nói gì hơn, hoàn toàn không biết đáp thế nào để xua tan cái nóng trên mặt mình.

"Úm..." tiểu Viên hai mắt bắt đầu long lanh. Cặp đồng tử màu vàng lóng lánh, ứa nước mắt, như chực chảy xuống.

Y Dạ nhìn biểu hiện trên mặt cậu, giật mình, tự hỏi lỗi.

"Tiểu Viên... em đừng có khóc mà!!" Y Dạ cũng tay chân loạn lên. *Mình vốn là không có biết đồ trẻ con a!!*

"Nào lại đây! Cho chị xin lỗi nào!" Y Dạ dang tay ra.

Tiểu Viên dùng khuôn mặt dễ thương chứa hai hàng nước mắt kia nhìn vào Y Dạ một cái. Nhìn vào khoảng trống hai tay Y Dạ tạo ra. Ngập ngừng một cái rồi chui vào lòng Y Dạ.

"Hức... hức..." tiểu Viên thút thít.

"Nào! Nào! Cho chị xin lỗi mà!" Y Dạ ôm tiểu Viên trong lòng, xoa xoa đầu cậu.

"Hức... đừng có chọc em... nữa mà..." giọng tiểu Viên truyền qua lớp áo.

"Được, được! Không chọc em nữa! Tối nay ngoan ngoãn ở lại với chị! Hôm sau lại ở bên bảo hộ chị cả ngày nhé?"

"... Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Y Dạ đang ngủ

"Chị? Y Dạ?!! Chị làm sao vậy?"

Vừa sáng sớm, trời vẫn còn đầy sương, mặt trời chưa ngó đầu lên hết. Tiểu Viên thức dậy, nhìn sang bên cạnh Y Dạ đang nằm im, im tới mức kỳ lạ.

"Chị làm sao thế này?! Người chị lạnh quá!"

Y Dạ vẫn nằm im không đáp lại.

"Kí chủ! Tiểu bảo bối của cô đang lo lắng cho cô kia!" hệ thống nói.

"Em ấy không để ý tới qua ta đã nói gì sao trời?" Y Dạ xoa đầu.".... Thôi kệ đi! Lát nữa là em ấy sẽ tự hiểu ra thôi! Cứ tiếp tục đi!"

"Đang trong quá trình nâng cấp...". Một dòng chữ hiện ra trong thần thức cô.

"Vậy là khi đang nâng cấp là ta cứ phải ngủ thế này à?" hình ảnh cơ thể Y Dạ trong thần thức cứ trôi lơ lửng.

"Thì ý thức của cô vẫn còn nên đây chưa hẳn là bước chính đâu. Chắc lát nữa cô sẽ bị cưỡng chế ngủ đi đấy."

"Haizz! Thôi kệ vậy, ai bảo khí của ta nhiều quá làm chi!"

.....

Để giải thích cho chuyện trên, ngọn nguồn cũng chính là vì Y Dạ mãi không tăng được đến cấp 2.

Thế là ngày này tuần trước, hệ thống chợt đề xuất cập nhật huyết mạch rồi thần thức đề gia tăng việc hấp thụ linh khí và nén khí trong cơ thể lại.

"Việc này nói đơn giản là thu hẹp khoảng cách mà khí trong người cô chiếm. Sau đó gia tăng việc hấp thụ linh khí để đẩy nhanh quá trình nâng cấp."

"Vậy là khí thường trong ta sẽ bị mất đi?"

"Không! Khí thường sẽ bị nén lại để thu hẹp khoảng mà chúng chiếm. Cho linh khí chiếm khoảng đó! Có thể nói là khí của cô vẫn giữ nguyên nhưng linh khí thì được hấp thụ gấp đôi ấy!"

"À, ra thế! Thế thì cứ nâng cấp đi!" Y Dạ nhanh chóng quyết định.

Và thế là quay trở lại lúc nửa đêm, hệ thống thức Y Dạ dậy để bắt đầu quá trình nâng cấp.

"Quá trình mất cỡ 24 giờ để hoàn thành, trong lúc nâng cấp thì cơ thể cô sẽ ngủ hoàn toàn. Có thể hô hấp hay nhịp tim sẽ bị yếu đi nên nhiệt độ cơ thể sẽ giảm."

"Biết rồi! Đã giải thích cho tiểu Viên chuyện này rồi! Chắc em ấy sẽ không loạn lên đâu. Cứ việc bắt đầu đi!"

"Được rồi...!" hệ thống mở bảng nâng cấp ra. Một dòng chữ nhỏ, phiên bản 1.0.2, nâng cấp. Nhấp chọn, và thế là bắt đầu nâng cấp.

.....

Quay trở lại hiện tại...

Lúc tối chị ấy đã dặn mình là dù có chuyện gì cũng không được gọi chị ấy dậy nhưng... tiểu Viên nhìn vào cái đáng nằm của Y Dạ với cơ thể lạnh băng.

"... Đáng sợ quá đi! Như cương thi thế này..."

Tiểu Viên nhìn một lúc rồi quyết định chỉnh lại tư thế nằm của Y Dạ.

Thực sự là... sao mà nằm thế này mà chị ngủ được cơ chứ? Tướng xấu hết chỗ nói...

Tiểu Viên vừa đỡ người Y Dạ vừa chế giễu cái tướng đầu xuôi đuôi ngược của cô.

Ugh! Nặng nữa... Chị ấy máy cân vậy cơ chứ!

Sau một hồi vật lộn, tiểu Viên rốt cuộc phải dùng tới linh lực mới có thể nhanh chóng nhấc Y Dạ lên.

Y Dạ đã được điều chỉnh cho nằm thẳng người lại, trông bình thường hơn lúc nãy nhiều.

"..." "Giờ chị ngủ rồi... Em biết làm gì đây? Chẳng lẽ cứ ngồi không thế này?" tiểu Viên nhìn Y Dạ mà tự hỏi.

Cậu chợt nghĩ cái việc mà Y Dạ giao cho nãy thực sự là quá dễ rồi.

Mình bỏ đi được không ta? Nhưng chị ấy đã bảo là phải canh... Nhưng canh gì đây? Chị ấy đang ngủ...

Tiểu Viên lại nhìn Y Dạ một cái rồi nhìn ra ngoài trời. Trời vẫn còn chưa sáng hẳn.

Thôi! Ngủ tiếp chút nữa vậy! tiểu Viên mỉm cười tự thuyết phục bản thân đi ngủ.

Thế là cậu nằm xuống bên cạnh Y Dạ, ngủ một mạch tới gần trưa.

.....

Buổi trưa, Chiêu Mầu Đơn chợt thấy lạ vì cả ngày chả thấy Y Dạ đâu nên liền tới phòng Y Dạ tìm thử.

"Y Dạ? Con có ở đây không?" Chiêu Mầu Đơn bước vào.

"Nô ti thỉnh an Chiêu phi nương nương!" A Tiêu đang gât gù trên bàn thấy Chiêu Mầu Đơn thì giật mình chạy lại.

"A Tiêu? Y Dạ đâu?" Chiêu Mầu Đơn nhìn A Tiêu với ánh mắt kì lạ.

"Bẩm nương nương, còn chúa vẫn đang ngủ ạ!"

"Hả?! Giờ này rồi mà còn đang ngủ?!"

"Y Dạ! Y Dạ đâu!" Chiêu Mầu Đơn có chút bức bối, tiến tới chỗ giường ngủ của Y Dạ.

"... Cái... gì thế này?" Chiêu Mầu Đơn chợt khựng lại.

Đây là khung cảnh ngọt ngào của hai tiểu bảo bối dễ thương nhà cô đang ôm nhau ngủ ngon lành a! Thực là không nỡ gọi hai đứa nhỏ dậy.

"Giờ này rồi... mà hai cái đứa nhỏ này vẫn còn ôm nhau ngủ ngon lành cho được..." Chiêu Mầu Đơn ra vẻ thị uy nhưng lại nhẹ giọng như không muốn đánh thức Y Dạ và tiểu Viên.

"... Nương nương, thứ lỗi cho nô tì! Đáng lẽ nô tì đã phải gọi họ dậy từ 4 tiếng trước nhưng... là nô tì không nỡ..." A Tiêu tới bên cười. Có vẻ cô cũng thấu hiểu cảm giác của Chiêu Mầu Đơn khi thấy cảnh tượng dễ thương này.

"Ồm... thôi thì cứ cho bọn nó ngủ cho đã một ngày vậy! Coi như hôm nay là ngày nghỉ của hai đứa nó đi!" Chiêu Mầu Đơn gượng gạo nói ra.

"Vâng thưa nương nương!" A Tiêu cười.

.....

Liễu Vân Phong cũng tới thăm Y Dạ, vừa lúc Chiêu Mầu Đơn bước ra từ bên trong.

"Thỉnh an hoàng thượng!"

"Ái phi miễn lễ! Y Dạ đâu?". Liễu Vân Phong có vẻ như là lại kiểm được cái gì hay cho Y Dạ chơi, vẻ mặt hứng khởi.

"Y Dạ đang ngủ." Chiêu Mầu Đơn đáp gọn.

"Hả? Gì?"

"Y Dạ, nó đang ngủ!"

"Ồ... đã gần giữa trưa và nó vẫn đang ngủ?"

"Vâng! Nó đang ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Dòng khí bùng nổ

"Kí chủ! Xin hãy tỉnh lại!" hệ thống gọi Y Dạ mấy tiếng.

"A... Tỉnh rồi!" Y Dạ có chút mơ màng "Đã nâng cấp xong rồi à?"

"Chưa hẳn! Xin cô hãy thử vận khí để thử đã. Xem còn chỗ nào có vấn đề liền sửa lại!"

"A... khí hả? Rồi!" Y Dạ vẫn đang hoang mang trong cơn mơ.

.....

Lúc này đã là buổi xế chiều, mặt trời nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Tiểu Viên đã tỉnh dậy từ 3 tiếng trước. Tới giờ vẫn luôn ngồi ngoan ngoãn đọc sách trong phòng.

Đột nhiên, Y Dạ đang nằm trên giường bỗng có động tĩnh. Căn phòng chỉ có hai người, hết sức im lặng nên tiểu Viên nhận ra ngay.

Cậu tới chỗ Y Dạ ngay.

"...? Chị sắp tỉnh lại rồi à?" tiểu Viên hỏi thử nhưng Y Dạ không đáp trả lại, vẫn nằm yên.

"... Là nghe nhầm sao?" tiểu Viên ủ rũ "?!!"

Người Y Dạ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, mờ mờ. Tiểu Viên ngay lập tức nhận ra đó là ánh sáng của các dòng khí đang chảy ở quanh người Y Dạ.

"A!? Khí đang chảy!" tiểu Viên ngạc nhiên.

"Vậy là chị nói chị sẽ bất động cả ngày để tu luyện là thật sao?" tiểu Viên nhìn Y Dạ nằm im lặng.

"Hừm! Không hiểu chị làm thế kiểu gì nữa! Người lạnh ngắt lại nằm như xác chết mà vẫn vận khí được." tiểu Viên bỗng tỏ ra giận dỗi.

"..." tiểu Viên lại nhìn Y Dạ lần nữa. Vẫn không có chút phản ứng gì. "Mau tỉnh lại đi mà....!" cậu nhỏ giọng.

.....

Y Dạ trong thần thức vẫn đang cố vận khí.

"Không có thấy có gì lạ chứ, kí chủ?"

"Không có! Cảm thấy như linh khí chuyển động rất nhanh, rất dễ hấp thụ. Tự dung thấy mạnh hẳn ra."

"... Vậy là ổn rồi! Nhưng cô cứ tiếp tục đi kéo lỗ xảy ra chuyện gì để điều chỉnh lại chút!" hệ thống đang điền điền vào cái bảng gì đó trông như bảng báo cáo hay thống kê.

Y Dạ vẫn tiếp tục vận khí.

Dòng khí thường trong người cô cảm giác đã bị thu hẹp lại một chỗ còn linh khí thì chảy vào rất nhanh.

Một hồi lâu sau, Y Dạ vẫn chuyên tâm vận khí, không có gì bất thường xảy ra.

Chợt cả thực thể và thần thức đều sáng lên, linh khí chạy quanh không ngừng.

"Hả?! Sao lại thế này?" hệ thống giật mình.

Y Dạ vẫn chuyên tâm vận khí, không trả lời.

"Kí chủ! Dừng lại đi!" hệ thống hét hoảng gọi lớn. "Kí chủ!!!"

Y Dạ vẫn không trả lời. Hệ thống lại càng khẩn trương. Nó định mở chế độ an toàn khẩn cấp nhưng không kịp.

Xung quanh Y Dạ khí chảy càng ngày càng nhanh. Rồi đua nhau chảy vào người Y Dạ hết một lượt.

Dường như có một trận nổ rất lớn trong thần thức Y Dạ, âm thanh lớn hơn cả mức mà con người có thể nghe được.

.....

Một lúc sau, qua trận nổ đó, hệ thống mới khởi động lại.

"Ôi trời... Kí chủ còn sống không đây? Kiểm tra tình hình sinh mệnh!" hệ thống lo lắng.

"Đang kiểm tra tình hình sinh mệnh... Hoàn toàn bình thường!" bảng thông báo hiện ra.

"Hả? Vẫn ổn?" hệ thống có chút giật mình.

Nó nhìn lại khoảng không thần thức Y Dạ. Không thấy bản thể Y Dạ đâu nhưng lại có thể thấy một loạt khí đang chảy nhanh, quện dần vào nhau.

"A... Bảo sao mình cứ cảm thấy sai sai! Ra là vấn đề ở chỗ đó sao trời!" hệ thống nhìn bất lực.

Là nó đã chọn sai bản nâng cấp cho Y Dạ. Bản nó chọn là bản chưa hoàn chỉnh.

Hậu quả là khí tự nhiên trong cơ thể càng vận linh khí thì sẽ bị nén càng nặng. Chỗ thừa cho linh khí bỗng dư ra quá nhiều, thế là linh khí xung quanh cứ thế bị hút vào trong người Y Dạ.

Chỗ thừa nhiều, linh khí chảy càng nhanh. Linh khí vào càng nhanh, khí thường càng bị nén lại.

Thế là tốc độ hai bên tỉ lệ thuận nhau. Khí thường bị nén cho cô đặc, nhỏ lại. Linh khí cứ thuận thế mà chảy vào như thác. Chảy nhanh tới mức cơ thể xử lí tạp khí không kịp, đâm ra quá tải.

Khí thường cùng lúc bị nén cho quá nặng thế là bung ra. Linh khí chảy mạnh cùng khí thường bị nò do nén nhiều, tạo một vụ nổ khí cực lớn.

Tất nhiên là tất cả sự việc trên xảy ra trong thần thức của Y Dạ.

Còn lí do vì sao cơ thể không có vấn đề gì thì là do vụ nổ xảy ra vừa đúng lúc.

Hai dòng khí lớn tương đương nhau giao nhau, trung hòa lẫn nhau, hòa quyện lại, tự cân bằng và cứ như thế là cơ thể giữ được an toàn.

Y Dạ hiện tại là đang ngủ say không biết gì. Hệ thống lúc đó dù chưa kịp mở chế độ an toàn nhưng lại mở được chế độ cường chế ngủ đi, để đảm bảo linh hồn Y Dạ không bị thổi cho bay ra khỏi cơ thể.

"Chuyện này đánh chết bản hệ thống cũng không khai! Khai ra là tại mình bấm mục nâng cấp sai thì kí chủ lại đánh chết mất!" hệ thống cười trừ. Nó tự thấy ớn lạnh khi nghĩ tới cảnh Y Dạ trong thần thức dùng một loạt cổ tự tấn công phóng thẳng vào màn hình nó. Không đau nhưng chóng hết cả mặt.

.....

Tiểu Viên ở bên cạnh Y Dạ cũng bị giật mình vì dòng khí đang chạy rất nhanh quanh Y Dạ đột ngột bị hút hết vào người.

Sau đó thì chợt im lặng bất thường và Y Dạ cũng không có chút động tĩnh nào nữa. Sự bất động và im lặng của Y Dạ còn đáng sợ hơn cả trước.

"Chị! Chị bị làm sao thế?!" Tiểu Viên hết sức lo lắng. Y Dạ vẫn không có phản ứng gì.

"Chị..." "Tĩnh lại đi mà! Nói gì đó với em đi!"

Tiểu Viên đang trở nên lo lắng thái quá nhưng sự thật là khi nhìn thấy Y Dạ càng ngày càng trở nên lạnh đi, không lo thực sự không được.

"Làm sao mà bảo em tin tưởng được khi mà chị cứ bất động thế này?"

Cậu chưa bao giờ cảm nhận được sự lo lắng khi mất đi bất cứ thứ gì hơn thế.

- - - - -

Chúc mừng truyện đạt tới con số 50 chương ^^!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Level up!

"Oái!!!" Y Dạ như bị giật mình, choàng tỉnh còn kêu một cái.

"Chị!!!" tiểu Viên mừng rỡ. "Chị tỉnh rồi!"

"A... Hả?"

Y Dạ vẫn chưa hoàn hồn lại, trong đầu cô hiện tại là một ngàn câu hỏi: Tôi là ai? Đây là đâu? lặp đi lặp lại.

"Chị, chị làm sao thế? Chị thấy tong người ớn chứ?" tiểu Viên nhìn khuôn mặt nai vàng ngơ ngác của Y Dạ thì lo lắng.

"..." Y Dạ nhìn tiểu Viên một cái.

Cậu có vẻ suy nghĩ bậy bạ gì đó, cau mày chỉ tay vào bản thân mình, hỏi Y Dạ. "Chị... em là ai?"

"A! Tiểu Viên!" Y Dạ hoàn hồn.

Phù! Chị ấy không có bị mất trí nhớ! tiểu Viên thở phào một cái.

"Hmm... chị nhớ là đang vận khí thì hình như... Sao tự đứng mình lại ngủ ấy nhỉ?" Y Dạ gãi đầu.

"Lúc này khí quanh người chị thu lại nhiều lắm, sau đó thì tự đứng im hẳn rồi chị nằm người chết ấy! Và giờ thì chị bật dậy và thậm chí còn không nhớ mình đã làm gì."

Tiểu Viên cau mày khó chịu.

"A... đúng rồi! Cấp bậc!"

Y Dạ nhớ ra, vội vàng đi lấy khảo cầu kiểm tra cấp.

"Tuyệt vời!" Y Dạ nhìn vào thứ ánh sáng hiện ra trên khảo cầu, la lên một tiếng rõ to.

"Có chuyện gì vậy ạ...?!!" tiểu Viên hiếu kì chạy lại xem thì ngạc nhiên. "Chị... chị lên cấp 3 rồi?!"

"Đúng vậy! Rốt cuộc cũng lên cấp rồi! Lại còn là một lần hai cấp!"

"Làm sao mà... trong một ngày chị cứ nằm yên một chỗ mà cùng tăng được hai cấp, cái kiểu tu luyện ngược đời gì thế này??" tiểu Viên sắc mặt khó hiểu.

Y Dạ đang cao hứng thì ngừng lại, khó giải thích...

"À... thì... chắc là tại khi nằm yên thì tu luyện tốt hơn chăng?" Y Dạ giả ngu.

"Không! Không có chuyện đó đâu!" tiểu Viên nhanh chóng bác bỏ.

"À à... thì... chắc là linh khí cũng tích tụ trong người chị giờ tự nhiên được dung hòa với khí nên mới thế?"

"Hừm..." tiểu Viên nheo mắt. "Nghe hơi vô lý nhưng..."

Tiểu Viên xem xét kĩ Y Dạ, thở ra một tiếng.

"Nghe cũng hợp lý đấy! Dù sao thì cũng mừng là chị đã lên cấp được rồi!"

"A haha! Từ nay chị nên tích cực tu luyện chăm chỉ để sớm ngày lên cấp tiếp theo thôi!" Y Dạ hơi bối rối. Lát sau lại quay quắt thở phào vì nghĩ đã đánh lạc hướng được tiểu Viên.

Nhưng tiểu Viên thì mang trong mình một suy nghĩ phức tạp khác, cậu khó chịu. *Chuyện như vậy... hợp lý mới là lạ... Tại sao không muốn cho em biết cơ chứ?*

.....

Ngày hôm sau, Chiêu Mầu Đơn mới tới tìm Y Dạ. Cô kiên quyết hôm nay không được để Y Dạ ngủ ngày.

"Y Dạ!!" Chiêu Mầu Đơn hùng hổ xông vào.

"? Vâng nương?" Y Dạ đã ngồi yên vị đọc sách.

"... A! Con... hôm nay dậy rồi à?" Chiêu Mầu Đơn một phen lúng túng.

"Vâng! Mới sang ra mà người đã tìm Y Dạ có chuyện gì thế ạ?" Y Dạ hai mắt long lanh, thần khí tươi tỉnh, sáng khoái.

"Không! Không có gì đặc biệt!"

"Mà khoan đã, hôm nay hình như trông con vui vẻ hơn mọi ngày thì phải? Sao trông con..." Chiêu Mầu Đơn xét toàn thân Y Dạ rồi nhìn lại gương mặt tươi tắn.

"Trông con như lại trẻ đi đấy!" Chiêu Mầu Đơn buột miệng.

"Hả?! Con trẻ đi?" Y Dạ giật mình.

"À! Ý ta là bình thường con trông như bà cụ non ấy. Lại còn hay kêu ca than vãn về việc học tập và tu luyện này nọ... Cơ mà hôm nay... sao trông con có sức sống thế?"

"Hừm! Nói cho người biết... con đã lên cấp 3 rồi đó!" Y Dạ ưỡn ngực tự hào.

"Hả? Cấp 3? Con á?" Chiêu Mầu Đon ngạc nhiên.

"Vâng! Cấp 3!" Y Dạ nhấn mạnh.

"Ôi con tôi! Nó mới năm tuổi đã lên cấp 3 rồi này!" Chiêu Mầu Đon ghen ngào.

Cô ôm lấy Y Dạ, dễ dàng nhắc Y Dạ lên, quay quay trên không trung.

"Khoan đã! Nương!... Nn... Y Dạ chón...g m...ặt!!" Y dạ bị quay cho hoa cả mắt, cố gắng kêu lên. Nhưng có vẻ Chiêu Mầu Đon không để ý lời cô nói, vẫn vui vẻ xoay đều, miệng lại còn nói "Con gái ta giỏi quá đi!!!"

Hộc! Giờ mình đã hiểu cảm giác của cái hệ thống kia khi bị mình xoay cho nhiều màn hình rồi! Y Dạ khóc ròng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Vấn đề khó chịu

"Chị lại đang làm gì đấy?" tiểu Viên dùng ánh mắt kì lạ nhìn Y Dạ đang nằm dưới sàn.

"Tiểu Viên... Chị bị trái khớp cổ rồi! Đau quá đi!" Y Dạ cười trong nước mắt.

....

"Haizz, chị làm gì mà lại bị trái khớp cổ thế này?" Sau khi đỡ Y Dạ dậy, tiểu Viên bóp cổ cho cô mà than thở.

"Chị chỉ đang định giãn cơ một chút ai ngờ..."

"Ngờ gì?"

"Bị vướng cái thảm té sml rồi cổ còn bị trái khớp, dậy không được"

Tiểu Viên cau mày nhìn cô "Chị bị ngu à"

"Đừng ăn nói thế với chị chứ! Cưng ngày càng cục súc giống tít ca ta rồi đấy!" Y Dạ quay qua nhéo má tiểu Viên.

"Ai ảo ị ốc ật i (Ai bảo chị ngốc thật chi!)"

"Ái!!" cái cổ Y Dạ tái phát ngay, cái đau xông tới.

"Đấy! Chị lo mà quay lại coi, cổ chị đã bị trái khớp rồi mà còn quay ngang quay dọc cho được." tiểu Viên nắm đầu cô quay về trước.

"A... nhẹ tay chút đi, chị đây đang bị đau mà..."

"Hừm, cho chữa cái tội!"

Tiểu Viên lại bóp bóp sau gáy cho cô.

"À phải rồi! Triệt ca hôm nay vừa lên cấp 5 đấy! Nguyên Nguyên tỷ cũng vừa lên 4!"

"Ài ~ Mấy hôm trước tăng cấp xong ta còn nghĩ là sẽ đuổi kịp được họ... giờ lại xa hơn rồi!" Y Dạ thở dài.

"Chị lo gì chứ? Chị bây giờ cấp 3 rồi! Làm thêm vài lần như bữa trước thì cấp 10 cũng sẽ nhanh lên thôi" tiểu Viên nói nghe nửa đùa nửa thật.

"Làm sao mà được? Sau ngày đó cả người ta đau ê ẩm, vừa hôm qua mới khỏi đây này!"

"Vừa hôm qua mới khỏe mà hôm nay chị đã nghịch ngu cho trái luôn cái khớp cổ rồi" tiểu Viên nói bằng giọng thờ ơ.

"Thằng nhóc này! Thôi việc chọc ngay chỗ ngứa hộ chị đi"

"Rồi, rồi ~" tiểu Viên lại tiếp tục bóp vai cô.

À mà quên hỏi cái hệ thống kia chứ... sau khi nâng cấp cũng có tác dụng phụ à ta?

.....

"Này cái hệ thống kia, có phải khi nâng cấp gặp vấn đề gì không? Sao nâng cấp mà lại có tác dụng phụ kia chứ?" Sau khi tiểu Viên chạy đi thì Y Dạ mới quay qua tìm hệ thống.

"Là... làm gì có!" hệ thống có tật giật mình, lòi ngay cái đuôi.

"Nói ngay!" Y Dạ cầm sẵn trên tay cuốn cổ tự tấn công.

"Kí... kí chủ... đừng mạnh động chứ!"

Y Dạ liếc cái màn hình kia một cái xem mặt, như đang tra khảo.

"Đúng là khi nâng cấp có một chút vấn đề nhưng nhờ vậy cô một lần tăng hai cấp đấy chứ!"

"Ồ, lỗi gì vậy nhĩ?" Y Dạ cong môi.

.....

"Vậy... là vì nhà mi chọn sai bản nâng cấp nên khí mới nổ và sau đó ta tăng hai cấp?"

"Đúng.. đúng vậy ấy..ấy" hệ thống hiện tại đang bị nhiễu màn hình do bị xoay quá nhiều. Sau khi nó khai hết ra với Y Dạ, vẫn bị hành như thường.

"Vậy hiện tại tình trạng cơ thể ta bình thường đúng không?"

"Bình thường... ừm, có hơi khác với trước một chút nhưng không có gì đáng ngại"

"Có gì thay đổi?"

Hệ thống nhìn cô một cái, ngẫm nghĩ một chút rồi mới trả lời.

"Hiện tại thì khí thường và linh khí trong người cô đã trung hòa lẫn nhau nên tốc độ tăng cấp của cô sẽ trở về với đúng thiên phú của cô, không bị chậm lại nữa!"

"Thật chứ?" Y Dạ tỏ vẻ vui mừng.

"Tất nhiên là thật nhưng dù sao khí của cô vẫn nhiều. Việc này sẽ chỉ kéo dài cỡ một hai năm gì đó thôi. Khí thường sẽ lại nhiều lên tới mức linh khí không trung hòa nổi nữa, khi đó sẽ tiếp tục bị chậm lại như cũ"

Y Dạ tự dưng tụt hứng, cô "xi" một cái.

"Tuồng là thoát cái số tăng cấp bị đình trệ rồi cơ chứ!" Y Dạ chống cằm.

"Thì khi nào bắt đầu chậm lại cô lại cho nổ phát nữa thì sẽ tăng cấp nhanh như thường thôi" hệ thống lại chọc cô.

"Mà khoan... Vậy cái nâng cấp chính xác là có tác dụng gì?" Y Dạ đột nhiên nhớ ra.

"À... bản nâng cấp hoàn chỉnh đơn giản chỉ là nén khí của cô lại thôi. Bản sai này thì tăng cả tốc độ thu linh khí của cô ở mức gọi là cực đại"

"Hầy, tức là nếu chọn đúng bản thì khí ta sẽ bị nén lại và trở nên vô dụng đi ấy hả?"

"Chuẩn rồi" hệ thống bật ngón cái.

"Vậy đúng ra thì cái bản lỗi này còn tốt chán! Ta không muốn tài nguyên tự nhiên trong người mình bị khóa lại rồi vứt qua một xó đâu!"

Hệ thống nghe cậu đó thì nhìn chằm chằm Y Dạ, vẻ bức bối *Thế ban đầu nghe người ta nói đã rồi hãy động thủ chứ. Xoay người ta cho muốn đi gặp chúa tể rồi rồi lại nói thế*

"Sao đấy? Có gì bất mãn?"

"Thưa chị em không dám!"

"Hừm!"

Nhìn Liều Y Dạ lại trầm tư, hệ thống lặn đi, để cô một mình.

Lúc này trong đầu Y Dạ đang nghĩ tới lễ rước thần diễn ra vào đầu năm sau. *Lễ hội sắp tới, vui hay không thì không biết nhưng rắc rối thì sẽ có nhiều

đây. Nhất là mấy cái mục thi kia, mình không muốn bị xách lên võ đài tí nào nhưng...*

Cho dù Y Dạ muốn hay không thì cũng chắc chắn sẽ bị xách lên. Trong cung kẻ ghen ăn tức ở nhiều như thế, Y Dạ kiểu gì cũng sẽ bị ít nhất một trong các vị ca ca tỷ tỷ của mình gọi lên thi đấu. Vấn đề chỉ là thời gian và ở hạng mục thi đấu nào mà thôi.

Mà có ai chắc là chỉ có mấy vị anh chị kia. Mấy đứa con nhà quan ai nói sẽ không tìm tới mình gây phiền phức cơ chứ?

Nghĩ tới nhiều khả năng khác nữa, Y Dạ chốc chốc lại thờ dài não nề. Cô tự trách bản thân là đã đi gây chuyện với quá nhiều kẻ tai to mặt lớn đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Quân tử động khẩu không động thủ?

"Y Dạ? Con đang làm gì thế?" Chiêu Mầu Đơn khó hiểu nhìn Y Dạ đang uốn éo rồi vận mình trên một tấm thảm nhỏ trải trong sân.

"Bẩm nương nương, công chúa nói là đang tập yoga ạ." A Tiêu đứng bên cạnh sắc mặt khó ở nói.

"Yo gì cơ? Giống như youkai (yêu quái) á?" Chiêu Mầu Đơn nghiêng đầu.

"Không đâu nương! Là yo - ga!" Y Dạ quay qua cười.

"???"

"Đơn giản thì nó là một hình thức thể dục giúp cơ thể dẻo dai thêm thôi ạ!"

"..." "Aizz, thôi ta không biết đâu! Lâu lâu ta cũng không hiểu nổi trong não con chứa gì nữa!" Chiêu Mầu Đơn thờ dài thườn thượt. Y Dạ không quá đề tâm tiếp tục quay người rồi làm động tác con bò gì đấy. Chiêu Mầu Đơn càng nhìn càng khó hiểu.

"Con làm thế này mà bị người ngoài nhìn thấy thì sau này đừng có nói rằng con là con của Chiêu Mầu Đơn ta đấy nhá!" Chiêu Mầu Đơn sắc mặt khó ở không khác gì A Tiêu.

"Hehe! Người đừng như thế mà, Y Dạ chỉ là mấy ngày này nằm với ngồi nhiều nên con thì thoáng chỉ muốn tập luyện một chút cho khỏe người thôi!" Y Dạ gãi đầu, làm mặt vô tội.

"Hmm,... nếu con muốn vận động thì cũng được thôi!"

"? Vận động gì cơ?"

"Con ngày ngày học nhiều văn tự như vậy, cũng luyện kiếm pháp kha khá rồi! Tới lúc đi thực hành rồi! Chiều hãy tới chỗ tứ ca con cùng đánh đấm thử xem thế nào"

"Con được đi thật à?" Y Dạ vui mừng.

"Ừ! Cứ việc đi đi, để ta xem xem thực lực của con tới đâu" Chiêu Mầu Đơn dùng hai ngón tay xoa xoa cằm.

"Con cảm ơn nương!" Y Dạ cười tươi rồi quần thảm chạy vào cất. Lát sau lại lôi cổ văn tự ra học như chuẩn bị trước khi chiến đấu.

Chiêu Mầu Đơn nhìn Y Dạ một lúc, lát sau thì không nói một lời mà bỏ đi.

.....

Chiều hôm đó, Y Dạ trong bộ váy hiện ngang đi tới cung Thiên Nhân, là bộ váy quyết tâm như binh ỉ ra trận. A Tiêu đi bên cạnh tự cười *Công chúa ơi...* với hai dòng nước mắt chảy ngược vào tym.

"Y Dạ, đến rồi à?" La Bác Triệt cũng làm trò con bò theo, ngồi trong bộ váy của hiệp khách chuẩn bị thách đấu. Bên cạnh đó là La Nguyên Nguyên đang cười hi hi khi nhìn bộ dạng của hai đứa em.

"Muội tới rồi! Cuối cùng cũng được quang minh chính đại mà đánh với huynh. Tới luôn đi cho nóng!" Y Dạ khịt mũi, mặt đắc ý.

"Tiểu muội à, đứng có đắc ý sớm thế! Trong 57 ván đấu với ta, muội chưa thắng được nửa đâu!"

"Chính xác là muội thắng 19 trận, huynh thắng 28 trận và 10 trận hòa"

Hai đứa trẻ này vốn đã giấu Chiêu Mầu Đơn đi độ sức với nhau từ trước nên bây giờ nếu gặp nhau trên sàn đấu cùng có thể coi là đối thủ chí cốt.

"Đệ biết là hai người này từng đấu với nhau nhưng... nhiều tới thế rồi cơ à?" Liễu Minh Khang nheo mắt, nhìn bộ dạng hai người kia, không hiểu và cũng không muốn hiểu.

"Ủm! Một năm qua mỗi tháng 4 - 5 trận, cứ thế tính vào" La Nguyên Nguyên gật đầu, còn giơ ra cái bảng ghi chép các trận đấu với Y Dạ của La Bác Triệt.

"Thực sự mà nói thì muội cũng muốn đánh thử với Y Dạ!" Liễu Minh Châu ở bên cạnh thò mặt ra, cười ngây ngô.

"Theo ta thì muội chỉ nên tiếp tục học hệ hỗ trợ đi thôi, đừng đại mà đi đối đầu với Y Dạ trên sàn ti thí! Y Dạ nhìn thế thôi chứ đụng vào cổ vẫn tự là lâu lâu lại như phát cuồng lên, ta nhìn cũng thấy lạnh gáy!" La Nguyên Nguyên cười híp mắt nhưng lại dùng chất giọng cảnh cáo nói với Liễu Minh Châu.

"... Vậy thì muội muốn về một phe với Y Dạ trên sàn đấu! Muội sẽ hỗ trợ muội ấy!"

"Hm... thế chắc là cũng tạm"

Liễu Minh Châu xoa cằm suy nghĩ.

"Thế thì ta cũng muốn đấu với Y Dạ!" lần này là tới Liễu Minh Khang.

"Ôi trời! Thế thì đệ nên xem cách đánh của Y Dạ đi đã! Bởi vì cách đánh của con bé có phần hơi lạ. Ván đầu tiên Triệt Triệt thua Y Dạ cũng vì không biết cách đánh tả đấy!" La Nguyên Nguyên tận tình chỉ điểm.

"... Đệ sẽ quen nhanh thôi!" Liễu Minh Khang cũng một mặt tự tin.

....

"Sau giờ đây tiểu muội? Ngoài ta còn có người muốn đánh với muội kìa! Sẽ không thua ta trước chứ?" La Bác Triệt nhìn sang chỗ mấy người kia mà cười.

"Nói gì vậy chứ? Muội tuyệt đối sẽ không thua! Nói cho mà biết, tuần trước muội đã lên cấp 3 rồi đấy!" Y Dạ bĩu môi.

"Hừm! Thì sao chứ? Ta cấp 5, chả lẽ không địch lại muội?" La Bác Triệt cười đều.

"Gi? Huynh cũng chỉ dùng được linh khí vào đánh đấm thôi! Khí thường thì vài cái vẫn tự cơ bản là cùng! Muội không tin là lần này muội dùng cả cổ vẫn tự và vẫn tự mà vẫn không thắng được huynh!" Y Dạ bắt đầu cáu lên, giọng gắt gỏng.

"Hừ! Còn lâu nhé! Tưởng muội dùng được cổ tự mà ngon à? Bỏn thiếu gia học được tam cấp võ học rồi nhé! Tự đầu hàng sớm đi là vừa!" La Bác Triệt bật lại.

"Huynh... @%&\$!!!" Y Dạ chửi một câu.

"%/%\$^*@!!" La Bác Triệt bật lại một câu.

Ba người ở xa nhìn lại, sắc mặt khó ở.

"Hai người này không biết câu quân tử động thủ không động khẩu à?" Liễu Minh Khang thờ dãi.

"Y Dạ là con gái mà! Không áp dụng được! Triệt Triệt là chửi nhau với Y Dạ lâu ngày đâm ra thành thế!" La Nguyên Nguyên cười trù.

"Y Dạ... mất hình tượng quá đi!" Liễu Minh Châu ôm mặt để khỏi nhìn cái cảnh chó mèo chửi nhau đàng kia.

- - -

Cầu like, cầu phiếu a ~ ^^

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Lên sàn

Lúc hai người nào đó đang chí chóc thì Lâm tướng quân tới. Là một quan võ, người rất giỏi trong việc huấn luyện binh lính, không nắm binh quyền đã lâu nhưng việc học võ của các hoàng tử công chúa hay các binh tướng cấp cao đều do ông ta đảm nhiệm. Ngày xưa người dạy võ cho Liễu Vân Phong không ai khác chính là lão tướng này.

"Các vị hoàng tử công chúa nghe có vẻ rất náo nhiệt nhỉ?" ông ta cất giọng ồm ồm.

Mấy đứa trẻ kia vẫn đang nói cười mà nghe giọng đó thì ngay lập tức quay về quy củ, cúi người lễ phép chào. "Tham kiến Lâm tướng quân!"

"Nào, ông già này sao dám nhận cái khẩu đầu này cơ chứ?"

"Lão tướng quân hiện tại là lão sư của tui con, tất nhiên người là bậc trên, phải cúi chào" La Nguyên Nguyên lễ phép.

"Được! Được! Nào, mau đứng dậy hết đi. Hôm nay ta tới là làm trọng tài cho mấy đứa mà. Theo ta tới võ đường, ở đó có sân đấu, sẽ tiện lợi hơn." Lâm lão tướng nói rồi quay người bước đi. Phía sau còn có năm cái đuôi lẻo đẻo đi theo.

.....

"Ồ... tới rồi hả?" Liễu Y Tịnh đang ngồi uống trà nhàn nhã ở dưới cái cây gần võ đài.

"Đại tỷ? Tỷ tới từ khi nào thế?" Y Dạ chạy tới.

"Một lúc, Lâm lão tướng quân chờ mà không thấy muội và mấy người kia nên đành đi gọi"

Cả bốn người kia tất nhiên nghe thấy liền quay qua nhìn lão Lâm

"Thôi, không sao đâu! Dù sao cũng là tại ta quên không nói với mấy đứa. Tới rồi thì chúng ta bắt đầu ti thí đi thôi" Lâm lão tướng quân vuốt vuốt bộ râu trắng dưới cằm.

"...Vâng" năm người đồng thanh.

"Vậy mấy đứa tự xếp cặp mà đấu đi, xem xem cặp nào đấu trước" Lâm lão xua xua tay, rồi chống lưng tới chỗ Liễu Y Tịnh xin ly trà.

"Xem nào, ta và Y Dạ sẽ là một cặp đấu, chắc chắn rồi!" La Bác Triệt nhanh chóng tranh phần đấu.

"Không được, sắp xếp hợp lý chút đi chứ! Có đại tỷ tỷ ở đây nữa" Liễu Minh Khanh nhanh chóng chối bỏ.

"Đơn giản mà. Sáu người thì ba cặp đấu. Đầu tiên là Minh Khang và đại tỷ tỷ, hai người này cấp cao nhất. Sau đó là ta và Triệt Triệt, chúng ta gần như nhau. Còn lại chính là Minh Châu đánh với Y Dạ" La Nguyên Nguyên sắp xếp gọn lẹ.

"Á! Không phải tỷ là người nói muội không nên gặp Y Dạ trên sân đấu sao? Sao mới đó mà đã..." Liễu Minh Châu khó hiểu.

"Tiểu muội à, ngoài Y Dạ ra thì muội nhìn xem muội có thể đánh với ai mà thắng không? Ít nhất với Y Dạ thì tỉ suất thắng của muội là 3 phần" La Nguyên Nguyên vỗ vỗ vai Minh Châu.

Quả thực là thế, Liễu Minh Châu bẩm sinh có thiên phú mạnh về mặt hỗ trợ và hồi phục nên sức chiến đấu tụt giảm hẳn. So với những người khác thì chỉ có thể dựa vào sự hồi phục nhanh mà tạo ra cơ hội thắng khi đối thủ đuối sức.

"..." Liễu Minh Châu biết mình yếu nhưng nghe người khác nói thắng ra thế thì phần nào vẫn thấy buồn bã.

"Thôi nào, bát tỷ cũng mạnh mà. Chỉ cần tỷ ấy kịp hồi phục trước khi muội đánh tới thì rất nhanh muội sẽ bị đuối sức mà thua thôi!" Y Dạ an ủi.

"Ừm, biết đâu có thể thật đấy!" La Bác Triệt cũng công nhận. Hai người kia cũng gật gù.

"Muội sẽ cố gắng".

.....

"Lão sư... xem ra được rồi" Liễu Y Tịnh như biết là đã sắp xếp xong. Đặt ly trà xuống mà nói.

"Ồ! Vậy bắt đầu thôi" Lâm lão tướng đứng dậy, bước tới chỗ năm đứa trẻ kia. Lão cất giọng ồm ồm mà hỏi "Xong rồi chứ mấy đứa? Nói ta xem sắp xếp như thế nào nào!"

"Lão tướng quân!" La Nguyên Nguyên hơi giật mình, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh mà đáp "Chúng con đã quyết định chia làm ba cặp đấu, cặp đầu đầu sẽ là Y Dạ và Minh Châu, sau đó là Bác Triệt và Minh Khang..."

"Cặp thứ ba là con và đại tỷ con?" Lão tướng quân nói luôn.

"Vâng!"

"Hmm... thế là ổn rồi. Nào mời thập tam công chúa và bát công chúa lên võ đài đi!" Lâm lão tướng phất tay áo rồi quay qua vuốt râu.

Liễu Y Dạ và Liễu Minh Châu nhìn nhau gật đầu rồi bước lên võ đài.

Liễu Minh Châu thực sự lo lắng, vẫn là sợ mình sẽ thua. Y Dạ nhìn qua là hiểu, nói nhỏ vào tai Liễu Minh Châu "Nhị tỷ, tin vào chính mình!"

Liễu Minh Châu hơi giật mình, ngấm câu nói đó một lát rồi cười, ánh mắt sắc bén hơn. Cô tự nhủ *Được rồi! Cố lên nào!*

Mặt bên kia, Liễu Y Dạ dù khuyến khích đối thủ nhưng cũng cảm thấy lo lắng không kém. *Chị gái ta là bẩm sinh mạnh về hồi phục và hỗ trợ. Sự hồi phục phải gọi là như trâu bò ấy, sợ là sẽ mệt đấy* Y dạ cười trừ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Trận đấu đầu

"Hai vị công chúa, sẵn sàng rồi chứ?" Lâm lão tướng vuốt râu trắng.

"Vâng! Đã sẵn sàng!" hai cô bé trên sàn gật đầu đồng thanh, ánh mắt sắc bén.

"Rồi! Chuẩn bị... Bắt đầu!"

Ngay khi tiếng hô vừa kết thúc, Liễu Minh Châu xông lên, giơ chân chuẩn bị cho một cước nhắm ngay Y Dạ.

"Ồi!" Y Dạ nhảy qua. Nhìn vào đối diện, ánh mắt Liễu Minh Châu rất khác, đôi mắt nâu lại pha chút màu đỏ cam như của lửa.

"Hehe!" Y Dạ cười, máu trong người như nóng lên.

Liễu Minh Châu lại xông tới, trong tay là đoản kiếm sắc lẹm, xác định mục tiêu liên vung ngay cổ. 'Vụt'

"Tỷ, đó là tàn ảnh đấy!" 'Văn tự ảo ảnh: Bóng ma tàn' "Tới đây nào tỷ tỷ"

Sau câu nói đó, cả sàn đấu mù khói, ma ảnh của Y dạ xuất hiện khắp nơi vui tiếng cười khúc khích.

Liễu Minh Châu buff tốc độ cho đôi chân, lao vùn vụt cùng tay cầm kiếm, cắt nát hết ma ảnh.

"Đây rồi!" 'Bốp' Liễu Minh Châu ăn một cước của Y Dạ vào vai, đoản kiếm trong tay suýt rơi ra. Ngay lập tức Liễu Minh Châu quay ngược lại, dùng roi da bên thắt lưng quất ra.

'Văn tự ảo ảnh: Con rối thể mạng' "Tỷ tỷ, đánh sai rồi!" Y Dạ cười.

"Gr!" Liễu Minh Châu nghiêng chặt răng. Lần này là buff cho đôi tay, dùng roi quất mạnh về phía Y Dạ.

'Văn tự bảo hộ: Gai hấp thụ' một lớp gai chần cho Y Dạ, khi roi của Liễu Minh Châu quất vào, ngay lập tức bị dính chặt rồi bị đám gai kia nuốt luôn.

"Chặc" Liễu Minh Châu tắc lưỡi. 'Hóa bạo' một phát nổ đốt tan đám gai của Y Dạ.

"Hehe" 'Cô tự tấn công: Ma miêu trảm' Tay Y Dạ xuất hiện bộ vuốt sắc, vung tay một cái Liễu Minh Châu không đỡ kịp, một bên vai bị xước một đường.

'Trảm! Trảm! Trảm!' ba đường vuốt nữa xông tới.

Liễu Minh Châu ngay lập tức chuyển hỗ trợ xuống chân, bật cao lên.

"Tỷ tỷ! Trên không là vùng chết đấy!" 'Văn tự trời buộc: Bàn tay ma'

Liễu Minh Châu từ trên không bị một loạt cánh tay từ bóng của Y Dạ kéo mạnh, đập người xuống đất.

'Vũ khúc gió' Liễu Minh Châu lấy thanh kiếm chuẩn bị sẵn trên võ đài mà vung nhanh lia lại.

"Oái! Oái!" Y Dạ bị có cả trăm lưỡi đao gió bay tới, hoàn toàn không kịp đọc văn tự bảo hộ. 'Roẹt x7' tay, mặt, quần áo Y Dạ đều bị kiếm cắt qua, máu nhỏ từng giọt.

Liễu Minh Châu lại cầm kiếm lao tới, chém kịch liệt, lại chém toàn chỗ hiểm, Y Dạ chỉ biết né và né.

'Cổ tự hộ thân: Vây rồng' Nhất chém tưởng như quyết định của Liễu Minh Châu chém xuống thì người Y Dạ được bọc trong một lớp vây cứng, kiếm chém nghe cái Keeng như chém vào kim loại.

'Vây rồng-giải trừ' 'Cổ tự tấn công: Ma miêu chạy loạn' Y dạ im lặng gọi ra một đám mèo toàn thân đen ngòm, thân bay ra toàn ma ảnh lao như bay tới chỗ Liễu Minh Châu. Lũ ma mèo này rất đa dạng, chạm được vào người Liễu Minh Châu con thì phát nổ, con thì giật điện, con thì một phát 'Miêu trăm' gây chảy máu,...

Liễu Minh Châu đỡ một đòn ma miêu vừa rồi thì toàn thân bắt đầu ứa máu, vết cắt rất nhiều, quần áo rách thắm. "Hehe" Y Dạ khúc khích.

Một vài người phía dưới như hiểu được tình hình, cười trừ *Y Dạ bắt đầu say khí rồi!*

Liễu Minh Châu vậy mà không chảy máu nhiều, rất nhanh lành lại, không hổ thiên phú siêu phục hồi.

"Tới đây! Tỷ tỷ" Y Dạ khiêu khích.

Liễu Minh Châu lại xách đao lao tới 'Loạn đao' chém tiếp số đao gần gấp đôi khi nãy, tất nhiên nhằm vào Y Dạ.

'Văn tự bảo hộ: Khiên của gió' Một đám gió hợp lại thành khiên, đẩy lệch hướng tất cả đao của Liễu Minh Châu.

'Lá phi nhanh' Lợi dụng trận gió Y Dạ tạo làm rớt lá, Liễu Minh Châu liền dùng đám lá đó làm phi tiêu, phi vào người Y Dạ.

Y Dạ lợi đoàn đao trong tay ra, vung lia lịa, chém hết những cái lá nhằm vào mình.

Cảnh đấu này làm Lâm lão tướng có phần ngạc nhiên.

"Tiểu muội muội, ăn hết đi nè" Liễu Minh Châu hình như đã nghĩ ra trò gì điên rồi. Cô tự buff cho chiêu thức của mình. Vung tay, tạo ra một loạt nào đao nào cầu nào bạo của đủ loại nguyên tố. Một lượng lớn những nhát chém cũng bạo phát cầu và các loại nguyên tố thủy hỏa tấn công lao vào Y Dạ.

'Cổ tự sức mạnh: Bầy ma đói' một loạt ma ảnh lao ra chặn hết tất cả các đòn kia, chúng tiêu hóa hết tất cả các đòn mà Liễu Minh Châu đem tới.

"Tỷ, đốt linh khí mạnh quá đấy! Muội cũng nên đốt thử khí của muội xem sao"

'Loạn cổ văn: Cổ tự tấn công-Hắc phượng bay nhảy' một cổ tự quy mô lớn tung ra. Ngay lập tức một đám ma ảnh của chim phượng bay ra, vây kín sân đấu. Chúng lượn một chút rồi động loạt chúi mũi đâm vào Liễu Minh Châu.

Liễu Minh Châu khó khăn dùng toàn bộ linh lực tung ra những bạo cầu và những nhát chém để tránh lũ ma ảnh nhưng hoàn toàn không xoay kịp, nửa phía sau Liễu Minh Châu hứng hết.

Y Dạ biết chị mình không đỡ nổi, rút đi hơn một nửa khí ra để giảm sát thương cho Liễu Minh Châu.

Liễu Minh Châu khi đám ma ảnh tan hết thì đang ngồi tập trung, khí xung quanh vận động không ngừng, các vết thương vậy mà tiếp tục hồi phục.

Biết ngay mà! Cái thiên phú hồi phục và hỗ trợ kia đúng là trâu bò. Biết thế đừng có rút khí làm gì Y Dạ đỏ mặt, tự kinh sợ cái thiên phú khủng khiếp kia.

"Tiếp nào Y Dạ!" Liễu Minh Châu hồi phục gần như thường.

'Loạn văn tự: Văn tự tấn công-Siêu bạo phát' Y Dạ quyết định dùng những chiêu cỡ lớn để lần đi sự phục hồi của Liễu Minh Châu.

'Ma hộ thân' Liễu Minh Châu cũng triệu tập ma ảnh ra hỗ trợ nhưng tất nhiên đỡ cũng chả hơn được nữa, nửa còn lại cô phải tự thân vận động.

'Cổ tự triệu hồi: Tinh linh của mây mù' "Hehe! Đánh đi" Y Dạ nhẹ nhàng ra lệnh cho tiểu tinh linh đang cười đám mây đen.

"....." tiểu tinh linh đó nói gì đó như bùa chú rồi phóng ra một loạt sét bay tới chỗ Liễu Minh Châu.

"Sét cỡ cực đại 100 tia, đánh đi!" Y Dạ nói như chơi.

Tiểu tinh linh bên cạnh gật đầu, mây đen tụ thành đám trên trời, tiếng sấm ầm ầm như chuẩn bị tiêu hủy cả một vùng phía dưới nó.

Ngay khi những tia sét kia lao xuống thì Lâm lão tướng nhìn cái rồi trợn mắt, lập tức lao ra đỡ cho Liễu Minh Châu. Dùng một tầng linh khí dày làm lớp bảo hộ, giúp Liễu Minh Châu đỡ được một trăm cây sét.

- - - - -

Hôm nay lại cầu like cầu phiếu:3

Chương 56: Kết quả và những cái ngu

Nhìn thấy lão tướng quân nhảy ra đỡ thì cũng đủ biết bên nào thắng, bên nào bại.

"Được rồi! Trận đấu kết thúc! Thập tam công chúa thắng!" Lâm lão tướng sao khi đỡ 100 cây sét kia, người không may có chút xây xát. Lấy lại tư thế, vuốt râu cằm mà công bố kết quả.

"Yay! Muội thắng rồi!" "Aww ~! Mặc dù biết trước là thế rồi nhưng mà..." hai cô bé trên võ đài đồng thời biểu hiện hai cảm xúc trái ngược nhau.

"Chà... có vẻ chiêu vừa nãy của Y Dạ có uy lực đấy! Lão tướng quân phải ra đỡ kia mà!" La Nguyên Nguyên vẫn còn ngạc nhiên.

"Không phải là tại Minh Châu hết linh lực chống cự rồi à?" La Bác Triệt cục súc nói.

"Không... chiêu vừa nãy của Y Dạ thực sự có uy lực đấy! Người dưới cấp 5 khá là khó để đỡ được chiêu đó, nói gì tới Minh Châu là hoàn toàn thiên về phục hồi và hỗ trợ?" Liễu Y Tịnh vẫn trung cái mặt đơ ra.

"Giờ Y Dạ trong đánh nhau gì cũng không có chỉ có văn tự mà! Cho con bé đánh nhau bằng những văn tự mà nó học thì chúng ta có khi sơ sẩy tí là thua ấy chứ!" Liễu Minh Khang cười cười.

"Cơ mà đánh nhau không dùng văn tự thì nó thua chắc!" La Bác Triệt bổ sung.

"A... nhìn Minh Châu kia!" La Nguyên Nguyên chỉ về phía Liễu Minh Châu đang tự phát ra những tia sáng xanh ngọc bích nhẹ.

Mới chưa đầy một phút trước, những vết thương của cô bé còn ướm máu nhưng hiện tại hoàn toàn lành lặn, cử động bình thường. Liễu Minh Châu còn phải tới hồi phục mấy vết thương trên mặt Y Dạ mà cô đã gây ra.

"Hừm... muội thắng mà thương tích đầy mình, tỷ thì lành lặn hẳn, không biết ai thắng ai đây!" Y Dạ bĩu môi, ngồi trong ma thuật chữa trị của Liễu Minh Châu mà than vãn.

"Thế cứ coi như là hai muội huề đi, tính toán chi nhiều!" La Bác Triệt ngay lập tức trả lời thắc mắc của Y Dạ.

"#@^\$^%!!" "#&%#!" La Bác Triệt và Liễu Y Dạ lại bắt đầu chớ mèo với nhau, người này một câu người kia một câu, không chịu nhường nhau.

"Minh Châu, thấy thế nào?" La Nguyên Nguyên vỗ vai Liễu Minh Châu.

"Cảm giác thích lắm luôn ấy! Khi đánh nhau với Y Dạ cảm giác như máu trong người sôi lên, cứ muốn đánh cho đổ máu càng nhiều càng tốt!" Liễu Minh Châu nói với gương mặt ngây thơ và đôi mắt màu ngọc bích long lanh.

Muội muội à... muội mà đánh cho đổ máu càng nhiều càng tốt thì Y Dạ sẽ chết vì mất máu đấy! La Nguyên Nguyên sa sầm mặt, nghĩ tới cảnh Y Dạ tèo vì mất máu còn Liễu Minh Châu vẫn cười ngây thơ vô số tội. *Xem tiểu muội tôi có thiên phú siêu hồi phục nói gì này...* La Nguyên Nguyên ôm đầu.

"Bát công chúa, thập tam công chúa, đánh cũng đánh rồi! Có tự học được gì không?" Lâm lão tướng bước tới hỏi.

"Học được gì á?" Hai cô bé nhìn nhau, tự hỏi *Học được gì ấy nhỉ?*

Lâm tướng quân thấy hai cái mặt ngu ngơ thì lấy cây gậy chống cầm bên tay gối cho mỗi đứa một cái.

"Nghe cho kĩ đây!" Lão tướng quân ho khụ khụ một tiếng.

"Bát công chúa quá hiếu chiến, không biết cách bày trận hay đánh sao cho hợp lý. Loại này mà gặp đấu sư chuyên nghiệp là tèo ngay! Dùng linh khí quá mức mà không nghĩ tới tốc độ hồi phục hay các chiêu sau sẽ đánh thế nào, đó cũng là một cái gọi là ngu!"

"Còn thập tam công chúa, mặc dù mạnh đấy, điều kiện để sử dụng văn tự hay cổ tự dường như có thừa, nhưng! Cô sử dụng quá bừa bãi, không có tính không chế hay sự sắp xếp, ý lại có nhiều khí mà muốn dùng cái nào thì dùng. Cô mà gặp đấu sư chuyên nghiệp thì cũng sớm nghèo thôi! Hơn nữa là nên kiểm soát tình trạng say khí, lúc này cô mà cho đám hắc phượng kia tung toàn lực thì chắc là giờ vẫn đang lên cơn không chừng!"

Lâm lão tướng quân đánh giá hoàn toàn thẳng thắn, không kiêng nể chức vị, phẩm cấp tí nào. Hai cô bé kia nghe xong cũng ngẫm lại tí rồi lại nhìn nhau gãi đầu cười ngây ngô.

"Bát công chúa, thiên phú của cô là hồi phục, muốn giành lấy cơ hội thắng khi đấu 1:1 thì cô vẫn là nên chuyên tâm tăng sức hồi phục của bản thân, tăng tới khi nào bị chém cũng không thấy máu lườn thì càng tốt" Lâm lão tướng bắt đầu đưa ra đề nghị.

"Còn thập tam công chúa... cô chỉ cần dùng say khí là được rồi, sức chiến đấu của cô ở tuổi này có thể nói là vượt mức tiêu chuẩn nên không cần quá bận tâm. Về cấp bậc nghe nói cô cũng từng khó chịu một thời gian nhưng đánh nhau mà toàn dùng văn tự thể này thì cần lo tăng cấp làm gì cho mệt!"

"Vâng... con biết rồi!" Y Dạ gật đầu.

Liễu Minh Châu nghe xong mới tự biết được rằng mình may mắn thế nào mới có được thiên phú siêu hồi phục và hỗ trợ. Liễu Minh Châu nắm chặt hai bàn tay, nếu là người bình thường hẳn đã thấy đau nhưng ánh sáng

màu ngọc bích tự động hiện lên, tự động chữa trị, khiến cô không cảm thấy đau tí nào.

Y Dạ nhìn sang Liễu Minh Châu "Tỷ tỷ, năng lực của tỷ thật sự rất mạnh đấy! Biết đâu có một ngày nó mạnh tới mức muội thậm chí không thể làm tỷ nhỏ ra dù chỉ một giọt máu"

"Ừm... biết đâu sẽ có ngày đó đấy!"

"Được rồi! Tiếp theo nào! Tới ta và tứ đệ rồi!" Liễu Minh Khang xắn tay áo, mặt cười cười nhưng xung quanh tỏa ra toàn hàn khí.

"Được... bắt đầu thôi!" La Bác Triệt cũng hóa khí bốc lên không kém.

"Ôi trời, ôi trời! Ta vừa thấy cả nóng lẫn lạnh, có khi nào bệnh rồi không ta?" La Nguyên Nguyên cười híp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Vốn đã có kết quả

Trận đấu giữa Liễu Minh Khang và La Bác Triệt cũng diễn ra phải nói là hấp dẫn không kém. La Bác Triệt đặc biệt hiếu chiến, từ đầu trận đã cố gắng tấn công toàn chỗ hiểm nhưng Liễu Minh Khang lại thủ thân như ngọc, căn bản không thể chạm vào. Phải nói là một bên full dame, một bên max giáp.

Tuy nhiên mới đánh nhau được cỡ 20 phút thì Hàm Nguyệt tới. Tức giận kéo Liễu Minh Châu và Liễu Minh Khang về vì tội trốn học để tới đây. Thế là trận đấu có thể gọi là bất phân thắng bại.

"Thế... ta thắng hay chưa?" La Bác Triệt mơ hồ nhìn theo hướng Liễu Minh Khang bị xách tai kéo đi mà hỏi.

"Một người rời sàn đấu, tứ hoàng tử thắng." Lâm lão tướng neho mặt, vuốt râu.

"Thế thì huynh vẫn chưa coi là thắng thực sự, chẳng qua đối thủ rời sàn đấu nên phần thắng mới thuộc về huynh!" Liễu Y Dạ phán một câu rồi le lưỡi ý bảo 'huynh còn yếu lắm!'

"Muội... hừ! Coi như là thế! Lát nữa đấu với ta thì muội sẽ tự biết ai yếu hơn ai!" La Bác Triệt bày ra vẻ mặt cười nhạo, cảm xúc trong người viết rõ ra hết trên mặt 'tức giận'.

"Blèè!" Y Dạ lè lưỡi.

"Được rồi hai đứa, tới lượt bọn ta rồi!" Liễu Y Tịnh chen vào trước khi hai đứa nhóc này xông thẳng lên đánh nhau trước.

"Hai đứa lên sàn đi" Lâm lão tướng quân giọng ồm ồm, đôi mắt vẫn híp lại.

.....

La Nguyên Nguyên và Liễu Y Tịnh đứng đối diện nhau, mặt cả hai đều bình tĩnh tới ón lạnh.

Hai người khom lưng chào đối thủ rồi chuẩn bị bắt đầu. La Nguyên Nguyên đang rộng chân, đứng ở thế chữ tấn. Có vẻ là La Nguyên Nguyên mở đầu sẽ đánh chạy.

Bên kia Liễu Y Tịnh cũng đứng im, không dụng vũ khí, có vẻ cũng là đánh chạy.

"Bắt đầu!" một tiếng hô đặc biệt đồng dạng từ lão tướng quân.

Hai người trên kia không phản ứng gì đặc biệt, vẫn đứng im một chỗ.

La Nguyên Nguyên là người xông tới trước. Tốc độ không cần hỗ trợ mà thực đã rất nhanh, trong chớp mắt liền cho Liễu Y Tĩnh một phát vào eo, khiến Liễu Y Tĩnh mất thế cân bằng.

"Ha... phù!" Liễu Y Tĩnh lấy lại cân bằng, hít thở một hơi rồi ngay lập tức lao tới bên đối thủ.

Hai người này hôm nay quần áo vẫn chủ đạo là màu xanh lam và màu trắng nhưng lại thuộc dạng quần áo dễ vận động, chịu được ma sát lớn. Bình thường thì thấy im im nhưng khi mặc bộ đồ kia vào rồi lên sàn đấu thì cả hai đều lao như tên bắn, quần áo lại giống nhau nên rồi mất một cái chắc không nhận ra bên nào là Liễu Y Tĩnh, bên nào là La Nguyên Nguyên.

Hai người đánh chạy mà cũng rất kịch liệt, ở dưới nghe toàn tiếng vút vút với bốp bốp không. Bên này cho bên kia một cước thì sẽ nhận lại một đấm và ngược lại.

'Thổ độn' La Nguyên Nguyên dậm chân mạnh một phát xuống sàn, một đám đất lớn lao lên, chĩa thẳng về Liễu Y Tĩnh.

Liễu Y Tĩnh mở to mắt, một cước đá cho nát tảng đất lớn kia. 'Đạo gió' dùng tay làm đạo, Liễu Y Tĩnh ngay lập tức xông ra từ đám đất vỡ vụn kia, vung một phát ngay vai La Nguyên Nguyên.

"Á!" bị vung trúng, phần xương vai La Nguyên Nguyên đau nhói, thâm đen dần.

Do tiếp cận quá gần, Liễu Y Tĩnh bị La Nguyên Nguyên phản cho một đòn ngay bụng, bị văng ra.

'Ngần mũi lao đất!' La Nguyên Nguyên lại đập mạnh chân xuống, một đám đất hình lao nhọn xông lên, tạo một hình thù hùng vĩ trên võ đài. Đám đất đó mọc nhanh, đâm cho Liễu Y Tĩnh vài phát xước da rồi lẫn cả sàn đấu. Hai bên hoàn toàn không nhìn thấy nhau.

"Gió! Nổi lên và chém đứt chúng!" Liễu Y Tĩnh ra lệnh. Lập tức tinh linh tấn công hệ gió tới giúp, cát phẳng đám lao kia.

'Băng kết tinh-Băng lao' nên La Nguyên Nguyên thủ sẵn thêm vài trăm cái băng lao trôi nổi trên không, chờ lúc đám đất kia bị san sẽ lao thẳng tới chỗ Liễu Y Tĩnh.

'Hỏa cầu' Liễu Y Tĩnh bên kia cũng treo hỏa cầu trên không với số lượng ngang ngửa, bình thần chờ tinh linh gió đập nát chỗ đất kia.

'Bùm!!' ngay khi đất được san, hai bên ném hỏa cầu và băng lao vào nhau, tạo ra tiếng nổ lớn, băng bị đốt thành dạng khí, sương bay mù mịt.

'Ma pháp khu vực: Đông cứng' Liễu Y Tĩnh chỉ điểm. Một khu vực dưới chân La Nguyên Nguyên sáng lên, ngay lập tức, La Nguyên Nguyên bất động.

"?! Sao đại tỷ lại dùng được mà pháp cơ chứ?" Y Dạ ngạc nhiên.

Liễu Y Tĩnh phía trên hoàn toàn không quan tâm, dùng một loạt cầu pháo phóng về phía La Nguyên Nguyên, đã thương tứ chi toàn thân nhưng đặc biệt tránh khuôn mặt.

Sau ba phút, ma pháp tự động giải trừ, La Nguyên Nguyên cử động trở lại nhưng do vết thương trên người quá nhiều, máu chảy bê bết nên tốc độ cùng sát thương giảm dần đi.

La Nguyên Nguyên coi như là miễn cưỡng duy trì tiếp nữa sau trận đấu nhưng tới một giọt máu cũng không thể làm Liễu Y Tĩnh nhỏ ra được.

"Đủ rồi! Dừng lại đi, càng đánh vết thương càng thêm nặng mà lại không ích gì. Trận này đại công chúa thắng!" Lâm lão chán nản đứng lên, vuron vai.

La Nguyên Nguyên không nói gì. Kết quả ngay từ đầu đã định là phần thua thuộc về cô nhưng bản thân cô lại hận sao không thể như Liễu Minh Châu, đánh một trận ác liệt rồi mới xuống.

"Đưa nhị công chúa đi chữa trị đi!" Lâm Lão tướng phát tay áo, ra hiệu cho mấy nha hoàn gần đó tới.

- - -

Cầu like, cầu phiếu lấy động lực a~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bao nhiêu phần?

Lát sau, La Nguyên Nguyên quay lại, thương tích không vấn đề gì. Hiện tại mặt lại cười tươi, đi lại bình thường.

"Tỷ, không sao chứ?" La Bác Triệt hơi lo lo.

"Nhìn mặt ta giống ta bị gì à?" La Nguyên Nguyên thần nhiên.

"... không"

"Muội thực sự không sao?" Liễu Y Tịnh đi tới.

"Không sao!" La Nguyên Nguyên cười híp mắt.

Y Dạ không nói gì, nhìn vào cái bảng thông tin nhân vật của La Nguyên Nguyên. Cô tự nghĩ *Nhị tỷ ta... không có vấn đề gì rồi.*

"Kí chủ, chim khôn biết giấu móng vuốt!" hệ thống khen thầm La Nguyên Nguyên.

Trong bảng thông tin của La Nguyên Nguyên có một mục sức mạnh khá đáng sợ gọi là 'Người bạn của ác ma' và một cái khác là 'Sự bảo hộ của tinh linh vương'. Có hai cái này, La Nguyên Nguyên qua trận đầu vừa rồi hoàn toàn không thể nhận chút xây xát nào. Nhưng vấn đề ở đây là do hai cái sức mạnh kia ngốn khá nhiều linh lực để giấu đi nên thực lực La Nguyên Nguyên bị giảm đi tới phân nửa.

Hiện tại La Nguyên Nguyên không biết trong mình có hai thứ này, chỉ biết bản thân điều khiển hệ ám và tinh linh rất tốt nên khả năng cao là hai sức mạnh kia bị chính vị mẫu thân quá cố kia đóng lại.

Tỷ tỷ ta a, không biết rằng bản thân mình đã bị giấu đi bao nhiêu phần sức mạnh lại còn tự giấu thực lực trước mọi người... vậy khi này là dùng bao nhiêu phần để đánh vậy? Y Dạ mơ hồ đo lường chỉ số sức mạnh của La Nguyên Nguyên theo thực tế.

La Nguyên Nguyên nhìn Liễu Y Dạ trầm mặc, dường như biết bản thân bị lộ ra gì đó, nhìn Y Dạ mà giờ một ngón tay che miệng, cười tươi.

"Được rồi! Tứ hoàng tử và thập tam công chúa, lên đi!" Lâm lão tướng quân giờ tay ý mời hai người kia lên sàn đấu.

La Bác Triệt và Liễu Y Dạ vui vẻ bước lên. Khi đi thì rất bình thường nhưng khi đã giáp mặt nhau trên sàn đấu, cả hai đều như bốc hỏa ngay phía sau. Ánh mắt hai bên đều hừng hực lửa, lấp lánh khí thế ẩn sâu trong con mắt.

"Bắt đầu!" Lâm lão hô lên.

La Bác Triệt liền phóng tới, dưới chân còn bốc cả lửa.

Cả người La Bác Triệt bùng lửa lên, hai tay nắm thành nắm đấm, hướng về Y Dạ mà vung.

Y Dạ một tay hàn băng, cầm ngay nắm đấm lửa kia, kéo mạnh rồi quăng cả người La Bác Triệt đi.

La Bác Triệt nhanh chóng lấy lại thăng bằng, lại dùng lửa tấn công tới tấp. Y Dạ hầu hết đều né được, chẳng qua bị vài phát vào tay và cổ, khiến da bị bỏng một chút.

'Văn tự tấn công: Giọng hát của tiên cá' từ vòng tròn hiện ra trên tay Y Dạ, một tiếng hát tần số cao phát ra, du dương lại mạnh mẽ, không thể nghe nhưng đôi tai lại đau tới mức muốn ứa máu.

'Bạch hồ gầm' phía sau La bác Triệt xuất hiện hình ảnh bạch hồ đứng mãnh gầm lên một tiếng lớn, tạo gió lốc quét tới bên kia.

'Khiên' Y Dạ dùng linh lực che thân, tránh trận gió quét kia.

Âm thanh chói tai dừng lại, La Bác Triệt nhanh chóng lao tới cho một cước vào sau eo Y Dạ, khiến xương khớp bị trật nghe cái rắc.

"Chắc!" Y Dạ tặc lưỡi. 'Cổ tự khu vực: Bước chân của ác ma' một loạt dấu chân đen hiện lên rồi nhanh chóng biến mất trên sàn đấu. La Bác Triệt đang hoang mang thì vô tình giẫm phải một cái, ngay lập tức một loạt bóng ma trào ra cào xước người cậu.

"Hừ, cổ tự khu vực... ra là đặt bẫy!" La bác Triệt quệt máu từ vết cào trên khuôn mặt, cười.

"Ma thể thân, chạy nhảy đi!" La Bác Triệt gọi ra một loạt bóng ma chạy nhảy khắp võ đài, kích hoạt hết tất cả các dấu chân, có vài cái gần Y dạ, bản thân Y dạ cũng dính chiêu.

'Khí rồng-Long hồng' La Bác Triệt tạo thế, một con rồng hiện ra sau lưng, dùng toàn lực mà gầm tạo ra một đòn sát thương lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thắng theo cách cũ

Liều Y Dạ không dễ gì mới tránh được đòn đó, tuy vậy một bên cánh tay vẫn bị đánh qua khiến máu chảy lỏng tỏng như vừa bị ngàn lát dao chém qua.

"Thế nào tiểu muội muội? Thích khí của rồng chứ?" La Bác Triệt đắc ý.

Y Dạ vậy mà không quan tâm, hai mắt ánh lên tia tức giận. Hai bàn tay Y Dạ sáng lên, miệng cô lầm bầm đọc gì đó, các kí tự khó hiểu cứ theo đó mà tràn ra từ miệng. Y Dạ chấp tay rồi kéo dài chúng ra thành một vòng tròn trông như pháp trận.

La Bác Triệt như nhận thức được nguy hiểm, nhanh chóng lao tới tiếp tục dùng các đòn trong bộ khí rồng tấn công Y Dạ. 'Khí rồng-Long trào, Long hồng,...' La Bác Triệt cả thân đều sáng rực màu vàng kim, tung toàn bộ các đòn của mình vào Y Dạ.

"Ca ca... không có tác dụng đâu" Y Dạ cười nhẹ. Từ phía cô, một loạt bóng ma chui ra đỡ tất cả các đòn cho Y Dạ.

"Ca ca... Tới lượt muội" giọng Y Dạ nghe như tiếng của ma quỷ, đôi mắt cô rực lên màu đỏ của máu.

"Cỗ tự ma trận-Hắc long quấy loạn" từ trong vòng tròn dưới chân Y Dạ, một loạt dòng khí đen ngòm xông lên. Đám khí đó dần quy thành hình một con hắc long mình đầy những cỗ tự màu đỏ như cấm chế. Không khí xung quanh như ngưng đọng, vạn vật tựa như nín thở khi đôi mắt màu đỏ của con rồng kia mở ra.

La Bác Triệt miệng cười một cách kì quái, thầm nghĩ tiểu muội muội của mình... quả thực khủng bố mà!

"Ca ca, đây mới là khí tức đích thực của một con rồng này!" Y Dạ cười đầy nham hiểm. Như ảnh hưởng từ tầm nhìn của con rồng kia, Y Dạ dần chuyển sang tình trạng say khí, dần coi La Bác Triệt là đối tượng cần tiêu diệt.

Những người dưới võ đài thừa biết tình trạng của Y Dạ, ngoài lạnh gáy một tí thì còn thở hắt một hơi.

"Hắc long-bỏ tầng cấm chế thứ nhất! Tấn công đi!" Y Dạ xua tay, một lớp kí tự trên mình con rồng biến mất.

Nó hoàn toàn nghe lời, ánh mắt màu máu kia sáng lên một cái rồi nó hùng hổ lao vào La Bác Triệt.

Tiểu tử kia cũng không phải dạng vừa gì, con rồng kia lao tới thì liền toàn lực hộ thân, tạm thời tránh đòn tấn công rồi quay qua giáng thẳng vào đầu con hắc long một gậy lớn.

"Ca ca, lôi vũ khí ra rồi à?" Y Dạ cười.

"Hừm... muội càng ngày càng khó đối phó rồi" La Bác Triệt cười, cây gậy màu đỏ ánh lên ánh hoàng kim. Nó có thể tùy ý thu ngắn lại, La Bác Triệt từ đầu luôn giữ bên người.

"Muội muội, con rồng này của muội nên được bỏ thêm một tầng cấm gì đó nữa đây!!" La Bác Triệt nói với giọng trầm, khí phách tỏa ra thực có thể gọi là mạnh mẽ. La Bác Triệt dồn sức lao lên, giáng lên người con hắc long vài gậy nữa, gậy nào gậy nấy đều rất mạnh, là con người thì chắc đã tàn phế như chơi.

"...Ca, thực sự nghĩ là con rồng này đang được mở một tầng cấm chế sao?" Y Dạ chỉ tay vào phần kí tự màu đỏ trên mình rồng, chúng đang chậm chậm tan đi, con rồng này vẫn chưa mở được tầng thứ nhất.

La Bác Triệt nhận biết được điều đó, liền ra sức đánh cho con rồng tới vạn vụn, nhưng ngoài cơ thể có chút biến dạng, con rồng nhìn như chẳng xi nhê gì.

La Bác Triệt vẫn dùng rất nhiều chiêu thức đánh vào con rồng, còn tổng một loạt bạo cầu cỡ đại vào người nó, tới mức sàn đấu mù mịt bởi khói.

Khi làn khói từ các vụ nổ tan đi, con rồng cũng không phản ứng gì nữa, từ từ tan ra thành khí rồi biến mất.

La Bác Triệt thở dốc, cười "Muội muội, mất rồng rồi nhé!"

Y Dạ không mấy ngạc nhiên, cười nhẹ nhàng "Ca ca, một chưa?"

La Bác Triệt giờ mới nhận ra Y Dạ hoàn toàn không có vết thương hay dấu hiệu của đuối sức. Khi con hắc long kia đang lĩnh đòn thay cô thì cô đã thông thả dùng vận tự chữa lành đám ra giờ một giọt mồ hôi cũng không đổ.

"A... haha! Đây là kiểu thua lúc này của Minh Châu nhì? Mấy cái vận tự đó đúng là tiện cho muội quá rồi!" La Bác Triệt vừa thở hắt ra vừa cười, sự mệt mỏi thấm đầy cơ bắp cậu. Mấy đòn dùng để đánh con hắc long kia thực sự ngốn rất nhiều linh lực.

"Ca ca à... lúc đầu đúng là muốn dùng con rồng kia để đấu với huynh nhưng nó có hạn sử dụng nên đành dành nó cho trận sau vậy! Còn huynh, mau nhận thua nào"

"Văn tự sức mạnh-gai trời buộc" từ dưới đất, một đồng gai như từ hư vô ngoi lên,quấn chặt La Bác Triệt. Cậu tránh tới đâu nó theo tới đó, cắt đi thì nó vẫn tiếp tục mọc lên. Không lâu sau La Bác Triệt đã bị cuốn chặt bởi dây gai. Những cái gai đâm vào máu thịt dần hút đi toàn bộ linh lực còn sót lại.

Cuối cùng, La bác Triệt hoàn toàn không cử động nổi nữa, khi dây gai thả ra thì cậu nằm rạp trên đất vì thiếu linh khí để duy trì hoạt động của cơ.

"Ca ca à, đây chính là phần khuyết điểm của người dùng chuyên linh lực đấy! Thiếu linh lực một cái liền tàn phế! Khí chẳng thể bù vào phần hoạt động do linh khí chạy qua được!" Y dạ cười.

La Bác Triệt hoàn toàn thua rồi, trên sàn đấu mà hết linh khí lại còn nằm rạp trên sàn thì có ngu mới không biết kẻ thua.

"Hừ! Khí sư bình thường thì ai nói làm gì, đây là muội muội có phần khí cao gấp mấy lần thì..." La Bác Triệt cười khẩy.

"Được rồi! Trận đấu kết thúc, tứ hoàng tử thua, thập tam công chúa là người thắng!" Lâm lão tướng quân vuốt râu đứng dậy. Ra hiệu cho người đem La Bác Triệt đi chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bá đạo hay bất thường?

"Haaaa ~..." La Bác Triệt thở dài thườn thọt.

Y Dạ đứng bên cạnh nhìn ca ca mình bị băng bó đầy mình thì cười khúc khích "Ca, biết sự lợi hại của một khí sư chưa?"

"Muội ra tay ác thật đấy! Linh khí của ta cạn kiệt tới mức nói chuyện thể này thôi cũng thấy mỏi" La Bác Triệt lườm Y Dạ một cái.

Y Dạ cười trừ "Ca, chúng ta gặp nhau trên võ đài mà! Chưa nghe câu cứu địch là tự giết mình sao?"

"Hừ!" La Bác Triệt cười như không.

"May mà lúc này Y Dạ không bị say khí đấy! Nếu không chắc con bé rút luôn cả máu của đệ ra chứ đùa" Liễu Y Tĩnh bước tới, nửa đùa nửa thật nói.

"Chà, từ nay cho đệ chữa cái việc suốt ngày đi gây chuyện với Y Dạ nhé! Tiểu muội muội nhà ta càng ngày càng không đơn giản rồi!" La Nguyên Nguyên cũng cười cười tới bên.

"... Xì" La Bác Triệt quay mặt đi, tỏ vẻ giận dữ. Cùng lúc đó, Lâm lão tướng quân đi tới.

"Thế nào hai vị? Có cảm xúc gì sau trận này không?"

"Như lúc nãy đánh với Minh Châu tỷ, nhưng tổn sức hơn ạ!" Y Dạ nhanh gọn đáp.

"Lần sau chắc chắn sẽ tìm cách rút cạn khí của con bé này trước" La Bác Triệt cục súc đáp một câu.

"... Haizz, ta không có gì để nói với hai vị, đành tự hai người lĩnh hội đi vậy" lão tướng quân neho mắt, vuốt vuốt râu, về đánh giá. Một lát sau liền quay ra "Tiếp theo tới ai đây?"

"... A, là đại tỷ và thập tam muội!" La Nguyên Nguyên như chợt nhớ ra, cô cười nhàn nhạt nhưng vẻ phần khích vẫn thể hiện qua đôi mắt.

"Tiểu muội, kệ thằng anh kia đi và đi với ta nào!" Liễu Y Tĩnh thẳng bước kéo Y Dạ đi, còn không quên vờ mặt tứ đệ mình một cái.

La Bác Triệt cười gượng, tức đấy nhưng động vào đại tỷ thì chỉ có nước cầu thần cho tỷ ấy mau quên thôi.

.....

Liễu Y Tĩnh và Liễu Y Dạ cùng nhau bước lên võ đài. La Nguyên Nguyên tỏ ra rất hứng thú với trận đấu này. Ở dưới mấy nha hoàn, nô tài cũng thấy có chút hồi hộp khi nhìn không khí căng thẳng trên võ đài.

"Chuẩn bị... Bắt đầu!" Lâm lão tướng hô lớn.

Liễu Y Tĩnh như bật được nhịp sóng âm, nhanh như chớp tới bên Y Dạ, hạ một cước không chút thương tình vào người Y Dạ. Y Dạ bị tấn công bất ngờ, hoàn toàn không thể phản ứng, chỉ đành tình nguyện nhận một cước đau đớn khiến mặt bị đập thẳng vào sàn đấu.

Không chờ Y Dạ đứng dậy, Liễu Y Tĩnh lại tới đá Y Dạ một cái văng ra, đập vào lan can sàn đấu, xương nghe rõ tiếng 'Crắc'

Liễu Y Tĩnh lại lao tới, hoàn toàn dùng tay không đánh Y Dạ hết văng lên rồi văng xuống. Y Dạ khó khăn lắm mới bắt được chút thời gian khi đang bị tung lên không, thì triển văn tự.

'Văn tự hỗ trợ - Gia tốc' dưới chân Y Dạ mọc ra hai đôi cánh nhỏ mỏng manh, mờ ảo. Đột nhiên Y Dạ như có thể đập trên cả gió, ngay lập tức thừa cơ lao tới đánh trả Liễu Y Tĩnh.

Nắm đám vung lên định chạm tới mặt thì liền bị Liễu Y Tĩnh một tay giữ lại, vút cả người Y Dạ qua một bên.

"A... khụ khụ" vùng bụng Y Dạ đập vào lan can một phát mạnh làm hô hấp Y dạ trong phút chốc khó chịu.

'Văn tự tấn công - Giọng hát của tiên cá' âm thanh chói tai lại vang lên như vô định. Liễu Y Tĩnh vẫn bình tĩnh tiến tới, tay chém thứ gì đó lia lịa.

"Tiểu muội, biết cái gì gọi là vùng vô âm chứ"

Liễu Y Dạ đương nhiên biết, nhưng âm thanh tần suất cao thế mà Liễu Y Tĩnh lại có thể tự tạo ra vùng vô âm được, đây là bá đạo hay bất thường đây. Y Dạ đồ mồ hôi, tự nhiên thu âm thanh kia lại khi biết nó chả có ích gì.

- ----

Van có tham gia vào đội tuyển của trường nên là hoàn toàn không có thời gian viết truyện, chap ra cực chậm

Tuần sau tui thi rồi, ai cho xin tý may mắn với T.T

Cầu like, cầu phiếu, xin lấy động lực ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Khi tỷ tỷ quá mạnh

Ngay sau khi âm thanh kia dừng lại. Liễu Y Tĩnh một giây thả lỏng cơ, thờ hất ra một tiếng rồi chuyển qua dùng roi quất mạnh vào Y Dạ.

Y Dạ mau chóng né kịp, phần lan can bị roi quất vào nứt ra một đường rõ dài.

"Tỷ! Tỷ định giết muội đây à?!" Y Dạ tái mặt.

"Ta tự biết thu roi nếu muội không tránh được" Liễu Y Tĩnh bình thản đáp một câu. Tay vẫn cầm chắc roi, quất lia lịa về phía Y Dạ.

Cây roi kia được truyền vào một phần linh khí của Liễu Y Tĩnh như có thêm một phần hồn, luôn xác định vị trí của Y dạ mà lao tới. Giúp Liễu Y Tĩnh tăng thêm một phần chính xác, Y Dạ thì thêm một phần khó khăn tránh đòn.

Cứ bị roi của tỷ ty truy đuổi không dứt, Y Dạ cắn răng, mở ra một loạt các văn, cổ tự. Tuy nhiên, gọi ma miêu ra liền bị Liễu Y Tĩnh thanh tẩy, gọi thể thân thì bị chém tan, gọi thầy ma thì bị đốt tới trụ xương....

Mở ra cổ tự khu vực, những bàn tay ma nhanh chóng bị thanh tẩy, mở ra văn tự khu vực, văn tự mới hình thành thì bị đánh nát. Đám dây gai của Y Dạ gọi ra bị chém đứt ra trăm ngàn khúc, gọi một đám bầy nhầy giữ chân thì bị đốt hết,..vân vân và mây mây.

Toàn bộ các văn tự và cổ tự của Y Dạ đều bị Liễu Y Tĩnh đánh cho tan tác hết cả.

Y Dạ nhìn các chiêu thức mà mình cực khổ học được, gọi ra bao nhiêu bị giết bấy nhiêu, tức tới hai má đỏ lên. Cô tự biết đẳng cấp của mình cách xa tỷ cả chục cây số. Các chiêu thức mà cô dùng, cô tự nhiên biết là sẽ không có tác dụng quá lớn, nhưng cô không ngờ chính là chúng lại bị đánh tan nhanh tới như vậy.

Dù biết bản thân thua thiệt nhưng với tính khí của Y Dạ hiện tại, căn bản chính là không nhận được, nhìn mà không cam lòng tí nào.

'Cổ tự triệu hồi: Tinh linh của mây mù, Quý tướng quân'

'Văn tự triệu hồi: Thủ lĩnh của đàn sói'

'Loạn cổ văn - Cổ tự tấn công: Hắc phượng bay nhảy'

"Ôi chà! Tiểu muội muội, giận rồi à?" Liễu Y Tĩnh vẫn thản nhiên, nghiêng đầu, khí chất đầy thanh tao mà nói.

"Hừm!" Y Dạ giận dữ, quay mặt đi.

"Thú cưng của ta, tấn công đi!" Sau một câu của Y Dạ, đám hắc phượng đang lượn lờ bên trên đều đồng loạt lao xuống, con sói lớn kia cũng nhào tới, nhắm vào Liễu Y Tĩnh.

Lũ hắc phượng dù bị đánh tan ra rất nhanh nhưng ít nhiều cũng giúp cho con sói gây ra một lượng sát thương nhất định lên Liễu Y Tĩnh.

Trong khi Liễu Y Tĩnh vẫn đang đối phó với mấy con vật kia, Y Dạ lại ra lệnh "Quý tướng quân, tấn công đi! Đừng để cho tỷ ấy có cơ hội tấn công ta"

Tên kị sĩ trên mình một màu đen, riêng có đôi mắt sáng lên một màu tím, cả người được bao bởi một luồng khí đen từ từ chuyển động. Từ người nó phát ra tiếng kết kết như sắt gì lâu ngày không cử động.

Mất cỡ vài giây sau nó mới bắt đầu tấn công, Liễu Y Tĩnh cũng vừa lúc đã đánh tan con sói kia đi thì quý tướng quân liền lao tới.

Đao của con quý vung lên bị Liễu Y Tĩnh chặn được, tuy nhiên, dường như sức lực tỉ lệ thuận với cơ thể to lớn của nó. Giằng một lúc thì nó ép được Liễu Y Tĩnh khuyu xuống.

Liễu Y Tĩnh xoay người, đập vào thân con quý kia mà bật ngược ra. Y Dạ lại ra lệnh cho tinh linh bên cạnh mình giáng sét xuống.

Cả trăm cây sét từ đám mây đen trên đầu lao vùn vụt tới chỗ Liễu Y Tĩnh, phía con quý kia cũng lao thẳng tới, tấn công cô.

Liễu Y Tĩnh tặc lưỡi một tiếng, tăng tốc lực lên, đập vào hư không mà lao lên trên không, dùng roi của mình hút mấy tia sét kia lại, vút về phía quý tướng quân bên dưới.

Đám sét kia tạo ra tiếng nổ rất lớn nhưng con quý kia lại không có vấn đề gì. Nó tiếp tục lao vào Liễu Y Tĩnh. Đao của nó lần này có vẻ nhanh hơn, nó cứ lao vùn vụt nên tàn ảnh chạy theo sau cũng nhiều.

Tuy nhiên, nó vẫn không làm khó được Liễu Y Tĩnh, cô vẫn một mặt hồ hững vừa tránh vừa đánh.

'Hoa mặt trời - Thanh tẩy'

Một bông hoa lớn chói sáng từ đầu ra bay vào người con quý kia, ánh sáng mạnh mẽ như mặt trời lại ập tới trực diện làm nó bị thanh tẩy hoàn toàn.

"Á! Sao tỷ lại có phép thanh tẩy đủ mạnh để thanh tẩy quý tướng quân cơ chứ??" Y Dạ cau mày.

"Một âm dương sư đã dạy ta một vài phép thanh tẩy cấp cao dành cho yêu ma nhưng không nghĩ là nó cũng dùng lên được quý của muội!" Liễu Y Tĩnh xoa xoa cổ tay.

"Quý của muội triệu hồi..." *Đứng rồi... quý không có tri giác thì dù có phong là quý tướng quân thì vẫn được xếp vào hàng yêu ma quý quái thông thường, hoàn toàn có thể thanh tẩy* Y Dạ tặc lưỡi.

'Văn tự tấn công: Cột nước'

Một loạt cột nước xông thẳng lên trời ở nhiều vị trí tán loạn, chỉ có hai ba cái trúng Liễu Y Tĩnh, còn lại là sàn đầu hứng hết. Riêng về Y dạ lại dựng rào chắn hoàn toàn lên, không có giọt nước nào chạm vào người.

Sau khi xong, cả sàn đấu và Liễu Y Tĩnh ướt nhẹp, người xem ở dưới cũng vài người dính chương.

"Hehe! 500 cây sét, đánh đi!" Y Dạ cười gian.

Liễu Y Tĩnh ngay lập tức nhận biết ý đồ. Ngay khi 500 cây sét kia lao xuống, Liễu Y Tĩnh lao về phía Y Dạ - chỗ trú an toàn nhất.

"Cách xa muội ra!" Y Dạ dựng vòm chắn, ngoại vật bất xâm.

Liễu Y Tĩnh nhảy lên cái vòm chắn kia, ngồi chễm chệ trên đấy.

"Á! Tỷ..."

- - -

Hello mí bạn! Tình hình là tui thi xong rồi nên từ nay chap sẽ ra đều đều hơn nè. Mong mọi người sẽ lại ủng hộ. ^^

Cầu like, cầu phiếu nà ~ ÒvÒ

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Nương thân tới đón

'Hỏa diễm bộc phát'

Liễu Y Tịnh từ trên vòm chắn của Y Dạ, thổi lửa ra tứ phía, đốt hết nước xung quanh, ngăn cản sự dẫn điện. Lại còn tự đốt xung quanh mình, làm khô người rồi quay qua đối phó với mấy tia sét có khả năng nhắm tới cô.

"Làm sao mà tỷ có thể điều được lực để không đốt luôn cả mình như vậy chứ?" Y Dạ cười trừ.

Trong khu vực Y Dạ đứng, sét đánh tới ít nhất, nước bị đốt cho bốc hơi hết, sét phía trên đánh xuống thì Liễu Y Tịnh giải quyết được cả, chút trò vạ của Y Dạ chả làm được gì tỷ tỷ của cô.

"Tiểu muội, muội cũng thật biết sử dụng mấy cái mẹo vặt của muội đấy" Sau khi xử lý đầu ra đấy, Liễu Y Tịnh quay qua lạnh nhạt nói một câu rồi mạnh mẽ lao tới đấm nát vòm chắn của Y Dạ.

Y Dạ trong lúc đang bất ngờ thì liền rơi vào thế bị động. Liễu Y Tịnh đấm nát được mái chắn rồi liền tấn công tới tấp, không cho Y Dạ có cơ hội phản lại.

Liễu Y Tịnh hiện tại chiêu nào chiêu nấy đều truyền linh khí vào, sát thương tăng cao. Y Dạ ở thế bị động, chống đỡ còn khó phản đòn là không thể. Trong vòng 10 chiêu của Liễu Y Tịnh, Y Dạ đã nhanh chóng bị thương tứ chi.

Tay đã bị rơi đánh, vết thương ứa máu, chân bị đánh vào phần xương và gối làm ê ẩm và chuyển động khó khăn. Cả người chỗ nào cũng thấy có vết roi trừ mặt.

Tỷ tỷ đúng là tuân thủ quy tắc đánh người không đánh mặt mà Y Dạ nghĩ thầm.

"Oái!!" Trong phút lơ là, Y Dạ bị Liễu Y Tịnh đạp xuống sàn, người nằm sấp, hai tay bị khóa, không thể chuyển động được.

'Văn tự sức mạnh: Gai hấp thụ' Liễu Y Tịnh mở một văn tự, đám gai mọc ra trói chặt lấy Y Dạ, hút đi linh khí của cô.

"U!" Y Dạ cố gắng chuyển động nhưng hoàn toàn không thể nhúc nhích được. Định mở văn tự nhưng người bị trói, miệng còn bị Liễu Y Tịnh dùng băng bịt lại. Y Dạ bất lực, chỉ còn biết chờ khi linh khí bị hút hết, mấy cây gai này sẽ thả ra.

'Bịch' như Y Dạ đoán, lát sau, đám gai kia như đã hút đủ, thực sự thả Y Dạ ra.

"Ư ~! Ta không ngờ bị hút linh khí lại dễ như vậy" Y Dạ nằm bẹp dưới sàn đầu, than thở.

"Muội muội ngoan... chịu thua chứ?" Liễu Y Tịnh thờ ơ hỏi.

"Khô ~ông!" Y Dạ cau mày.

"Được thôi! Ta chịu thua! Cho muội thắng đấy!" Liễu Y Tịnh thờ dãi một tiếng rồi bước khỏi võ đài, coi như thua.

"Hả?! Tại sao?" Y Dạ ngạc nhiên, vội vàng bật dậy.

"Tại sao á?... Ừ thì.. Kia kia!" Liễu Y Tịnh chỉ về hướng mặt trời đã dần khuất bóng và nơi cổng ra có bóng hai vị nương thân đang toát ra hàn khí.

"Nươ... nương!" Y Dạ bắt đầu lo sợ.

Nhìn sang thì ngoài nô tì ra, La Nguyên Nguyên, La Bác Triệt và Lâm lão tướng quân đã chuẩn từ đời nào. Lão tướng quân còn để lại trên bàn một tờ giấy, ghi rằng: Xin lỗi hai vị công chúa, tới giờ rồi, ta phải về với phu nhân nhà ta đây.

Cái vị tướng quân này, chiến công oanh liệt, khí thế mạnh mẽ tới đâu nhưng cả kinh thành đều biết ông ta sợ nhất là phu nhân. Cả đời chưa làm gì khiến phu nhân nhà mình khó chịu, phu nhân lên giọng thì liền cúp đuôi chạy về.

Từng nghe danh lão tướng quân sùng vợ như trời, sợ vợ hơn vua, cứ tưởng là A Tiêu nhà mình chỉ đùa thôi chứ... Y Dạ cười trừ.

Liễu Y Tịnh mặt than bị hoàng hậu xách tai lôi về, còn Y Dạ thì tình trạng cũng không hơn là mấy.

"Cô nương, tối nay mẫu nữ ta sẽ có một cuộc trò chuyện dài đấy!" Chiêu Mầu Đơn nói với giọng mềm mại đáng sợ.

"A... Vâng" Y Dạ tiu nghỉu, ngoan ngoãn theo đuôi Chiêu Mầu Đơn hồi cung.

.....

"Chị về rồi?" tiểu Viên đang cùng A Tiêu ngồi ngoan ngoãn trong phòng đọc sách chờ Y Dạ.

"Haaa~~ Chị về rồi đây" Y Dạ thở dài thườn thượt, người khuyu xuống dần dần

"Công chúa?" A Tiêu thấy dáng vẻ mệt mỏi của Y Dạ, nhanh chóng chạy tới ôm Y Dạ lên.

"A~ Hôm nay ta thấy mệt quá đi..."

Y Dạ như người không xương, để yên cho A Tiêu bế, đặt lên giường.

"Hôm nay chị đã làm gì thế?" tiểu Viên lo lắng.

"Hôm nay chị đã dành cả chiều thực chiến với các ca ca và tỷ tỷ... Chị đã quá xem thường việc vận động mỗi ngày rồi."

"... Công chúa bình thường chỉ ăn,nằm rồi đọc sách, nặc mùi thư sinh mà tự nhiên lại nhảy ra đánh đấm liên tiếp thế không bị mỏi cơ mới lạ" A Tiêu đánh trúng ngay tâm đen Y Dạ.

"Ồ... ra là do bình thường chị quá lười" tiểu Viên tự nhiên mất tín nhiệm, mặt khó ỏ.

"Á... chỉ là vài ngày gần đây ta phải chuyên tâm học các văn tự cao cấp thôi mà" Y Dạ cười trừ.

"Hừm! Hẳn là thế" tiểu Viên dùng tay bóp mạnh phần vai Y Dạ.

"Á! Á! Đau đây" Y Dạ kêu lên.

"Công chúa, dù người mệt thế nào cũng nên thay đồ trước đã, người của người dính cả máu rồi mồ hôi rồi cả đất với bụi nữa. Người mà để thế này Chiêu phi nương nương sẽ cho người ra ở với đám ngựa hoang cung đây!" A Tiêu hảo tâm nhắc nhở.

"Ài... phải rồi! Phải thay đồ, lúc này nương với ta đã có một cuộc nói chuyện dài, ta không muốn lại sang bên đó uống trà suy ngẫm với người nữa đâu!" Y Dạ tái mặt, bò lê lét dậy rồi chuẩn bị đi thay đồ.

- - - - -

Cầu like, cầu phiếu ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cặp tỷ tỷ song sinh

"Chị... Hôm nay chị không bày ra được trò gì làm hay sao vậy?" tiểu Viên nhìn Y Dạ đang nằm dài trên giường mà hỏi.

"Chị vẫn đang... chờ gân cốt phục hồi! A... đau cơ quá! Hôm qua chỉ mệt thôi nhưng hôm nay đau thật sự" Y Dạ thần thờ nhìn trần nhà.

"Công chúa! Hôm nay là sinh nhật ngũ công chúa và lục công chúa, sáng nay Chiêu phi nương nương đã bảo nô tì nói với người là hãy tới vào đúng giờ Tỷ (9 giờ sáng) ạ!" A Tiêu bước vào, cầm theo một bộ y phục đẹp mắt cùng nụ cười tươi tắn.

"Ồi... không phải chứ..." Y Dạ xanh mặt, cười gượng.

"Phải đấy công chúa! Mau dậy chuẩn bị thôi nào!" A Tiêu vui vẻ.

"Tiểu công tử, người ra ngoài chơi đi nhé! Công chúa phải thay đồ rồi!" A Tiêu đuổi khéo tiểu Viên đi rồi lôi một loạt đạo cụ trang điểm mà cô đây công chuẩn bị ra.

"A Tiêu... em đừng có như thế mà" Y Dạ muốn chây cả nước mắt.

"Công chúa, A Tiêu khổ tâm học trang điểm, may vá đều là vì công chúa cả mà, tới lúc người nên thử kĩ thuật của A Tiêu rồi! ~" A Tiêu cười cười, cầm lược tiến tới.

Bà chị này, làm kiểu gì cũng lâu muốn chết, bảo bảo còn mệt mệt lắm mà ~ Y Dạ nuốt nước mắt vào tim, ngoan ngoãn ngồi yên cho A Tiêu làm việc.

.....

Hai tiếng sau, sau khi thử cả chục kiểu tóc thì cuối cùng Y Dạ cũng được thả ra.

"A... làm có một cái tóc thôi mà tới giờ đi luôn rồi, ta còn chưa nằm nghỉ ngơi được tạo nào." Y Dạ than thở *Hic,... A Linh, A Miện, ta muốn hai người hơn a. Mau cho tiểu ác quỷ này tránh xa ta ra đi!!*

"Chị, xong rồi à?" tiểu Viên vẫn ngồi ngoan ngoãn bên ngoài chờ Y Dạ.

"Ừm! Xong rồi đây! Chúng ta đi được rồi, bây giờ đã giờ Tý rồi!" Y Dạ lấy hơi, thở hắt ra một tiếng rồi thẳng người bước đi.

A Tiêu và tiểu Viên im lặng đi theo sau.

.....

Chẳng mấy chốc đã tới cung Thạch Anh - cung của Nguyên phi.

Nhìn vào bên trong, phi tần, công chúa, hoàng tử nào được mời dường như đều đã đến.

Khi Y Dạ bước vào, không khí chợt ngừng lại một chút rồi mọi người trong chính điện nhanh chóng lảng qua chỗ khác.

Y Dạ không nói gì, đi tới thềm an chủ tọa là Nguyên phi - Nguyên Ánh Tuyết.

"Y Dạ thỉnh an Nguyên phi nương nương" Y Dạ lễ phép cúi chào, hai người phía sau cũng cúi đầu theo.

Nguyên Ánh Tuyết im lặng một chút rồi mới đáp "Ồ, ra là thập tam công chúa, con tới hơi muộn đấy! Các tỷ tỷ và ca ca con đang chơi ở hậu viện, con ra đó chơi với chúng đi!"

"Vâng, con xin phép ạ!" Y Dạ nhún người rồi chậm rãi lui ra.

Theo lời của Nguyên Ánh Tuyết, Y Dạ dựa vào sự chỉ dẫn của nô tì trong cung Thạch Anh mà ra phía sau hậu viện.

Ở đó, công chúa hoàng tử gì đều có mặt đông đủ, dù cùng chung một dòng máu nhưng lại thấy chia phe rõ rệt, 2 - 3 người lại tụ lại với nhau một nhóm.

La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt ngồi với nhau một chỗ, sắc mặt không mấy tươi vui. Liễu Minh Châu và Liễu Y Tịnh ngồi với nhau một chỗ. Còn Liễu Minh Khang lại ở với các hoàng tử khác.

Hai vị công chúa sinh đôi kia của Nguyên phi lại ngồi cùng Liễu Văn.

Có vẻ như sau vụ lần trước thì Liễu Lăng và Liễu Văn không mấy thân nhau nữa. Liễu Văn khi bị hỏi là lấy bùa từ đâu cũng khai rất mơ hồ, cuối cùng tội chuộc vào Liễu Lăng, hai người này nếu còn chơi được với nhau mà không là vì mưu đồ gì thì còn lâu mới có.

"Y Dạ thỉnh an ngũ tỷ tỷ, lục tỷ tỷ, thập tỷ tỷ. Ngũ tỷ, lục tỷ, chúc hai người sinh nhật vui vẻ!" Y Dạ đi tới, lễ phép chào hỏi.

Liễu Văn thì không nói, chỉ gật đầu cười. Hai cô công chúa sinh đôi kia lại khá vui vẻ, hai người đồng thanh "Thập tam muội, quà của chúng ta đâu?"

"Muội cũng không có thứ gì quá đặc biệt, quà của muội lúc này đã đem cho nô tì của tỷ rồi, tỷ có thể hỏi nô tì đó để lấy nếu tỷ muốn xem ngay."

Hai người kia nhìn nhau, cười. "Không cần đâu!" Liễu Anh Dạ nói. "Nếu muội đã đem cho nô tì của bọn ta rồi thì lát bọn ta sẽ xem sau" Liễu Anh Chi lại tiếp.

"Vâng" Y Dạ cúi người chào, định bỏ đi thì Liễu Anh Dạ chợt kéo lại.

"Thập tam muội, ngươi đem cho nô tì nào vậy?"

"Là người có hai búi tóc buộc dây màu cam?"

"Hay màu đỏ?"

Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ thay phiên nhau nói, còn làm cử chỉ minh họa hai búi tóc giống y hệt nhau.

"Ừm... hình như là người buộc dây màu đỏ, muội đã đem cho người đó cả hai món quà"

"Ồ... là màu đỏ!"

"Đó là người của Anh Dạ"

"Vậ... vậy sao ạ, vậy lát nữa hai người tự xem đi nhé! Muội qua kia chơi với bát tỷ đây!"

Y Dạ càng nhìn hai người này càng thấy khó hiểu, sắc mặt khó xử của Liễu Văn bên cạnh cũng làm cô không mấy thoải mái nên đành tìm cách rút nhanh.

"Ủm! Muội qua kia chơi nhé!"

"Chỗ kia có bánh ngọt, ăn tự nhiên nhé!"

Nhìn Y Dạ bỏ đi, hai người kia mỉm cười, vẫy vẫy tay.

Y Dạ để ý là từ đầu đến cuối bọn họ đều không quá quan tâm Liễu Văn ở bên cạnh, có vẻ như hai cô công chúa này cũng có một quyền lực nhất định nào đó, có thể công khai bỏ qua người ta như vậy...

-- ----

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Không làm được gì

"Mình Châu tỷ!" Y Dạ chạy tới chỗ Liễu Minh Châu, chưa nói gì đã ngồi vào trong lòng cô.

"Y Dạ..." Liễu Minh Châu giọng có vẻ phiền muộn.

"Tỷ? Tỷ làm sao thế?"

"..." Liễu Minh Châu cúi mặt, không nói gì.

"Đại tỷ?" Y Dạ thấy thế liền quay sang Liễu Y Tĩnh.

Liễu Y Tĩnh nhìn Y Dạ rồi ngẩng mặt lên, chỉ về phía La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt.

Y Dạ quay sang mới chú ý là nhìn theo góc độ này thì hai người kia là đang bị loại trừ bởi những người khác. La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt ngồi với nhau một chỗ, không nói gì, sắc mặt cũng không mấy vui vẻ.

"Hai người đó..." Y Dạ như muốn hỏi gì đó

"Hai người họ chính là bị công khai loại trừ" Liễu Y Tĩnh nói.

Y Dạ cau mày, định đứng dậy đi tới chỗ hai người kia thì Liễu Y Tĩnh cản lại.

"Y Dạ, hiện tại là sinh nhật của Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ. Hai người họ chính là bị hai tiểu công chúa kia trực tiếp trừ ra, muội muốn gây sự với bọn chúng thì cũng không nên nhầm đúng ngày sinh nhật chúng đâu" Liễu Y Tĩnh thật lòng khuyên.

"Y Dạ... nhịn đi, hiện tại, không thể giúp hai người ấy. Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ phiền phức lắm!" Liễu Minh Châu kéo nhẹ ống tay áo Y Dạ, ánh mắt buồn bã nói.

"Tại sao chứ? Ngủ tỷ và lục tỷ đáng sợ vậy à?" Y Dạ nhún mày. Cô tự hỏi vì sao mà hai cô bé 11 tuổi lại khiến người khác phải kiêng dè như vậy chứ.

"Ta không biết nhưng phụ hoàng luôn mặc họ thỏa sức ngang ngược như vậy, người không có ý quản mà cũng không ai dám quản cả. Ta không biết tại sao lại như vậy nữa nhưng muội mà phản lại họ thì người bị phạt sẽ luôn là muội dù họ là người sai" Liễu Minh Châu phân giải.

"..." Y Dạ cau mày, nhìn sang cặp tỷ muội song sinh kia rồi lại nhìn qua La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt, cuối cùng lại bực bội ngồi xuống.

Y Dạ chịu ngồi yên không phải do Liễu Y Tĩnh và Liễu Minh Châu khuyên nhủ, mà là do cái báng chú ý của hệ thống hiện ra ngay trước mặt: Không nên thực hiện thao tác này!

Hệ thống cũng hiện lên nói duy nhất một câu "Kí chủ, nghe tỷ muội của cô đi"

Từ xa, Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ ánh mắt thích thú nhìn phản ứng của Y Dạ. Bọn họ khúc khích cười, mặc kệ Liễu Văn đang ở bên cạnh nói chuyện với mình.

Liễu Văn lát sau cũng đành đứng dậy, lui đi, rốt cuộc là cô ta vẫn không hiểu nổi nỗi căm tức của cặp tỷ muội song sinh này vận hành thế nào, khó chịu quá nên đành phải bỏ đi.

A Tiêu và tiểu Viên ban đầu cũng khó chịu như chính Y Dạ cảm thấy nhưng đến Y Dạ cũng nhin bỏ qua, bọn họ đành không phản ứng gì hơn.

.....

"Tỷ, rốt cuộc nương đã làm gì vậy chứ?" La Bác Triệt sắc mặt có phần buồn bã.

"Triệt Triệt, đệ biết nương không sai mà, hỏi gì lạ thế?" La Nguyên Nguyên phản ứng không vui cũng không buồn, một mặt lạnh nhạt nói.

"..." "Vậy không ai biết điều đó sao? Tại sao chỉ chúng ta là bị bài trừ ra chứ?" La Bác Triệt cúi đầu.

"... Tất nhiên là có người biết rồi, Chiêu phi nương nương biết, Y Dạ biết, hoàng hậu nương nương biết"

"Thế tại sao chúng ta bị coi vẫn là con của một phi tử phạm tội cơ chứ? Nương tại sao vẫn chưa được giải oan?"

"Triệt Triệt, đừng có trở nên bi quan, mới có chút chuyện mà đệ đã trở nên thế này thì sau này chắc đệ muốn tự vẫn luôn à?" La Nguyên Nguyên nói với giọng trách móc.

"... Đệ xin lỗi"

La Nguyên Nguyên nhìn đệ đệ mình, khẽ thở dài "Triệt, chúng ta không thể cứ dựa vào Chiêu phi nương nương và Y Dạ được, đừng quá đòi hỏi ở họ. Như chuyện của nương, chúng ta đành dựa vào bản thân mà tự giải oan cho người thôi"

"Vâng..."

.....

"Hehe! Hehe! Nhìn họ vui nhỉ, Anh Dạ?" Liễu Anh Chi cười khó hiểu.

"Đúng rồi, nhìn họ buồn quá kìa!"

"Làm thế nào đây? Hai đứa trẻ của phi tần tội nghiệp, bị oan nhưng chả nói được gì"

"Nhìn xem chúng kìa, ánh mắt chúng sáng lên màu của lửa, ta tự hỏi ai là người đã đem mối cho hai đứa trẻ ấy?"

Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ thay phiên nhau nói, vừa nói vừa cười khó hiểu.

"Xem kìa, bọn chúng đáng ra nên ở trong lãnh cung ít nhất tới khi chúng qua tuổi trăng tròn chứ nhỉ? Ai là người đã đem chúng ra?" Liễu Anh Dạ hỏi.

"Số 13, muội ấy là người đã đốt lửa, Liễu Y Dạ, là người thú vị nhất!" Liễu Anh Chi khúc khích.

"Phải rồi, phải rồi, Liễu Y Dạ là người đã đốt lửa, muội ấy là người tiên phong!" bọn họ đồng thanh, ánh mắt họ nhìn Liễu Y Dạ dần trở nên phấn khích.

"Liễu Y Dạ, Liễu Y Dạ... Muội tới từ đâu thế?"

....

Từ sau lưng, Y Dạ đột nhiên nổi cả da gà. Quay phắt lại thì thấy cặp tỷ muội song sinh kia vẫy tay với mình. Y Dạ cười trừ, vẫy đáp lại rồi quay đi.

Haaa..., hai cái người kia bị gì vậy cơ chứ? Sao lại nhìn mình vậy trời?? Trong đầu Y Dạ là một dấu chấm hỏi lớn.

"Kí chủ, từ giờ hệ thống hảo cảm nhân vật sẽ bị khóa, mong kí chủ tự lo liệu với các mối quan hệ của mình" hệ thống đột ngột hiện lên nói một câu xong lại lặn mất.

Hả? Hả? Hả? Hả? Chuyện gì thế? Y Dạ cố gắng dùng thần thức gọi hệ thống nhưng không có hồi đáp, dấu chấm hỏi trong đầu Y Dạ lại lớn thêm

- ---

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Câu chuyện huyền bí

"Cuối cùng cũng được trở về cái giường thân yêu rồi!" Y Dạ vui vẻ lăn lộn trên giường.

A Tiêu và tiểu Viên đi theo cũng khẽ thở phào một cái.

"Ở cái nơi lúc này đúng là chả có tí gì gọi là không khí vui vẻ cả, chỉ có cảm giác ngột thở gần chết" tiểu Viên than.

"Lúc này phải để cho tứ hoàng tử và nhị công chúa ngồi một mình, cảm giác thật có lỗi với hai người họ" A Tiêu tiu nghiêng nói.

"Đúng là khó xử cho nhị tỷ và tứ ca mà... Tại sao phụ hoàng lại không quản cấp sinh đôi của Nguyên phi vậy cơ chứ?" Y Dạ khó hiểu.

"Đúng rồi, A Tiêu, tại sao ạ?" tiểu Viên quay qua nhìn A Tiêu.

"Chuyện này... Nó thì cũng không rõ lắm" A Tiêu gãi đầu. Nhìn đôi mắt mong chờ của hai em nhỏ bên cạnh mình, đành ngồi xuống, làm vẻ bí mật nói.

"Nó thì vào cung chưa lâu nên không biết nhưng nó thì đã từng nghe các nha hoàn ở Nội Vụ phủ bàn tán về ngũ công chúa và lục công chúa"

"Ừm ừm, thế nào?" Y Dạ và tiểu Viên chồm đầu lại nghe.

"Nghe nói, khi hai vị công chúa được sinh ra, trời nổi mưa gió lớn, Nguyên phi nương nương bị khó sinh, mất tới hai canh giờ mới cực khổ sinh ra được một cặp song sinh. Nhưng kì lạ, hai cô bé vừa được sinh ra hoàn toàn không khóc, không phản ứng gì, chỉ có ở một bên mắt của mỗi người khóc ra một hạt máu" A Tiêu nói với vẻ đáng sợ.

Y Dạ và tiểu Viên nín thin, căng thẳng nghe A Tiêu nói.

"Hai cô công chúa kia lớn lên hoàn toàn bình thường mỗi tội rất ít khi biểu lộ cảm xúc, không ai biết được chúng đang muốn gì kể cả Nguyên phi nương nương. Một lần, một mama tham lam đã vô tình ăn trộm món đồ chơi ưa thích của hai cô công chúa đó, và rồi chúng nổi điên lên, sát khí màu đen trông như ma quỷ vờn khắp người chúng. Bọn họ lung sục khắp nơi vì món đồ kia, khi tìm được mama đang giữ nó liền không thương tình giết chết bà ta. Lúc đó có rất nhiều quân lính cản hai cô bé lại vì lo hai người có mệnh hệ gì nhưng ai cản liền bị đánh cho trọng thương. Khi món đồ chơi được lấy lại, hai công chúa kia lại như không có gì, vui vẻ trở về dù trên người còn dính máu."

"Nghe như chuyện kinh dị ấy" tiểu Viên sắc mặt khó chịu, nửa tin nửa ngờ.

"Ai biết, ta cũng chỉ là nghe những người khác nói thôi" A Tiêu nhún vai.

"Khi đó..." Y Dạ mơ hồ

"Vâng?"

"Khi đó bọn họ mấy tuổi?"

"... Nó thì không rõ, nhưng bọn họ bảo là lâu rồi, chắc là lúc hai người họ bằng tuổi công chúa chăng?"

"... Chị không nghe được gì nữa sao?" Y Dạ hỏi thêm

"Có chứ!" A Tiêu hí hửng "Sau khi toàn bộ sự việc được thuật lại với, đức vua sắc mặt tái nhợt, cho gọi âm dương sư, pháp sư rồi thầy trừ tà,... đến. Nguyên phi thì khóc hết nước mắt, người còn tự sợ hãi hai đứa con của chính mình. Mấy vị âm dương sư, pháp sư kia tới xem xét hai cô công chúa thì ai nấy đều nhũn mảy, lắc đầu. Bọn họ đều chỉ nói hai vị công chúa nhiễm tà khí quá nặng, chắc là do sinh vào ngày xấu, giờ xấu, nhưng không nhìn ra được gì thêm

Lát sau, có một vị âm dương sư đến muộn, tới xem rồi nói là đã biết được căn nguyên. Ông ta nói nhỏ với hoàng thượng gì đó thì ngài liền ra lệnh cho tất cả những người không liên quan lui ra, trong phòng chỉ có ngài, Nguyên phi, hai tiểu công chúa và vị âm dương sư kia."

"Vậy là chuyện được giữ bí mật??" tiểu Viên cắt lời.

"Nghe A Tiêu nói xong đã nào?" Y Dạ vẫn chăm chú.

A Tiêu im lặng lấy hơi rồi lại tiếp "Chuyện này đúng là nên được giữ bí mật nhưng không biết từ đâu lại có nguồn tin là do hai tiểu công chúa lúc đó là bị yêu quái chiếm giữ cơ thể. Mà nghe nói nữa là, yêu quái đó là một loại yêu quái cổ, rất mạnh, có hình hài của nhân loại hẳn hoi. Khi hai vị công chúa sinh ra là đúng ngày phong ấn của yêu quái kia yếu nhất. Hai con yêu kia nhân đúng lúc phong ấn yếu, lại gặp một cặp song bào thai của long tử tương thích với chúng, liền lấy cặp song bào thai kia làm nơi trú ngụ, nhằm mục đích sớm ngày hồi phục thể lực, tung hoành như xưa"

A Tiêu nói rất diễn cảm, rất hấp dẫn, khi kết thúc, tiểu Viên và Y Dạ còn thần phục tài kể chuyện huyền bí của A Tiêu.

"Nhưng thế thì liên quan gì tới việc hoàng thượng ưu ái hai người họ? Nếu bọn họ đã là yêu quái, không phải nên bị cách ly sao?" tiểu Viên ngây thơ hỏi.

"Ai da! Đó là yêu quái cổ đó, có hình người luôn rồi, thời nay làm gì có người áp chế nổi chúng? Người thời xưa cũng chỉ có cách phong ấn chúng lại chứ không làm được gì nữa là" A Tiêu ra vẻ tri thức.

"..." tiểu Viên vẫn ngo ngác nhìn.

"Haizz! Thì là nếu hai vị công chúa có cảm xúc thái quá thì sẽ không kiềm chế được mà để cho yêu quái hoàn toàn điều khiển thân thể, đến lúc đó thì chắc cả cái hoàng cung đi tong với nó ấy chứ!" A Tiêu phóng đại lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bất bình thường

"Ra là vậy..." tiểu Viên gật gù rồi lại như chợt nhận ra gì đó "Khoan! Nếu chúng mạnh vậy thì sao mấy con yêu đó không tiêu diệt tất cả như lời tỷ nói chứ?"

"Ehmm..." A Tiêu không biết nên giải thích thế nào.

"Vi lúc đó ngũ tỷ và lục tỷ còn là trẻ con" Y Dạ lên tiếng.

"Hmm?" A Tiêu và tiểu Viên đều khó hiểu.

"Nếu lời A Tiêu nói là thật thì là do lúc đó ngũ tỷ và lục tỷ còn quá nhỏ, quá yếu, cơ thể không thể tiếp thu được nguồn sức mạnh quá lớn từ yêu ma. Nếu yêu ma trong người họ thực sự vùng lên hủy diệt tất cả thì thể xác của ngũ tỷ và lục tỷ tự nhiên sẽ không chịu được mà vỡ ra. Như một chiếc bao vải mỏng manh vậy, từ bên trong nhò nhọt nhiều quá tự nhiên sẽ rách ra."

"Ồ! ồ!" Hai người kia trầm trồ.

"Vậy nếu thể xác tan vỡ..."

"Trước đó hẳn chúng đã dùng nhiều sức lực để phá vỡ phong ấn của mình nên tiêu hao lực lượng, không có thể xác để cư ngụ mà hồi phục, tiếp xúc với khí bên ngoài sẽ bị phân tán ra, không liên về một hình thể được" A Tiêu định nói gì đó nhưng Y Dạ đoán được, trả lời luôn.

"Bị phân tán không phải càng tốt sao??" A Tiêu lại nói, tiểu Viên nghe có vẻ sai sai nhưng cũng gật đầu.

Y Dạ nghe thế chỉ biết thở dài "Tốt đâu được mà tốt? Yêu ma đã có hình người, phân tán ra thì mỗi mảnh một hồn, nhập vào một thân thể khác, mỗi mảnh hấp thụ một phần lực lượng rồi tự đi tìm nhau. Khi tất cả các mảnh hợp về một chỗ, yêu ma trở về nguyên dạng sẽ còn mạnh hơn chục lần"

"Ồ ồ" hai người kia nghe xong liền vỗ tay tán thưởng.

"Hầy! Cơ mà đó là A Tiêu nghe nói thôi đúng chứ? Nên cũng không chắc chắn gì, dù lâu lâu nghe chuyện huyền bí thì cũng hay đấy nhưng đúng là chuyện về hoàng thất thì không thể bàn tán lung tung được! Nghỉ đi!" Y Dạ lại nằm lên giường, khua tay ý nói hai người kia đi đi để cô nằm một mình.

"Em đi đây, chị đừng có ngủ chiều đó!" tiểu Viên cẩn thận dặn dò.

"Nô ti xin lui" A Tiêu cúi đầu lui ra.

Khi tiểu Viên đã trở về phòng mình thì A Tiêu vẫn còn đứng trước cửa phòng Y Dạ. Một mảng khí đen chui ra từ người cô rồi bay đi.

"Á?" A Tiêu đột ngột lấy lại ý thức. "Mình vừa làm gì vậy nhỉ?" A Tiêu gãi đầu khó hiểu.

Một tiếng thì thầm như mê hoặc vang lên bên tai cô "A... đúng rồi, mình vừa nói về hai vị công chúa sinh đôi của Nguyên phi nương nương... Hmm, cơ mà rốt cuộc là hai người đó bị gì thế nhỉ?" A Tiêu tự lẩm bẩm một hồi rồi bỏ đi, trong đầu có một mảng mơ hồ nhưng cô không mấy may để ý đến.

.....

Lúc này, ở cung Thạch Anh, hai cô công chúa sinh đôi được nói tới kia đang khúc khích cười. Nô ti ở bên cạnh hai người sắc mặt rất khó coi, đồ cả mồ hôi lạnh, họ không thể nào hiểu nổi hành vi của chủ tử mình.

"Hai người lui đi"

"Chúng ta hiện tại không cần hai người"

Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ đột ngột nói. Hai nô ti kia khó xử "Cô... công chúa, chúng nô ti đã làm gì sai sao ạ?"

"Chúng ta bảo... RA NGOÀI!!" Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ hăng giọng, hai nô ti kia sợ hãi, theo ý lui ra.

"Hừm! Bọn ta chỉ muốn không gian riêng tư một chút, vậy mà các người còn muốn quản!"

"Đúng là lũ khó ưa!"

"Chỉ có Y Dạ!"

"Đúng rồi! Chỉ có Y Dạ!"

Bọn họ lại khúc khích cười.

"Y Dạ không làm bọn ta khó chịu"

"Ở gần Y Dạ cảm thấy rất dễ chịu"

"Tại sao lại thế nhỉ?"

"Tại sao thế?"

"Muội không biết sao?"

"Muội không biết!"

Hai người họ tự hỏi rồi tự trả lời lẫn nhau.

"Xem nào, có lẽ vì chúng ta là yêu ma chẳng?" Liễu Anh Chi cười tươi.

"Hi hi! Phải rồi! Chúng ta chính là yêu ma, nhỉ?" Liễu Anh Dạ hỏi lại.

"... Thật sao? Chúng ta là yêu ma á?"

"Không phải vậy à?"

"Không phải! Chúng ta chỉ là vật chứa, yêu ma ngủ bên trong chúng ta!"

"Vậy tại sao chúng ta lại thích ở gần Y Dạ nhỉ?"

"Tại vì... Yêu ma ghét Y Dạ chẳng?"

Hai người họ trong phút chốc im lặng nhìn nhau rồi lại cười tươi như hoa.

"Hehe! Phải rồi! Yêu ma rất ghét Y Dạ!"

"Yêu ma làm chúng ta khó chịu nên ở cạnh Y Dạ sẽ rất dễ chịu!"

"Phải rồi! Phải rồi!" "Haha! Haha!" Hai người họ vui vẻ cười nói, lũ nô tì ở bên ngoài nghe tiếng cười khúc khích vọng ra mà nổi cả da gà.

"Cơ mà, chúng ta nói cho Y Dạ về yêu ma thế có sao không nhỉ?" Liễu Anh Dạ chợt thắc mắc.

"Nói thì có sao? Y Dạ muốn biết mà, cứ nói thôi"

"Nhưng... chúng ta dùng thân thể của tì nữ A Tiêu đó để nói, Y Dạ sẽ tin chứ nhỉ?"

"... Sẽ tin thôi, Y Dạ rất tin tưởng những người xung quanh muội ấy mà nhỉ?"

"Nhỉ?"

"Hừm, chắc thế?"

Hai cô bé từ đang cười trở nên trầm xuống, mặt suy ngẫm gì đó.

"Anh Chi, tại sao chúng ta lại muốn nói cho Y Dạ biết về yêu ma nhỉ?"

"Ta không biết, không phải do Y Dạ muốn biết sao?"

"Chúng ta đã từng nói với ai đâu? Tại sao chỉ có Y Dạ?"

"Anh Dạ à, lúc này ai là người đã điều khiển A Tiêu nói cho Y Dạ vậy?"

"Không phải người sao?"

"Không phải ta!"

Hai đứa trẻ lại ngẫm nghĩ, chợt Liễu Anh Chi như nhận ra.

"Ồ, chắc là bọn họ nói, cho Y Dạ rồi!"

"Đúng rồi! Lúc này là bọn họ nói! Chúng ta mau quên quá đi!"

"Hehe! Bọn họ cũng muốn giao tiếp với Y Dạ, chúng ta cũng cần thân thiết với Y Dạ hơn chứ nhỉ?"

"Nhĩ?"

"Hehe hehe!"

Nói rồi hai con nhỏ lại cười kì quặc, tự nói với nhau, tự cười với nhau, nhìn kiểu gì cũng thấy không bình thường

- ----

Các bảo bối, đọc truyện cho Van cái comment nhận xét với nào ~

Cho cái khu bình luận nó xôm lên tí đi mà ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tự động có thiện cảm??

'Cộc! Cộc! Cộc!'

Bên ngoài cửa phòng Y Dạ có tiếng gõ cửa, giọng của tiểu Viên vang lên.

"Chị ơi? Em hỏi chị chuyện này được không ạ?"

Y Dạ nghe thấy thì ra mở cửa cho tiểu Viên đi vào.

"Có chuyện gì thế? Câu chuyện lúc chiều làm em sợ à?"

"Không" tiểu Viên lắc lắc đầu "Chỉ là em đã suy nghĩ một chút, nếu như lời chị nói là khi cơ thể mà yêu ma trú ngụ bị tan vỡ, yêu ma thoát ra sẽ bị phân tán, khi hợp lại sẽ trở nên mạnh hơn. Vậy tại sao chúng không thật sự khiến cơ thể của ngũ công chúa và lục công chúa vỡ tan mà lại chịu nằm yên trong người hai bọn họ chứ? Bọn chúng không muốn trở nên mạnh hơn sao ạ?"

Y Dạ nhìn tiểu Viên một lúc, cười trừ *Cái thằng nhóc này... nó thích mấy chuyện về yêu ma lắm sao trời*

Y Dạ thở hắt ra "Thực chất thì việc bị tan ra cũng có khá nhiều nguy cơ, nếu một phần hồn nào đó không đủ mạnh để chiếm hữu cơ thể hay không đủ mạnh để tìm về trước khi bị con người tiêu diệt thì yêu ma sẽ hoàn toàn mất đi phần đó. Đồng nghĩa với việc một phần sức mạnh hoặc kí ức của chúng sẽ bị mất đi."

"Thế thì sao ạ?"

"Theo ta nghĩ thì kí ức rất quan trọng với yêu ma chẳng? Mà em không nghĩ là hai con yêu ở trong người hai tỷ tỷ của ta rất gắn bó sao? Bọn chúng nguyện chờ tới khi có một cặp song bào thai tương thích mới thoát ra cùng nhau chứ không bỏ con kia lại. Khi bị phân tán, nguy cơ bọn chúng bị lạc mất nhau là rất cao. Ta nghĩ là bọn chúng không muốn thế đâu"

Y Dạ nhẹ nhàng phân tích, nghe như lời dỗ con nít.

"Yêu ma mà cũng yêu thương nhau thế sao ạ? Bọn chúng có trái tim sao?"

"..." Y Dạ trong phút chốc im lặng, không biết nên nói thế nào.

"Yêu ma... cũng là sinh vật sống mà nhỉ? Ai nói bọn chúng không thể có tình cảm chứ?" Y Dạ cười.

"... Vậy sao ạ" tiểu Viên cúi đầu, như hiểu thêm điều gì, cũng không nói gì hơn mà tạm biệt Y Dạ rồi về phòng.

"Kí chủ, thế tại sao yêu ma lại đi hại con người?" hệ thống đột ngột hiện lên, như tỏ vẻ thích thú với mấy chuyện kiểu tâm linh kì ảo mà hỏi.

Y Dạ quay lại, lờm cho nó một cái "Cái google nhà mi mà lại đi hỏi ta thế sao hả? Cứ thích nhây với nhau hay gì?"

"Ý! Kí chủ, bảo bảo rất ngoan mà, ta có ý gì muốn trên cô đâu!" cái hệ thống kia cười nhớn nhớn, nhìn rất gọi đòn.

"Ngao cái QQ nhà mi! Nói, tại sao bảng xếp hạng thiện cảm và bảng thông tin nhân vật lại bị mất hả?"

Hệ thống nhìn Y Dạ "À! Cái đó á?" nó hoàn toàn quên bống chuyện này.

"Hừm... bởi vì thực tế hiện tại khác quá xa so với tiểu thuyết rồi, mối quan hệ của kí chủ hiện tại đa dạng hơn trong sách ghi nhiều, cô còn có cả ta nữa, cuộc sống của cô trở nên êm đềm quá rồi nên ta quyết định nâng độ khó lên một chút. Xóa bỏ bảng thông tin nhân vật, bảng thiện cảm nhân vật, sau này có việc gì đành tự cô ứng phó, tự mất cô nhìn mà đoán người"

Hệ thống nói nghe có vẻ rất có lý, rất thuyết phục.

Y Dạ cũng không biết nói gì hơn, lời hệ thống nói nghe cũng khá lọt tai nên cô cũng không truy cứu làm gì.

"Vậy người chỉ bỏ có hai tính năng đó thôi?"

"Phải! Hiện tại chỉ bỏ hai tính năng đó!"

"Nghĩa là sau này sẽ còn bỏ nữa à?"

"Sau này sẽ còn bỏ nữa, để gì mà nhân vật phụ lại đòi ưu thế lớn thế cô" hệ thống cười cười.

"Hừ!" Y Dạ cau mày, khó chịu nhưng nó nâng độ khó lên nghĩa là hiện tại cô đang làm rất tốt, nghĩ thế nên Y Dạ cũng dụi bớt đi phần nào.

"Bỏ qua đi, mở thẻ nhân vật ra, ta muốn xem xem đồng thẻ ta thu thập thế nào rồi"

"Mở ngay đây!"

'Tính' bảng thẻ nhân vật hiện ra.

Y Dạ lật xem các thẻ đã công lược và các thẻ bị loại ra.

"Cái gì đây? Sao thẻ của ngũ tỷ tỷ và lục tỷ tỷ lại trong suốt thế này??"

"Hừm?" hệ thống ngó lại.

"À, tại theo như trong truyện thì Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ không liên quan gì tới Liễu Y Dạ cả, bọn họ thậm chí không hề được nhắc đến trong truyện nên... nó thế đấy!"

"Ta cứ nghĩ không liên quan hay không gây hại là thẻ trắng rồi, ai ngờ còn có vụ thẻ trong suốt này nữa hả? Nhìn hay thật đấy"

Y Dạ ngắm ngía hai cái thẻ trong suốt phản chiếu ánh sáng trông như pha lê.

Bỗng hai cái thẻ kia chuyển dần sang màu nhũ trắng lấp lánh như các thẻ công lược khác.

"Hả? Cái gì thế này?" Y Dạ ngạc nhiên.

"Ồ... có vẻ như là cô đã bắt đầu công lược họ rồi nhỉ? Hay ghê, nói là yêu mà cô cũng muốn thu về bên cạnh" hệ thống thờ ơ.

"Gi? Ta chưa từng công lược họ, nói thật ra là ta đã làm gì đâu!!"

"Hừm? Thế bọn họ tự có thiện cảm với cô chắc?" hệ thống nghe lạ cũng quay lại xem.

"Ta chịu, ngày hôm nay lúc ta ở trong cung Thạch Anh bọn họ cứ nhìn ta suốt, bộ trông ta lạ lắm à?"

"..." hệ thống xoa cằm (thực ra là cái phần màn hình phía dưới chỗ hiển thị mệnh của nó).

"Ồ! Có vẻ như trong mắt họ đúng là cô rất lạ thật"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Lo sợ

"Tại sao trong mắt họ ta lại lạ cơ chứ?"

"Hừm... thôi thì, chắc là từ từ rồi nói sau vậy" hệ thống mập mờ nói.

"Yaa! Nói xem nào"

"Hai con nhóc đó phần nào cũng bị nhiễm một số năng lực của yêu ma trong cơ thể chúng mà. Bọn chúng chắc là nhìn thấy dòng khí tỏa ra từ linh hồn của con người."

"Ý người nói là hồn của ta bất thường ấy hả?" Y Dạ tỏ vẻ chán ghét.

"Bản hệ thống có nói thế bao giờ? Nhưng đúng là so với người ở đây, hồn của cô có phần khác thật."

"Người nói rõ ra hộ ta, khác chỗ nào chứ?"

"Linh hồn của cô là được ta kéo từ thế giới khác tới, cũng có thể nói là đã từng sống qua một kiếp đi! Sống qua một kiếp tự nhiên linh hồn sẽ khác đi, như cách cơ thể thay đổi theo thời gian ấy. Hơn nữa là, linh hồn cô bị kéo đi qua hai thế giới, tự nhiên sẽ có chút gì đó biến dị, khác đi một chút. Bị bọn chúng nhìn vào, chúng không thấy cô không khác người mới là lạ"

"... Vậy biến dị xảy ra không có hại gì với ta chứ?"

"Không có, thường thì con người một mạch lên hai yếu đi nhưng sao cô thấy cũng bình thường thế, không có gì khác là bao"

Y Dạ xì một cái rồi lại quay qua ngắm ngía hai cái thẻ mới biến đổi kia.

"Mà khoan đã, nếu thế thì nghĩa là những gì A Tiêu nói về ngũ tỷ và lục tỷ là thật??" Y Dạ đột ngột nhận ra.

"Ừm... không biết con nha hoàn đó lấy thông tin từ đâu nhưng đúng đấy!" hệ thống khẳng định.

"Ha... A Tiêu nói thế ta cứ tưởng chuyện lá cải của mấy cô mấy chị thôi chứ, ai ngờ là thật sao trời"

Y Dạ thầm cảm ơn A Tiêu vì mớ thông tin nghe có vẻ vô lý lúc chiều.

"À mà nếu như đã loại bằng thiện cảm nhân vật thì cần mấy cái thẻ này làm gì nữa ấy nhỉ?"

"Mấy cái thẻ đó chẳng qua chỉ để xem mống nào tốt xấu ra sao thôi, lúc đầu ta cũng định bỏ luôn nhưng nhìn cô có vẻ thích mấy cái màu lấp lánh như thế này nên ta giữ lại cho cô chơi" hệ thống nói thật thật đùa đùa.

"Ta không có phải con nít đâu mà mi cứ phải "chiều chuộng" như vậy"

"Hờ hờ, xem con nhóc 5 tuổi nói gì kia" hệ thống cười đều.

Y Dạ lại nhẹ nhàng cho nó một ánh nhìn đầy thân thiện rồi lại quay qua xem các tính năng khác của hệ thống.

"Xem nào... cửa hàng còn, vòng quay còn, xu còn, thư viện còn, tài nguyên cá nhân còn, các bảng cá nhân lập còn, thông tin cá nhân còn, tiểu sử nhân vật... Tiểu sử nhân vật mà ta mua đâu cả rồi??"

"Cái đó cũng bị liệt vào hàng thông tin nhân vật, bỏ rồi"

"Hừ" Y Dạ tức giận lại gần, cầm chặt cái màn hình kia mà lắc "Thế xu hoàn trả đâu rồi hả???"

"Ký chủ, bi... bình tĩnh nào! QAQ Chón... chóng mà.. mặt quá..!"

Y Dạ lắc đã tay thì quăng màn hình hệ thống cái vèo.

"XU HOÀN TRẢ ĐÂU - RỒI?!!" Y Dạ nhấn mạnh.

"Hức, bảo bảo đã tặng cô một loạt tài nguyên đền bù rồi mà, sao cô không xem hộp phúc lợi hệ thống cơ chứ? Oan cho bảo bảo quá huhu QAQ!" hệ thống khóc ròng.

Y Dạ nghe thế thì mở hộp phúc lợi ra, đúng là có thật, tài nguyên chắc còn có giá hơn cả số xu tiêu vào tiểu sử nhân vật.

"Có thật... này" Y Dạ cứng họng.

"Hức! Ta lừa cô làm gì! Đồ độc ác mà! Quậy cái màn hình ta tới muốn thăng thiên luôn rồi mới... Xem xét cho kĩ càng vào chứ! Huhu!"

"Rồi rồi, để xem cái hòn đá màu đỏ này làm được gì nào" Y Dạ tung tung một viên đá nhân màu đỏ lửa trên tay, nhìn qua cũng biết nó mang thuộc tính gì.

"Khoan! Kí chủ! Hòn đá đỏ không đùa được đâu! Nó là..." 'Bốp'

Hệ thống chưa kịp nói xong thì viên đá từ tay Y Dạ đã cắt cánh lao thẳng vào mặt nó

"... đá tên lửa a" hệ thống hai mắt quay cuồng, màn hình hiển thị bị lỗi.

"A... ta cứ nghĩ mấy cái ở hiện thực sẽ không ảnh hưởng tới người chứ?"

"Nhưng những thứ từ tay cô bay ra thì có!"

Hệ thống tự nghĩ, chắc là nó tạo nghiệp gì rồi mới vớ được một chủ nhân ác ma như Y Dạ.

Huhu, bảo bảo trời đất không sợ, sợ mỗi kí chủ thôi oa huhu

.....

'Cốc cốc'

"Hoàng thượng, thần thiếp vào được không ạ?"

"Chiêu phi sao? Vào đi!" Liễu Vân Phong dừng việc phê duyệt tấu sớ lại.

'Cạch' Chiêu Mầu Đơn bước vào, vẻ mặt khá lo âu "Hoàng thượng..."

"Có chuyện gì sao?"

"Người biết hôm nay là ngày sinh nhật của ngũ công chúa và lục công chúa chứ ạ?"

Liễu Vân Phong nghe tới vấn đề về hai cô con gái sinh đôi này của mình thì sắc mặt liền thay đổi, trở nên căng thẳng hơn "Biết chứ, năm nay hai đứa nó lại muốn chú ý tới cái gì rồi?"

"Hoàng thượng, năm nay không phải đồ vật, hai vị công chúa là chú ý tới Y Dạ rồi!" Chiêu Mầu Đơn vẻ mặt ái ngại.

"Cái gì? Chúng chú ý tới Y Dạ?" Liễu Vân Phong giật mình "Haizz, Y Dạ bình thường khá thu hút những người xung quanh, dễ gây thiện cảm nhưng mà thu hút cả Anh Chi và Anh Dạ thì..."

"Hoàng thượng, bình thường hai vị công chúa không thích lại gần người khác, sao họ lại chú ý Y Dạ cơ chứ?" Chiêu Mầu Đơn giọng không ổn định, nghe rất sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Gấp gáp

"Sẽ không sao đâu, có lẽ là cũng chỉ như cách mà Minh Châu rồi Nguyên Nguyên, Bác Triệt bị thu hút bởi Y Dạ thôi!" Liễu Vân Phong trấn an.

"Nhưng lỡ như không phải thì sao? Y Dạ của thiếp, lỡ như không phải hai vị công chúa mà là yêu ma muốn Y Dạ của thiếp thì phải làm sao đây?"

Liễu Vân Phong nhủ mảy, thật ra trong lòng hẳn cũng lo ngại chuyện này nhưng thật thì phải làm sao đây.

"Hoàng thượng, nếu là yêu ma muốn thì sẽ phải dâng Y Dạ cho yêu ma như vật hiến tế sao?"

"Ái phi, nàng suy nghĩ nhiều rồi, làm gì có chuyện Y Dạ sẽ là vật tế cơ chứ? Chuyện này... ngẫu mai ta sẽ cho xác nhận lại. Nếu thật như nàng nói thì chỉ cần kiểm tra xem là yêu ma hay Anh Chi và Anh Dạ thích con bé là được"

"Xác nhận xong thì sao? Nếu là yêu ma thì sao?" Chiêu Mầu Đon sợ hãi.

"... Nếu là yêu ma, thì ba đứa sẽ bị cách ly ra, chúng ta nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho Y Dạ"

"... Như thế được thật sao?"

"Chuyện hiện tại chưa có gì nghiêm trọng, cứ xem đã rồi chúng ta sẽ tìm ra cách xử lý thôi! Nàng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi" Liễu Vân Phong vỗ nhẹ vai Chiêu Mầu Đon.

"Vâng... Đã làm phiền tới người rồi! Thân thiết xin phép cáo lui"

"Ừm, nàng về nghỉ đi"

'Cạch'

.....

Vào sáng ngày hôm sau...

"Anh Chi, Anh Dạ! Hôm nay phụ hoàng muốn hai con tới chơi với Y Dạ, hai đứa có muốn đi không?" Nguyên Ánh Tuyết nhẹ gõ cửa phòng của cặp công chúa sinh đôi.

Bọn họ trong mơ màng nghe gõ cửa, định tức giận quát lên nhưng nghe tới việc được ra ngoài chơi, lại còn với Liễu Y Dạ liền bật dậy, đáp đồng thanh "Bọn con muốn đi!"

Nguyên Ánh Tuyết thở phào một cái rồi nhẹ bước bỏ đi.

Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ ở bên trong không thèm để ý đến mẫu thân mình ở bên ngoài, chỉ chú tâm sửa soạn, vệ sinh. Khi nữ hầu tới giúp bọn họ thay đồ thì bọn họ đã tự làm đầu vào đấy rồi.

"Nương, bọn con xong rồi! Khi nào chúng ta đi đây ạ?" Liễu Anh Dạ hớn hờ gọi Nguyên Ánh Tuyết từ đằng xa.

"... Sao hai con nhanh thế? Cứ từ từ bởi vì... bây giờ mới đầu giờ Thìn thôi mà (7 giờ sáng), ta nghĩ là thập tam công chúa cũng chỉ vừa mới dậy thôi" Nguyên Ánh Tuyết nhẹ nhàng đáp.

"..." hai đứa trẻ ngây ra, chúng nhìn nhau "Mới giờ Thìn thôi!" "Còn sớm quá à?"

Lát sau bọn chúng mới bình tĩnh đi vào ngồi yên chờ trong phòng Nguyên Ánh Tuyết. Nhìn phản ứng của Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ, lũ nha hoàn xung quanh và cả Nguyên Ánh Tuyết nhẹ thở phào một cái.

"Anh Chi, Anh Dạ, giờ còn sớm, hai đứa muốn ăn sáng gì đó chứ? Nếu đi chơi thì chắc giữa buổi sẽ cảm thấy đói đấy!" Nguyên Ánh Tuyết tới gần, ngồi vào bàn.

"Ăn sáng ạ?" Liễu Anh Dạ suy nghĩ "Anh Chi, người ăn không?"

"Cũng được, nhưng ăn gì?"

Bọn chúng nhìn qua Nguyên Ánh Tuyết "Ăn gì ạ?"

Nguyên Ánh Tuyết đáp ứng "Ừm, ăn canh xương heo hầm nhé? Hay bánh canh? Hay cháo hạt sen? Có nhiều món mà, hai đứa chỉ cần nói thì ngự trù sẽ làm cho"

"Nếu bọn con biết muốn ăn gì..."

"Thì đâu cần phải hỏi người"

Bọn chúng lộ ra vẻ thất vọng.

"Vậy muốn ăn món ngọt hay món mặn? Chỉ cần các con chọn thì ta sẽ bảo bọn họ làm món ngon nhất cho ác con" Nguyên Ánh Tuyết có phần bối rối.

"Ừm... Ngọt hay mặn?" Liễu Anh Dạ lại suy nghĩ.

"Món ngọt ạ, con muốn ăn món ngọt" Liễu Anh Chi chọn đại.

"... Vậy con cũng thế ạ" Liễu Anh Dạ gật đầu.

Nguyên Ánh Tuyết liền sai nha hoàn bảo Ngự Thiện phòng làm mấy món ngọt gì đó vừa ăn mà phải thật ngon, lại không quên dặn là hãy làm nhanh lên.

.....

Về phía Y Dạ, khi nghe Chiêu Mầu Đon gọi dậy buổi sáng để đi chơi cùng Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ...

"Gi? Ra ngoài chơi á? Nhưng con đang buồn ngủ mà ~" Y Dạ mơ màng nói.

"Không được, con hãy dậy chuẩn bị đi nào, không nên để hai tỷ tỷ của con đợi lâu" Chiêu Mầu Đon có phần gấp gáp.

Khi Y Dạ rời lưng khỏi giường, Chiêu Mầu Đon đã sai nha hoàn vào giúp thay đồ, chải chuốt các kiểu cho Liễu Y Dạ.

"Ừm... có chuyện gì thế ạ? Cứ từ từ không được sao?" Y Dạ ngáp dài.

"Không được đâu mà! Hai tỷ tỷ của con sẽ phải chờ con dài cổ mắt!"

"sao vậy chứ? Chắc gì giờ này họ đã dậy chứ? Mới giữa giờ Mão thôi mà (6 giờ sáng)"

"Nào, nào, thay đồ rồi đi rửa mặt đi Y Dạ"

Chiêu Mầu Đon đẩy đẩy Y Dạ đi, Y Dạ đang buồn ngủ, hoàn toàn không có tính phản kháng, ngoan ngoãn đi theo.

.....

"Y Dạ, con xong chưa?" Chiêu Mầu Đon chờ Y Dạ rửa mặt thôi mà sốt cả ruột.

"Y Dạ? Y Dạ ới?"

Chiêu Mầu Đon nghi ngờ, bước vào nhìn xem, hóa ra Y Dạ đang ngủ gục ngon lành trên ghế.

"Y Dạ!!" Chiêu Mầu Đon vội tới xách Y Dạ dậy, rửa mặt rồi vệ sinh răng miệng giúp Y Dạ, sau đó liền lôi xềnh xệch ra ngoài.

"Mới đó mà đã gần tới giờ Thìn rồi, tại con ngủ gục trong khi đang rửa mặt đấy!" Chiêu Mầu Đon gấp gáp chỉnh sửa lại trang phục cho Y Dạ "Nào, mặc vào!"

Y Dạ nghe lời, ngoan ngoãn mặc vào.

"Hôm nay chỉ có mình con với ngũ tỷ và lục tỷ đi chơi sao ạ? Có dịp gì thế?"

"Thế con muốn ai đi cùng nữa?"

"Đại tỷ, nhị tỷ, bát tỷ, nhị ca, tứ ca, tiểu Viên, tiểu Vân, A Tiêu..." Y Dạ liệt kê ra.

"... Muốn thì lát nữa hỏi xem hai tỷ tỷ con có đồng ý không rồi hãy dẫn họ đi cùng"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Không khí ngột ngạt

Y Dạ nghe Chiêu Mầu Đon nói thế cũng không phản ứng gì thêm. Trước đây, Chiêu Mầu Đon chưa từng như vậy, chứng tỏ hai cô công chúa sinh đôi kia thật sự quan trọng, đặc biệt làm người khác sợ hãi.

"Được rồi đấy! Chờ nương một chút rồi chúng ta cũng tới cung Thạch Anh" Chiêu Mầu Đon thờ phào.

"Không ăn sáng ạ? Lát nữa con sẽ đói bụng mất" Y Dạ uể oải.

"Ta sẽ cho người làm bánh cho con, con cứ việc cầm đi rồi ăn sau"

"Con muốn bánh của con"

"..." Chiêu Mầu Đon dừng động tác "Lại món đó nữa à...?"

"Vâng!"

Chiêu Mầu Đon thở dài "Thôi cũng được, nói với nha hoàn bảo Ngự Thiện phòng chuẩn bị cho"

"Cảm ơn nương!" Y Dạ vui vẻ chạy đi.

.....

"Chúng ta đi thôi nào!" Chiêu Mầu Đon cầm tay Y Dạ.

"Nương, bánh của con chưa tới!" Y Dạ lắc lắc tay.

"..." Chiêu Mầu Đon nhủ mảy, lại thở dài một cái nữa rồi nói "Thôi được, chờ thêm một chút vậy"

Lát sau, một nô tì hốt hải cầm theo một giỏ bánh chạy tới, trao cho Y Dạ.

"Được rồi! Đi thôi nào!" Chiêu Mầu Đon động tác gấp gáp.

Y Dạ không đáp vâng một tiếng rồi vui vẻ bước theo sau.

.....

"Nương, còn chưa ăn được sao ạ?" Liễu Anh Chi chán nản kêu lên.

"Nương, bọn con không ăn nữa cũng được. Phiền quá!" Liễu Anh Dạ đang nằm dài trên bàn cũng hưởng ứng.

"Ch... chờ một chút nữa đi, có lẽ Ngự Thiện phòng cũng sắp xong rồi với lại... Y Dạ còn chưa có tới mà! Haha!" Nguyên Ánh Tuyết bối rối.

Vừa lúc đó, một nô tì bước vào "Chiêu phi nương nương và thập tam công chúa tới rồi ạ!"

"Hả? Bọn họ tới rồi?!" Nguyên Ánh Tuyết lại thêm lo lắng, không mau cho hai tiểu tở tông nhà mình ăn xong thì bọn nó sẽ nổi giận mất.

"Ồ! Y Dạ tới rồi?" Liễu Anh Chi nghe nói thì ngẩng đầu dậy.

"Y dạ tới rồi á?" Liễu Anh Dạ cũng ngược lên.

Từ xa, bọn họ có thể trông thấy Chiêu Mầu Đon đang đi vào, tay dắt Y Dạ đi theo.

"Y Dạ kìa! Y Dạ tới rồi!"

"Ồ, ta cảm thấy trong người rất thoải mái, đúng là Y Dạ rồi!"

Hai đứa trẻ reo lên.

Chiêu Mầu Đon và Liễu Y Dạ được nha hoàn dẫn vào ngay chính phòng.

"Y Dạ thỉnh an Nguyên phi nương nương, ngũ tỷ tỷ và lục tỷ tỷ. Chúc Nguyên phi nương nương và hai vị tỷ tỷ một ngày tốt lành" Y Dạ lễ phép cúi đầu chào.

"Mầu Đon thỉnh an Nguyên phi tỷ tỷ" Chiêu Mầu Đon theo phép tắc cũng cúi đầu hành lễ.

Nguyên Ánh Tuyết định miễn lễ thì Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ đã cắt ngang, chạy tới kéo Y Dạ dậy.

"Thập tam muội, chào buổi sáng" Bọn họ vui vẻ đồng thanh nói.

"... Vâng, chào buổi sáng ngũ tỷ, lục tỷ" Y Dạ cười nhẹ.

"Thập tam muội, người ăn sáng chưa? Muốn ăn cùng bọn ta chứ?" Liễu Anh Chi kéo Y Dạ ngồi xuống bàn.

"Vâng, muội cũng chưa có ăn, vừa lúc có đem theo bánh đây này" Y Dạ giờ giỏ bánh lên.

"Cái đó để lát nữa đói hãy ăn, ăn cùng bọn ta này!" Liễu Anh Dạ cầm lên, đem cho một nô tì gần đó.

"Đúng thế, ăn với bọn ta này!"

Bọn họ cứ thế mà trực tiếp bỏ qua hai bà mẹ đang đứng bên kia. Y Dạ nhìn sang hai người kia dù hơi khó xử nhưng cũng chỉ biết cười gượng.

"Nương nương, đồ ăn đã tới rồi ạ!" ba nô tì từ ngoài bước vào, mỗi người mang theo một khay đồ ăn gồm ba món ngọt.

"Ồ, tới rồi sao? Vào đi, vào đi!" Nguyên Ánh Tuyết thở phào, khua tay ý bảo ba nô tì kia dọn đồ ra.

"A, tới rồi này! Y Dạ ăn cùng chúng ta nào!" Liễu Anh Dạ đem bát đĩa cho Y Dạ, nhiệt tình mời ăn.

"Vâng, chúc hai người ngon miệng" Y Dạ liếc mắt qua thấy toàn đồ ngọt, lại trúng món cô thích liền vui vẻ đáp ứng, cầm đĩa lên.

"Mẫu thân, Nguyên phi nương nương, hai người không ăn gì cũng được sao ạ?" Y Dạ nhìn hai bà mẹ lo lắng đứng nhìn mà thấy gượng gạo, nuốt không trôi.

"Ừm, chúng ta không đói, ba đứa cứ ăn đi" Nguyên Ánh Tuyết khua tay.

Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ cực kỳ để ý biểu cảm trên mặt Y Dạ, liền ném cho hai người kia một ánh mắt sắc bén. Nguyên Ánh Tuyết và Chiêu Mầu Đôn liền tự hiểu ý mà nói là sẽ ra hậu viện ăn.

Chiêu Mầu Đôn lúc đầu rồi đi vẫn có phần không an tâm nhưng đành phải tin tưởng vào Y Dạ, mong rằng hai cô công chúa kia sẽ không có gì bất thường.

Sau khi hai bà mẹ bỏ đi, trong phòng còn có ba tiểu công chúa và mấy nô tì. Y Dạ liếc nhìn xung quanh, trong phòng không khí cảm thấy rất ngọt ngào.

Trang trí trong phòng không có gì đặc biệt hoa lệ hay thanh nhã, cửa sổ cũng không thêm mở, mặt mấy cô nô tì đứng xung quanh nói không điều chỉnh đều lạnh như tiền, lạnh hơn cả cái mặt than Liễu Y Tĩnh.

Thêm nữa, có hai cái bóng đèn cứ ngồi ngấm mình ăn như kiểu sinh vật lạ thế này, Y Dạ quả thực ăn không ngon mà.

"Thập tam muội..."

"À, tỷ có thể gọi muội bằng tên riêng mà" Y Dạ đặt đĩa xuống.

"Được rồi, Y Dạ, muội không thích đồ ăn à?" Liễu Anh Chi lo lắng

"Đúng rồi! Trông mặt muội khá là miễn cưỡng... Nếu không thích thì có thể đổi mà!"

"A... không phải tại đồ ăn. Thực sự thì muội khá là mê đồ ngọt nhưng..." Y Dạ khó xử.

"Nhưng...?" Hai người kia khó hiểu.

Ôi mẹ ơi, còn không phải tại hai bà nội cứ nhìn con như người ngoài hành tinh thế này à?

 Y Dạ khóc thầm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Cái tô há cảo

"Khụ, hai người cứ nhìn muội ăn thế này... không hay lắm a! Hai người không phải muốn cùng ăn sao?" Y Dạ ho khan.

Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ nghe nói thế thì quay qua nhìn nhau rồi lại nhìn vào mấy cái đĩa đồ ăn.

'Oà!' Liễu Anh Chi cảm lấy một cái bánh cho vào miệng, Liễu Anh Dạ cũng làm theo.

"Món này ngon đấy, nhỉ?" Liễu Anh Dạ nói

"Ừm... ngọt quá, ăn cái này nhiều ngán chết ta!" Liễu Anh Chi lè lưỡi.

"? Ta lại thấy ngon mà" Liễu Anh Chi ngây thơ.

"Ừm, muội cũng thấy thế, ngọt thế này là vừa đủ!" Y Dạ tiếp lời.

"Ừm! Ừm! Vừa đủ, vừa đủ. Ngon mà nhỉ?" Liễu Anh Dạ gật đầu.

"Vâng!"

Liễu Anh Chi thì ngược lại, cắn thêm hai miếng nữa đã vội đẩy đĩa bánh ngọt ra xa, mặt ghét bỏ "Ngán quá đi mất! Ta không thích tí nào!"

Liễu Anh Dạ và Liễu Y Dạ không nói gì, vẫn ăn ngon lành.

"Công chúa, nếu người không thích thì có thể đổi món khác ạ" một nô tì kính cẩn tiến tới.

"Mau mau đổi cho ta món khác! Món gì cũng được nhưng đừng là đồ ngọt nữa!" Liễu Anh Chi lùi xa cái bàn đầy món ngọt.

"Vâng! Xin người chờ thêm một chút ạ!" nô tì đó cúi người, nhanh chóng chạy đi.

"Người không thích đồ ngọt, sao lúc này lại muốn cơ chứ?" Liễu Anh Dạ vừa nhai nhồm nhoàm vừa hỏi.

"Biết mấy cái này ăn ngán tới vậy ta sớm đã không gọi rồi!" Liễu Anh Chi quay phắt đi.

Liễu Anh Dạ không nói gì hơn, mặt thỏa mãn, *Người không ăn thì phần của người thuộc về ta thôi!*

"Ngũ tỷ thích ăn loại đồ ăn gì vậy?"

Nghe Y Dạ hỏi, Liễu Anh Chi ngẩn người ra.

"Ta... hừm, không biết nữa"

"Sao lại không biết chứ? Lẽ nào tỷ chưa ăn qua món gì mà tỷ thấy vừa miệng sao?"

"Chưa ăn qua! Có lẽ là ta chưa ăn nhiều món đủ để tìm ra món ta thích" Liễu Anh Chi lắc đầu

"Hừ, người thì có món gì mà người thích cơ chứ? Ngày ba bữa người ăn nửa bữa thì làm sao mà biết mình thích ăn gì được?" Liễu Anh Dạ cười.

"Còn không phải tại người ăn như heo, ăn hết cả phần của ta sao? Ta mới động đũa người đã dọn xong nửa cái bàn"

"Cứ việc gọi nô tì lấy thêm cho người mấy món nữa là được rồi! Không muốn ăn cứ nói thẳng!"

"Người...!" Liễu Anh Chi mặt tức giận nhưng đành nhẫn nhịn, bữu môi ngồi thụp xuống.

Y Dạ bên cạnh chỉ biết ngồi im cười trừ.

"Công chúa! Đồ ăn của người đã tới rồi ạ" nô tì ban này bước vào.

"Đưa đây cho ta!" Liễu Anh Chi cái bần, nô tì đó cẩn thận đưa một tô gì đó để lên bàn rồi lui ra.

Liễu Anh Chi hừm một tiếng rồi chú tâm ăn, người ta không muốn bị coi là có bệnh kén ăn đâu.

Liễu Y Dạ ngồi bên kia, nhìn thấy cái tô đồ ăn đó quen quen liền cười trừ

Đây không phải là tô đồ ăn đặc dụng của đại tỷ sao trời?? Đừng nói là vì tiểu quý này mà bên Ngự Thiện phòng đem đồ ăn của đại tỷ qua đây trước đây nhé

.....

Bên Liễu Y Tĩnh, lúc này đang lúng lúng tô há cáo ưa thích để trong phòng bếp của Ngự Thiện phòng..

"Đứa nào? ĐÚA NÀO BUNG MÁT TÔ HÁ CÁO CỦA BÀ RỒI HẢ??"

.....

Chương này ngắn thế thôi ^^ Lát có chương nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Muốn xuất cung

"Ngũ tỷ, lục tỷ, hai người biết lát nữa chúng ta sẽ đi đâu chơi không vậy?" Y Dạ hiếu kỳ.

"Không! Không biết!" Hai người kia lắc đầu.

"A... Hi vọng phụ hoàng cho chúng ta xuất cung đi chơi a! Chơi ở trong cung chả có gì vui cả!" Y Dạ thờ dãi.

"Tại sao lại muốn xuất cung? Ở ngoài cung có gì?" Liễu Anh Dạ nghiêng đầu.

"Hai người chưa bào giờ xuất cung sao?" Y Dạ ngạc nhiên

"Chưa! Chưa từng" Liễu Anh Chi và Liễu Anh dạ lại lắc đầu.

"Vậy suốt 11 năm trời hai người đã ở suốt trong cung sao?"

"... Không hẳn!" Liễu Anh Dạ nói.

"Theo ta nhớ thì tới năm 9 tuổi chúng ta chưa từng được ra khỏi cung Thạch Anh. Phụ hoàng nói hai chúng ta có bệnh, cần ở trong cung tĩnh dưỡng, tránh ra ngoài, sẽ làm lây bệnh!" Liễu Anh Chi thần nhiên đáp.

"Ừm, tới năm chúng ta 9 tuổi mới được phép đi lại quanh hậu cung, nhưng chúng ta chưa từng đi xa, cũng chỉ qua lại ở vùng này"

Liễu Y Dạ nhìn hai người trước mắt, không biết nói là còn quá hồn nhiên, không màng tới những thứ xung quanh hay là quá ngốc, tới nỗi tự nhốt bản thân mình trong thâm cung buồn tẻ tới hơn 10 năm trời.

"Vậy thì lần này thử xin phụ hoàng cho hai người xuất cung chơi xem! Ở bên ngoài cung rất vui đấy!" Y Dạ gợi ý.

"Ở bên ngoài thì có gì mà vui?" Liễu Anh Chi cau mày.

"Rất vui, trong kinh thành có rất nhiều thương nhân, có nhiều người kinh doanh, mua bán, ca hát nhộn nhịp. Nơi đó rất ồn ào và đông vui, đôi khi lại còn có lễ hội nữa! Hoàn toàn khác với trong này" Y dạ vui vẻ nói.

"Trong này thì sao mà không vui?" Liễu Anh Chi lại hỏi.

"Ừm... nếu chỉ ở đâu một vài năm, có lẽ cũng rất sung sướng, vui vẻ nhưng ở đây quá lâu thì sẽ thấy trong hoàng cung rất ngột ngạt. Từ phía là những bức tường hay những tòa nhà tráng lệ, những người hầu, thái giám, quân lính đi lại khắp nơi, người trong cung ai cũng phải chú ý lời nói, phép tắc, cảm thấy rất rập khuôn. Lâu lâu lại còn bày kế tự hại lẫn nhau, rồi cãi vã, tranh giành, rất khó chịu!"

Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ nghe nói thì tự ngẫm lại một chút rồi ồ lên, gật đầu hưởng ứng.

"Vậy hôm nay, có thể xin xuất cung được không nhỉ?" Y Dạ chống cằm.

"Hừm... được không nhỉ?" Liễu Anh Dạ nghe cũng thấy phấn khích, muốn thử được ra ngoài cung xem kinh thành thật sự như thế nào.

"Chắc sẽ được thôi! Phụ hoàng luôn đáp ứng chúng ta mà nhỉ?" Liễu Anh Chi cũng thấy thích thú không kém.

"Ta sẽ đi hỏi nương xem sao!" Liễu Anh Dạ chạy đi.

"Nói hộ nương của muội nữa nhé!" Y dạ vẫy tay vừa lòng. *Hihi! Bảo bảo cũng rất muốn xuất cung đi chơi nha* Y Dạ cười thầm.

- ----

Bấm sang đi! Còn chương nữa kia ^^

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hai cây tiền lớn

Lát sau Liễu Anh Dạ chạy về, không biết cô dùng cách nào nhưng bọn họ đã được Liễu Văn Phong cho phép xuất cung. Liễu Anh Dạ lại cảm thêm một bực gì đó nói là Liễu Văn Phong bảo đem cho Y Dạ.

"? Đưa cho muội sao?" Y Dạ ngờ ngạc nhận lấy cái bọc gì đó nặng nằng.

Omeoi! Đây là kim tệ mà! Còn nhiều thế này, phụ hoàng đúng là hào phóng!

"Y Dạ, Y Dạ, đó là gì vậy?" Liễu Anh Chi hiếu kỳ.

"À... Đây là kim tệ phụ hoàng cho! Chúng ta ra ngoài có thể thỏa sức mua đồ rồi!" mặt Y Dạ như nở hoa.

"Vói mấy cái hòn đá lấp lánh này á?" Liễu Anh Dạ nghi ngờ.

"Tỷ tỷ à, đây gọi là kim tệ, dùng để mua bán, kim tệ này rất có quyền lực đấy a" Y Dạ cười cười.

"Muội thích mấy hòn đ... à ý ta là kim tệ này sao?" Liễu Anh Chi hỏi.

"Ừm thì... muội nghĩ là có ít người lại ghét kim tệ lắm!" Y Dạ gãi đầu.

"Trường gì chứ mấy hòn đá này ta có nhiều lắm, nếu muội thích ta sẽ cho muội!" Liễu Anh Dạ lấy một cái túi đeo bên hông đồ ra.

Từ trong túi, một loạt kim tệ chảy ra, đầy ắp cả bàn.

"Quào! Tỷ từ đâu có nhiều thế?" Y Dạ trầm trồ *Tỷ tỷ nhà ta là rich kid a!* Hai mắt Y Dạ sáng lên màu kim tệ.

"Bọn ta thường được cho vài viên đá này mà chả biết dùng làm gì cả, nhìn màu cũng đẹp đẹp nên ta cất chơi vậy thôi! Nếu muội thích thì toàn bộ có thể cho muội!" Liễu Anh Dạ hào phóng nói.

Haha! Tỷ tỷ à, người mà biết giá trị của cái đồng mà người gọi là đá lấp lánh này thì chắc người sẽ không như bây giờ đâu Y dạ cười gượng, cố kiềm chế cái tay đang muốn chạm vào đồng kim tệ lấp lánh kia.

"Ta cũng có này! Nếu muội thích cứ lấy!" Liễu Anh Chi cũng giơ cái túi ra.

"Thôi! Thôi! Không được đâu! Muội cũng có phần của muội mà! Lúc này phụ hoàng đã cho muội rồi! Kim tệ không thể nói thích thì cứ lấy của người khác được" Y Dạ xua tay.

"Không sao! Là chúng ta cho muội, cứ nhận lấy đi!" Liễu Anh Chi vui vẻ, Liễu Anh Dạ cũng gật gật đầu.

Ặc... Tỷ tỷ à, hai người đừng có dụ dỗ muội a ~ Muội cũng muốn nhận lắm chứ nhưng ta không thể vô liêm sỉ như vậy được! Y Dạ nuốt máu tham ngược vào bụng.

"Thực sự thì muội không muốn nhận đâu! Hay là thế này đi, lát nữa ra ngoài kinh thành, hai người có thể mua cho muội những thứ muội thích được chứ?" Y Dạ vui vẻ gợi ý.

"... Ừm thì, cũng được thôi!" Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ nhìn nhau suy nghĩ rồi gật đầu.

Keke! Thế là tự nhiên bám được hai cây tiền lớn bên mình, còn vừa đúng lúc mình bị mẫu thân tịch thu ngân quỹ. May ghê, đỡ phải chạy vòng tới chỗ A Linh xin tiền! Bệnh viêm màng túi của ta có thể có thuốc chữa rồi! Y Dạ cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Xuất cung

Hừm...? Bên trong còn có gì thế này? Y dạ để ý bên trong cái túi Liễu Vân Phong cho còn có một tờ giấy.

'Anh Chi và Anh Dạ, nhờ con trông coi đây!' tờ giấy viết.

"?!!" *Có đời nào lại bảo em gái đi trông chị không trời?!* Y Dạ giật mình.

"Sao thế?" Liễu Anh Chi quay lại.

"À, không có gì đâu! Hai tỷ cứ chuẩn bị đi, muội sẽ ngồi đây chờ"

"...? Vậy muội ngồi đây một chút, chúng ta đi lấy tí đồ. Khi chúng ta quay lại thì sẽ xuất phát." Liễu Anh Chi cười nhẹ.

"Vâng, muội sẽ ngồi đây mà!" Y Dạ ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi hai tỷ muội kia đã đi khuất bóng, Y Dạ thở phào một cái.

Hm... Giờ thì làm sao để nói hai người đó cho mấy người khác đi cùng nhĩ? Ta ít nhất cũng muốn A Tiêu hay tiểu Viên bên cạnh a ~ Y Dạ chống cằm, nheo mắt suy nghĩ.

Bình thường trong mấy trường hợp này thì người ta nói thế nào để dụ con nít nhỉ? Y Dạ ngẫm nghĩ.

"... Ta muốn có người đi cùng?" "Đi nhiều người cho vui" "... " Y Dạ lẩm bẩm thực hành nói miệng.

Lát sau, Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ quay lại, đem thêm ô che với mỗi người một dụng cụ dùng đựng đồ.

"Hai người đem theo túi với giỏ xách làm gì vậy?"

"À, cái này là để đựng những đồ chúng ta mua a~" Liễu Anh Dạ vui vẻ nói.

"?" Y Dạ khó hiểu.

"Không được sao? Lúc này là nô ti đã nói đem theo đồ đựng nhìn rất đẹp mà?" Liễu Anh Dạ thay đổi sắc mặt, trở nên trầm xuống.

Nô ti lúc này đã gợi ý cho Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ thì trở nên sợ sệt, nhìn vào Y Dạ với ánh mắt khẩn thiết cầu cứu. Cứ như mạng sống của cô ta phụ thuộc hoàn toàn vào câu trả lời của Y Dạ vậy.

Y Dạ liếc qua cũng biết cô ta đang lo sợ thế nào.

"Không có, chi là muội nghĩ là chúng ta đi có ba người, muội thì còn nhỏ, hai người thì không biết đường đi, để mẫu thân và Nguyên phi nương nương dẫn đi sẽ lâu lắm nên... Chắc là không thể mua gì nhiều, một cái túi không gian nhỏ là đủ rồi!" Y Dạ nói khéo, lại vừa thích hợp bẻ lái sang mục đích của mình.

"..." Hai tỷ muội kia nhìn nhau.

"Vậy phải làm sao? Chúng ta muốn đi nhiều nơi!" Liễu Anh Chi nghiêng đầu "Hay bảo nô ti dẫn đường?"

"Bọn họ sẽ không chạy mất chứ?" Liễu Anh Dạ dường như có lý do chính đáng để lo về việc nô ti bỏ chạy.

"... Nè Y Dạ, nên làm thế nào?" Liễu Anh Chi quay qua nhìn Y Dạ.

Nghe đến, Y Dạ mỉm cười "Hay là chúng ta mời thêm người đi được không?"

"Mời thêm? Ai nữa?" Liễu Anh Chi nhú mày.

"Ừm... Như là đại tỷ tỷ này, nhị tỷ tỷ này, bát tỷ tỷ này" Y Dạ gọi đúng những gương mặt thân quen.

Bọn họ nhìn Y Dạ một chút rồi quay qua nói nhỏ với nhau

"Vậy là số 1, số 2 và số 8 á hả?" Liễu Anh Dạ quay qua thì thầm với tỷ tỷ mình.

"Ngoại trừ số 2 ta không thích lắm thì còn lại cũng được..."

"Nhưng Y Dạ hình như thích số 2..."

"... thế chắc là cũng được nhỉ?" Liễu Anh Chi bắt hai tay, chống cằm.

"Nhỉ?" Liễu Anh Dạ hỏi lại.

"Ừm, cũng được!"

Sau khi nói xong, bọn họ quay qua "Vậy thêm ba người họ nữa thôi đấy!" Liễu Anh Chi giơ ba ngón tay lên nói.

"Vâng! Ba người họ nữa là được!" Y Dạ vui vẻ

"Hai người chờ thêm một tí nữa thôi, ba người bọn họ rất nhanh sẽ tới thôi!" Nói rồi Y Dạ quay qua bảo ba nô ti nhanh chạy đi nói với ba người kia.

.....

Đúng như lời Y Dạ nói, chỉ chưa tới mười phút sau Liễu Y Tĩnh, La Nguyên Nguyên và Liễu Minh Châu đã tới, thân trang chỉnh tề, sẵn sàng lên kiệu.

"Được rồi! Đi thôi nào mấy đứa!" Nguyên Ánh Tuyết nói rồi dẫn đường ra chỗ xe ngựa đang chờ.

"Lên xe đi nào, ba - bốn người một xe!" Chiêu Mẫu Đôn cho Y Dạ lên xe đầu tiên. Hiển nhiên Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ cũng leo theo lên xe đó.

Liễu Y Tĩnh, La Nguyên Nguyên và Liễu Minh Châu theo một xe và hai vị mẫu thân ngồi trên một xe khác.

Bên ngoài mỗi xe ngoài một đánh xe là một nô tì và tất nhiên là có những ám vệ đi theo để âm thầm bảo vệ mà không gây mất vui.

"Đánh đi!"

Ngay sau câu nói của Nguyên Ánh Tuyết, xe ngựa dần chuyển bánh, chạy thẳng ra một trà lâu trong kinh thành.

Trong suốt quá trình đi, xe chở các vị công chúa thì đầy tiếng cười nói, chỉ có xe thứ ba của hai vị nương nương là im lặng nhất nhưng lại có không khí hào hiệp nhất. Dường như Chiêu Mẫn Đôn và Nguyên Ánh Tuyết theo chủ nghĩa "im lặng là vàng", cả buổi ngồi nhắm mắt dưỡng thần, không nói gì với nhau.

.....

Gần nửa canh giờ sau, xe ngựa đã dừng trước cửa trà lâu tên Hồng La.

Sau khi tất cả đã xuống xe, Chiêu Mẫn Đôn nói với Liễu Y Tĩnh và La Nguyên Nguyên.

"Đại tỷ nhi, nhị tỷ nhi, nhờ con chăm sóc các tiểu muội nhé!"

Còn bên kia, Nguyên Ánh Tuyết đã nói với những người khác phải nghe lời của Liễu Y Tĩnh và La Nguyên Nguyên, không được chạy bừa, tránh lạc đường.

Y Dạ thắc mắc vì sao hai vị mẫu thân vậy mà lại chịu không đi theo nhưng khi nhìn qua vẻ mặt vừa lòng của Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ, tự nhiên cô biết được lý do nên không nói gì nhiều.

"Chúng ta sẽ chờ mấy đứa ở trà lâu này, trước giờ Ngọ phải quay lại đây, biết chưa?" Chiêu Mẫn Đôn dặn dò kĩ càng.

"Vâng, bọn con biết rồi!" Lũ trẻ đồng thanh.

- - - - -

Mấy người nói xem vì sao việc đi chơi lần này của Y Dạ Van viết kĩ thế ^^

Là đi chơi trong kinh thành đó nha!! ^^

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cảm giác chắc cũng như thế

Sau khi nhìn lại Y Dạ với một ánh mắt mang nét lo ngại thì Chiêu Mẫn Đôn thở dài một tiếng rồi bước vào trong Hồng La lâu với Nguyên Ánh Tuyết.

"Vậy... giờ chúng ta đi đâu trước đây?" Liễu Y Tĩnh với tư cách chị lớn nói.

"Tới chỗ trung tâm đi? Ở đó có nhiều quầy hàng nhất!" La Nguyên Nguyên gợi ý.

"Muội nghe nói gần đây có tổ chức hội chợ đấy! Hay chúng ta tới đó trước?" Y Dạ thích thú.

"Không, đi tới chỗ đấu trường đi! Xung quanh đó cũng có nhiều cửa hàng, người buôn bán nhiều lắm!" Liễu Minh Châu chỉ một chỗ ngược lại.

Chà! Loại chuyện kiểu này sớm muộn gì cũng xảy ra, đi một nhóm lớn rất dễ xảy ra bất đồng về ý kiến.

"..." Bọn họ im lặng nhìn nhau, lát sau cuộc cãi vã bắt đầu bùng nổ khi Y Dạ nói "Tới đấu trường thì có gì vui? Một đám con gái ai lại tới đấu trường chứ?"

"Gi? Tới đấu trường rất vui! Ngược lại là hội chợ, lỡ gặp phải mấy tay buôn chợ đen, xảy ra chuyện gì thì muội định làm sao?" Liễu Minh Châu giận dữ đáp lại.

Sau đó thì La Nguyên Nguyên và Liễu Y Tĩnh vào phân giải làm sao mà cuối cùng cũng cãi nhau luôn. Rốt cuộc là Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ phải ngoan ngoãn chờ cỡ 20 phút sau mới có thể chứng thức bắt đầu đi chơi.

"Hèm! Rồi, quyết định là sẽ chia nhau ra đi chứ gì? Vậy chia thế nào đây?" Liễu Y Tĩnh lấy lại phong thái thanh cao nói.

"Giờ tay ra! Ngừa sắp quyết định!" Liễu Minh Châu nhanh chóng.

Liều Anh Chi và Liều Anh Dạ không biết gì, chỉ cười cười làm theo mấy người xung quanh, giờ tay ra.

Sau hai ba lần đổi mặt thì rốt cuộc cũng chia đều ra hai cặp.

"Rồi! Thế là Y Dạ, Anh Chi và Nguyên Nguyên đi với nhau, ta sẽ đi với Minh Châu và Anh Dạ"

"Không! Ta muốn đi với Y Dạ cơ!" Liều Anh Dạ kêu lên.

"Muội ra ngựa mà..." Liều Y Tĩnh điềm tĩnh nói.

"Ta... muốn đi với Y Dạ" Liều Anh Dạ nhấn mạnh.

"Lục tỷ, có chơi có chịu chứ! Thế nha!" Y Dạ cười cười, vẫy tay rồi một mạch dẫn La Nguyên Nguyên và Liều Anh Chi đi theo hướng tới hội chợ.

"Y Dạ... ~!" Liều Anh Dạ mặt buồn bã.

"Anh Dạ, đi thôi! Dù sao muội cũng được đi chơi mà! Cùng tới chỗ đấu trường nào!" Liều Y Tĩnh một tay kéo Liều Anh Dạ đi.

.....

Bên phía nhóm Y Dạ,...

"Y Dạ, chúng ta đi hướng này đúng không vậy?" La Nguyên Nguyên hỏi mắt lòng tin khi đã đi hơn 30 phút mà vẫn chưa tới nơi.

"... À thì, muội chỉ nghe A Tiêu nói là có hội chợ nhưng..." Y Dạ bối rối.

"Muội không hỏi là chỗ nào à?" La Nguyên Nguyên cười nhạt.

"Muội có hỏi nhưng... quên mất rồi! Mà không sao đâu! Có thể hỏi những người khác mà!" "Bà ơi!!" Y Dạ nhanh chóng chạy tới chỗ một bà lão gần đó hỏi đường.

Liều Anh Chi từ đầu tới cuối không nói gì, chỉ chuyên tâm ngắm nhìn xung quanh cứ như người trên trời mới rơi xuống, cái gì cũng thấy lạ.

"Muội hỏi được rồi, chúng ta chỉ cần đi qua vài căn nhà nữa rồi rẽ trái là tới!" Y Dạ vui vẻ.

"Có phải cái chỗ đông người xa xa mà đang có cột lửa phun lên đó không?" Liều Anh Chi chỉ về phía xa.

"Chuẩn rồi! Là nó đấy! Sao chúng ta không để ý từ đầu thế không biết?" La Nguyên Nguyên cười gượng, bước theo hướng nơi có mấy cột lửa cao nổi bật.

.....

Lát sau, bọn họ dường như đã đứng ở phần rìa của hội chợ.

Nói là hội chợ nhưng nôm na cũng chỉ là một cuộc họp chợ quy mô lớn, đầu tư hơn và hoành tráng hơn.

"Nhi tỷ, người cầm lấy này! Lát nữa muốn gì có thể mua lấy!" Y Dạ đem một túi kim tệ cho La Nguyên Nguyên.

"Không cần đâu! Ta cũng có đem theo mà!" La Nguyên Nguyên xua tay.

"Cái này là từ phụ hoàng đấy, không phải của muội đâu! Với lại tỷ cũng nên cầm hộ kéo lỗ muội chạy bậy thì dùng nó mua đồ cho ngũ tỷ hộ muội" Y Dạ nói nhỏ.

"Vậy được rồi!" La Nguyên Nguyên cười một cái rồi nhận lấy cái túi.

"Rồi, vào bên trong nữa xem có gì vui nào!" Y Dạ bước lớn.

La Nguyên Nguyên và Liều Anh Chi cũng thích thú đi theo.

Y Dạ đi nhanh, lướt qua hết các gian hàng một lượt rồi lại đi tiếp, không để ý hai người phía sau. Đúng như dự đoán, chẳng mấy chốc Y Dạ đã bị tách ra thật.

"Y Dạ đâu rồi?" Liều Anh Chi nhận ra thiếu mất Y Dạ thì đã quá muộn, La Nguyên Nguyên dắt Liều Anh Chi đi xung quanh đó mà chẳng thấy Y Dạ đâu.

"Chắc là Y Dạ lại lạc rồi nhưng chắc không sao đâu! Muội ấy đến giờ sẽ tự biết trở về Hồng La nên chúng ta cứ từ từ, vừa đi dạo vừa tìm muội ấy nhé?" La Nguyên Nguyên trấn an.

"Thế cũng được..." Liễu Anh Chi ái ngại. Bộc lộ rõ vẻ có thành kiến với La Nguyên Nguyên.

La Nguyên Nguyên cũng không nói gì, chỉ mỉm cười rồi lại dắt Liễu Anh Chi đi.

Không khí ngưng ngứ giữa hai người dần bị phá bỏ khi Liễu Anh Chi tìm được một món đồ mà cô thích.

Liễu Anh Chi đột nhiên khựng lại.

"? Sao thế?" La nguyên Nguyên cũng dừng lại theo, nhìn theo hướng mà mắt Liễu Anh Chi đang hướng tới.

Trong cái sạp hàng nhỏ, có bày bán một đôi ngọc bội màu đen tuyền, pha chút ánh nhũ trông rất tinh xảo.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Nô lệ

"Muội muốn cái đó à?" La Nguyên Nguyên chỉ vào đôi ngọc bội.

"Người sẽ lấy cho ta nếu ta muốn sao?" Liễu Anh Chi ngước lên.

"Gọi là tỷ tỷ! Tất nhiên nếu muội muốn ta sẽ mua cho muội!"

"..." Liễu Anh Chi im lặng một chút rồi nói "VẬY,... mua cho ta đi!"

"Xung là muội muội!" La Nguyên Nguyên khề thờ dài.

"Lão bá, tôi muốn mua đôi ngọc bội này! Bao nhiêu vậy?" La Nguyên Nguyên quay qua hỏi người bán.

"Tiểu cô nương, đôi ngọc bội này là cô nhìn trúng, cho cô ra giá đấy!" ông bác kia nói.

"VẬY 50 kim tệ thì thế nào?"

"50 kim tệ sao? Cũng khá đấy!" người kia vuốt cằm, miệng cười nhếch, lông mày hơi chếch lên.

"Được rồi! 100 kim tệ?"

Hắn ta không nói gì

"200?"

"Thành giao!" Hắn ta vui mừng nhận lấy kim tệ và đưa cho Liễu Anh Chi đôi ngọc bội kia.

Liễu Anh Chi vui vẻ nhận lấy, còn ngắm ngía món đồ này thật kỹ.

"Muội thích rồi chứ? Đi xem có gì nữa không nào!" La Nguyên Nguyên mỉm cười rồi lại quay người bước đi. Liễu Anh Chi nhanh chóng cất ngọc bội vào túi rồi chạy lại nắm tay để La Nguyên Nguyên dắt đi như ban đầu.

"Tỷ... ta muốn cái đó nữa!" đi một lát sau Liễu Anh Chi lại nhìn trúng một món khác, lần này lại ngoan ngoãn chịu gọi La Nguyên Nguyên là tỷ.

Sau khi mua xong món đồ kia, Liễu Anh Chi lại chạy qua nắm tay La Nguyên Nguyên đi tiếp.

Chà... Mình nghĩ là ngày trước Y Dạ "thuần hóa" bọn mình chắc cảm giác nó cũng thế này nhỉ?

(xem lại chương 21, 22 để biết Y Dạ thuần hóa ai nhé ^^)

.....

Bên Y Dạ, sau khi bị lạc...

CMN,... mình lại bị lạc (đúng như dự đoán) rồi! Y Dạ chày mồ hôi.

A... giờ này là giờ nào rồi nhỉ? Nãy giờ mình cứ theo ngắm chứ chưa mua được gì! Trời giờ thì nắng quá đi, chắc là gần trưa rồi! Y Dạ lấy tay che mặt.

Đi thêm một lát nữa, Y Dạ trùng hợp thấy chỗ bán ô, dù liền tới mua một cái để tiện che nắng.

A... mình chưa dùng dù che nắng bao giờ, trông thanh lịch ghê! Y Dạ cười khúc khích rồi lại tiếp tục lượn lờ lòng vòng. Một lúc sau thì không biết thế nào mà lại lạc tới chỗ xiếc thú.

Nhìn vào trong chỗ người ta dựng rạp. Có rất nhiều người ăn mặc rách rưới đang cạo rửa cho đám thú diễn, có vài kẻ còn bị lôi ra đánh đập

Chắc họ đã làm sai gì đó... Y Dạ nghĩ.

*Dù biết ở thế giới này hệ thống nô lệ vẫn tồn tại nhưng đánh đập như thế cũng thật quá đáng đi? Y dạ cau mày.

Càng nhìn càng thấy cảnh tượng này khó chịu, Y Dạ đành bỏ đi.

'Này! Thằng ranh kia! Mày đứng lại cho tao!' từ xa, Y Dạ nghe có tiếng gọi vọng tới, giật mình quay lại mới biết là có hai tên nô lệ đang chạy trốn và một đám chắc là lính canh đang đuổi theo phía sau.

Chạy gần tới chỗ Y Dạ thì tên nhóc chạy trước bị vấp ngã, kéo theo người phía sau cũng bị ngã theo. Thế là bọn họ ngay lập tức bị bọn lính kia tóm được.

Y Dạ nhìn vào hai đứa trẻ bị bọn lính đập vùi trên mặt đất. Toàn thân chúng toàn là vết bầm tím, vết roi da còn mới và còn có chỗ còn chảy máu. Hiện trạng còn bị đập xuống đất, bị đá đá bởi mấy tên lính canh.

"Xin lỗi vị tiểu thư này! Đã làm cô kinh sợ rồi!" một tên lính canh nhìn thấy Y Dạ thì qua xin lỗi một tiếng rồi trở lại túm cổ hai đứa nhóc kia mà kéo lê thê đi.

Y Dạ chú ý vào hai đứa trẻ, nhìn vào đôi mắt lơ mờ của chúng, Y Dạ ngay lập tức gọi bọn lính lại.

"Xin lỗi nhưng hai đứa trẻ này là nô lệ để bán sao?"

Bọn lính kia nghe tới có mỗi làm ăn liền quay lại, đứng là dân buồn.

"Đúng đúng! Vị tiểu thư này, cô là ưng ý hai tên nhóc này sao?" tên lính lúc nãy trông có vẻ như là tên to nhất đám xoa xoa tay.

"Đúng thế! Người sẽ bán cho ta chứ?"

"Tất nhiên tất nhiên! Bọn chúng khá bướng bỉnh nên phải răn dạy nhiều nhưng thực ra chúng cũng có nét đẹp với được việc lắm! Chỉ là hiện tại hơi bẩn thỉu xú, nếu như cô muốn ta liền đem chúng về tắm rửa rồi giao hàng tận nhà cho cô!" tên kia nhanh chóng đáp.

"Không cần, ta sẽ đưa họ đi luôn. Cứ việc nói giá ra rồi hoàn tất thủ tục đi!" Y Dạ nhìn bọn họ với ánh mắt sắc lạnh như tỏ rõ thị uy.

Tên lính cầm đầu kia cũng tự biết người đứng trước mắt mình chắc cũng to tướng nên đành bày mặt chuẩn kiểu dân buôn ra.

Miệng lưỡi ngọt sớt nói

"Ai da, vị tiểu thư này! Đúng là rất quá quyết a! Giấy tờ sở hữu của hai đứa nhỏ này ta trùng hợp có đem đây! Chỉ cần cô cho ta cái giá phải chăng một chút là chúng liền thuộc về cô"

"Bao nhiêu?"

"Chà chà! Cũng không nhiều, mua riêng là 700 kim tệ nhưng cô mua một đôi nên ta sẽ lấy cho cô 1200 kim tệ thôi! Giảm 200 rồi nhé!" hắn cười hà hà.

Y Dạ nhìn qua tình trạng yếu ớt của hai đứa trẻ kia, đành nhanh chóng giao tiền cho hắn, lấy toàn bộ giấy tờ liên quan. Sau khi đọc qua một lượt, chắc chắn rồi liền để cho lũ lính kia đi. Bọn lính kia vừa đi vừa vui vẻ đếm tiền.

Có vẻ như Y Dạ đã trả quá giá thành thật cho hai nô lệ nên bọn chúng đã trích một ít ra nhét túi. Y Dạ cũng không nói gì, hừ một tiếng rồi quay lại với hai tiểu nô lệ vừa mua được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Đưa về Hồng La

"Hai người có đi được nữa không vậy?" Y Dạ lo lắng hỏi.

"Cảm ơn... cô" Đứa con gái giọng thì thảo, cố gắng gượng ngồi dậy rồi đỡ người còn trai bên cạnh.

"Nếu cô không thể đi chuyển thì cứ ngồi yên đó" Y Dạ nói rồi lấy từ trong túi không gian ra một cuốn ghi chép nhỏ.

"Để xem nào... văn tự chữa lành, văn tự chữa lành... Đầu rồi không biết?" Y Dạ lầm bầm.

Hai người kia ngồi dưới đất nhìn mà không hiểu Y Dạ đang làm gì.

"Đây rồi! Văn tự chữa lành!"

'Văn tự chữa lành - Cây dương liễu'

Từ chỗ vòng ánh sáng mọc ra một cây dương liễu nhỏ nhưng tán lá mọc dài, xuề xòa trên mặt đất.

"Xem nào... làm sao sử dụng cái này ấy nhỉ?" Y Dạ chăm chú nhìn vào sổ ghi chép.

"Ngắt một nhánh đủ dùng, tuốt lá ra, dập lá và đắp lên vết thương" Y Dạ đọc rồi làm theo như trong sách, đắp đắp một đám lá lên mấy vết thương của hai nô lệ kia.

"Lưu ý: Cây dương liễu chỉ là văn tự cấp thấp, chỉ có thể chữa vết thương nhẹ, ngoài da, không thể chữa trị những vết thương lớn hay những vết chí mạng. Chú ý kéo chết người thì đừng có tìm ta - hệ thống thân gửi"

Y Dạ đọc tới dòng cuối thì đột nhiên rất có hứng chữ ai kia, đáng lẽ cái dòng lưu ý thế này nên được đặt lên đầu dòng mới phải.

"Rồi!" sau khi đắp lá lên xong cho hai người kia, đám lá tự biến mất cùng với mấy vết thương của họ. Tuy nhiên, giống như lưu ý nói, mấy vết thương lớn hay sâu hơn một tí là không biến mất, cả mấy vết bầm cũng không.

"Má! Văn tự cấp thấp thì còn phải phân loại ra dùng nữa hà trời??" Y Dạ chửi thề.

"Để xem nào, chữa vết bầm, chữa vết bầm. Văn tự chữa lành cao cấp mất đâu rồi trời?!" Y Dạ xoa xoa cằm.

"Tiểu thư..." nữ nô lệ kia kéo áo Y Dạ "Cảm ơn người đã giúp huynh muội chúng tôi!"

"Hừm...? À... không có gì?" "Dù sao thì vạch vết thương ra, ta sẽ chữa trị tiếp cho hai người."

'Văn tự chữa lành - Hoa của Eris'

Cây liễu kia lặn xuống, một khúm hoa lại ngoi lên.

"Rồi! Xem nào... hoa mật? Là cái gì thế?" Y Dạ gãi đầu "Xem nào, cứ việc ăn hoa vào là được sao?"

Y Dạ ngắt lấy mấy bông hoa rồi đem cho hai người kia. Người con gái thì còn có thể tự ăn được nhưng cậu trai kia đã mất đi ý thức, đành phải bóp nát hoa rồi cho vào miệng. Hoa tự tan thì vết thương cũng tự lành.

"Được rồi! Cô thử cử động xem đã được chưa?" Y Dạ đỡ lấy người con trai kia cho tiểu muội đứng dậy.

"Cảm ơn người, tiểu thư! Tôi đã cử động được bình thường rồi" Đứa con gái cười nhẹ, tự động xoay một vòng cho Y Dạ xem.

"Vậy được rồi... Còn người này..."

"Tiểu thư, huynh ấy ta sẽ đỡ cho, sẽ không làm bẩn người!" tiểu muội kia hốt hoảng đỡ lấy huynh của mình.

"À... ta không có ý đó, để xem có cách nào đem cậu ta về không nào" Y Dạ lại giở cuốn ghi chép ra.

"Bí ngô không, ma miêu không, quỷ tướng quân không, tinh linh không... không có con ngựa nào sao trời?"

"À đây rồi, ngựa của một cao tăng đi thỉnh kinh à? Nghe quen quen nhớ? Kệ vậy"

'Văn tự triệu hồi - Bạch Long Mã'

"Lưu ý: Văn tự này đơn giản là dịch chuyển vật triệu hồi từ chỗ cũ sang người triệu hồi. Đề nghị xem xét đúng thời điểm rồi gọi và dùng nhanh rồi trả lại cho người ta kéo bị kiện lên tòa - hệ thống thân gửi"

"Đạch!" Y Dạ vút cuốn sổ kia cái bộp rồi trả trả con ngựa kia về lại chỗ cũ qua vòng ma pháp. Y Dạ tức giận bỏ luôn cuốn ghi chép của hệ thống, chuyển sang dùng ghi chép tay của tiểu Viên cho.

"Thứ gian thương, đúng là không tin gì được thứ mà cái hệ thống dờ hơi kia cho không."

'Văn tự triệu hồi - Linh gác của thổ địa'

Hai tên lính nhìn rất đối bình thường chui lên, vui vẻ giúp Y Dạ vác tiểu tử kia đi, tiểu muội kia thì nhìn hai tên lính với ánh mắt hết sức kinh ngạc.

"Lưu ý: Khi dùng văn tự này xin hãy cúi đầu cảm ơn ngài thổ địa"

Y Dạ làm theo, lễ phép cúi đầu rồi nói "Cảm ơn ngài thổ địa đã cho con mượn hai lính canh của người, sau khi công việc còn sẽ nhờ họ gửi cho ngài chút quà như lời cảm ơn nếu giờ ngài không nghe được con"

Xong xuôi Y Dạ cùng hai tên lính gác bước đi.

Hai huynh muội kia đều được lính gác của thổ địa bế đi, xem ra chúng mệt cả rồi! Cũng may mà chỗ lúc này không có ai cả nếu không chắc mình sẽ gặp thêm chút phiền phức Y dạ thở phào, nghĩ lại cảnh mấy ông quan trong triều hết lười nhing nọt rồi đòi xem văn tự của Y Dạ, dù chẳng có ai thật lòng khen nhưng bọn họ cũng không phải không có ý muốn lợi dụng.

"Phù... giờ thì phải xem xem đem hai người này về mẫu thân sẽ phản ứng ra sao đây? Đứa con gái thì không sao nhưng con trai... Chắc mẫu thân sẽ không cho là mình nuôi nam sùng chứ nhỉ? Dù sao thì mắt ta cũng chưa mù đến mức không nhìn ra tiểu tử này ưa nhìn như thế nào" Y Dạ xoa cằm.

Cô cùng hai tên lính kia bế hai nô lệ trong tay lượn vài vòng hội chợ, mua thêm chút đồ nữa rồi mới quay trở lại Hồng La lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đi loanh quanh

"Y Dạ! Người về rồi!" Liễu Anh Dạ từ trong Hồng La lâu mừng rỡ gọi vọng ra.

"Muội về rồi đây... Còn ai chưa về nữa vậy ạ?" Y Dạ bước vào Hồng La lâu.

"Còn La Nguyên Nguyên và Anh Chi nữa, bọn họ vẫn chưa thấy đâu" Liễu Anh Dạ nói.

Chiêu Mầu Đơn nghe nói tới Y Dạ về rồi liền từ trên lầu bước xuống.

"Y Dạ, về rồi thì lên cất đồ đi! Trông con mua nhiều thứ chưa kia"

"Vâng...." Y Dạ ái ngại ngoái ra sau nhìn hai tên lính cùng hai người trên tay họ.

"Y Dạ, đây là ai?" Chiêu Mầu Đơn ngạc nhiên hỏi.

"Nương... con đã... mua nô lệ" Y Dạ ngập ngừng.

"Hà?" Chiêu Mầu Đơn tròn mắt. lát sau trấn tĩnh xem xét những người đi về cùng Y Dạ rồi thở dài một tiếng "Thôi, đều lên lầu trên đi! Chớ có ở đây cản trở người ta làm ăn! Có gì lên lầu rồi nói"

Y Dạ và Liễu Anh Dạ cùng hai tên lính bế hai nô lệ, lẳng lặng theo Chiêu Mầu Đơn lên lầu trên của Hồng La lâu.

"Ồ, thập tam công chúa cũng về rồi à?" Nguyên Ánh Tuyết đang nhàn nhã ngồi uống trà, thấy người vào thì nhẹ nhàng đặt tách trà xuống.

"Thình an Nguyên phi nương nương" Y Dạ vẫn giữ phép tắc, do không thân thiết gì với Nguyên Ánh Tuyết nên không thể bỏ qua màn chào hỏi phiền phức này được.

"Ừm, họ là ai thế?" Nguyên Ánh Tuyết nhàn nhạt đáp.

"À... họ..."

"Đó là mấy nô lệ Y Dạ vừa mua về" Chiêu Mầu Đơn tiếp lời.

"Vậy sao... con mua tới 4 người à? Hoàng cung ta đâu có thiếu nhân lực nhỉ?" đầu Nguyên Ánh Tuyết hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.

"À không không! Con chỉ mua hai đứa nhỏ thôi! Hai người lớn là lính gác cửa nhà thổ địa, con đã triệu hồi họ. Bọn họ không phải nô lệ!" Y Dạ nhanh chóng giải thích.

"Ồ... ra vậy" Nguyên Ánh Tuyết không phản ứng gì đặc biệt, vẫn nhàn nhạt đáp lại rồi quay qua thưởng thức ly trà trong tay.

"Y Dạ, muối mua gì mà nhiều thế?" Liễu Minh Châu thấy Y Dạ cầm bọc lớn bọc nhỏ trên tay thì hiếu kì chạy tới.

"Cái này là muối mua cho các tỷ đấy!" Y Dạ giơ ra.

"Đây! Cái này cho tỷ, cho tỷ, cho tỷ! Cái kia là cho hai người chưa về kia! Còn cái này là cho mẫu thân và Nguyên phi nương nương ạ!" Y Dạ nhanh chóng phân phát hết mấy gói đồ trong tay cho mấy người xung quanh.

"Ta được cái gì thế này? Tròn tròn đồ đồ..." Liễu Anh Dạ giơ mấy que kẹo lên.

"Lục tỷ, đó là kẹo hồ lô ngào đường, tỷ thử ăn đi! Ngọt lắm đấy! Muối thấy khá là ngon nên..."

"Vậy ta ăn thử vậy" Liễu Anh Dạ cầm mấy que hồ lô qua ngồi một chỗ ăn, lát sau còn quay lại hỏi thêm.

"Y Dạ, con định cứ để bọn họ đứng như thế à?" Chiêu Mẫu Đơn lo ngại chỉ vào hai tên lính gác.

"À! ở đây có phòng nào có thể dùng không ạ? Con cần thêm một phòng trống!"

"Mấy người làm bên ngoài sẽ giúp được con đấy! Ra ngoài bảo bọn họ dẫn đi đi" Chiêu Mẫu Đơn chỉ ra.

"Vâng! Hai người đi theo tôi nào!" Y Dạ luống cuống chạy ra, theo lời của tiểu nhị tới một gian phòng trống. Cho hai tên lính đặt hai đĩa trề xuống, rồi gửi cho họ mấy gói bánh như món quà và trả lại về cửa nhà thổ địa.

.....

Về phía La Nguyên Nguyên và Liễu Anh Chi. Lúc này vẫn đang...

"Nhị tỷ, có phải là chúng ta nên về rồi không? Mặt trời lên tới đỉnh rồi!" Liễu Anh Chi một tay cầm ô, tay kia cầm quạt, vừa quạt vừa nói.

"Đúng là trời nắng thật! Ta đoán là cũng đã tới trưa rồi! Nên về thôi!" La Nguyên Nguyên tay cầm cầm dù, tay kia cầm đồ hộ muối muối, nhăn nhăn nói.

"Y Dạ chắc cũng đã về rồi! Chúng ta cũng nên về đi thôi!"

"Ừm, đi nào, ta dẫn muối về! Nhớ đi sát ta kéo lặc!"

"Vâng!" Liễu Anh Chi nghe lời, ngoan ngoãn đi theo La Nguyên Nguyên.

Lát sau nữa, bọn họ vẫn cứ loanh quanh trong chợ...

"Tỷ tỷ! Rốt cuộc bao giờ chúng ta mới có thể ra khỏi nơi này vậy? Ta thấy mỏi chân rồi!" Liễu Anh Chi than vãn.

"Hừm... Lạ nhỉ? Chỗ này ta cứ thấy quen quen sao ấy! Hình như lúc này..." La Nguyên Nguyên nói tới đây tự dưng có dự cảm chẳng lành

Thôi chết rồi! Cái tình hình này... Ta đây là bị lặc rồi a!! Nội tâm La Nguyên Nguyên gào thét.

"Tỷ tỷ?"

"Sao thế?"

"Chúng ta nghỉ được không ạ? Muội mỏi chân!"

"Được rồi! Chúng ta vào chỗ kia nghỉ chân vậy! Chắc lát nữa không thấy ta mấy người kia sẽ tự đi tìm thôi!" La Nguyên Nguyên dắt Liễu Anh Chi đi một đoạn nữa rồi vào chỗ nghỉ chân.

"Nhị tỷ, ngũ tỷ! Hai người cũng về rồi à? Ta còn tưởng hai người đi lặc rồi cơ!" Y Dạ ngoái cổ từ trên lầu xuống.

"Hả?!!" La Nguyên Nguyên và Liễu Anh Chi ngạc nhiên.

"? Sao thế ạ?" Y Dạ ngơ ngác.

La Nguyên Nguyên nhẹ nhàng bước ra cửa của cái "nơi nghỉ chân" mà cô nói này. Nhìn lên trên, một bảng hiệu đề chữ 'Hồng La lâu' to tướng.

"Nhị tỷ? Có chuyện gì sao?" Y Dạ chạy ra theo.

"À không! Không có gì!" La Nguyên Nguyên cười gượng, bước vào bên trong.

Cô lên lầu, cất đồ, Liễu Anh Chi cũng lặng lẽ đi theo. Bọn họ chết cũng không muốn nhắc lại hành trình đi lạc ngay trước đích đến của mình.

Lát sau, tự nhiên Liễu Y Tĩnh sáp lại gần La Nguyên Nguyên, thì thầm "Tiểu nhị, người đừng tưởng ra không biết người dắt tiểu ngũ đi loanh quanh trước Hồng La lâu mấy vòng nhé! Người mát mủ tới thế là cùng!"

La Nguyên Nguyên nghe xong đỏ mặt, không nhân từ mà nhắc tỷ tỷ mình lên vút xuống dưới lầu. Sau đó lại làm như ngây thơ vô tội, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Khối ngọc bội kì lạ

"Y Dạ,... muội mua hai nô lệ này về làm gì vậy?" La Nguyên Nguyên sau khi nghe nói thì liền tới xem xét hai người mà Y Dạ đưa về.

"... Chỉ là... muội thấy bọn họ bị mấy người buôn kia lôi xềnh xệch đi không nỡ cho nên..." Y Dạ tỏ vẻ vô tội.

"... Vậy giờ muội định làm gì với bọn họ?"

"Ừm... chắc là đem họ tới cho A Linh huấn luyện thôi? Dù sao cũng là người muội đem về, không thể cho vào cung làm người hầu được"

Y Dạ suy nghĩ một lát rồi chợt nảy ra ý "Nô tì tâm phúc của muội ở trong cung đã có A Tiêu... À Đem hai người họ cho A Linh và A Miện quản lý vậy! Một người học cho làm cận vệ, một người cho làm nô tì ở Ngọc Lục Bảo. Sắp xếp như thế nào thì tùy vào hảo cảm của A Linh với họ!"

La Nguyên Nguyên nhìn Y Dạ với vẻ lo ngại "Như thế không sao chứ? Dù sao ở cung Ngọc Lục Bảo cũng đâu có thiếu người? Thêm hai tên nhóc này vào chẳng phải thêm phiền phức cho A Linh sao?"

"Gi chứ? Chả lẽ lại tổng họ bên ngoài? Cung Ngọc Lục Bảo của muội cũng không có gì ngoài điều kiện, cứ để hai người này vào trong đó đi! A Linh theo chủ nghĩa cầu độc thân dù sao cũng nên có một người bầu bạn. Coi như cho A Linh hai đứa con nuôi vậy!"

Y Dạ tùy ý nói, rồi tiếp tục để cho hai đứa trẻ kia ngủ, mình thì dắt La Nguyên Nguyên ra ngoài.

"Haizz... Tùy muội vậy! A Linh tốt nhất là nên dạy dỗ chúng cẩn thận bởi vì ta thấy chúng có chút đáng lo đấy!" La Nguyên Nguyên thở dài.

"Hehe! Cảm giác của tỷ không bao giờ đúng bằng cảm giác của muội đâu! Đến muội đây cũng thấy chúng là một vấn đề cơ mà! Y dạ sau khi đi xa khỏi căn phòng kia mới cười nói.

"Hả?!" La Nguyên Nguyên ngạc nhiên

"Vậy sao muội..." La Nguyên Nguyên định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô tự nhắc bản thân rằng Y Dạ rất khôn ngoan, làm gì cũng sẽ có mục đích riêng, không nên quản làm gì.

.....

"Anh Chi, Anh Chi! Sáng nay người đã mua được gì vậy?" Liễu Anh Dạ thích thú nhìn bọc đồ mà Liễu Anh Chi mua.

"Ta đang mở ra đây" Liễu Anh Chi chậm rãi mở túi của mình ra. Đầu tiên, cô lấy ra đội ngọc bội màu đen khi nãy.

"Oa! Tỷ lấy được ở đâu thế? Nhìn chúng thật đẹp!" Liễu Anh Dạ cảm thán.

"Lúc nãy ta đi dạo trong hội chợ thì thấy! Ta cũng thấy đẹp nên mua"

"Mua?" Liễu Anh Dạ nghiêng đầu.

"Ừm, mua!" Liễu Anh Chi gật đầu.

"À, phải rồi! Là mua! Lúc này Minh Châu cũng đã nói với ta về từ này! Là mua a!" Liễu Anh Dạ như sức nhớ ra.

"Một cái cho người, một cái là của ta. Chúng ta giống nhau rồi!" Liễu Anh Chi đưa cho Liễu Anh Dạ một cái trong đôi ngọc bội kia.

Liễu Anh Dạ cầm lấy rồi đeo vào bên hông. Ngay khi Liễu Anh Chi cùng đeo vào, từ hai khối ngọc bội liền phát ra chút khói đen. Nó vương vất, lảng vảng quanh người hai công chúa sinh đôi rồi biến mất.

Sau đó, ánh nhũ lấp lánh trên ngọc bội cũng biến mất theo, không còn lấp lánh nữa. Đôi ngọc bội kia trở lại một màu đen tuyền nhưng lại trông hết sức bình thường.

Liễu Anh Dạ đeo một lát rồi ngắm ngía lại viên ngọc bội.

"Anh Chi, sao tự nhiên ta thấy nó không đẹp nữa!"

Liễu Anh Chi cũng tháo ngọc bội ra, cầm lên nhìn ngắm.

"Ủm... đúng là không thấy đẹp nữa! Đáng ra phải có ánh lấp lánh chứ nhỉ? Khi ta mua còn có mà!"

"Hay tại người nhìn nhầm?" Liễu Anh Dạ cúi xuống nhìn theo.

"..." "Ta nhìn nhầm á?" Liễu Anh Chi hỏi ngược lại.

"Ừ, người nhìn nhầm! Lúc đó người ở dưới nắng xem đúng chứ? Vậy chắc là có nắng nên nhìn nó mới lấp lánh chứ gì?"

"Ồ... vậy là tại ta nhìn nhầm sao?" Liễu Anh Chi gật gù "Thôi kệ vậy! Dù sao cũng đã mua rồi! Vẫn là nên cất đi"

"Vậy cất hộ ta với" Liễu Anh Dạ đem ngọc bội của mình ra, vút vào túi không gian của Liễu Anh Chi.

"Này, người có thấy là cầm túi không gian tiện hơn cầm túi thường nhiều không?" Liễu Anh Chi chợt nói.

"Tất nhiên là tiện hơn rồi! Ta đã vút cái túi thường đi từ lâu rồi! Cầm nó quá vướng víu!" Liễu ANh Dạ nhún nhún nói.

"Vậy ta cũng không dùng cái túi này nữa!"

Liễu Anh Chi nói rồi lấy toàn bộ đồ từ cái túi của mình ra, nhét tất cả vào túi không gian rồi vút cái túi kia cái bẹt,

"Xong rồi đây! Đi tới chỗ Y Dạ nào!" Liễu Anh Chi đứng dậy.

"Ủm... tới chỗ họ kiếm cái gì ăn đi! Ta đói rồi!" Liễu Anh Dạ xoa xoa bụng.

"Đi nào!"

.....

"A... Ngủ công chúa và lục công chúa cũng đã tới rồi! Mau tới gọi món đi, các tỷ muội của con đều đến đủ rồi!" Chiêu Mẫn Đôn một mặt khách sao gọi.

"Vâng..." cặp công chúa song sinh kia đồng thanh rồi đi tới, ngồi yên vào chỗ trong bàn ăn.

"Nương, người với Nguyên phi nương nương không ăn sao ạ?" Y Dạ quay qua.

"Chúng ta từ trước khi mấy đứa về đã ăn vài món ăn nhẹ rồi Bây giờ có chút no, sẽ không ăn nữa" Nguyên Ánh Tuyết nhẹ nhàng đáp.

"Mấy đứa cứ ăn đi, chúng ta ở phòng bên, có chuyện gì thì sang nói nhé! Còn muốn ăn gì cứ tùy ý nói với tiểu nhị!" Chiêu Mẫn Đôn cười cười rồi cùng Nguyên Ánh Tuyết sang phòng bên.

- ----

Lúc đầu ta định cho nam chính xuất hiện đấy nhưng... tự dưng bảo bảo đổi ý rồi ^^

Tiếp tục theo dõi truyện để chờ nam chính nào ~

Nam chính lúc này: Bao giờ ta mới được xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Gói đồ Dính máu

Y Dạ, sau khi ăn uống no nê xong...

"Kí chủ! Hôm nay cô mua hai huynh muội kia làm gì vậy a? Ta cũng không nghĩ là cô lại nhân từ như thế" hệ thống hiện lên, nó thừa biết lý do nhưng vẫn cố ý "cảm thán" Y Dạ.

"Hừ... cứ mỗi khi cái bản mặt của nhà mi hiện lên là ta lại thấy bức trong người. SAo mi cứ phải nói móc ta thế nhỉ?" Y Dạ lườm nó một cái.

"Hihi! Kí chủ, ta đâu có đâu nào ~!" Nó cười là lo.

"Hừm..." Y Dạ thờ hất ra một tiếng.

"Dù sao thì... cũng đã bắt được tiểu muội và tiểu đệ của nam chính rồi. Còn nam chính ở đâu không biết?" Y Dạ ngồi xuống bàn, tay chống cằm.

"Cô nghĩ sao mà nam chính lại ở cùng hai tên nhóc này vậy chứ?" hệ thống nhếch mép.

"Tại sao?"

"Cô nương ơi, hai đứa trẻ đó là con rơi con rớt của lão gia nhà đó a! Bên ngoài thì chúng là con nuôi, thực chất thì chúng là con của tình nhân. Nam chính là con ruột chính gốc của nhà thương gia kia, tất nhiên sẽ có giá hơn hai đứa trẻ này!" hệ thống cười cười.

"Ồi trời..." Y Dạ cau mày, xoa sống mũi "Vậy là ta đã rước về hai cái gai trong mắt nam chính ấy hả?"

Hệ thống nhìn Y Dạ ngẫm nghĩ một chút rồi nói "Biết đâu nam chính lại thích hai đứa trẻ đó thì sao?"

"Ờ... làm gì có chuyện con của tình nhân và con của vợ chính lại đi yêu thương nhau cơ chứ?" Y Dạ cười trừ.

"Cô đang dùng biện pháp nói quá đấy à?"

"Ờ, ta đang dùng đấy!" Y Dạ cộc lốc đáp rồi ngả người ra, thờ dài một hơi "Tất nhiên là cũng có trường hợp con của vợ chính và tình nhân yêu quý nhau nhưng... ta chả nghĩ là nó sẽ xảy ra trong trường hợp của ta đâu!"

"Hừm... xem ra thật sự nên đem hai đứa trẻ này về cung Ngọc Lục Bảo nuôi dạy như một người hầu và lính. Khi bọn chúng lớn thêm chút nữa thì ta sẽ xem xét cho chúng các vị trí khác" Y Dạ xoa cằm.

"Vậy... cô định tìm nam chính ở đâu đây? Vẫn định dựa Liễu Lăng kia tìm về xong cướp à?" hệ thống nhìn chăm chú vào Y Dạ.

"Ai... cái cách mà ngươi nói đúng thật là..." Y Dạ lại lườm cái hệ thống kia cái nữa. Ngươi đúng là chỉ biết dẻo miệng khi làm ăn giao dịch thôi ha! - cô bức mình nghĩ.

"Haizz... ta biết đi đâu tìm nam chính đây trời ~..." Y Dạ nằm dài ra bàn mà than vãn.

.....

"A Linh! Ngươi đâu rồi! Lại có quả của công chúa tới này!" A Miện chạy vòng vòng trong cung Ngọc Lục Bảo, vừa đi vừa gọi.

"Ta ở đây!" A Linh cất giọng trầm.

"A! Ngươi đây rồi! Vừa đi đâu thế?" A Miện nhảy từ trên tường xuống, vui vẻ đưa một cái bọc gì đó cho A Linh.

"Ta vừa đi tới chỗ vườn hoa chút. Lũ nô tì trong đó lại quên tưới nước cho mấy cây gai của công chúa rồi!" A Linh nhận lấy gói đồ kia.

"Công chúa có nuôi gai à?" A Miện ngơ ngác.

"... Thì ra đây lý do vì sao bọn nô tì chăm sóc vườn không tưới cho mấy cây gai" A Linh xoa sống mũi.

"?" nguyên nhân tại hại đây thì lại bày ra bản mặt vô tội mà cười.

"Ta cũng chịu không biết công chúa lấy mấy cây gai đó từ đâu nữa nhưng mà người đã bảo chúng ta chăm thì cứ chăm đi! Sau này nhớ mà nhắc lũ nô tì kia tưới nước cho nó. Ngươi mà quên nữa, cây chết thì ngươi cứ đợi mà chịu phạt đi!" A Linh nghiêm khắc nhắc nhở.

"Ta biết rồi." A Miện bĩu môi "Ngươi xem xem có gì trong đó mà bọc kĩ thế?"

"..?" A Linh mở gói đồ ra.

"... Cái gì thế này? Một cặp sừng? Còn có dính máu nữa!" A Miện khó hiểu.

"Ai tặng cái gì mà trông kinh dị thế này không biết? Bộ giết nhau để giành bảo vật hay gì?" A Linh nhìn chỗ máu mà nhăn mặt.

"Cơ mà ngoài chỗ máu dính này thì cặp sừng trông cũng đẹp đấy chứ nhỉ? Ý ta là... nó cứ lấp lánh, nhìn quen quen"

"Mà... chỗ máu này.. hình như không phải của một người, là của nhiều người dính vào. Bọc vải này cũng là từ nhiều mẩu vải khác nhau bó lại, những mẩu bên trong thì dính máu nhiều hơn." lòng này A Linh lại càng sát lại.

"Gi thế này? Đây cứ như là nguyên rủa ấy!" A Miện kinh sợ.

"Khoan,... A Miện, người nhìn này!" A Linh chỉ vào mấy vết trắng trắng gần cặp sừng.

"Cái gì nữa đây?" A Miện nhăn mặt.

"Người... lúc này nói thứ này quen quen phải không?" A Linh trầm giọng lại.

"Ừm... que.. Á!!!" A Miện như nhận ra gì đó, sợ hãi tránh ra.

A Linh mặt vẫn giữ điềm tĩnh nhưng không giấu nổi sợ hãi, có chút tái nhợt đi.

"Cặp sừng... lấp lánh, máu trắng... Những thứ này... nhìn giống..." A Miện ấp úng, như không muốn tin là thật.

"Giống tiểu Viên ở dạng rồng!" A Linh phát ra từng chữ rõ ràng.

"Không... không! Người đâu! Mau chuẩn bị xe cho ta! Chúng ta cần vào cung gặp công chúa!" A Miện gọi người tới. Bọn họ không hiểu gì nhưng cũng theo lệnh, lập tức đi chuẩn bị xe ngựa.

"A Miện, người bình tĩnh một chút! Cặp sừng này to hơn kích thước của tiểu Viên. Có lẽ hiện tại em ấy không sao đâu! Với lại công chúa trước đó đã nói là hôm nay ra ngoài cung chơi, trước hết cần gửi tin gọi công chúa trở về đã!" A Linh bình tĩnh.

"... Vậy, ta sẽ đi tìm bỏ câu đũa thư!" A Miện hốt hoảng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Hồi cung sớm

Sau khi A Miện chạy đi xa, A Linh mới thả lỏng người, ngay lập tức ngồi sụp xuống đất. Cô nhìn vào gói đồ kia mà kinh sợ. Một mảng máu me rồi một cặp sừng trắng toát xinh đẹp đặt trong, hiểu ra là con rồng nào đó đã bị giết để lấy được cặp sừng này,... A Linh thấy buồn nôn, mặt tái xanh.

Món đồ vẫn trong bàn tay run rẩy của A Linh.

Cô cố điều chỉnh lại nhịp thở và lẩm bầm tự nhắc nhở bản thân "Phải đem tới cho công chúa, phải đem tới cho công chúa, phải đem tới..."

"Công chúa sẽ biết phải làm gì thôi! Đem tới cho công chúa, đem tới cho công chúa! Hức!" A Linh sợ hãi, cố gắng đứng dậy, giờ gói đồ ra xa mà chạy tới chỗ xe ngựa.

Chưa bao giờ cô có cảm giác tin tưởng và ý lại mãnh liệt vào một cô bé 5 tuổi như Y Dạ tới như thế. Cô chỉ trông làm sao mà Y Dạ xuất hiện ngay trước mắt cô, giải quyết cái thứ đáng sợ này. Hay tiểu Viên tới, nói là không có gì rồi lại cười vui vẻ như thường.

Cô lo sợ, lo cho cái gia đình bé nhỏ trong tim cô, nơi mà tiểu Viên có trong đó.

Bình tĩnh nào Nguyên Linh, tiểu Viên chưa tới tuổi trưởng thành, đây không phải là tiểu Viên! Đây không phải là tiểu Viên! A Linh tự nói với bản thân.

"A Linh!" vừa lúc đó, A Miện hốt hải chạy ra.

"Sao... sao thế?" A Linh đầy mồ hôi lạnh.

"Ta đã gửi thư cho công chúa rồi! Chắc lát nữa sẽ có hồi âm. Chúng ta cũng vào lên đường vào cung được rồi!"

"Ừm... vào cung! Nhưng... phải làm sao với cái này đây?" A Linh ái ngại nhìn vào bọc đồ trong tay. Cô đã cố đuổi tay ra, đem bọc đồ kia ra xa nhưng không hiểu sao cứ có một mùi tanh thoảng thoảng làm cô buồn nôn.

"Cái... cái này..." A Miện lúng túng rồi đánh liều, nhắm mắt cầm lấy rồi lại dùng một tấm vải lớn vớ được ở người hầu đi qua mà bọc lại.

"Chắc... chắc là được rồi đây! Chúng ta nhanh đi nào!" A Miện mặt cũng tái đi, môi cười gượng, dần toát ra mồ hôi lạnh.

"A Linh cô nương, đó là..." nô tì bị cướp tấm vải kia lúng túng.

"Xin lỗi, có gì khi về sẽ đền bù cho người sau. Giờ chúng ta phải vào cung rồi!" A Miện cầm bọc đồ, tống lên xe rồi leo lên. A Linh cũng leo lên theo. Xe ngựa ngay sau đó lập tức xuất phát.

.....

Y Dạ vẫn đang than thở thì chợt có con bồ câu bay tới đậu bên cửa sổ. Nó cứ nhìn vào bên trong mà gõ gõ.

"Kí chủ, cô còn có bạn là chim à?"

"Ta làm gì có bạn là... A! Kia là bồ câu đưa thư mà!" Y Dạ nhận ra thì liền tới mở cửa sổ ra.

"Humm? Ta có thư từ cung Ngọc Lục Bảo à?" Y Dạ gỡ lá thư cột bằng dây màu lục bảo ở chân phải con chim ra.

"À, bút pháp này là của A Linh đây mà..." Y Dạ mở lá thư nhỏ ra.

Đọc vài dòng thì cô giật mình quay qua dọn đồ, tay chân thoăn thoắt, nhìn rất gấp.

"Kí chủ, có chuyện gì vậy?" hệ thống tò mò.

"Có chuyện rồi! Giờ A Linh và A Miện đang chạy vào cung, họ nhắn bảo ta nhanh về!" Y Dạ lo lắng.

"Chuyện gì mà A Linh bọn họ lại không thể tự giải quyết thế nhỉ?" hệ thống suy nghĩ.

"Việc gì cũng mặc kệ, A Miện đã dùng ngữ điệu thế này, chắc chắn là cũng không phải chuyện nhỏ gì. Bây giờ, ngay lập tức hồi cung!" Y Dạ nhét tất cả đồ của mình vào túi không gian rồi bước ra.

Y Dạ đi nhanh tới phòng Chiêu Mẫn Đơn.

'Cạch' "Y Dạ...? Có chuyện gì sao?" Chiêu Mẫn Đơn bất ngờ.

"Nương, bên A Linh có chút chuyện, bọn họ gửi thư bảo con về gấp nên bây giờ con sẽ hồi cung trước. Nhờ nương nói với mọi người ạ" Y Dạ thờ gấp.

"À.. ừm, vậy con đi cẩn thận!" Chiêu Mẫn Đơn còn chưa kịp định thần thì Y Dạ đã biến mất nơi cách cửa.

"Đánh xe! Nhanh chóng chuẩn bị ngựa cho ta hồi cung" Y Dạ gọi tên đánh xe đang ngồi nhâm nhi mấy đĩa đồ nhắm trong khi chờ rượu.

Hắn nghe Y dạ gọi thì ngay lập tức rời đi, chạy ra chuẩn bị xe. Hiệu suất làm việc của hắn cũng thật cao. Vài phút sau, xe ngựa đã sẵn sàng, chờ Y Dạ trước cửa Hồng La lâu.

"Cho ngựa chạy hết tốc lực về cung cho ta!" Y Dạ nói với tên đánh xe.

"Vâng thưa công chúa!" Hắn gật đầu rồi đánh ngựa, chạy vun vút thẳng về hoàng cung. May sao mà đường giữa trưa cũng thật vắng, xe ngựa của Y Dạ cứ một mạch chạy về hoàng cung.

.....

Khi Y Dạ đến nơi, A Linh và A Miện cũng đã đến và đang chờ Y Dạ ở chuồng ngựa.

"Công chúa!" A Linh vui mừng như vớt được vàng.

"Sao thế? Chưa bao giờ thấy hai người gọi ta gấp thế này" Y Dạ khó hiểu.

"Công chúa... người xem cái này đi" A Miện run rẩy giờ bọc đồ ra cho Y Dạ.

"? Cái gì đây?" Y Dạ nghiêng đầu, mở hé hé bọc đồ kia ra xem thử. Ngay khi thấy vật bên trong liền gấp lại, sắc mặt cũng nhợt đi.

Khác với A Linh và A Miện thường ngày ở ngoài cung, Y Dạ và tiểu Viên vẫn luôn dính với nhau. Món đồ kia, Y Dạ nhìn một cái liền nhận thấy quen.

"Đi! Tới cung Chiêu Hòa!" Y Dạ bước nhanh, sắc mặt trầm xuống có chút đáng sợ. Dù Y Dạ không nghĩ đó là tiểu Viên nhưng khi không lại có kẻ gửi cho cô thứ này làm cô thực sự tức giận. Có kẻ lại gửi tới một thứ rở rành như này, đây là muốn hăm dọa gì tiểu Viên nhà cô hay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Cặp sừng của...

"Y Dạ!! Chị về rồi!" tiểu Viên từ trong cung Chiêu Hòa nhìn ra thấy Y Dạ thì vui mừng chạy ra. Cậu định chạy lại ôm Y Dạ như bình thường thì Y Dạ ngay lập tức né ra.

"Chị...?" tiểu Viên nhìn Y Dạ, sợ mình đã làm gì sai.

Y Dạ đơn giản chỉ là lúc nãy chạm vào bọc đồ kia, chạm vào chỗ máu kia, chưa rửa tay, cho rằng bẩn, không thể chạm vào tiểu Viên được.

"Tiểu Viên, em không có bị gì chứ?" Y Dạ nhìn quanh người tiểu Viên một lượt.

"Em thì bị làm sao cơ chứ? Sáng giờ em ở trong cung rất ngoan mà!" tiểu Viên ngơ ngác.

"... Tiểu Viên, em không sao! May quá!" A Miện ngồi sụp xuống, thở phào.

"Công chúa? A Linh tỷ? A Miện tỷ? Sao mọi người lại ở ngoài này?" A Tiêu từ trong nhìn thấy cũng chạy ra.

"... Nào, chúng ta vào trong! Chuyện này mà tới tai phụ hoàng thì không hay đâu!" Y Dạ nói rồi đi thẳng vào trong chính viện, còn không quên nói với A Tiêu đem tới một chậu nước sạch với vài cái khăn sạch.

.....

"Công chúa! Nô tì đem nước với khăn tới rồi đây!" A Tiêu bung một chậu nước với vài cái khăn trắng tinh tươm vào.

"Đem tới đây nào!" A Tiêu theo lời Y Dạ đem tới.

Y Dạ, A Linh cũng A Miện rửa tay xong, dùng khăn lau thật sạch. Cứ như đã chạm vào cái gì đó rất kinh khủng và đáng ghét. Rửa bằng cả sức bình sinh để cái thứ đáng ghét kia không ám lấy mình.

"Mọi người sao thế?" A Tiêu khó hiểu. Chợt cô chú ý tới bọc đồ bọc bằng vải lụa xinh đẹp ở trên bàn.

"Đây là cái gì vậy ạ?" A Tiêu tò mò, chực chạm vào cái bọc kia.

"Đừng chạm vào nó!" Y Dạ nói lớn.

"A!... Vâng!" A Tiêu hơi giật mình.

"Em xin lỗi nhưng nhờ chị lấy thêm một chậu nước nữa tới đây" Y Dạ xoa đầu.

"Vâng, vâng!" A Tiêu lật đật chạy đi lấy thêm một chậu nước sạch nữa.

"Chị.. bọc này là cái gì vậy ạ?" tiểu Viên cũng có chút tò mò.

Y Dạ nhăn mày nhìn cậu, ánh mắt toát lên sự lo lắng.

"Tiểu Viên à, trước khi tới đây, em.. đã ở đâu vậy?"

"...?" tiểu Viên hơi dờ người ra. Cậu ngay lập tức nhớ lại phần kí ức cũ mà chính bản thân cố quên đi biết bao lâu nay.

"Em.." tiểu Viên cúi đầu xuống, ngập ngừng lo sợ "Trước khi tới đây..."

Nhìn tiểu Viên cứ ấp úng, không muốn hay đúng hơn là sợ phải nói ra, Y Dạ đành đổi câu hỏi.

"Em.. cũng có gia đình hay đồng loại chứ? Trước khi tới làm thức thân của chị ấy" Y Dạ nhấn mạnh câu hỏi.

Tiểu Viên biết ý của Y Dạ, cậu bắt buộc phải trả lời "Trước khi tới làm thức thân của chị.. em đúng là có gia đình... Nhưng mà em không thích bọn họ! Em không muốn trở về với bọn họ đâu! Em chỉ muốn ở bên chị thôi!" tiểu Viên nói thêm.

"... Tất nhiên là em sẽ ở bên chị rồi, đừng nghĩ nhiều! Chị là..." Y Dạ hơi lo lắng. Cô đứng dậy, tới bên cái bọc đồ kia.

"Tiểu Viên, lại đây nhìn một chút" Y Dạ vạch lớp vải ra, để lộ cặp sừng trắng tinh, còn lấp lánh xinh đẹp và bao quanh bởi những tấm vải dính máu.

"Ừ..." A Tiêu kinh sợ, lùi ra một chút.

Tiểu Viên ban đầu còn hơi mơ màng, không nhận ra nhưng khi nhìn kĩ lại, sắc mặt liền tái mét, sợ sệt.

Hai chân cậu run run, tiểu Viên hơi lùi ra sau một chút, rồi sụp xuống.

"Em biết cái này?" A Linh hỏi.

"Em... em..." tiểu Viên ngập ngừng.

"Tiểu Viên, nói ra nào! Chúng ta có thể giúp em mà!" A Miện khẩn thiết.

"Úm... nó là... ha..." tiểu Viên nhăn mặt, nói không ra hơi, thở gấp. Cậu nhìn lên Y Dạ như cầu xin sự giúp đỡ.

Y Dạ nhìn vậy liền lo lắng, nhanh chóng rửa tay, lau sạch rồi tới nhẹ nhàng ôm lấy tiểu Viên.

"Công chúa..." A Linh lo lắng.

"Mọi người ra ngoài đi! Có gì cần em sẽ gọi, chuyện này đừng nói với ai cả!" Y Dạ cười nhạt.

"Vâng, thưa công chúa!" ba người kia cúi đầu, lui ra, để Y Dạ và tiểu Viên lại.

Tiểu Viên nhìn bọn họ đi ra mà tự thấy thất vọng về mình, còn sợ hãi bị ghét bỏ. Cậu chui vào lòng Y Dạ, ôm chặt như sợ Y Dạ đi mất.

"Ngaoan nào, chị ở đây mà!" Y Dạ bế tiểu Viên lên, ôm chặt lại.

"Chị ơi..." tiểu Viên nói như khóc, giọng khàn đi.

"Không sao, không muốn thì không nói. Chị không ép em! Đừng sợ!" Y Dạ vỗ vỗ vai tiểu Viên.

"... Cặp sừng đó... em nghĩ là của... mẹ em" tiểu Viên nhỏ giọng.

Y Dạ nghe thế thì hết sức kinh ngạc, nhìn sang cặp sừng kia. *Nhìn kĩ thấy hơi quen quen, không ngờ lại là của chính là của người nhà em ấy* Y Dạ nghĩ.

"Mẹ em... bị giết rồi! Cặp sừng bị cắt, sinh mệnh của rồng cũng không còn..." tiểu Viên hai mắt đỏ hoe, giọng càng khàn đi.

"Chị rất lấy làm tiếc..." Y Dạ cũng hơi hồi hận khi đem cái thứ này ra. Nhìn bảo bối của mình sợ hãi thút thít như vậy thật không đáng.

"Em không sao... Chỉ là, một chút tình mẫu tử còn sót lại... bà ta chết đi... cũng tốt! Cứng tốt mà! Hức... hức..." tiểu Viên dụi đầu vào vai Y Dạ mà khóc, nước mắt từng tiếng.

Y Dạ bối rối, chỉ biết tìm cách dỗ tiểu Viên. Nhưng Y Dạ càng nghĩ càng thấy kì lạ: Vì sao mà mẹ mình khóc thì lại tốt?

Nhìn vào tình hình hiện tại, Y Dạ không thể hỏi. Chỉ biết tức giận cái hệ thống kia xóa mất tiểu sử nhân vật, hại cô cái gì cũng không biết thế này đây.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Mai táng

"Tiểu Viên...? Em bình tĩnh lại rồi chứ?" Y Dạ không nghe tiểu Viên khóc một lúc mới nhẹ nhàng hỏi.

"... Vâng, em không khóc nữa..." giọng tiểu Viên đáp vẫn có chút khàn cộng thêm những tiếng nấc.

"... Chị sẽ đem cái kia đi chôn, coi như mai táng cho mẹ em. Như thế được chứ?" Y Dạ dỗ dành.

"Vâng... Chị làm thế nào cũng được ạ" tiểu Viên giọng nhỏ nhỏ, khàn khàn. Cậu vẫn bám chặt lấy Y Dạ không buông. Nước mắt chảy làm ướt hết một bên vai Y Dạ, cậu liền quay mặt qua bên kia dựa, sống chết không chịu thả ra mà còn có xu hướng bám chặt thêm.

Y Dạ cũng không nói gì, im lặng bế tiểu Viên đi ra.

A Linh, A Miện và A Tiêu đứng ngoài thấy Y Dạ bế tiểu Viên mặt đỏ ngáy đi ra thì rất lo lắng nhưng cũng không nói gì hơn.

"Đem cái bọc kia ra! Cả thau nước và khăn khi này rửa nữa! Hòa táng hết đi! Chúng ta sẽ cần mai táng một người" Y Dạ quay lại nói với ba người kia.

A Linh, A Miện và A Tiêu gật đầu. Họ vào dọn những thứ kia ra và chuẩn bị đem đi hòa táng.

"Đưa nó ra khỏi cung, tới một chỗ đất trống, có hoa cỏ, cây lá. Tìm một chỗ đẹp, chôn tro xuống." Y Dạ nói, giọng đều đều.

"Người không đi ạ?" A Tiêu hỏi.

Y Dạ không nói gì nhìn vào đứa trẻ đang bám chặt trong lòng. Chờ một lát sau, tiểu Viên gật đầu một cái rồi Y Dạ mới nói "Mọi người cứ chuẩn bị đi, khi nào lên xe ngựa hãy gọi"

"Vâng" A Tiêu gật đầu rồi quay qua tiếp tục đem đồ đi với A Linh và A Miện.

.....

"Công chúa! Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi! Những món đồ kia cũng đã được hỏa táng rồi! Chỉ chờ đem đi chôn thôi ạ" A Tiêu vào thông báo với Y Dạ lúc này vẫn đang bị tiểu Viên bám chặt lấy.

"Em biết rồi! Chúng ta đi thôi!" Y Dạ cười nhẹ, bế tiểu Viên đứng dậy, bước theo A Tiêu.

.....

Ngồi trên xe ngựa....

"Tiểu Viên, em sợ sao?"

"... Em chỉ đang... nghĩ ngợi một chút" tiểu Viên ôm vai Y Dạ, thì thào.

"Em đang nghĩ tới thứ gì đó đáng sợ ả?"

"... Vâng! Em... đột nhiên thấy sợ rất nhiều thứ"

"... Trong đó có chị không?" Y Dạ xoa đầu tiểu Viên.

"Chị, cũng là nguyên nhân cho một trong những thứ mà em sợ"

"Ồ... Em sợ chị sẽ rời bỏ em sao?" Y Dạ cười nhẹ.

"... Vâng! Em rất sợ... Chị, chị đừng bỏ em, cũng không ghét em nhé?" giọng tiểu Viên lại bắt đầu khàn đi, nước mắt lại chực trào từ đôi mắt màu vàng kim kia.

"Tất nhiên rồi! Chị sẽ không ghét em, cũng không bỏ rơi em! Em là thức thần của chị, chúng ta sẽ ở bên nhau tới tận khi chị chết!"

"... Vâng! Mãi mãi..." tiểu Viên thì thào.

.....

"Công chúa! Đã tới nơi rồi ạ, người xem chỗ này được chưa?" A Tiêu vén màn che ra, gọi Y Dạ.

"Em biết rồi!" Y Dạ gật đầu cười.

Tiểu Viên nghe tới thì cuối cùng cũng chịu rời khỏi người Y Dạ, tự mình bước ra.

Y Dạ cũng xuống xe, nhìn xung quanh, xem xét một lượt.

Chỗ này đúng là một chỗ đất vắng, xung quanh không có căn nhà nào, cỏ mọc um xùm, hoa dại đầy đất. Nhìn xa ra cũng chỉ thấy núi non, hoa cỏ xanh rợp, hoàn toàn không có người.

"Chỗ này được đấy! Tìm một nơi khuất đi một chút, chôn xuống đi!" Y Dạ lấy tay che mắt, đưa tầm nhìn ra xa.

A Linh, A Miện và A Tiêu theo lệnh, tìm một chỗ khuất xa xa, gần một bụi cây nhỏ, đào hố, lấp xuống.

"Công chúa! Đã xong rồi ạ!" A Miện đi tới nói.

Y Dạ quay lại, tới chỗ A Linh và A Tiêu còn đang ngồi trước chỗ lấp mộ kia.

"Bà là mẹ của tiểu thức thần nhà ta! Bây giờ cứ yên nghỉ đi, cuộc đời xô bẽ này đã chẳng ảnh hưởng gì tới bà nữa rồi! Tôi không biết bà còn người con nào khác không nhưng bà chỉ cần biết hiện tại, tiểu Viên là của tôi. Sau này tôi sẽ chăm sóc, tôi không quan tâm ý kiến của bà đâu" Y dạ cười nhạt rồi cúi đầu từ biệt.

"Chị..." tiểu Viên nhìn Y Dạ.

"Mẹ em dù sao cũng đã mất rồi! Chỉ còn là một đám tro tàn, có gì cứ nói cho xong đi!"

Y Dạ xoa đầu tiểu Viên rồi để cậu ở lại một mình với ngôi mộ kia, còn mình thì cùng A Linh, A Miện và A Tiểu quay lại xe ngựa.

Tiểu Viên đứng im lặng nhìn ngôi mộ hồi lâu rồi mới cất tiếng.

"Mẹ... Khi bà còn sống, đã bao nhiêu lần tôi cảm hận, tôi chỉ chờ ngày bà chết đi nhưng nhìn xem... bây giờ bà đúng là đã xuống đất rồi này. Tôi chẳng biết hồn phách bà có ở đây để nghe tôi nói không nữa! Tôi ghét bà lắm, mẹ à! Bà sống một đời như vậy, khi chết đi, tôi tự hỏi bà đã mang gương mặt như thế nào? Sợ hãi, cảm hận, hối tiếc không?" tiểu Viên nhỏ giọng.

"Nghe chủ nhân của tôi nói rồi đấy! Cuộc sống này giờ chả liên quan gì tới bà nữa rồi! An nghỉ đi, bà già!" tiểu Viên giọng khàn khàn, ghét bỏ lại mang chút luyến tiếc, u buồn.

Cậu lại im lặng nhìn ngôi mộ nhỏ một hồi nữa rồi mới quay người, trở lại xe ngựa.

Y Dạ thấy tiểu Viên về mặt phức tạp trở lại, không nói gì hơn, nhẹ nhàng bế cậu lên xe rồi lên đường trở về hoàng cung Đông Vận quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Hoàn toàn bình thường?

"Y Dạ, lúc chiều nghe Chiêu phi nương nương nói muội có việc phải về gấp. Không sao chứ?" La Nguyên Nguyên cùng Liễu Anh Chi, Liễu Anh Dạ và Liễu Minh Châu đều lo lắng cộng hưởng kì nên tới phòng Y Dạ hỏi chuyện.

"Cũng không có việc gì to tát đâu ạ, chẳng qua là bên người nhà tiểu Viên có chút vấn đề nên muội về giải quyết thôi" Y Dạ cười cười.

"... Người nhà tiểu Viên? Con thức thần của muội ấy hả?" Liễu Anh Chi nghiêng đầu.

"Vâng!"

"Thức thần mà cũng có người nhà sao? Không phải chúng là yêu quái lang thang được thu về à?" Liễu Anh Dạ khó hiểu.

"Tiểu Viên là trường hợp đặc biệt một chút nên có, còn cụ thể thế nào muội cũng không biết nữa" Y Dạ khua tay, cố tình lẩn tránh *Có chết cũng không nói tiểu Viên là được hệ thống triệu từ nơi khác tới làm thức thần của ta đâu a!*

"Ồ... Chúng ta hiểu rồi!" Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ tự động bỏ chuyện.

"Vậy rốt cuộc là chuyện gì vậy? Người nhà tiểu Viên không cho em ấy làm thức thần của muội à? Hay bọn họ muốn tiền công, muốn tiểu Viên báo hiếu đã? Hay... %#??" Liễu Minh Châu thuộc loại thích hóng biến hiếu kì hỏi một tràng.

"Không, không phải như tỷ nghĩ đâu! Tỷ nghĩ quá lên rồi! Đơn giản chỉ là có người mất nên muội về mai táng hộ mà thôi!" Y Dạ bắt lực trước trí tưởng tượng của Liễu Minh Châu.

"Người nhà chết?!" Lúc này thì mấy người kia lại còn tò mò hơn nữa, ánh mắt chăm chú hóng hớt.

"... Mọi người, như thế này không hay đâu!" Y Dạ cười gượng. Bọn họ ngay lập tức lấy lại phong thái, chỉnh lại tư thế, mặt giữ vẻ điềm đạm.

"Khụ! Là ta thất thố rồi! Chuyện này sau này muốn có thể nói với bọn ta sau, không nói cũng được. Muội không sao là được rồi! Trời cũng đã tối nên muội hãy nghỉ ngơi đi! Ta có mua cho muội một ít quà vật từ kinh thành đây! Để mai hãy ăn!" La Nguyên Nguyên tao nhã nói rồi quay người đi, không quên đánh mất kí hiệu cho mấy muội muội của mình biết mà đi theo.

"Hả? Sao lại đi rồi? Ta muốn nghe chuyện mà?" Liễu Anh Dạ còn ngờ ngác thì liền bị Liễu Anh Chi túm cổ lôi xềnh xệch đi. Cho chừa cái tội lăm chuyện!

"Phù... bọn họ thật là! Mình cũng không biết trả lời sao cho phải nữa! Làm khó nhau ghê chứ" Y dạ nhìn các tỷ tỷ của mình đi cả mới thờ dài một tiếng cười bất lực.

"Chị ơi?" tới lượt tiểu Viên ôm gối nhỏ bước vào.

"Có chuyện gì sao?"

"Tối này em ngủ với chị được chứ ạ?" tiểu Viên tỏ vẻ bảo bảo nhỏ bé dễ thương.

Aaa, mặc dù ta hiện tại cũng chỉ là con nít nhưng không thể cường nổi cái sự đáng yêu của thằng nhóc này mà! Bạch long nhà ai mà dễ thương quá trời!" Y Dạ ôm lấy tiểu Viên cười khúc khích "Tất nhiên là được rồi! Phải tận dụng trước khi em lớn chứ!"

"Là sao ạ?"

"Hehe! Không có gì, không có gì!"

.....

'Cốc! Cốc!'

"Là ai?" Liễu Vân Phong ngồi phê sớ thì dừng bút lại.

"Hoàng thượng! Là thần thiếp!" Chiêu Mầu Đơn nói vọng vào từ cửa.

"Là nàng sao? Vào đi!"

'Cạch' Chiêu Mầu Đơn mở cửa, bước vào.

"Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng" Chiêu Mầu Đơn theo lễ giáo cúi xuống.

"Được rồi! Nàng không cần phải trang trọng như thế đâu! Dù sao cũng chỉ có ta với ngài ở nơi này." Liễu Vân Phong đỡ Chiêu Mầu Đơn dậy.

"Hôm nay ta cho phép ngũ nhi và lục nhi đi chơi với Y Dạ, hai đứa nó không có biểu hiện gì bất thường chứ?"

"Hoàng thượng! Hai vị công chúa rất bình thường, bình thường hơn cả bình thường nữa! Cả ngày hôm nay hai vị công chúa chơi đùa thực sự như hai tiểu cô nương nhỏ, không có gì bất thường cả! Phải nói đây là lần đầu tiên thần thiếp thấy hai vị công chúa như vậy! Không như mọi ngày, họ đều..." Chiêu Mầu Đơn nét mặt vẫn mang phần lo lắng.

"Ta hiểu ý nàng! Chúng đây là bình thường tới nỗi bất thường sao? Vậy còn yêu ma? Chúng không phản ứng gì khác chứ?" Liễu Vân Phong hỏi.

"Không, không có! Cả ngày hôm nay, chỉ có buổi trưa là khi của yêu mà trong hai vị công chúa có một chút dao động gì đó không rõ ràng nhưng hầu như không phản ứng gì. Cầu nguyện mà vị âm dương sư kia đưa hồi trước cũng không thấy có phản ứng gì lạ" Chiêu Mầu Đơn lắc đầu.

"Vậy là thực sự chỉ có Anh Chi và Anh Dạ là hứng thú với Y Dạ, còn yêu ma thì không rồi!" Liễu Vân Phong có chút vui mừng.

"... Thần thiếp mong là thế!" Chiêu Mầu Đơn ủ rũ.

"Nàng đừng quá bi quan, Y Dạ không ngu ngốc hay xui xẻo tới mức rước họa vào người đâu! Hơn nữa, mắt nhìn của Y Dạ cũng rất tốt! Nếu con bé đã chịu giao tiếp với Anh Chi và Anh Dạ tức là chuyện vẫn đâu vào đấy! Y dạ còn không lo nữa là!" Liễu Vân Phong sáng khoái.

"Sao người lại đi tin nhiệm vào con mắt của một nha đầu 5 tuổi như Y Dạ cơ chứ? Đúng là Y Dạ rất hiểu chuyện, mắt nhìn cũng rất tốt nhưng con bé chưa hiểu hết sự đời, đầu thế dựa vào phán đoán mà tùy tiện tiếp cận người này người khác chứ?" Chiêu Mầu Đơn có phần trách móc.

"Được rồi! Được rồi! Ý ta chỉ là nàng đang quá lo lắng thôi! Ngày hôm nay Anh Chi và Anh Dạ tỏ ra hoàn toàn bình thường thì biết đâu giao tiếp với người khác thực sự là một cách tốt để kiểm chế chúng? Sau này cứ cho chúng qua lại với nhau nhiều hơn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Tránh nữ chính

"Người nói là sau này sẽ còn nhiều lần như thế này nữa ư?"

"Đúng, trước hết nên cải thiện tình trạng của Anh Chi và Anh Dạ, hai đứa nó dù là một mối nguy hại nhưng vẫn là công chúa của trẫm. Ta không muốn chúng phải chịu thiệt thòi! Nếu Y Dạ và những công chúa có thể giúp được chúng, vậy cứ giao chúng cho họ đi!"

"Nhưng..." Chiêu Mầu Đơn ngập ngừng "Vâng, vậy thì thần thiếp sẽ cố tạo cơ hội cho hai vị công chúa qua lại với những người khác. Hi vọng họ có thể cải thiện được tâm trạng và tính kiểm soát của mình"

Ừm! Nhờ vào nàng và Y Dạ vậy!" Liễu Vân Phong gật đầu.

"Vậy thần thiếp xin cáo lui! Xin hoàng thượng cũng sớm đi nghỉ đi ạ! Bảo toàn long thể!" Chiêu Mầu Đơn đem áo choàng của mình lên người Liễu Vân

Phong.

"Ta sẽ xong việc sớm, cũng sẽ đi nghỉ sớm! Như ý của nàng!" Liễu Vân Phong mỉm cười.

Chiêu Mầu Đôn không nói gì hơn, cười đáp lễ rồi nhẹ nhàng lui ra.

.....

Ngày hôm sau...

"Chào buổi sáng, kí chủ thân mến!" sáng sớm Y Dạ mới mở mắt thì cái màn hình hệ thống đã xuất hiện thù lù trước mặt.

"Chúc cô buổi..."

"Oái! Cút ra!" "Bốp" Y Dạ hất văng cái màn hình kia.

"Ủm... có chuyện gì vậy ạ?" tiểu Viên mơ hồ nói.

"À! Không có gì, không có gì! Chị hắt con muỗi đáng ghét ra ấy mà!" Y Dạ tỉnh cả ngủ.

"Ủm... vâng" giọng tiểu Viên thì thảo, cậu dụi dụi mắt rồi lại tiếp tục ngủ.

"Má cái hệ thống chết tiệt nhà mi! Mới sáng sớm mà đã dọa người rồi!" Y Dạ mắng cái con muỗi đang nằm một chủ ù ra kia.

"Kí chủ! Cô thật quá đáng, ta chỉ hảo tâm muốn chúc cô buổi sáng tốt lành thôi mà!" cái hệ thống kia ôm mặt huhu.

"Hừ, mới sáng sớm mà mở mắt ra đã thấy quả mặt to chính ỉnh của mi hiện ra là hết muốn buổi sáng vui vẻ gì gì đó rồi!" Y Dạ thờ hất một hơi.

"Ta tự dung thấy hối hận khi đem cô đi trọng sinh quá!" hệ thống chán nản.

"Ta đâu có ép" Y Dạ thì vẫn phũ phàng.

"Xem nào, hôm nay có gì làm đây?" Y Dạ xuống giường, chải tóc, sửa soạn rồi ra ngoài, bắt đầu một ngày bằng việc đi dạo loanh quanh.

"Kí chủ, cô chỉ chăm chăm hướng vào nam chính, cô không muốn gặp nữ chính sao?" hệ thống tò mò hỏi.

"Nữ chính à... Cũng có nghĩ tới nhưng..." Y Dạ vừa thong dong bước đi, vừa suy ngẫm.

"nhưng..."

"Cái cô nữ chính đó tên cái gì mà Nhu ấy nhỉ?"

"Là Bạch Nhu!" hệ thống lắc đầu bất lực.

"Dù sao thì, ta không nghĩ là ta có mấy thiện cảm với cái tên hai chữ một chữ là Nhu đó! Kiep trước chết trong tay một Đàm Nhu, kiep này ta không muốn dính líu gì tới thêm một Bạch Nhu nữa đâu!" Y Dạ khua tay.

"Ta tưởng cô không ghét hay hận gì cái cô Đàm Nhu đó?" hệ thống khó hiểu.

"Tất nhiên là ta không sợ cũng không hận nhưng mà ta là bị người ta chuốc thuốc độc chết đấy a! Nói không có tí ác cảm nào, vẫn vui vẻ như thường thì hiển nhiên là ta nói dối đấy!" Y Dạ cười trừ.

"A... ta nghĩ cô sẽ không tránh được cô ta đâu!" Hệ thống cười trừ.

"Tất nhiên là cái gì tới thì cũng nên tới a! Có điều hiện tại ta vẫn là muốn tránh những kẻ tên hai chữ mà một chữ là Nhu!" Y Dạ mặt bất lực.

"... Ta không biết nói gì với cô nữa" hệ thống nói rồi biến mất.

Y Dạ mặc kệ, tiếp tục thong dong dạo bộ một hồi lâu nữa rồi mới trở về ăn bữa sáng.

.....

"Công chúa, hôm nay các vị công chúa đều ra ngoài đi dạo sắm đồ để chuẩn bị cho lễ rước thần năm sau. Công chúa, hay là chúng ta cũng đi đi?" A Tiêu bung đồ ăn đặt trước mặt Y Dạ rồi nói.

"Đi mua sắm à? Không phải quần áo của chúng ta đều được phùng thêu trong cung thiết kế rồi may cho sao?" Y Dạ vừa ăn vừa nói.

"Công chúa, vừa ăn vừa nói không hay đâu ạ!" A Tiêu phất chốc cau mày, đem khăn cho Y Dạ rồi nói tiếp "Đúng là quần áo của chúng ta được phùng

thêu may cho nhưng mấy năm gần đây thấy chả có mẫu gì mới hay đẹp cả! Cũng chỉ là một bộ lễ phục màu vàng hoặc đỏ rồi còn thêu hoa văn màu mè sặc sỡ. Nô tì thấy bọn họ năm sau cứ có xu hướng màu mè hơn năm trước!"

"... Vậy theo chị nói thì chúng ta nên đi đâu để may đồ đây?" Y Dạ quay quay cái đầu.

"Công chúa, không nên dùng đồ nghịch thế đâu ạ!" "Ừm... nô tì nghe nói có một phường thêu mới mở ở trong kinh thành, dù mới nhưng cũng khá có tiếng. Bọn nô tì trong cung đều nói quần áo trong đó rất đẹp, đủ mọi kiểu dáng, nhất định phải nói với chủ tử!" A Tiêu vui vẻ.

À à ~! Hình như mình biết cái này này, đây chẳng phải là hiệu ứng tin đồn hay hiệu ứng truyền miệng gì đó sao? Cái này ở thế giới trước nhân viên marketing toàn tìm cách để tạo ra nó với khách hàng đây mà! Không ngờ ở thế giới này lại được gặp lại Y Dạ chú ý lệch vấn đề.

"Vậy, công chúa, chúng ta cũng đi xem thử chứ ạ?" A Tiêu hai mắt long lanh trông chờ câu trả lời của Y Dạ.

"... Chúng ta cứ mặc đồ của phường thêu trong cung cũng được mà! Đầu cần phải quan trọng gì lắm vấn đề quần áo cơ chứ?" Y Dạ gãi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Phong Nguyệt phường

"Công chúa!! Người không thể nói thế được! Người chưa nghe qua câu người đẹp vì lụa sao? Người đẹp vì lụa đó! Quần áo là rất quan trọng! Người thử nghĩ xem người sẽ xinh đẹp như thế nào khi được diện trên mình một bộ quần áo phù hợp? Bla... bla... bla... (đã lược bớt 7749 nghìn chữ)" A Tiêu tròn mắt lên, quyết tâm thuyết phục Y Dạ.

"Nhưng mà em thực sự không quan trọng việc đó đâu mà..." Y Dạ cười gượng.

"Công chúa... Vâng! Nô tì đã hiểu rồi, thì ra công chúa thực sự không quan trọng mấy chuyện đó! Là nô tì đã lo nghĩ nhiều rồi, là nô tì lảm chuyện! Người ta chỉ muốn công chúa ăn diện thật xinh đẹp thôi mà..." A Tiêu đang bị tăng động bỗng dừng thay đổi 180 độ. A Tiêu quỵ rạp xuống dưới nền nhà, giờ một bản nhạc thê lương ai oán cùng đôi mắt ngân ngấn lệ ra nhìn chăm chăm Y Dạ.

"Ách..." Y Dạ phút chốc khó xử. Cuối cùng cô đành thở dài một tiếng, nói "Vậy chắc là em cũng sẽ đi vậy! Chị đi nói với mẫu thân hộ em, xem người có đồng ý không đã!"

"Vâng! Thưa công chúa!" A Tiêu lại ngay lập tức lật mặt, vui vẻ phóng cái vèo đi.

"Haizz... Quần áo còn nhiều mà lại..." Y Dạ nhìn A Tiêu khuất bóng thì khẽ thở dài một lần nữa.

"Chị ơi?" tiểu Viên từ đâu ngoi lên.

"Có chuyện gì sao?" Y Dạ quay qua cười cười.

"Em đi cùng được không ạ? Em cũng muốn ra ngoài cung!" tiểu Viên ánh mắt lấp lánh cầu xin.

"Tất nhiên! Tất nhiên rồi! Bảo bố muốn đi đâu chị đều sẽ dẫn em đi!" Y Dạ vui vẻ bật ngón cái.

"Cảm ơn chị"

"Không có gì! Chị chỉ có em là tiểu thức thần, không chiều em thì biết chiều ai?" Y Dạ xoa xoa đầu tiểu Viên, cười cười nói nói.

"Nào, chúng ta qua tìm đồ thay cho em rồi sẽ dẫn em xuất cung nhé?" Y Dạ đứng dậy, kéo tiểu Viên đi.

.....

"Y Dạ cũng muốn đi phường thêu lụa đó?" Chiêu Mầu Đôn ngạc nhiên.

"Vâng! Công chúa muốn tự mình đi chọn đồ ạ! Người nói dù sao cũng sắp tới lễ rước thần rồi!" A Tiêu tự biên soạn ra mà đáp.

"... Cũng được, nói con bé chú ý an toàn!" Chiêu Mầu Đôn gật đầu.

"Vâng!"

A Tiêu cười thầm, định cáo lui thì Chiêu Mầu Đôn lại nói "Người bảo Y Dạ, tới hẹn ngũ công chúa và lục công chúa cùng đi đi!"

"Vâng?!" A Tiêu có phần thất thố "A... Vâng! Nô tì xin cáo lui!"

"Ừm, người lui đi!" Chiêu Mầu Đôn khua tay. A Tiêu ra khỏi phòng khép cửa lại là cái mặt liền hiện ra một chữ sợ trên trán.

AAA!!! Tại sao lại có hai vị công chúa song sinh kia đi cùng nữa cơ chứ? Lỡ có gì không theo ý họ, họ liền nổi điên lên thì sao?" A Tiêu ngoài tình lặng trong tâm như dậy sóng, tiếng hét âm thầm vang lên trong tim

.....

"A Tiêu? Về rồi đấy à? Mầu thân ta đồng ý rồi chứ?" Y Dạ vui vẻ đón tiếp A Tiêu.

"Vâng! Nương nương đã đồng ý rồi ạ! Nhưng người còn nói hãy tới hẹn ngũ công chúa và lục công chúa cùng đi đi!" A Tiêu nước mắt chảy người về tim

"À! Ngũ tỷ tỷ và lục tỷ tỷ á? Kệ bọn họ đi! Không cần hẹn đâu!" A Tiêu nghe Y Dạ nói định thờ phào nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó lập tức hít lại cái thở phào kia khi nghe câu sau "Bọn họ đã đi trước rồi!"

A Tiêu vẫn tiếp tục giọt nước mắt chảy ngược về tim, hỏi "Sao công chúa biết là hai vị công chúa đã đi rồi vậy ạ? Bọn họ cũng đi tới phường thôn kia sao?"

"Lúc này ngũ tỷ và lục tỷ cùng nhị tỷ và đại tỷ đã vào hẹn ta cùng đi dạo mua đồ đấy! Bọn họ cũng là được nô tì của mình giới thiệu cho nên kéo nhau đi thể a! Bây giờ chắc họ đang đi tìm bát tỷ tỷ đấy!" Y Dạ cười cười.

"À... vâng!" A Tiêu tâm trạng tốt hơn khi nghe nói hai cô công chúa song sinh mà quý gia đã được Liễu Y Tĩnh và La Nguyên Nguyên dẫn đi.

"Vậy chúng ta cũng xuất phát thôi! Người có cần ghé qua chỗ A Linh tỷ lấy thêm kim tệ không ạ?"

"Thôi không cần đâu! Chỗ ta vẫn còn kha khá! Đi thôi nào!" Y Dạ đeo túi không gian vào bên hông rồi dắt tiểu Viên đi.

A Tiêu thì chờ Y dạ ra khỏi cửa, đóng kín lại, gọi người canh gác rồi mới an tâm bỏ đi. Y Dạ từ đâu vớ được cô nô tì cẩn trọng như này, cũng coi là bảo bối a~.

.....

Y Dạ cũng tiểu Viên và A Tiêu tới chỗ xe ngựa, dường như vị có nhiều người đi nên xe ngựa của hậu cung cũng chỉ sót lại một chiếc có sẵn. Bọn họ là tới vừa lúc để lấy chiếc xe ngựa kia đi.

"Cái phường thôn đó tên gì ấy nhỉ?" Y Dạ quay qua hỏi A Tiêu.

"Là Phong Nguyệt phường thừa công chúa!"

"À... Tới Phong Nguyệt phường!" Y dạ nói với tay đánh xe.

Hắn chờ người đã ngồi yên vị ở trogn xe rồi đáng ngựa, hường thẳng tới kinh thành.

.....

Cái Phong Nguyệt phường kia vậy mà cũng không cách hoàng cung quá xa, chỉ mất cỡ 15 phút là tới nơi.

Y Dạ xuống xe, nhìn lên bảng hiệu, một cái bảng lớn phô trương đề ba chữ 'Phong Nguyệt phường' rõ ràng với bút pháp có phần quen mắt.

Phong Nguyệt lâu...? Bút pháp này... ta từng nhìn qua ở đâu ấy nhỉ? Y Dạ cố nhớ lại nhưng vẫn là nhanh chóng bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Trêu người

"Công chúa! Chúng ta vào thôi nào!" A Tiêu hứng thú đi trước.

"Ừm, vào thôi!" Y Dạ dắt tay tiểu Viên đi.

Bên trong Phong Nguyệt lâu là một không gian hai tầng rộng lớn, trưng bày vài vóc và y phục theo trật tự rất ngăn nắp. Tầng dưới hầu hết các mẫu vải

cũng rất đẹp, khá ưa mắt, nhưng nhìn kiểu gì cũng ra đó chỉ là loại chi đò dân thường. Cao cấp hơn thì có lẽ là ở tầng trên. Từ dưới nhìn lên mấy bộ quần áo treo ngoài rìa cũng đủ thấy phía trên ở đẳng cấp nào.

"Chúng ta lên trên đó xem đi! Ở dưới này cũng thấy không có gì đặc biệt" A Tiêu chỉ lên.

Y Dạ và Tiểu Viên cũng không nói gì, chỉ biết đi theo sự thích thú của cái cô nương hiếu động kia.

"Vị tiểu thư này! Phía trên các vị công chúa đang xem đồ, các vị hiện tại không thể lên ạ!" người trông quầy gần đó tới cản ba người lại.

"Các vị công chúa?" Y Dạ cười.

"Vâng! Hôm nay các vị công chúa đặc biệt tới thăm Phong Nguyệt phường chúng tôi nên hi vọng tiểu thư có thể thông cảm ạ"

"Ý cô là vì có người hoàng tộc đến nên những người khác không thể lên trên kia? Công chúa thì có thể có mấy người cơ chứ?" Y Dạ cười mỉa mai.

"Vị tiểu thư này! Các công chúa là khách quý của bọn ta! Tiếp đãi họ là việc chúng ta nên làm, trong đó bảo gồm cho họ một không gian tốt nhất, không có người khác làm phiền khi đang chọn đồ." cô trông quầy kia nhấn mặt.

"Cô có biết đây là..." A Tiêu định xông lên.

"A Tiêu, thôi đi! Mấy tiệm kinh doanh như này cũng đúng là rất quý khi có người hoàng tộc đến. Kệ cô ấy đi! Chúng ta lên trên thôi" Y Dạ ngăn A Tiêu lại rồi lại định bước lên.

"Vị tiểu thư này! Tại cô có vấn đề à?! Tôi đã nói là không được lên trên!" cô trông quầy kia bây giờ trông thực sự tức giận.

"Cô nói xem công chúa của Đông Vận quốc có bao nhiêu người vậy?" Y Dạ cười.

"1... 13 người"

"Vậy trên đó là bao nhiêu người?"

"10 người!" cô ta hơi ấp úng khi Y Dạ cứ nhìn chăm chăm cô ta "Đừng nói cô cũng là một..."

"Cô nhìn ta giống một công chúa lắm à?" Y Dạ nhún vai.

Cô ta nghe thế bất giác thở phào "Không giống! Nhìn rất quê mùa, chắc cùng lắm con của một gia đình giàu có nào đó trong kinh thành"

"Ồ, hm...", Y Dạ chỉ mỉm cười. Cô ta nhìn Y Dạ cứ đứng đó thì rất ngứa mắt, định đuổ đi thêm lần nữa thì Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ đi ngang qua thấy Y Dạ liền chạy xuống.

"Tiểu muội! Người đến rồi! Sao mà lâu thế?" Liễu Anh Dạ tới nắm tay Y Dạ.

"Muội gặp một chút vấn đề" Y Dạ cười nhạt.

"Tiểu thập tam! Lên nào! Đại tỷ và nhị tỷ vẫn còn ở trên đấy!" Liễu ANh Chi một tay đẩy sau lưng, hỏi Y Dạ đi lên.

"Vâng! Vâng! Muội lên ngay đây!" Y Dạ cố nán lại nói với bà cô lúc này "Nè, chị trưởng quầy! Tôi được đi lên lầu trên rồi chứ nhỉ?" sau đó lại cười khúc khích đi lên.

Người trông quầy kia há hốc mồm, chết sùng tại đó, A Tiêu đi qua cũng lè lưỡi cho cái mới há dạ đi lên. Mấy khách hàng xung quanh hóng biến từ đầu tới cuối cũng khúc khích cười cái cô trông quầy kia, bị một tiểu công chúa đùa cho cả buổi mà không hay biết.

"Y Dạ! Muội ngủ trong xe ngựa luôn đấy à! Lúc này trên đường ta còn thấy xe ngựa của muội! Làm sao mà đi lâu thế?" Liễu Y Tịnh tay cầm tấm vải xoa xoa.

"Muội đứng chọc cái cô trưởng quầy dưới kia tí ấy mà!" Y dạ chỉ xuống lầu dưới.

Liễu Y Tịnh nghiêng đầu "Muội khó hiểu thật đấy! Khi không lại đi chọc người dung..."

"Y Dạ muội lại đây xem có thích loại vải nào không" La Nguyên Nguyên kéo Y Dạ tới một chỗ trưng bày toàn là những loại vải trông rất sang trọng, mắc tiền.

"... Đây là chất liệu gì thế này?" Y Dạ thử sờ vào một tấm.

"Lúc này ta nghe người trong phường giới thiệu là vải da động vật đấy! Cái này hình như là hươu sao này?" La Nguyên Nguyên suy nghĩ.

Y Dạ nhìn chăm chú một chút rồi thả xuống *Cảm giác này,... không phải là da động vật, nhìn qua đã thấy sai sai rồi*

Kiến thức từ kiếp trước của Y Dạ về trang phục nói với Y Dạ rằng, đây chắc chắn không phải da động vật, huống gì là loài hươu sao.

"Bát tỷ đâu rồi ả?" Y Dạ lảng sang chuyện khác.

"Minh Châu nói là không đi! Hôm qua đi với chúng ta làm muối ấy chưa kịp học hành gì, lão sư nổi giận bắt muối ấy chép phạt nên muối ấy đành ở nhà!" Liễu Anh Chi nằm trên vai Y Dạ nói.

"Vây sao..."

"Mà này tiểu thập tam!" Liễu Anh Dạ nghiêng đầu.

"Vâng?"

"Có phải muối phát triển nhanh quá không vậy? Ý ta là muối... hơi cao?"

Nghe Liễu Anh Dạ nói, Liễu Anh Chi liền bỏ ra rồi cả bọn xúm lại xem xét chiều cao của Y Dạ.

"Đúng rồi nhì? Với một đứa trẻ 5 tuổi thì đúng là khá cao thật (Dù vẫn thấp hơn ta)" Liễu Y Tịnh gật đầu.

"Lần cuối muối đo chiều cao là lúc nào vậy Y Dạ?" La Nguyên Nguyên xoa đầu Y Dạ.

"Lần cuối công chúa đo chiều cao là 6 tháng 12 ngày trước" A Tiêu tự hào khoe trí nhớ.

"Lúc đó nó cao bao nhiêu vậy?" Liễu Anh Chi tò mò.

"Dạ là 1m20 tròn thừa công chúa!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lại tới Hồng La

"Quào! Bây giờ chắc cũng phải mét 30 rồi ấy chứ nhì?" Liễu Anh Chi trầm trồ

"Muội cao hơn cả chúng ta này!" Liễu Anh Dạ dùng tay đo.

"Không đâu! So với những đứa trẻ 11 tuổi khác thì là do hai người lùn thôi ả" Y Dạ cười.

"Cơ mà nói thế thì muối vẫn cao rồi đấy, nửa năm trước là 1m2 bây giờ tăng lên thêm cỡ 6cm nữa rồi!" La Nguyên Nguyên xoa đầu Y Dạ.

"Tỷ đo được chiều cao của muối bằng mắt ả?"

"Cho ta một con số của lần đo gần nhất thì ta ước lượng ra được"

"Mấy tỷ đã mua được cái gì cho mình chưa ả?" Y Dạ lại đánh trống lảng.

"Chưa, chưa có chọn được. Ta nghe nói thì rất lộng lẫy, hoành tráng như kiểu cái gì cũng có nhưng thực chất lại chẳng có cái gì" Liễu Y Tịnh lắc đầu.

"Vây chúng ta về thôi! Muội chả thích cái gì ở đây cả!" Y Dạ quay người, lại dắt tiểu Viên đi xuống.

Mấy người còn lại cũng nhún vai, quyết định đi xuống theo.

"A! Chờ đã! Các vị công chúa! Sao các vị lại về sớm thế? Các vị không chọn được mẫu nào đẹp cho mình sao?" Ông chủ thấy bọn họ ra về tay không liền chạy tới.

"Chúng ta chẳng thấy có gì đặc biệt, không thom như tiếng đồn nên đành đi về thôi!" La Nguyên Nguyên cười nhưng không có ý cười.

"Tại... tại sao chứ? Chúng tôi ở đây có rất nhiều mẫu vải đẹp cơ mà?" ông chủ Phong Nguyệt phờng lúng túng.

"... chúng ta cũng thấy đẹp đấy nhưng..." La Nguyên Nguyên cũng không có lý do gì mà dứt ra cho mau. Liễu Anh Chi thấy vậy bèn nói thầm với La Nguyên Nguyên vụ lúc nãy của Y Dạ.

"À! Có vị trưởng quầy nào đó của các người đặc tội tiểu muội của chúng ta rồi nên hiện tại không có nữa hử! Tam biệt!" La Nguyên Nguyên sau khi

đổ hết lỗi cho vị trưởng quầy nào đó thì liền chuồn nhanh vào trong xe.

"A... vâng! Rất xin lỗi các vị!!" ông chủ lúc đầu còn hơi ngơ ngác nhưng khi thấy xe ngựa đã chuyển bánh thì liền gọi vọng theo và tất nhiên không nhận được hồi đáp.

Nhìn cái bản mặt của ông ta khi đi vào là biết có người sắp gặp rắc rối rồi.

Hai xe ngựa của Y Dạ và hội Liễu Y Tĩnh dừng lại ở Hồng La lâu.

Bọn họ xuống xe, vào Hồng La lâu nghỉ chân.

"Ồ, các vị công chúa! Hôm nay lại tới đây à?" Bà chủ Hồng La cũng vui mừng đón tiếp.

"Vâng! Bà sẽ lại thiết đãi bọn ta như hôm qua chứ?" Liễu Y Tĩnh cười cười.

"Tất nhiên rồi! Mời các vị công chúa vào! Phòng của các cô hôm qua ta vẫn còn để đó a!" Bà ta vui vẻ dẫn họ lên lầu.

.....

"Chị, hôm qua chị đi ở đây à?" tiểu Viên sau cả buổi dài mới chịu mở miệng.

"Ừm, hôm qua ở đây! Nhìn xem chị còn quên cái ô của chị ở đây này!" Y Dạ vui vẻ khi nhận lại được cái ô mua khi ở hội chợ.

"Hôm qua công chúa còn mua hai nô lệ nữa! A Linh tỷ đã rất ngạc nhiên đấy!" A Tiêu thêm miệng vào.

"Nô lệ? Để làm gì ạ?" tiểu Viên nghiêng đầu.

"Chị thấy bọn họ có chút tội nghiệp nên thu bọn họ về thôi!" "Chứ không phải là cô thấy chúng có liên quan tới nam chính à?" hệ thống liền hiện lên trên đầu Y Dạ, cười cười.

"Công chúa thật là tùy hứng mà, chúng ta đâu có thiếu người cơ chứ?" A Tiêu bĩu môi.

"Phải! Chúng ta cũng không thiếu tiền! Bọn họ vẫn chỉ là những đứa trẻ, thu về biết đâu sau này lại có ích" Y Dạ thản nhiên nói.

A Tiêu nghe thế cũng chỉ biết cứng họng, im lặng không nói gì thêm nữa.

'Cốc! Cốc!'

"Để nô tì mở cửa"

"Y Dạ!" bọn La Nguyên Nguyên tràn vào phòng.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Y Dạ nghiêng đầu.

"Bà chủ Hồng La lúc nãy đã nói với chúng ta vài phường thêu khác đấy! Hay là chúng ta đi đi?" La Nguyên Nguyên gợi ý.

"Mmm... muội muốn hồi cung cơ, muội sẽ lại nhờ phường thêu trong cung may cho vậy! Muội lười mấy vụ chọn đồ này lắm!" Y Dạ nhăn mặt.

"Thôi nào! Đi đi mà! Phường thêu trong cung chỉ biết làm quần áo thật đẹp cho phụ hoàng thôi! Chúng ta không hợp với mấy loại quần áo màu mè đó!" La Nguyên Nguyên dụ dỗ.

"Tiểu thập tam à! Đi đi! Chúng ta ghét phải về cung lắm!" Liễu Anh Chi dường như cũng bị La Nguyên Nguyên cho ăn phải cái gì rồi, tới dùng mắt long lanh nhìn Y Dạ.

"Tiểu thập tam a! Đi đi! Ta muốn dạo phố! Ta muốn đồ ăn ngon a!" Liễu Anh Dạ cũng một mặt háu ăn nhìn Y Dạ. Chi Liễu Y Tĩnh là không thấy bóng đầu.

"Haizz! Được rồi! Muội sẽ đi! Nhưng mà sau khi ngủ trưa dậy mới đi, hôm nay muội thấy hơi mệt trong người nên muội muốn nằm lắm! Y Dạ nói rồi nằm ngửa ra giường.

"Tiểu Viên, cục cưng à! Em có muốn đi dạo cùng bọn ta không nè? Em chưa bao giờ được Y Dạ cho đi chơi trong kinh thành mà nhỉ?" La Nguyên Nguyên quay qua dụ dỗ tiểu Viên.

"Vâng, nhưng..." tiểu Viên nhìn Y Dạ.

"Không, không! Dừng tiểu Viên lôi muội dậy cũng vô ích thôi! Muội đói bụng! Muội buồn ngủ!" Y Dạ nhúc nhích.

"Vậy thì theo ta!" La Nguyên Nguyên kéo Y Dạ dậy. Đưa sang phòng cho Liễu Y Tĩnh.

"Muội ở lại đây cùng đại tỷ tỷ đi nhé! Chúng ta sẽ dẫn tiểu Viên và A Tiêu đi theo!"

"Cái?! Đó là thức thân và nô tì tâm phúc của muội cơ mà?" Y Dạ toát mồ hôi.

"Xin lỗi công chúa! Vì sự nghiệp thời trang, nô tì sẽ đi theo nhị công chúa!" A Tiêu cúi đầu.

"Chị yên tâm đi! En sẽ ngoan mà!" tiểu Viên lật mặt nhanh như chớp.

"A! Khoan đã!..." Y Dạ chưa nói hết câu thì bọn họ đã chạy đi "... ta còn chưa cho hai người đi mà..."

Liều Y Tĩnh ngồi đọc sách thấy tình hình thì liền tới vỗ vai thông cảm cho Y Dạ như có lẽ rồi quay lại đọc sách tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Tài năng của A Tiêu

Cả ngày hôm đó, Y Dạ ngoài chán cũng chỉ có chán hơn. Không thể về hoàng cung mà cũng không muốn ra ngoài. Rốt cuộc là chỉ biết ở lại trong Hồng La lâu đọc sách với Liều Y Tĩnh.

Khi trời đã xế chiều, hoàng hôn buông xuống trên mọi cung đường mới thấy A Tiêu cùng tiểu Viên về cùng La Nguyên Nguyên, Liều Anh Chi và Liều Anh Dạ.

"Công chúa! Nô tì về rồi đây!" A Tiêu bao lớn, bao bé vui vẻ bước vào phòng.

"Chị ơi em về rồi!" tiểu Viên cũng tay gói tay giỏ bước vào.

"Hai người... Rốt cuộc cũng chịu về rồi à?" Y Dạ cười híp mắt, nhìn kiểu gì cũng thấy không có ý cười, chỉ thấy hai chữ tức giận hiện lên rõ ràng trên mặt.

"Công chúa! Xem nô tì đã mua được gì này! Với những thứ này thì công chúa chắc chắn sẽ trở nên thật quý phái và xinh đẹp" A Tiêu định lấy đồ ra khoe thì bị Y Dạ ngăn lại.

"Thôi nào! Đã xế chiều rồi! Hồi cùng đã rồi em nghe chị nói cả tối cũng được!" Y Dạ xoa đầu.

"Vâng!" A Tiêu vui vẻ nghe lời, thu dọn đồ đạc, đem tất cả xuống bỏ vào xe ngựa và lên đem hai hành lý cuối cùng là tiểu Viên và Y Dạ tổng vào trogn xe.

"Các vị công chúa, chủ tử nhà ta đã mệt rồi nên chúng ta xin phép về trước. Chủ tử còn nói mọi người cũng nên chuẩn bị hồi cung sớm đi ạ!" A Tiêu không quên tới nói với hội La Nguyên Nguyên một tiếng.

"Bọn ta biết rồi! Bọn ta sẽ về sau!" La Nguyên Nguyên cười đáp lại.

"À và nhị công chúa! Nô tì và tiểu chủ tử rất cảm ơn người vì buổi đi chơi ngày hôm nay ạ" A Tiêu lễ phép.

"Haha! Không có gì! Chỉ cần nguoi thôi việc khai hết tất tẩn tật các tội trạng của ta cho Chiêu mẫu phi là được!" La Nguyên Nguyên nửa đùa nửa thật.

"Việc đó không được đâu ạ! Nô tì xin phép" A Tiêu nói rồi cúi đầu, quay đi.

"Ừ đi đi!" La Nguyên Nguyên khua tay rồi lại quay qua tiếp tục cùng hai đứa song sinh kia khoe đồ với Liều Y Tĩnh.

Liều Y Tĩnh mặt cam chịu ngồi trong nghe, chỉ ước giá mà Y Dạ quay lại bảo đám tỷ tỷ của nó về sớm đi hay ít nhất là xách cô về theo với.

.....

"Ha... cuối cùng cũng được đặt lưng vào cái giường yêu quý rồi!" Y Dạ vào phòng liền nằm bẹp xuống giường, mặt sung sướng.

"Nô tì tưởng công chúa rất thích đi chơi chứ? Ở trogn kinh thành ấy..." A Tiêu xách Y Dạ dậy, cường chế thay đồ.

"Đúng là ta rất thích nhưng hôm nay ta thấy mệt quá nên... chỉ muốn nằm trên giường thôi!" Y Dạ sau khi đã ngồi ngoan ngoãn trogn bồn tắm thì bắt đầu ngả lưng ra.

"Oái! Công chúa! Cẩn thận kéo người sẽ chìm luôn trong bồn tắm đấy!" A Tiêu đang lấy khăn lau người cho Y Dạ thì giật mình quay lại một tay kéo Y

Dạ lên.

"Sẽ không sao đâu... ọc... ọc ọc" Y Dạ chìm vào trong bồn ngay lập tức khi A Tiêu thả tay ra.

"Công chúa!!"

A Tiêu đành xách Y Dạ ra, lau người rồi mặc quần áo vào và đặt Y Dạ lại chỗ cũ là cái giường thân yêu của cô.

"Ha... thoải mái quá đi mất!" Y Dạ thở dài thỏa mãn.

"Công chúa! Người xem này"

Y Dạ quay lại, thấy A Tiêu đang cầm một tấm vải lụa rất đẹp cũng có hứng muốn xem nhưng khi thấy cả mấy bọc cũng là đựng vải phía sau thì liền tìm cách đánh bài chuẩn.

"Công chúa! Không được đâu! Người phải xem đốn vải này và chọn ra một cái người thích nhất và phù hợp với người nhất. Khi chọn ra rồi thì nô tì sẽ đem đi cho người ta may a~" A Tiêu cười cười.

"A Tiêu, tỳ không tự may được sao?" Y Dạ hình như này ra ý tưởng gì đó, quay quả hỏi.

"? Nô tì tự may ấy ạ? Cũng được thôi nhưng nô tì còn phải chăm sóc công chúa mà?" A Tiêu nghiêng đầu.

"Em có thể gọi A Miện về không thì tìm người khác là được nhưng... quan trọng là tay nghề của A Tiêu đến mức nào vậy?" Y Dạ ngồi dậy.

"Tay nghề của nô tì sao? Nô tì tự tin nhất là vào tay nghề thêu thùa của mình đấy! Trước kia ngày nào nô tì cũng chỉ biết thêu và thêu thôi nên cái mà nô tì tốt nhất cũng chỉ có cái đó" A Tiêu gãi đầu.

"Đây! Dùng miếng vải này thử may cho em một cái gì đó để chứng minh chị may rất tốt đi!" Y Dạ đem cho A Tiêu một mảnh vải và nói.

A Tiêu dù hơi khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời Y Dạ, đi lấy kim chỉ rồi nhận lấy tấm vải và bắt đầu may.

A Tiêu đúng là may rất tốt, đâm đâm vài cái, xoay xoay vài đường, những hình thù trên miếng vải nhỏ đã bắt đầu hiện hình.

Một lát sau, A Tiêu đem cho Y Dạ miếng vải lúc này giờ đã biến thành một chiếc khăn tay nhỏ với họa tiết rất tinh xảo.

Y Dạ xem kĩ chiếc khăn tay. Dù được may nhanh và có phần ẩu nhưng thực sự không có chỉ thừa, không bung vải, vẫn rất đẹp. Đặc biệt kĩ thuật thêu song diện của A Tiêu, khăn tay hai mặt như một, tinh xảo như nhau.

"A Tiêu, chị đúng là bảo bối!" Y Dạ cười gian.

"Cảm ơn... công chúa?" A Tiêu cười ngơ ngác.

"Từ nay, việc của chị là chuyên tâm thêu thùa, những chuyện khác em sẽ sắp xếp để chị khỏi phải làm!" Y Dạ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bản thiết kế trang phục

"Nhưng... tại sao vậy ạ? Người không muốn nô tì phục vụ người nữa sao?"

"Không phải thế! Không phải chị luôn muốn em trông thật đẹp sao? Muốn em mặc những bộ đồ thật đẹp sao?" Y Dạ như bưng khí thế.

"Vâng?"

"Vậy thì quần áo của em mặc vào lễ rước thần năm sau, SẼ DO CHỊ MAY!!" Y Dạ nhấn mạnh.

"Hả?!" A Tiêu bất ngờ "Công chúa! Không được đâu!"

"Tại sao chứ?"

"Vi... mẫu thân của nô tì, đồng thời cũng là người đã dạy nô tì thêu thùa đã nói là nô tì ngoài tay nghề tốt ra thì không có gì cả. Tính sáng tại sản phẩm không, chỉ biết may theo kiểu rập khuôn, may đi may lại cũng chỉ có một kiểu đó"

"Ý chị là lo ngại về kiểu dáng quần áo?" Y Dạ càng vui hơn.

"Vâng" A Tiêu gật đầu.

"Trường gì chứ việc đó không phải lo, em sẽ là người thiết kế mẫu quần áo. Chị chỉ việc theo thiết kế mà may thôi! Dừng tay nghề của chị trang trí cho nó trông thật đẹp là được!" Y Dạ nắm tay A Tiêu "Nhé?"

"... Vâng" A Tiêu có hơi lưỡng lự nhưng vẫn gật đầu.

"Nếu chị may được thì từ nay trang phục của em chị có thể tự do phối, em sẽ xem xét và nghe theo!" Y Dạ chợt đưa ra trao đổi.

"Tất tần tật kể cả tóc tai, trang điểm và việc thử đồ cho công chúa!" A Tiêu mặt chợt nghiêm túc.

"Tất tần tật!" Y Dạ chắc như đinh đóng cột.

"Thành giao!" A Tiêu vui vẻ nhận lời "Vậy công chúa định sẽ lấy bản thiết kế trang phục ở đâu đây?"

"Ngày mai em sẽ tự vẽ một bản" *Không biết lâu rồi không vẽ tay nghề của mình có được như trước nữa không đây* Y Dạ nghĩ thầm

"Trước hết thì, để em xem mẫu vải nào có thể dùng được đã nào!" Y Dạ tự động tới lấy mấy cái bịch vải A Tiêu đưa về xem.

"Công chúa thấy cái này sao ạ?" A Tiêu giờ một tấm dường như là tâm đắc lên.

"Tấm đó đẹp đấy nhưng không có màu nào nhìn sáng hay loại màu xanh êm dịu một chút sao? Nhìn màu đỏ nâu đẹp đấy nhưng em nghĩ em thích màu nào sáng hơn cơ"

"Vậy màu này?"

"Chuẩn màu đó đấy! Lấy nó đi!"

"Còn cái này?" A Tiêu lại giờ một tấm khác lên.

"Tấm đó cũng đẹp"

"Cái này thì sao?"

"Cái đó thì..."

"Cái này...?"

"..."

Hai người tự nhiên có thêm động lực, chọn vải cả buổi tối hôm đó.

.....

"Kí chủ? Cô dậy được chưa vậy?" hệ thống hiện lên, cầm theo chuông báo thức ghé bên tại Y Dạ. Không thấy Y dạ trả lời, nó liền cho đồng hồ rao lên.

"Y Dạ nghe thấy liền giật mình tỉnh dậy.

"Ồ, công chúa! Người đã dậy rồi sao? Tối qua người thức hơi muộn nên người có thể ngủ thêm lát nữa đây!" A Tiêu vui vẻ nói.

"A... không, em tỉnh rồi! Chị cũng thức khuya mà sao.." Y Dạ nhìn đáng vẻ tươi tắn năng động của A Tiêu mà thấy đau như cả cả mặt trời mọc sau lưng A Tiêu vậy.

"Nô ti chỉ nghĩ xem có nên lục lại tay nghề một chút không. Dù sao thì nô ti cũng nên thử thiết kế một chút..." A tiêu gãi đầu.

"Cho em xem chút nào" Y dạ hơi mơ màng tới xem bản thiết kế của A Tiêu.

Nét vẽ A Tiêu khá được nhưng đúng là ngoại trừ hoa văn vẽ rất đẹp ra thì kiểu dáng quần áo nhìn cũng bình thường, trang trí lên chắc chỉ làm thêm rối.

"Hoa văn của chị vẽ đúng là rất đẹp còn về kiểu dáng thì..." Y Dạ suy ngẫm một hồi rồi cầm bút lên, vẽ đè lên bản vẽ của A Tiêu.

"Chỗ ống tay này, cắt ở đây, gắn trang trí ở đây. Cổ áo thì cho cao lên, lớp trong cao cổ lớp ngoài vẫn giữ như thường, nút cài ở đây. Còn phần váy thì ngắn đi một chút, chỗ này là đai, thêm một phần như tạp dề ra, thêm hoa văn vào. Thế đấy! Nhìn nó đẹp hơn và khác đi nhiều rồi!" Y dạ vừa vẽ vừa nói, làm nhanh chóng vẽ nét đầu ra nét đây, rất mượt.

"Oa! Công chúa! Người thật tài giỏi!" A Tiêu nhìn bản vẽ được tư sửa lại, thêm thắt một chút mà nhìn đúng là khác hẳn. Trông rất thanh lịch, trang nhã, giờ thì cô đã phần nào hiểu thêm về phong cách ưa thích của Y Dạ và lý do Y Dạ cứ thích chọn vải màu nhẹ.

"Đó là bản vẽ sơ qua thôi! Lát nữa em sẽ làm một cái thiết kế theo đúng nghĩa luôn! Một bản thiết kế hoàn chỉnh!" Y Dạ vui vẻ.

Y Dạ với sự giúp đỡ của A Tiêu, vệ sinh rồi ăn uống xong mới bắt tay vào việc.

"Nào! Đưa em tờ giấy đó!" Y Dạ cầm bút và mực tót, tự mài mực rồi bảo A Tiêu lấy giấy đến.

"Của người đây ạ!"

"Được rồi! Bắt đầu nào" Y Dạ dùng cọ nhỏ nhất, cố đi nét thanh nhất, vẽ nên một người mẫu nhí, đáng chiều theo tỉ lệ thực là Y Dạ.

"Sao công chúa lại vẽ người ạ?" A Tiêu khó hiểu.

"Đây là người mẫu! Lấy theo tỉ lệ của em, chị đang may đồ cho em mà! Đúng chứ?" Y Dạ cười.

"Vâng..." A Tiêu vẫn ngờ ngác nhưng không nỡ cản trở nét bút của Y Dạ, chỉ biết chờ xem kết quả.

Y Dạ vẽ đều tay, vẽ ra một cơ thể chia tỷ lệ rõ ràng bằng một lớp mực nhạt, thanh rồi sau đó dùng mực đậm hơn vẽ nên những chi tiết của bộ đồ.

Y Dạ vẽ thực sự như dân chuyên, từng nét rõ ràng, còn phân tích từng chi tiết như dùng vải gì, may ra sao, đính cái gì, hoa văn thì nên ở mức ra sao, có ghi chép rõ ràng trong bản thiết kế.

A Tiêu sau khi Y Dạ dùng bút, cầm lên xem mà chỉ biết trầm trồ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ảo tưởng của Y Dạ

"Công chúa, làm sao người vẽ được như này thế?" A Tiêu cảm thán.

"Ừm... Chắc là do em có năng khiếu chăng? Em vừa nghĩ tới thì tự nhiên vẽ ra được" Y Dạ trả lời qua loa.

Tất nhiên 'năng khiếu' đó là do kiếp trước khổ cực tập luyện nên kiếp này mới có mà dùng đấy Y Dạ cười nhạt.

"Ồ, công chúa thật giỏi!" A Tiêu vậy mà lại tin.

"Bộ trang phục này rất đẹp, nhìn kiểu dáng cũng có phần lạ nữa! Nó ừ chắc chắn sẽ làm nó trở thành tâm điểm lễ hội cho mà coi!!" A Tiêu cười tíu tít.

"... Vậy chị cần lấy số đo, vải vóc hay gì nữa không? Hay là thêm người giúp? Chị cứ nói, em sẽ giúp chị làm!"

"? À! Tất nhiên là phải lấy số đo của công chúa rồi!" A Tiêu vội chạy đi, lát sau quay lại với một cái thước dây trên tay.

"Công chúa! Dạng tay ra nào!" A Tiêu vừa ngân nga vừa lấy số đo của Y Dạ.

"Công chúa, người lớn nhanh thật đấy! Mới năm ngoái tôi lấy số đo của người cho phùng khâu, người vẫn chưa lớn thế này! Lúc đó người còn chưa cao tới hông tôi nhưng giờ thì tôi gần quá eo rồi!" A Tiêu cười cười.

"Em ăn nhiều mà, em sẽ cao hơn chị sớm thôi!" Y Dạ trêu chọc.

"Phát triển sớm thì đến tuổi trưởng thành sẽ không cao hơn được nữa đâu công chúa!" Nụ cười A Tiêu chuyển sang vô cảm.

"Hehe, chị đừng như thế mà! Em sẽ còn cao hơn nhiều, vậy năm nào A Tiêu cũng sẽ phải lấy lại số đo của em và may cho em một bộ đồ khác phù hợp hơn"

"Công chúa... người thật tốt!" A Tiêu cảm động.

"Haha! Gì vậy chứ? Chị mau lấy số đo của em nhanh đi!"

"Vâng, vâng!"

.....

"Vây chị thật sự chỉ cần dụng cụ thôi sao? Không cần thêm người phụ giúp ă?" Y Dạ lo lắng nhìn A Tiêu ôm một đồng vải quá cỡ, chật vật bước đi.

"Vâng! Nếu nô tì làm tốt thì bộ sau có thể sẽ cần người phụ giúp nhưng đây là bộ đồ đầu tiên nô tì may cho công chúa mà! Cứ để đó cho nô tì!" A Tiêu vừa tự tin đáp thì ngay lập tức vấp ngã, vãi rơi xuống hết.

"... Thôi, ít nhất em sẽ bảo người giúp chị mang đồng vải này về!" Y Dạ tự nhiên mất tín nhiệm.

"Hehe...!" A Tiêu gãi đầu.

Y Dạ bảo hai nô tì gần đó tới phụ A Tiêu đem vải về phòng cô, và một người nữa đem toàn bộ dụng cụ A Tiêu cần theo.

.....

"Chị! A Tiêu đâu rồi ă?" tiểu Viên chạy vào phòng Y Dạ.

"Chị ấy vừa đem vải về phòng may đồ cho chị rồi, làm sao thế?"

"Em định hỏi chị ấy là có cầm nhầm cái trâm cài tóc em mua tặng chị đi không thôi..." tiểu Viên ủ rũ.

"Ý em là cái này á?" Y dạ tới lấy từ trong tủ ra một cây trâm màu ngọc bích nhìn đơn giản nhưng cũng rất thanh lịch.

"Chị lấy ở đâu thế ă?" tiểu Viên ngạc nhiên.

"Tôi qua em mơ mơ màng màng vừa cầm gói vừa đem sang nói tặng chị còn gì? Lúc đó chắc cũng gần giữa đêm rồi đấy Em đã dọa chị sợ một phen đấy!" Y Dạ cười trừ.

"Th.. thế ă... Em xin lỗi!" tiểu Viên chuyển qua bối rối.

"Không sao, cảm ơn em vì cây trâm nhé! Có thể nó sẽ hợp với bộ đồ mà A Tiêu sẽ may cho chị đấy!" Y Dạ mỉm cười xoa đầu tiểu Viên.

"... Vâng!" tiểu Viên lấy lại tinh thần rồi lại chạy đi.

.....

"Kí chủ, sao cô tự nhiên muốn A Tiêu may đồ cho cô cơ chứ? Cô không phải là loại người thích thêm việc cho người khác cơ mà?" hệ thống hiện lên.

"Người hình như với nhiều quyết định của ta rất thắc mắc nhĩ?" Y Dạ mỉm cười.

Hệ thống gật gật đầu "Rất hứng thú!"

"Ha... trước đó ta đã nói về việc muốn trở thành một thương nhân mà nhĩ?" Y Dạ tao nhã nhìn khuấy đều trà.

"Thì? Cô không phải là muốn mở phường thêu đấy chứ?"

"... Nhiều hơn thế nhưng hiện tại có thể nói dự định của ta là thế cũng được!" Y Dạ cười tươi.

"...?" hệ thống khó hiểu "Cô muốn nhiều hơn?"

"Tất nhiên rồi!" Y Dạ cười mạnh "Người nghĩ một phường thêu thì làm sao mà đủ cơ chứ? Kinh doanh phường thêu hiện tại cũng đã có nhiều rồi. Tất nhiên là nghề thêu nghe thì cũng được đấy nhưng tài nguyên ta có nhiều mà, vậy nên..."

Y Dạ quay qua nhìn hệ thống, nó dường như cũng đã hiểu ý cô.

"Cô đại khái là muốn mở một tập đoàn kinh doanh theo kiểu tạp hóa ấy hả?" hệ thống thì dài.

"Giỏi!! Người nói đúng ý ta luôn ấy!" Y Dạ vui vẻ.

Hệ thống thì lắc đầu ngán ngẫm *Ôi, ôi! Xem một con nhóc 5 tuổi đang suy nghĩ về điều gì này... Sao có thể mơ lớn như vậy cơ chứ*

"Kí chủ, bản tính chủ tịch trong cô từ kiếp trước tới giờ vẫn chưa nhạt đi tẹo nào à? Cô sao lại đi thích nghề kinh doanh cơ chứ?"

"? Tại sao ấy hả? Tại vì kiếm tiền nhanh chứ sao?" Y Dạ ngồi xuống.

"Làm nghề kinh doanh có thể khó nhưng không phải đó chính là cách thể hiện bản lĩnh thường dùng nhất sao? Không làm thuê, làm mướn, không nghe sai bảo, không trông chờ vào trợ cấp, tiền lương. Làm chủ không phải rất sướng sao?" Y Dạ mặt hớn hớn nói.

"Cô..." hệ thống cau mặt.

"A~... ta vẫn còn nhớ cái cảm giác khi bước đi mọi người đều cúi đầu chào, nhân viên kính trọng, người đòi vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, ngửa tay liên vung tiền, cảm giác còn gì sướng hơn" Y Dạ chìm trong mơ ảo tưởng, vừa chảy dãi vừa cười hí hí.

- ----

Vừa thấy truyện trọng danh sách siêng năng tháng liền tiếp tục có động lực viết a ~

Lương ơi mau về với bảo bảo nào ^3^

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Bận bịu với lễ hội

Suốt một tháng sau đó, A Tiêu hăng say, bận rộn với công việc may đồ cho Y Dạ thành ra mọi sinh hoạt của Y Dạ, A Miện hoàn toàn chăm lo. A Miện cũng vì thế mà không thể tới cung Ngọc Lục Bảo giúp A Linh quản lý cung và dạy hai tiểu nô lệ kia nên đành dặt theo một trong hai đứa về.

"Nô tì dặt Đan theo, không sao chứ ạ? Để A Linh một mình dạy hai đứa nhỏ và quản lý cung Ngọc Lục Bảo thì hơi bất tiện..." A Linh dặt đứa con trai nay được đặt tên một chữ Đan ra mắt Y Dạ.

"Tất nhiên là được, như vậy tiểu Viên sẽ có thêm người chơi cùng, không phải suốt ngày ngồi xem em đọc sách nữa!" Y Dạ vui vẻ ưng thuận.

Vậy là tên tiểu tử tên Đan kia được vào cung còn đứa con gái kia, tên một chữ Sương, được nuôi dạy ở cung Ngọc Lục Bảo.

A Tiêu cứ đều đặn mỗi tuần sẽ cho Y Dạ xem mức độ hoàn thành của bộ trang phục và các chi tiết đã được may. Một hai lần đầu, A Tiêu vẫn bị Y Dạ bắt sửa lại hoa văn do quá màu mè hoặc quá lệch màu so với màu vải nhưng những lần sau thì A Tiêu đều tự nắm bắt được màu và phong cách để tự phối họa tiết và thêu sao cho phù hợp.

Y Dạ còn đặc biệt tặng A Tiêu một vài món đạo cụ hỗ trợ mua từ cửa hàng hệ thống. A Tiêu thêu lên, trông rất khác biệt, thật thật ảo ảo.

Hơn nữa, tốc độ may vá của A Tiêu cũng ở một tầm gọi là điêu luyện, càng may càng nhanh, càng sắc sảo, lại thanh thoát.

Chỉ trong vòng một tháng, bộ trang phục từ bản thiết kế của Y Dạ đã lên hình 60%, phần còn lại là ống tay, lớp áo ngoài và một phần họa tiết ở các lớp váy ngoài.

Đã tới giữa tháng 11 rồi thì không khí cũng trở lạnh, bắt đầu có dấu hiệu tuyết rơi mỏng nhưng không khí trogn cung lại như được hân nóng bởi các gia nhân và cả quý tộc.

Lúc này thì sự hoành tráng và quan trọng của lễ rước thần đã hoàn toàn thể hiện ra. Các gia nhân ở các cung bắt đầu chuẩn bị các thứ cần thiết cho lễ hội. Như ở Ngự Thiện phòng thì là đồ ăn dự trữ; ở các võ đường và trại binh thì grooms giáo, quân đội để dẹp loạn hay giữ an ninh; ở các cung thì làm đồ trang trí, tăng thị vệ, tăng người hầu; gia nhân, quân lính cả hoàng cung gần như cần làm việc hết công suất vì lễ hội chỉ gần một tháng nữa sẽ diễn ra.

Phi tần, công chúa gì cũng chuẩn bị trang phục, trang trí cung... Các công chúa hoàng tử thì tập trung vào các tài nghệ về văn võ của mình, các môn cầm, kì, thi, họa cũng cần phải luyện, tất cả đều cố gắng tăng phần thắng cho mình ở các cuộc đấu sẽ được tổ chức ở lễ hội.

"Hôm nay đã tới chỗ đại tỷ, nhị tỷ, ngũ tỷ, lục tỷ, bát tỷ, nhị ca, tứ ca, bọn họ đều phần lớn là bận. Tại sao đại tỷ lại tự dưng cầm luyện cầm kì họa cơ chứ? Nhị tỷ và tứ ca thì bị nương giữ lại bắt luyện tập tất cả. Ngũ tỷ và lục tỷ thì bị cái ông âm dương sư gì đó tới kiểm tra, không đi được. Haizz, bát tỷ và nhị ca thì.. bọn họ cũng không khác" Y Dạ thờ dài, than thở với cái hệ thống trên đầu.

Cái hệ thống này cũng rất biết chạy theo thời đại, dù không á khác ngoài Y Dạ thấy nó vẫn thay đổi chủ đề giao diện sang mùa đông và còn đem giao diện lễ hội ra khoe với Y Dạ.

Tất nhiên là nó bị Y Dạ phốt lờ không thương tiếc.

"Kí chủ a! Cô cùng nên như anh chị mình, đi học cầm kì thi họa đi. Về mảng chiến đấu, cô bị lòi lên võ đài chắc cũng không tới nỗi nhục mặt nhưng về các kĩ năng đàn rồi về vùi thì..." hệ thống hão tâm nhắc nhở.

"Ta tự nhiên sẽ có cách để đối phó!" Y Dạ cười nhưng không mấy tự tin.

"Ồ...? Cô sẽ giải quyết thế nào? Hừm?" hệ thống ghé sát tới.

"... Về thơ ca, giọng hát của ta không tới nổi tệ, thơ thì dùng mấy bài của các thi nhân thế giới kia là được, chắc cũng qua mắt được bọn họ. Về cầm và họa thì..." Y Dạ gãi mặt.

"Thì...?" hệ thống lại ghé sát thêm.

"... Ta sẽ mau kẹo tài năng ở chỗ người dùng tạm vậy!" Y dạ cười đầy ngượng ngập.

"Tạm?! Há há, cô mà không có ta thì dùng hồng qua ải này nhá! Ta sẽ xem xét biểu hiện của cô mà xem có bán kẹo tài năng cho cô hay không" hệ thống tự dừng lại có được một lý do để ức hiếp Y Dạ.

"Hừ!" sắc mặt Y Dạ hơi khó coi, cô hừ một tiếng, không thêm đề ý cái hệ thống kia nữa mà quay phắt đi.

Hệ thống ban đầu còn định chọc dai một chút nhưng thấy phản ứng của Y Dạ, hệ thống không thể tự đi làm khó kí chủ của mình được a, tiểu cô nương này... phải dỗ!

"Kí chủ, bản hệ thống chỉ nói đùa thôi mà! Ta sẽ bán kẹo tài năng cho cô! Sẽ bán mà! Kí chủ ~!" Cái hệ thống kia ni non.

"Hừ!" Y Dạ tỏ vẻ giận dữ.

"Kí chủ! Đừng như vậy mà! Hay là ta không giới hạn số lần mua vật phẩm kẹo tài năng cho cô nhé?"

"Kí chủ! Kí chủ! Kí chủ ~?" hệ thống kia cứ vòng qua vòng lại trên đầu Y Dạ, cố dỗ dành, còn tự mình nhận lỗi, Y Dạ quả thực lần này khá hời à nha!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Buồn chán kéo dài

Y Dạ rốt cuộc là vẫn không thể thoát khỏi kiếp nạn bị Chiêu Mầu Đôn xách ra luyện cho vài cái thơ kì Nhưng may sao, với một đứa trẻ, Chiêu Mầu Đôn cũng không quá áp đặt Y Dạ, chẳng qua ngày ngày đều bắt luyện làm thêm thơ ca và học thêm vẽ vôi.

Đối với Y Dạ, lại càng may mắn nữa khi bắt trúng ngay hai môn thơ và họa. Cứ tới lúc học thơ, Y Dạ lại lòi thơ của các vị thi nhân thế giới trước ra đọc. Hiển nhiên là lão sư của Y Dạ hoàn toàn không biết tới mấy bài thơ này, Y Dạ cứ đọc bài nào thì lão sư cũng chỉ biết thán phục bài đó. Còn bảo Y Dạ chép lại bài thơ cô đọc cho ông để về ông ta từ từ nghiên cứu lại, đại khái là như học sinh học văn đi phân tích thơ a.

Còn về môn họa, không cần phải nói làm gì, nghề tay trái của Y Dạ lúc trước là vẽ, làm gì có chuyện không qua được môn này? Cho dù vẽ để nói là tuyệt phẩm hay thiên tài thì không có nhưng ít nhất cũng hơn những đứa trẻ cùng tuổi và phân nửa những đứa trẻ hơn Y Dạ 3 tuổi trong kinh thành.

Về phần cái lễ hội kia, hiện tại đã tới tháng 12 rồi, cuối năm rồi! Trong kinh thành người ta đã bắt đầu dựng võ đài, sàn đấu, thương nhân thì kéo về đông đúc, tranh nhau những chỗ đẹp để dựng cửa hàng, cửa quầy. Hiện tại, việc làm ăn trong kinh thành phải nói là đông đúc, phát đạt. Quán xá tấp nập người, người từ nơi nơi đổ đến, cho dù là một nhà trọ nhỏ bình thường vắng quẹo đi nữa thì hiện tại cũng kín phòng. Mới đầu tháng 12 mà đã thế, chắc là khi lễ hội thực sự diễn ra thì tới nhà dân cũng phải đem ra cho thuê luôn mất.

Các võ giả, tu sĩ, pháp sư, âm dương sư, vân vân và mây mây, nói chung là có rất nhiều vị hảo hán tới để so tài. Tất nhiên là cũng có không ít nhà giàu tới hưởng lạc, vào tháng này, ra đường rất dễ gặp đám hoa hoa công tử, tiểu thư quyền quý, bọn họ đi lại nhõn nhõ khắp thành.

Việc đông người cũng dẫn đến khá nhiều hệ lụy, nhất là tình trạng an ninh kém đi, sợ sây cái là sẽ bị lũ cướp vặt trặc mất đồ.

Nhưng mà mấy chuyện đó không liên quan tới Y Dạ hiện tại.

Ở trong cung, mấy vị ca ca, tỷ tỷ khác thì không nói, bọn họ tất nhiên phải cố gắng luyện cả văn cả võ nhưng đáng nói tới đây là La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt. Bọn họ tuy đã được thả ra khỏi hậu cung từ rất lâu, không ít người biết tới chuyện này nhưng một số thì vẫn chưa và số biết thì vẫn còn giữ thái độ dè bieu với hai người họ. Lễ hội lần này, cũng là một cơ hội tốt để hai người bọn họ thể hiện khả năng của bản thân, tỏ ra xứng đáng với cái danh nhị công chúa và tứ hoàng tử của vương triều Đông Vận quốc.

Hệ lụy của sự gia tăng bài học của các ca ca, tỷ tỷ là sự nhàm chán của Y Dạ cũng tăng theo. Ngày ngày không có người chơi cùng, học cũng học xong rồi, học thêm nữa thì không muốn, Y Dạ thực sự không biết làm gì cho vừa lòng chính bản thân mình nữa.

"Haizz, sao càng ngày ta càng thấy chán vậy nè?" Y Dạ dựa người bên bậu cửa sổ, nhìn tuyết trắng rơi, một khung cảnh nhẹ nhàng nhưng lại mang sự ảm đạm.

"Kí chủ, không học nữa sao?" hệ thống tới cùng ngấm tuyết với Y Dạ.

"Không, không học nữa, học thể đối với ta là đủ cho một ngày rồi... Ngươi đừng có lên mặt dạy đời ta bảo là học thì sẽ không bao giờ là đủ nữa, nghe chán lắm..." Y Dạ thần thờ nói.

"Ta không nói nữa, hôm nay ta cùng ngăn người ngắm tuyết với cô." hệ thống cũng lười biếng nói.

Y Dạ tự cảm kích trong lòng, thở hắt ra một làn khói trắng rồi lại ngăn người ngắm tuyết roi.

.....

Ở một nơi nào đó trong kinh thành, nơi mà người ta tổ chức đấu giá...

"Ông chủ Xà, toàn bộ bảo vật, hạch thú, linh vật, nô lệ gì đều có cả rồi ạ! Cả dược liệu và linh thảo quý cũng đã được chuyển tới!" một nữ nhân với bộ váy màu đỏ với thân hình đặc biệt cuốn hút cảm theo một danh sách liệt kê đồ đấu giá bước vào, nói với ông chủ Xà.

"Đã xem lại kĩ càng rồi chứ?" Ông chủ Xà ngồi vắt chân trên bàn, ông ta rút một hơi thuốc rồi cất giọng ồm ồm, trầm thấp. Trong bóng tối tịch mịch của căn phòng, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ chân dung ông ta, hướng chỉ ông ta lại còn mặc bộ đồ quá khổ, không nhìn ra già trẻ, béo gầy gì.

"Vâng! Tôi đã kiểm tra lại toàn bộ, đều đã đủ rồi ạ! Chỉ còn 3 bình đan dược cấp 5 là còn chưa được đem tới thôi!" cô ta lật lật sổ sách.

"Hừm... Cẩn thận với 3 bình đan đó! Chúng đều là cấp 5, bằng mạng của gần 100 dân thường cộng lại đấy" Ông ta thấp giọng, giọng trầm thấp, nghe kĩ thì thấy rất không thật.

"Vâng! Tôi sẽ cẩn thận ạ" Nữ hồng y kia cúi đầu, trong lòng khó chịu nhưng cắn răng lui ra.

Ông chủ Xà cũng không phải mất mủi, cảm giác của vị này rất tinh, dễ nhìn ra phản ứng của nữ nhân khi này. Ông ta không nói gì. Cánh cửa phòng đóng lại, ông ta lại rút một hơi thuốc dài.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Tiểu thập tam vẫn là bảo bối

"Công chúa! Nô tì đã khâu xong rồi!" A Tiêu mừng rỡ mang một bộ y phục được khâu tay tinh xảo với thiết kế lạ mắt ra khoe với Y Dạ.

Bộ y phục do chính tay Y Dạ thiết kế và là bộ y phục đầu tay của A Tiêu... rốt cục cũng khâu xong rồi!

"Xong rồi sao? Cũng thật vừa lúc!" Y Dạ vui vẻ chạy tới, ngắm ngía bộ y phục thật kĩ.

Bộ xiêm y màu xanh lục bảo nhẹ nhàng, toát lên sự nhẹ nhàng nhưng phần tay cút cùng phần váy ngắn tới đùi làm tăng lên tính nhanh nhẹn.

Phần tay cút đi, thay vào đó là hai ống ngắn tròn may rồi, được đính lên hai cái nơ nhỏ màu trắng.

Phần váy nhiều lớp khiến nó bông bênh, xòe ra rất đẹp. Hoa văn là những cành trúc được khâu tinh xảo, kĩ tới từng lá. Lớp váy trên có một phần trắng như tạp dề, được khâu hoa văn lá trúc xanh đậm hơn cùng với hai túi có cài hai bên.

Đây là đúng chuẩn bộ đồ truyền thống cách điệu mình mặc hồi còn ở thế giới trước rồi! Nhưng bộ này lại còn đẹp hơn nữa! Y Dạ tự thán phục A Tiêu.

Nhìn sang A Tiêu, do thời gian hiện tại đã sang đầu tháng 1, lễ hội rước thần kia chỉ cách một tuần nữa. Ngày hôm nay chính là 30 Tết, chính là thời khắc giao thừa, chuyển năm. A Tiêu mấy ngày gần đây liên tục không ngủ, tì mĩ may y phục cho Y Dạ. Một lớp váy có thể mất của cô ba bốn đêm do phải may kĩ tới từng lá, lại còn sắp xếp để tạo hiệu ứng cho thật đẹp mắt.

Từng lớp lá trên váy của Y Dạ được sắp xếp cũng thật có ý đồ. Lớp trong lớp ngoài nhạt đậm khác nhau, lại được may vị trí khác nhau một tí tẹo. Khi mang váy lên, lớp váy sẽ rung rinh, lớp ẩn lớp hiện, lá hiện, lá lặn như hình ảnh thật sự chuyển động, lá trúc thật sự rung rinh theo từng nhịp chân.

Cái này theo như trong điện ảnh chính là animation và nói dễ hiểu hơn thì là như một dạng sách lật hình. Lớp trên dưới thay phiên nhau tạo nên một chuỗi chuyển động.

"A Tiêu! Chị đã vắt và rồi!" Y Dạ xuyết xoa, dù vui vẻ nhưng nhìn hai mắt thâm quầng của A Tiêu mà không khỏi lo lắng.

"Công chúa! Nô tì không sao, chỉ cần công chúa để nô tì chuẩn bị mảng trang phục cho người, A Tiêu liền không sao nữa ạ" A Tiêu hai mắt lò dò, khoái chí cười.

"A Tiêu, chị có muốn thức cùng xem giao thừa không?"

"Nô tì không xem đâu! Nô tì sẽ xem xét để tiếp tục việc chỉnh trang cho công chúa a! Người năm nay sẽ là nổi - bật - nhất!" A Tiêu hứng khởi nắm lấy vai Y Dạ.

".., A Tiêu, chị qua đây chút!" Y Dạ tới ngồi bên giường, vầy vầy A Tiêu tới.

"? Có chuyện gì sao ạ?" A Tiêu ngây ngốc tới.

"Ngồi xuống đi!"

A tiêu theo ý ngồi xuống thì chợt nhận ra "Công chúa! Nô tì không đi ngủ đâu, với lại không thể ngủ ở.. "

A Tiêu chưa nói xong liền bị Y Dạ đẩy xuống giường. Khi đã nằm xuống thì chưa đầy một giây sau tiếng ngáy 'Khò... Khò' đã vang lên.

Y Dạ bóp cằm, cưỡng chế đóng cái miệng ngà to của A Tiêu lại rồi quay qua cất bộ y phục mới đi.

"A Miện, đi nào!" Y Dạ gọi một tiếng, người liền từ đâu tới, im lặng theo sau lưng Y Dạ.

.....

"Thập tam công chúa giá đáo!" một thái giám đứng ngoài cửa hô to. Y Dạ theo đó bước vào, A Miện cũng vào theo.

"Tiểu nữ Liễu Y Dạ thỉnh an phụ hoàng, hoàng hậu nương nương!" Y Dạ cúi người. Sau khi Liễu Vân Phong và Bạch Tư Nhan miễn lễ cho thì lại phải quay qua thỉnh an các vị phi tần ngồi dưới.

Một lát sau mới được yên vị về chỗ ngồi *Sống trong một đại gia đình thật khổ mà, phải nhớ hết mặt người này người kia để mà chào!* Y Dạ thầm khó chịu.

"Tiểu thập tam, con đến hơi muộn đây! Lên đây với nương nào!" Bạch Tư Nhan vui vẻ đón Y dạ tới bên mình.

"Tỷ tỷ!..." Chiêu Mầu Đơn ở dưới chỉ biết cười khi tiểu cô nương nhà mình bị bụng đi mất.

"Chiêu phi muội muội, người vẫn là trông tiểu Vân đi! Tiểu Dạ nhà người, cứ để ta!" Bạch Tư Nhan trêu chọc. Chiêu Mầu Đơn đành ngượng ngùng cười đáp lễ, ôm lấy con trai nhỏ Liễu Y Vân vào trong lòng.

"Hoàng hậu thật biết đùa! Con gái của Chiêu tỷ tỷ sao lại chỉ giao cho mình người được chứ? Tiểu thập tam vẫn nên giao cho ta đi a!" Hàm Nguyệt lại nửa đùa nửa thật nói thêm.

'Muội nói xem vì sao ta lại nên giao cho muội?'

'Tỷ tỷ a! Con gái nhà ta THÂN với tiểu Dạ nhất đó! Mau đem tiểu Dạ giao qua đây đi!'

Hai vị nương nương miệng không nói gì, trao đổi ánh mắt với nhau cũng tự hiểu ý nhau.

"Khụ! Khụ! Tiểu thập tam cứ để chỗ ta" Bạch Tư Nhan né tránh.

Mấy vị phi tần kia cũng không nói gì thêm, căn bản là biết vấn đề về Y Dạ, bọn họ không thân thích lại xen vào chỉ làm người ta mất hứng.

"Tiểu bảo bối, sang đây với phụ hoàng" Liễu Vân Phong khẽ gọi, Y Dạ liền từ trong người Bạch Tư Nhan chạy sang ngồi vào trong người Liễu Vân Phong.

Lúc này cả điện mới lắng calm thật này! Hai vị phi tần mới đòi tranh tiểu công chúa sang thì lại bị hoàng thượng bưng nhân vật chính đi mất. Nhưng người cứ tưởng rằng trong suốt một năm nay Liễu Vân Phong không tới chơi với Y Dạ, không sủng Y Dạ nữa thì nên xem lại a!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Qua năm

Liễu Y Dạ, lúc mới sinh ra đã nhận được khá nhiều ưu ái, lớn thêm chút nữa được sủng lên tận trời.

Hoàng thượng, hoàng hậu đều cưng chiều, bên cạnh cũng không ít người quyền cao chức trọng. Một cung riêng là quà sinh nhật năm một tuổi. Cái cung

chứa toàn bảo vật cũng là quà từ những kẻ muốn níu kéo quan hệ.

Nhưng từ khi 4 tuổi trở đi, hoàng thượng liền ít quan tâm đi, cứ tưởng đã hết sủng ái rồi, bọn phi tần còn mừng thâm trong lòng nhưng trở về hiện tại... Ai nấy đều cứng lòng.

Thập tam công chúa vốn dĩ không được phép ngồi trên chính tọa. Hoàng hậu vui vẻ dắt lên đã đành, giờ hoàng thượng còn kéo sang cho ngồi ngay trên người mình.

"Phụ hoàng, Y Dạ lớn rồi, có thể không ngồi trong lòng người nữa không?" Y dạ trong mắt nhìn.

"Con gái, so với ta còn vẫn chỉ thấp bé có một nhúm à! Ngoan ngoãn ngồi yên đi rồi ta sẽ cho con bánh ngọt!"

"Thành giao!" Y Dạ cười tươi.

Ngoài những người bình thường đã quá quen với Y Dạ như Bạch Tư Nhan, Hàm Nguyệt, Nguyên Ánh Tuyết... thì còn lại đều cứng đờ, ngơ ngàng, sốc, ghen tị,...

"Tiểu thập tam, con không nên ăn bánh ngọt quá nhiều đâu! Nhìn nương con kìa!" Nguyên Ánh Tuyết bày phần trên ghẹo, ba phần nhắc nhở, đánh mất qua chỗ Chiêu Mầu Đơn.

"Ô hô hô! Tỷ tỷ, muội có làm gì đâu!" Chiêu Mầu Đơn vội che miệng cười, thu ánh mắt đang nhìn cái bánh trên tay Y Dạ lại.

"Ái phi, để cho con bé ăn đi! Y sĩ trong cung tồn tại làm gì mà lại để cho con bé sâu răng với đau bụng cơ chứ?" Liễu Vân Phong cất giọng.

"Phụ hoàng! Nếu để Y Dạ ăn quá nhiều bánh, muội ấy sẽ bị tròn ra!"

"Đúng vậy! Tròn ra!" Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ chui từ sau lưng Nguyên Ánh Tuyết ra.

"... Con nghe ai nói vậy?" Liễu Vân Phong cười nhẹ.

"Là nhị tỷ và tứ ca nói! Bọn họ nói bụng Y Dạ sẽ tròn lên. Tứ ca còn nói thử đẩy cái thì Y Dạ sẽ lăn tròn luôn!" Bọn họ vui vẻ cười.

Hai người được nhắc tới thì im lặng nhấp trà, tránh ánh mắt như dao găm của Y Dạ, làm vẻ vô tội, chưa nói gì.

"Haha, Hai con thật hài hước!" Liễu Vân Phong tự nhiên nghĩ tới cảnh Y Dạ lăn tròn mà bật cười lớn.

Bọn phi tần cũng công chúa khác *Các người đây là đang diễn cảnh gia đình hạnh phúc cho chúng ta xem sao?!*

.....

"Hoàng thượng, gần tới giờ rồi à!" một tiểu thái giám tới nói nhỏ với Liễu Vân Phong.

"Vậy sao... Chuẩn bị xong cả rồi chứ?"

"Thưa, đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ lệnh hoàng thượng"

"Được rồi!"

"Chuẩn bị xong cái gì thế ạ?" Y Dạ ngồi trong lòng Liễu Vân Phong hiếu kỳ hỏi.

"Con gái, gần tới nửa đêm rồi!" Liễu Vân Phong cười cười, xoa đầu Y Dạ.

À! Ra là nửa đêm! Y Dạ chợt nhớ.

"Các ái phi, thời khắc chuyển giao năm mới đã tới rồi! Chúng ta cùng ra ngắm pháo hoa đi!" Liễu Vân Phong đặt Y Dạ qua một bên, đứng dậy nói.

Bọn phi tần nghe thấy, liền lục đục đứng dậy, bước ra ngoài hiên cửa.

"Tiểu thập tam, con cũng đi chứ?"

"Phụ hoàng bế con!" Y dạ tỏ vẻ không nề.

"Đều nghe theo con vậy, tới đây nào!" Liễu Vân Phong cười vui vẻ, ôm Y Dạ lên, bế ra.

Khi tất cả đều đã tập trung ở ngoài điện, Liễu Vân Phong ra hiệu cho thái giám truyền lệnh đốt pháo hoa.

Một lúc sau, những tia sáng nhanh chóng vút lên và nổ rộ cùng với tiếng nổ rầm trời nhanh chóng tràn ngập. Xung quanh đều là tiếng pháo hoa cùng những ánh sáng đẹp đẽ, chói mắt. Những tiếng nổ nghe mà dựng cả tóc gáy nhưng người vẫn không thể dừng việc nhìn ngắm những pháo bông rực rỡ.

Ở thời điểm này, năm mới chính thức tới rồi, đếm ngược tới lễ rước thần còn đúng 6 ngày nữa. Một năm cứ thế mà đi qua, năm khác lại tiếp nối.

- - - - -

Chương này đáng lẽ phải tới Tết mới được ra cơ nhưng Van chịu rồi, không thể cứ để cốt truyện kéo dài lê thê ra được. Nam chính không sớm thì muộn cũng nên xuất hiện, cốt truyện sắp tới chắc cũng nên được cải thiện thêm chút nữa.

Ai da... Lỗi của mình mà, giờ lục lại tự dung thấy ở đâu ra kha khá nhân vật không dính líu tới cốt truyện chính nhưng vẫn được đưa vào. Giờ thì không biết sắp xếp họ vào đâu đây T-T

Hôm nay bảo bảo lại đi câu phiếu (cứ tình trạng ra chậm thế này chắc các nàng bỏ tui hết quá T-T)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chúc Tết

"Chị về rồi!" tiểu Viên từ trong phòng thấy Y Dạ thì vui vẻ chạy ra.

"Chúc mừng năm mới, rồng nhỏ của chị!" Y Dạ vui vẻ bế tiểu Viên lên.

"Chúc mừng năm mới, chị à!"

"Nhìn xem em kìa, em đã làm gì để lạnh tới nỗi thở ra khói luôn rồi? Vào trong sưởi ấm đi!" Y Dạ nhìn khói bay ra từng đợt từ miệng tiểu Viên thì nhanh chóng bế cậu vào phòng, đặt cạnh lò sưởi.

"A Tiêu đâu rồi?" Y Dạ cởi áo khoác ra đưa cho A Miện.

"Chị ấy vẫn đang ngủ kia kìa! Ngủ như chết ấy! Lúc này em vô tình làm rơi tập sách của chị lên mặt A Tiêu mà chị ấy vẫn không chịu dậy" tiểu Viên ngây thơ nói.

"Làm sao mà mày vô tình làm rơi nguyên chồng sách vô mặt người ta hay thế em..." Y Dạ nhìn bất lực.

"Vâng?" tiểu Viên vẫn mặt ngây thơ vô tội.

"Thôi không có gì! Lúc này em xem được pháo hoa chứ? Thích không?" Y Dạ chuyển chủ đề.

"Đúng là xem mấy lần rồi vẫn thấy đẹp a!"

"Khi nào lễ hội xảy ra chắc sẽ còn nhiều nữa đấy! Em tha hồ xem!" A Miện xoa đầu tiểu Viên.

"Thôi! Cũng nên đi ngủ đi! Ngày mai sẽ còn phải đi chúc năm mới phụ hoàng, mẫu thân rồi mấy vị nương nương nữa! Nghe thôi cũng thấy mệt rồi! Nhanh đi ngủ đi!" Y Dạ vươn vai, vươn ngực, ngáp dài một tiếng rồi mò lên giường nằm.

"Công chúa nghỉ ngơi đi! Nó tí sẽ xách con bé này về!" A Miện bế A Tiêu còn đang ngáy trên giường dậy.

"Vâng nhờ chị! Em đi ngủ đây! Sáng mai nhớ gọi em dậy để còn đi chúc Tết, năm nay em cũng đã 6 tuổi rồi, kiểu gì bọn họ cũng sẽ tìm cơ bắt bẻ nếu em không đi cho coi!" Y Dạ thở dài.

"Vâng!" A Miện gật đầu cười rồi mang theo A Tiêu lui ra.

"Vậy em cũng về ngủ đây..." tiểu Viên cúi đầu.

"Em trông thất vọng thế? Lại nghĩ có thể thức thâu đêm à?" Y dạ cười cười.

"..." tiểu Viên bị nói trúng, xụ mặt ra, không nói gì hơn.

"Đi ngủ đi! Mai cùng đi chúc Tết với chị"

"... Chúc chị ngủ ngon!" tiểu Viên thuận theo, nói rồi cũng lui ra, khép cửa phòng lại.

"Oáp!" Y dạ ngáp dài tiếng nữa.

"Hệ thống! Mở bảo vệ cấp 2, tới giờ đi ngủ rồi!"

"Hệ thống bảo vệ cấp 2 dạng nhỏ đã được kích hoạt. 50 xu đã bị trừ"

Lý do vì sao Y Dạ phải mở hệ thống bảo vệ? Là do mấy thanh niên muốn lấy cái mạng cô thường nhè đúng mấy cái ngày kiểu lễ tết hay dịp đặc biệt gì mà tới a. Cũng có mấy lần lính canh không may biết cô ở trong xảy ra chuyện, đều là có hệ thống mà còn sống tới giờ. Riết rồi Y Dạ cũng chẳng tin tưởng mấy vào lính canh nữa, đành bỏ tiền ra mua hệ thống bảo vệ cho nhanh.

.....

"Tạm biệt Nguyên phi nương nương, con về đây ạ!" Y Dạ lễ phép cúi chào rồi bước ra khỏi cung Thạch Anh.

Nguyên Ánh Tuyết không nói gì, thanh tĩnh gật đầu. Liễu Anh Chi và Liễu Anh Dạ ở phía sau thì vẫy tay chào nhiệt tình.

"Phù, Nguyên phi nương nương là người cuối cùng rồi! Các phi tần ngũ phẩm trở xuống chắc không cần phải đi tới tận nơi chúc tết nữa đâu nhỉ?" Y Dạ khẽ thở phào, liếc hỏi A Miện.

"Công chúa a, người là tứ phẩm công chúa, vốn dĩ chỉ cần thỉnh an phi tần bậc phi là đủ rồi! Tức là từ đầu người chỉ cần đi chúc tết có hoàng thượng, hoàng hậu với năm vị bậc phi thôi, thỉnh an bậc quý nhân trở xuống vốn là không cần." A Miện xoa đầu.

"Hả? Vậy lúc này ta đáng ra cũng không cần chúc tết Đào tần?" Y Dạ ngạc nhiên.

"Vâng! Không cần!" A Miện tỉnh bơ.

"A! Sao lúc này chị không nói với em sớm hơn cơ chứ?" Y Dạ bực bội bước đi.

.....

"Hà! Khỏe cả người!" Y Dạ uống một ly trà nóng rồi thở ra một hơi thật dài cho hơi bốc ra, miệng còn cong lên thỏa mãn.

"Kí chủ, cô lại hành động không phù hợp với tuổi rồi! Có đứa trẻ sáu tuổi nào già như cô không hả?" hệ thống nhìn Y Dạ với cái mặt nhăn.

"Người đừng quản nhiều, người sẽ hiểu cảm giác của ta khi phải đi tới từng cung tống cả cái hoàng cung rộng lớn này để chúc tết đấy!" Y Dạ lại nhấp một ngụm rồi thở hơi ra.

"... Cô đừng văn tự thêm vào rồi mà, còn than gì cơ chứ?"

"Dùng thì dùng nhưng chung quy vẫn cứ là sức ta đi thôi! Không bớt mệt đi được mấy, chung quy thì văn tự cũng không phải toàn năng" Y Dạ thoải mái dựa người bên cửa sổ, nhìn ra ngắm tuyết.

"... Khi cô bình tĩnh thì nói nghe rất có sức thuyết phục đấy! Lại còn làm cho người khác sinh cảm giác lười muốn nói lại với cô nữa" hệ thống sau khi im lặng một hồi mới ngộ ra.

"Đó là cảm giác khi đã đạt đủ sự thoải mái và thỏa mãn đấy! Cho là đủ rồi, không ham muốn thêm nữa nên gây ra cảm giác lười biếng" Y Dạ cười nhẹ.

"Chắc là sự thỏa mãn đó tỏa ra từ người cô rồi! Vừa thả thoi uống trà nóng vừa ngắm tuyết rơi, cả người còn trang bị giữ ấm đầy đủ, nghe đủ thơ mộng đủ làm vừa lòng đi?" hệ thống tránh xa.

"Sự thoải mái có thể lấy đấy a!" Y Dạ mơ màng nói

"À, đây là hồng bao mà ta nhận được! Đem cho vào tài khoản của ta đi! Với lại chuyển giá trị tiền tự từ xu sang kim tệ luôn đi! Suốt ngày cứ phải đi đổi xu sang kim tệ làm ta rối cả đầu!" Y dạ đem toàn bộ hồng bao cho hệ thống rồi tiếp tục thành thoi ngồi nhấp trà.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Nơi giam giữ nô lệ

"Cậu nhìn không giống như kẻ lang thang hay người nghèo gì lắm, tại sao lại xuất hiện ở đây? Bị bắt cóc à?" Một nam thanh niên nô lệ thân hình thoạt nhìn gầy yếu với đầy vết bầm tím mỉm cười hỏi cậu.

"... Tôi bị người ta bán vào đây..." Cậu lạnh lùng đáp một câu, đôi mắt nhuốm một màu đen thẳm, đen tới nỗi làm mất đi màu mắt nâu trong của cậu.

"Có vẻ như trước đó cậu đã trải qua một hành trình gian khổ nhỉ?" nam thanh niên kia cười trừ.

"..." cậu chỉ cúi đầu, không hồi đáp.

"... Cậu biết không, tôi là bị chính cha mẹ ruột mình bán đi đấy!" nam thanh niên kia xoa xoa mũi.

Nghe thế, cậu có chút bất ngờ, ngược lên nhìn người bên cạnh.

"Cậu hứng thú sao?"

"..." vẫn không có lời hồi đáp.

"Gia đình tôi khá là nghèo a! Trong nhà có ba anh em và một cô em gái. Bọn tôi tuy khá túng quẫn, ngày lo ba bữa không xong nhưng tôi vẫn nghĩ là mình khá hạnh phúc cho tới khi tôi biết phụ mẫu tôi có ý bán tôi và em gái tôi đi."

Anh ta nói đoạn dừng lại, nghẹn một chút rồi nói tiếp.

"Hai anh đầu của tôi học lực tốt, tư trang sáng sủa, rất được kì vọng vào việc thi hội thi trạng gì đó... Chỉ có tôi là bị coi là kẻ đầu đất, một chữ cũng không biết. Em gái tôi thì phận là nữ nhi, ngay từ khi sinh ra đã không được ưa thích rồi, bây giờ không biết lưu lạc tới thế nào rồi nữa..."

"... Tại sao... Anh lại nói với tôi?" cậu nhìn anh ta một lúc rồi mới cất tiếng.

"... Vì tôi tùy tiện nói ra nhưng trông cậu lại hứng thú nên tôi kể cho cậu nghe."

"..." cậu nhìn nam thanh niên như có thể hiểu tường thấu tận anh ta.

"À thì... Tôi cũng không rõ, chỉ là tôi muốn nói chuyện với cậu..." anh ta hơi bối rối "Tôi... tôi sẽ quay đi chỗ khác vậy" Anh ta tránh ánh mắt của cậu.

"..."

"Này bọn nô lệ kia! Tới giờ ăn rồi!" một tên trông như lính đánh thuê một chân đạp cửa bước vào, lớn tiếng quát.

Nói rồi hất ném vào bên trong mấy cái bát trông như đựng thức ăn cho chó cùng với thứ chất xx gì đó đen đen xanh xanh, nhìn qua tưởng chất độc không bằng.

Những nô lệ ở đó đều lên nhăn mặt, tỏ vẻ không bằng lòng.

"Bọn mày bày cái mặt gì đấy? Nô lệ mà còn bày đặt à? Lo mà nuốt vào đi, bữa sau đem ra bán mà gầy trơ thì rồi bọn tao lấy đầu ra lời hả?" hắn ta đem một cái tô hất thẳng vào mặt nô lệ gần hắn.

Những nô lệ khác đều khó chịu cầm cái bát nát kia lên, tay run run cho kẻ miệng.

"Còn chờ cái gì mà không nuốt? Mấy bát canh này không làm chết được bọn mày đâu!" Hắn ta cười khinh bỉ.

"Lo mà ăn đi đấy!" nói rồi hắn sập cửa bỏ đi.

"..." cậu nhìn chằm chằm vào cái bát chất xx kia.

"Tiểu tử, cậu không cần ăn thứ đó đâu! Đem đồ đi, ăn vào sẽ đau bụng mà để tên vừa nãy thấy còn trong bát là sẽ bị lôi ra đập đấy!" thanh niên kia hạo hạo nhắc cậu.

"... Nhờ anh" cậu đem cho anh ta cái bát, anh ta cũng nhận lấy rồi truyền cho người khác đồ đi.

"Tiểu tử, cậu cố nhịn đi! Buổi tối sẽ có thức ăn có thể ăn được, may ra chúng ta sẽ được mỗi người hai cái mán thầu đấy!"

"..."

"Cậu là lần đầu được chuyển tới khu đấu giá nô lệ à? Cậu bị bán đi lúc nào vậy?" thanh niên kia hiếu kì.

"... Bị bán đi năm tháng trước, trong suốt thời gian đó vẫn luôn bị vận chuyển đi từ nơi này sang nơi khác" cậu trầm giọng.

"Năm tháng mà cậu vẫn chưa bị mau cơ à? Cậu đây là không được ưa thích hay quá may mắn vậy?" anh ta trầm trồ.

"Tại sao lại may mắn?" cậu ý là "Tránh được cái nơi này không phải tốt hơn sao?"

"Cậu thật không hiểu chuyện a... Bình thường ai thèm đi mua nô lệ? Dù cho buôn bán nô lệ chưa bị cấm đi chăng nữa thì trò này cũng chỉ có giới quý tộc là chơi đi? Mà bọn người đi mua nô lệ thường không phải tốt tất cả. Mấy nô lệ giỏi giỏi, xinh đẹp hay mạnh mẽ sẽ được ưa chuộng và có khi lại còn coi

như đồ quý, còn chúng ta thì... Người mua chúng ta chỉ thường là những kẻ có sở thích kì lạ..."

"Sở thích... kì lạ?" cậu nhăn mặt.

"Cậu nghĩ mà xem, bọn nhà giàu ai lại thiếu tiền tới nỗi không thể đi mua gia đình ở nơi khác chính thống hơn mà lại tới tìm nô lệ cơ chứ? Lại còn tìm tới những kẻ hết sức bình thường... Những kẻ này hầu hết là mua về để phục vụ cho cái sở thích biến thái nào đó. Như việc có kẻ ở quê ta bị mua người ta mua về rồi bị nuôi như thú nuôi chẳng hạn..."

Nghe xong, sắc mặt cậu lại càng khó coi, cậu căm ghét cái chế độ nô lệ này tới tận xương.

"Này, cậu không sao chứ? Hay nghe xong sợ rồi?" thanh niên kia cười.

"..." cậu trấn tĩnh lại, vẫn không nói gì.

"Cậu a, còn là một đứa trẻ, chắc sẽ không xui xẻo tới vậy đâu! Chắc sẽ có vị tiểu thư nào đó nhặt cậu về làm nam sủng hay gì đó... hoặc cũng có thể được vị hiền nhân nào nhìn trúng tài lực rồi đưa đi chẳng hạn..." thanh niên kia khích lệ.

"..."

Thấy cậu không nói gì, anh ta lại ngượng ngừng quay đi, ngồi im luôn.

- ----

Như một số nàng muốn, nam chính đã xuất hiện rồi đây ^3^

Dù không xuất hiện lẫy lừng hay vinh quang gì lắm nhưng vẫn là xuất hiện theo ý các nàng rồi nhé!

Mong thả phiếu mạnh mạnh tay để Van lấy làm động lực nè ^^

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Một thân nô lệ

Lưu Viễn, đường đường là quý công tử của một thương gia có tiếng, nhưng tất cả lại lui tàn chỉ sau một đêm. Bỗng dưng mắc phải tội kinh doanh hàng giả, hàng cấm, có dính líu với phản quốc. Số nợ từ đâu xuất hiện, người người từ quen trở nên xa lạ. Bước ra khỏi cửa liền bị tránh như bệnh dịch.

Bán đi toàn bộ gia sản, nhà cửa, may mắn trả được toàn bộ số nợ nhưng người cũng chẳng còn ai. Cha bị tử hình, nương thân đau buồn tự chôn mình theo phụ quân. Họ hàng toàn bộ đều tránh xa đứa trẻ mang dòng máu của nhà họ Lưu kia.

Lưu Viễn ban đầu còn được gia đình chú thích xa thu giữ. Bọn họ nghĩ là đứa trẻ này còn có chút của cải sót lại, muốn cướp lấy nhưng sau một thời gian biết rằng không có thì liền tìm cách đuổi đi.

Lưu Viễn là miễn cưỡng ở lại nhà đó được một năm, cho tới khi biết bản thân sắp bị bán thì liền trốn đi. Lang thang hơn một tuần sau đó thì may mắn được một thầy đồ già đưa về. Ông ta dạy dỗ, nuôi nấng cậu được cỡ một năm sau thì cũng bệnh mất.

Con trai cả của ông ta tiếp nhận căn nhà và một số của cải mà cha mình để lại rồi đón vợ con về sống cùng.

Người con trai này cũng hào tâm nhận cậu làm tiểu đệ, muốn cậu tiếp tục sống trogn nhà, hoàn toàn coi cậu là một tiểu đệ nhỏ mà chăm sóc. Tuy nhiên vợ hắn lại không tốt bụng như vậy. Luôn gai gắt với cậu, cô ta tức giận rằng vì cậu nhà cô ta tự nhiên mất thêm một phần tiền.

Sống chung được vài tháng thì cô ta tìm cách bí mật bán cậu đi, nói với chồng là cậu đã bỏ đi, còn chú ý thuê người mô phỏng nét chữ cậu, viết ra một bức thư từ biệt.

Về phần Lưu Viễn, bị bán đi một ngày liền tự trốn ra được nhưng cũng tự nhận rằng bản thân đã làm phiền tới gia đình kia, không muốn quay về, một mình lưu lạc.

Xui xẻo thế nào mà lại bị bọn buôn người lúc trước bắt lại, đem đi rao bán hết nơi này qua nơi khác.

Rốt cuộc sau năm tháng cũng tới điểm cuối cùng, nơi chắc chắn cậu sẽ bị bán đi - Nơi đấu giá nô lệ.

.....

"Này! Mày vào trong kiểm tra lại bọn nô lệ một chút đi, nhất là cái thằng nhóc họ Lư ư ư! Nó hay trốn lắm!" một tên gọi đồng bọn.

"Lo gì? Một thằng lòi thì làm được gì khi cả tay và chân đều bị trói cơ chứ?" tên kia nhếch mép.

"Cứ vào xem đi!"

"Đây, đang vào đây!"

Tên gác cửa to lớn bước vào, đánh mắt nhìn kỹ xung quanh một lượt. Hắn ta nhìn vài gương mặt hắn thấy quen quen rồi mở cái danh sách ra đếm kỹ từng người.

Tới lượt Lư ư ư.

"À! Thằng lòi này nằm cuối cùng à? Tao còn tưởng mày sẽ lại chạy đi cơ chứ" hắn ta cười khinh.

"..." cậu trầm mặc, ngoài ánh mắt kinh tởm hắn thì không có gì hơn.

"Mày láo với ông à!" hắn ta tức giận đá mạnh vào người cậu.

Xiềng sắt va vào nhau leng keng, cậu bị sút vào người, văng ra một đoạn.

"Mày tưởng mày còn là công tử cao quý chắc? Cha mày là phản quốc trogn ngoài kinh thành không ít người biết. Mày giờ cũng là nô lệ rồi, thứ bậc còn không bằng một con chó, nhìn tao với cái ánh mắt kiêu gì thế hả? Lư ư ư này! Lư ư ư này!"

Hắn ta tức giận đạp liên tục vào người cậu, dường như càng đạp càng hăng, còn cười lớn. Cậu chỉ biết co người lại, chịu hết tất cả cho tới khi hắn hả hê bỏ đi.

"... Này tiểu tử, cậu không sao chứ?" nam thanh niên nô lệ kia lo lắng cho cậu.

"..." Lư ư ư không nói gì, một mảng trầm mặc ngồi ôm lấy mình.

Những trận đòn như thế này cậu chịu không dưới chục lần đi? Suốt năm tháng như địa ngục đó có ngày nào mà cậu không bị đánh? Mang cái họ Lư ư ư trên mình, liền bị lũ buôn người kia lên giọng yêu nước mà đánh đập. Cậu như một công cụ cho chúng xả giận hay giải tỏa nộ khí vậy.

Tất nhiên cũng sẽ có người tốt hảo tâm tới giúp cậu sơ cứu qua, coi như là cũng một phần mạng sống của cậu nhưng việc bị đánh đập kia thì chẳng chịu đựng lại.

Mãi tới hiện tại, bị chuyển tới nơi đấu giá thì việc bị đánh đập mới tạm dừng lại. Bọn chủ buôn cần nô lệ lành lặn và ưa nhìn để còn bán được giá.

Những nô lệ có vẻ cao cấp hơn thì sẽ được đem đi đấu giá. Những kẻ thấp hèn hơn thì sẽ bị trao đi như quà tặng kèm hay trực tiếp xách ra bán hạ giá. Cho dù là nô lệ, cũng có đẳng cấp rất rõ ràng.

Với một cự thế gia công tử như cậu thì biết đâu những kẻ trước kia từng là đối thủ cạnh tranh hay kẻ bại tướng dưới tay cha cậu sẽ mua cậu để chịu phần nộ của hắn thay cha chăng?

Lư ư ư ngồi trầm ngâm ôm mình.

Trước kia khóc cũng đã khóc rồi, tức giận cũng tức giận rồi, than thở, oán trách, gào khóc hơn nữa cũng chả được gì.

Hiện tại đối với cậu, chỉ còn cách đi một bước tính một bước, được đến đâu hay đến đó.

Trong thâm tâm cậu chợt nảy ra một suy nghĩ rất độc ác *Nếu kẻ mua mình giàu có một chút, mình sẽ giết hắn và cướp lấy gia tài của hắn* Cậu còn suy nghĩ tới gia đình và việc chạy trốn sau khi hành sự.

Khi con người đã đi tới bước đường cùng, chẳng ai biết mình sẽ có những suy nghĩ hay việc làm điên rồ gì. Chỉ cần thời thế ép buộc họ thêm một chút nữa, suy nghĩ điên rồ hoàn toàn có thể được thực hiện. Kể cả việc đó đi ngược lại nhân tâm họ, ý thức họ kêu gào không nên thì cũng vô ích. Để sống sót thì có nhiều khả năng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Một màn kinh diễm

"Công chúa! Người rửa mặt xong chưa vậy? Mau qua đây nào!" A Linh gọi Y Dạ, giọng gấp gáp.

"Em xong rồi!" Y Dạ cầm theo cả khăn lau mặt chạy ra.

"Nào! Vào đây! Nô ti sẽ tắm rửa cho người" A Linh dẫn Y Dạ vào bồn tắm đầy hoa cùng hương thơm nhẹ.

"A Miện, đem dầu thơm qua đây, cả tinh dầu nữa! A Tiêu, muối dưỡng tóc cho công chúa đi!" A Linh gọi lớn.

"Vâng, vâng!" A Miện và A Tiêu lật đật chạy tới.

Y Dạ ngồi trong bồn tắm, được dưỡng tóc, ướp dầu thơm, tinh dầu, vân vân...

Tắm xong thì liền bị xách ra thay đồ, làm tóc,....

Dù chỉ mới cỡ sáu giờ sáng nhưng Y Dạ đã bị xách dậy để bị hành ra thế này đây. Nếu ai hỏi lý do tại sao... Xin trân trọng thông báo, hôm nay là ngày mà cái lễ hội mười năm tổ chức một lần diễn ra bà con ạ!

Sau một tuần chơi tết no nê, đúng hơn là tất bật chuẩn bị no nê thì cuối cùng cái sự kiện trọng đại tồn công ấy nó cũng tới rồi.

Vào ngày đầu tiên của lễ hội, đức vua sẽ từ ngọn tháp trung tâm và cao nhất kinh thành nổ pháo đầu tiên, chào mừng lễ hội. Sau đó từ bốn phía sẽ là các con vua được sắp xếp nổ pháo ngay sau đó.

Liễu Vân Phong đã sắp xếp cho đại hoàng tử Liễu Ân ở tháp phía Bắc, đại công chúa Liễu Y Tịnh ở tháp phía Nam, nhị hoàng tử ở phía Đông và cho Y Dạ ở phía Tây.

Đó là lý do Y Dạ phải tân trang từ sáng sớm để tới tháp phía tây vào đúng giờ Thìn (tức 7 giờ sáng). Là chờ để đốt pháo a.

Việc này cũng cho dân chúng thấy cấp bậc và quyền lực cùng sự sủng ái mà Y Dạ có được, không thể qua loa. Trang phục phải thật đẹp, lấy tông màu đỏ chủ đạo theo người ở bốn tháp khác, Y Dạ còn được trang điểm qua một chút, son môi cam, vẽ mắt hồng hơi ngả đỏ cũng một hoa diên thể hiện lên cấp bậc

(Hoa diên là cái bông hoa vẽ ở giữa trán trong phim cổ trang hay có á nấy chứ! Hoa này vẽ lên cũng thể hiện cho cấp bậc nha. Ở đây Y Dạ vẽ hoa đơn giản thôi, miêu tả: một chấm đỏ nhỏ và hai cánh hai bên. Công chúa tử phẩm thì chắc vẽ thế là được rồi. Cao hơn nữa thì để đại công chúa hay phi tần hoàng hậu gì đó đi)

"Hoàng thượng giá đáo!" Thái giám ở trên tháp cao hô lớn, dân tình ở dưới liền cúi rạp người, nghênh đón người ở trên.

"Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!" Một câu nói được người từ mọi nơi trong kinh thành hô lớn, tỏ rõ quyền lực tuyệt đối từ phía Liễu Vân Phong.

Y Dạ đứng trên tháp phía Tây, nhìn người dân phía dưới kể cả xa tới chỉ thấy mỗi cái tháp vẫn nghiêm chỉnh quỳ rạp xuống, có chút rung mình.

Khi Y Dạ cúi người xuống, từ xa liền bắt đầu vang lên câu vạn tuế được tất cả người dân hô lên. Từng đợt từng đợt làm cô nổi cả da gà.

Khi toàn bộ người dân phía dưới đã ngước dậy, dường như từ tháp trung tâm Liễu Vân Phong đã nói bình thân. Nhìn toàn bộ người dân phía dưới đều hướng đầu về một phía, phía đức vua, Y Dạ không thể không cảm thán và có phần run sợ trước quyền hạn này.

Bình thường người toàn đùa nghịch với mình, luôn không ý thức được cha là vua của một nước nhưng bây giờ... Y Dạ gượng cười, lòng to vẫn còn dưng dưng hết cả lên.

Tiếng pháo từ phía tháp trung tâm vang lên. Đầu tiên là một quả pháo lớn bắn lên, sau đó là một tràng pháo dây nổ theo. Từ phía Y Dạ nhìn tới, thấy tháp trung tâm bao bởi rất nhiều khói.

Ngay sau khi tiếng nổ từ đó kết thúc, tín hiệu được truyền đi để bốn tháp ở bốn phía bắt đầu đốt pháo.

Quên nói, pháo được treo ở trên tường tháp, hoàn toàn không thể với tới. Đây là để các vị hoàng tử công chúa biểu diễn chút tài năng, dùng chính năng lực của mình, làm một màn kinh diễm trước mắt người dân để đốt pháo.

Hừ! Nếu đã muốn ta làm cho phô trương thì ngại gì mà không phô trương một chút cơ chứ? Y Dạ cười.

Bước ra bên ngoài, đủ để người phía dưới nhìn thấy, mắt nhìn thẳng, từ ba phía kia, đã có dấu hiệu phô tài rồi. Y Dạ cười một cái "Cổ tự triệu hồi: Khí tức-Thượng cổ hòa long" "Đốt lên!"

Sau tiếng hô của Y Dạ, người người kinh ngạc khi thấy một con rồng lớn từ đâu hiện ra, thân màu đỏ sẫm, thân vảy như đá đen, nam thạch như chảy trên mình nó. Con rồng kia cuốn thân quanh tháp, đầu lớn trên đỉnh mà gào, khí tức làm người người nổi da gà.

Tiếng gào lớn làm người từ ba phía kia cũng phải để ý. Liễu Vân Phong thấy con rồng, biết ngay là của ai, miệng cười lòng thầm khen ngợi con gái cưng thật giỏi a.

Con rồng lớn kia quay qua nhìn xuống, lấy hơi thở ra một tràng lửa, một lúc đốt hết tất cả các dây pháo treo xung quanh mà không gây một chút lửa thừa gây tai nạn nào.

Pháo từ tháp của Y Dạ đốt lên, tiếng nổ giòn giã cùng khói lên nghi ngút. Con rồng kia thoáng ẩn hiện, khi màn pháo kết thúc, khói tan thì nó cũng biến mất.

Pháo từ ba phía kia cũng đã thành công đốt xong nhưng chắc người mai ngắm con rồng lớn của Y Dạ mà quên mất màn pháo ở tháp của họ rồi.

Y Dạ nghĩ liền không nhìn được cong môi, nhìn xuống dưới với một ánh mắt sắc sảo cùng nụ cười thấp phàn ưu nhã như nói "Các người miễn nhãn rồi chứ?" rồi quay người bước vào bên trong.

Kết thúc sự ngỡ ngàng của người dân là tiếng đóng cửa mạnh từ Y Dạ ở phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Không thể rời mắt

Sau một màn của Y Dạ vừa rồi, người có mặt xem ở đó ai nấy đều trầm trồ. Khi tiếng sập cửa phòng trên tháp vang lên, một mảng tĩnh lặng của người dân phía Tây bỗng vang lên đều là tiếng vỗ tay dữ dội. Người từ ba phía kia cũng vỗ tay tán thưởng không ít. Nhiều người còn tiếc vì ban đầu không chọn tới phía Tây để xem, bỏ lỡ mất một vị trí tốt để nhìn cận cảnh con rồng khi này.

Phải nói là màn biểu diễn của Y Dạ đem lại tiếng vang rất lớn nha, người dân không ngớt bàn tán về nó. Chắc trong vài ngày tới thập tam công chúa vẫn sẽ là một chủ đề được bàn tán sôi nổi.

Quay lại hiện tại, sau khi bốn tháp đã đốt xong pháo, Liễu Vân Phong từ tháp trung tâm dùng linh lực truyền âm đi khắp kinh thành, chính thức mở màn lễ hội.

.....

"Chúng ta khá là may mắn phải không? Nô lệ mà cũng được ra xem người ta đốt pháo nữa" nam thanh niên kia cười rạng rỡ với Luru Viễn mặc cho hoàn cảnh xiềng xích hiện tại.

Hôm nay cậu, anh ta và hai người nữa được tắm rửa, thay đồ rồi dắt ra ngoài. Có vẻ ông chủ buôn kia quyết định bốn người các cậu là sẽ là những "đồ tặng kèm" và được ra "chào hàng".

Lúc được dắt ra ngoài thì là vừa lúc bắt đầu đốt pháo nên tên lính dắt bọn họ đi đã quyết định dừng lại xem, thế là bốn người họ cũng được xem ké.

Bọn họ đứng ở tháp phía Tây, sau khi pháo từ tháp trung tâm đốt xong, bốn tháp từ bốn phía cũng sẽ bắt đầu đốt theo.

Cậu ngược lên trên tháp, hình ảnh một tiểu cô nương nhỏ nhắn, với váy đỏ dài uy nghiêm bước ra hoàn toàn thu hút ánh mắt cậu.

"Đó chính là thập tam công chúa đây! Cô ấy mới sáu tuổi thì phải, được đứng ở đây đốt pháo với tuổi đó thì đúng là hoàng thượng rất sủng vị công chúa này rồi! Cậu thấy hoa diện trên trán người chứ?" nam thanh niên ghé nói nhỏ vào tai cậu.

Luru Viễn vẫn chăm chăm nhìn lên người phía trên, một gương mặt xinh đẹp, trang phục cùng lớp trang điểm làm nên khí chất cao quý, hoàn toàn là một công chúa cao cao tại thượng. Trên gương mặt xinh đẹp kia bỗng nở một nụ cười mang nét quý mị. Đôi mắt kia bỗng trở nên sắc sảo, con ngươi kia sáng lên màu hồng ngọc với tia lửa diễm lệ.

"Đốt lên!"

Theo lời của nàng công chúa phía trên, một con rồng xuất hiện, vươn theo tòa tháp mà lên. Màu nhám thạch cùng lửa đỏ tràn ngập trong mắt cậu.

Một con rồng to lớn cuốn quanh tòa tháp. Vây là đá đen (hãy tưởng tượng đây là đá mà trong núi lửa hay có nha các chế) dung nhám chảy trên từng kẽ vây. Mỗi hơi nó thở ra là một màn lửa cùng khí nóng.

Con rồng kia lên trên đỉnh tháp, ngược cao đầu, gầm một tiếng vang lên cả một góc trời. Cậu hoàn toàn bị hấp dẫn bởi nó, ánh mắt không thể dời đi được. Một cơn ớn lạnh toát lên khi con rồng đổi hướng ánh nhìn xuống phía cậu, đúng hơn là mấy dây pháo trên tường tháp.

Một luồng áp bức to lớn khiến Luru Viễn không thể nào di chuyển, cả thở mạnh một chút cũng không dám. Cá chắc không chỉ cậu, cả những người xung quanh cũng vậy.

Con rồng kia thổi một hơi lửa lớn, đốt hết mấy dây pháo cùng một lúc. Cậu có thể cảm nhận được hơi lửa đó tỏa ra cả người mình, lòng thoáng sợ cả người sẽ bốc cháy nhưng vẫn không rời mắt.

Tới khi tất cả pháo đốt lên, khói bốc lên, con rồng kia thoáng ẩn hiện, con người cậu mới động đậy một chút. Khi màn pháo kết thúc, khói tan, con rồng cũng biến mất, cậu vẫn chưa khỏi con choáng ngợp.

Từ phía trên, thân ảnh nhỏ ấy đã biến mất với tiếng sập cửa lớn làm cậu như bừng tỉnh, định thần lại.

Lúc này, xung quanh cậu là những tiếng vỗ tay cùng với lời khen ngợi không ngớt hướng tới nàng công chúa kia.

"Chà! Cậu nhìn thấy kĩ chứ? Đó thật sự là một con rồng sao?" Nam thanh niên trầm trồ, khuôn mặt đỏ lên vì kích thích.

"..." cậu không nói gì nhưng đôi mắt cũng đủ nói lên những câu khen ngợi tới người trên kia.

"Thập tam công chúa thật tuyệt phải không? Trong chiến đấu thì con rồng đó dùng làm gì nhỉ? Nó có phải kĩ xảo gì không thể?" anh ta luôn miệng tuôn ra những lời như không thể tin vào mắt mình.

Bọn họ vẫn nán lại một lúc nữa do mấy tên lính dốt bọn họ đi cũng phải dành thời gian mà tán nhảm một chút, buồn đưa một chút về con rồng kia rồi mới đi.

.....

"Đem bọn hàng tặng kèm tới chưa? Thiếu đâu bốn đứa rồi?" nữ nhân mặc bộ đồ đồ bó sát gọi cảm nhận mặt lật lật mấy tờ danh sách "hàng hóa"

"Đây đây! Tôi đem bọn chúng tới rồi đây!"

"Sao mà lâu thế hả?"

"Cô không thấy vừa rồi ở tháp phía Tây bọn tôi đã thấy cái gì đâu!"

"Hừ, ta có mù đâu mà không thấy? Nhưng dù có tuyệt thế nào cũng nên nhanh nhanh cái chân một chút chứ! Buổi sáng cũng có một cuộc đấu giá nô lệ đây!" cô ta chỉ chò.

"Rồi! Rồi! Thì hàng cũng đã đưa tới rồi mà!" hán đưa cho cô ta cái dây xích, cô ta liền giật mạnh, kéo bốn món "hàng tặng kèm" phía sau đi.

"Mau chóng đi theo ta!" Cô ta tức giận quát.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lịch trình dày hơn

"Công chúa! Lúc này ở trên tháp người thật xinh đẹp quá đi! Nô tì hạnh phúc quá đi mất! Chọn trang điểm như thế thật là quyết định đúng đắn a!" A Tiêu vui sướng reo lên, tới nhìn gần cái mặt của Y Dạ, coi như là chiêm ngưỡng tác phẩm của mình.

"Công chúa, con rồng của người thật tuyệt nha! Lúc nó hiện lên nô tì đã tưởng như nhìn thấy hoàng thượng khi tức giận vậy! Uy áp thật đáng sợ!" A Linh vừa chải lại đầu cho Y Dạ vừa nói.

"Người nên biết tình hình từ những tòa tháp khác, ví dụ như là từ tháp phía Đông của nhị hoàng tử đây này. Người dân phía dưới hơn nửa đều quay đầu về phía công chúa, nhị hoàng tử đã cười rất đáng sợ đấy!" A Miện bật cười khi nghĩ lại cảnh tượng đó.

"Công chúa thật là giỏi a!" Cả ba người đồng thanh khen Y Dạ làm cô không hết ngại.

"Kí chủ a! Người khác mà biết cái cổ tự đó không có khả năng gây sát thương mà chỉ là trò mèo giấy giả hùm của cô thì không biết bọn họ sẽ biểu hiện như thế nào nhỉ?" hệ thống nghe khen không nhịn nổi mà hiện lên.

"Người đừng nói thế chứ! Bộ cổ tự thượng cổ hóa long có nhiều phần mà! Lúc này ta chỉ dùng phần khí tức, lần sau đánh nhau thì cứ việc dùng bộ khác mang tính sát thương cao là được chứ gì" Y Dạ khua tay.

"Hừ... thế thì bọn họ nên thôi tán thưởng cái trò kĩ xảo đầu tư lớn vừa rồi đi, cô mà ra sàn đấu bọn họ sẽ liền thất vọng vọng cho coi!"

"Người im cái miệng đi, dễ làm người ta mất hứng quá!" Y Dạ cười trù.

"Ta chỉ nói sự thật thôi" hệ thống quay đi.

Y Dạ thở dài, chắc cô phải tập làm quen dần với cái tính ngày càng khó ưa của cái hệ thống toàn năng này thôi.

.....

"Công chúa, trong ba ngày đầu của lễ hội thì người có kha khá việc để làm đấy!" A Linh đem một theo một cái danh sách như thời gian biểu của Y Dạ ra xem

"Đọc sơ qua em xem nào"

"Tối nay trong hoàng cung mở yến tiệc, xuyên đêm là rất có khả năng. Trong ngày hôm nay thì người tạm rảnh vào buổi sáng, buổi chiều thì các công chúa sẽ phải đi đón khách cho bữa tiệc tối nay."

"Vậy còn những ngày sau?" Y Dạ hỏi thêm

"Ngày mai công chúa sẽ cùng hoàng thượng đi khai trương võ đài đầu tiên, sau đó khả năng rất cao là người sẽ bị thách đấu trên mọi mặt trận. Sáng ngày mai coi như kín, chiều mai thì sẽ mở sàn thi tài thi họa giữa các công chúa, người bắt buộc phải tham gia.

Sáng ngày mốt thì sẽ có hội chợ lớn ở kinh thành, người được mời tới đó làm khách cất bằng rộn mở đầu cho họ, sáng ngày đó người có thể đi chơi trong hội chợ. Buổi chiều ngày mốt thì lại có sứ thần từ các nước sang thăm nên chắc cũng lại có yến tiệc, người sẽ lại bận tới tận khuya. Tạm thời thì đó là lịch cho hai ngày. Có gì ngoài thay đổi thì nó sẽ sửa sau" A Linh nói một tràng dài.

Y Dạ nghe xong biết sắp tới mình sẽ bận như thế nào, liền không kìm được mà thở dài một cái.

"Người đừng thở dài như thế chứ! Ít nhất là người được tham gia hội chợ lớn, đại công chúa không có thời gian rảnh trong vòng 5 ngày tới luôn đấy!" A Miện cười cười, xoa đầu Y Dạ.

"Vâng! Em không sao!" Y Dạ cười trừ.

Ở thế giới trước mình còn không nhớ một ngày mình ngủ được ba giờ không nữa. So với hồi đó thì chút việc này cũng không ăn nhằm gì mấy!

.....

"Công chúa, yến tiệc đêm nay là thứ mà người cần chú ý nhất đấy! Tối lúc khoác bộ y phục này lên mình rồi!" A Tiêu vui vẻ lôi từ trong tủ đồ ra bộ y phục màu ngọc bích mà cô đã cất công làm lúc trước.

"Em cũng định sẽ mặc nó tối nay nhưng hiện tại em phải cùng đại tỷ đi đón các sứ thần đã. Chị cứ chuẩn bị đồ từ từ đi, chắc trước yến tiệc một canh giờ em sẽ về thay đồ" Y Dạ thuận phục khoác áo choàng lên.

"Em đi nhé!" Y Dạ mở cửa, cùng A Linh bước đi.

.....

"Tiểu thập tam, ở đây!" Liều Y Tĩnh đang đứng ở cổng thấy Y Dạ đi tới liền vẫy vẫy.

"Đại tỷ tỷ!" Y Dạ chạy tới.

"Chưa có ai tới sao ạ? Ý muội là khách ấy?"

"Một lát nữa sẽ có các vị khách đầu tiên tới từ Nam Vận" Liều Y Tĩnh miệng thở ra hơi khói, nhẹ nhàng nói. Không biết có phải Y Dạ tưởng tượng không nhưng hôm nay cô thấy đại tỷ tỷ của mình dường như lại trưởng thành hơn, chính chắn hơn và nhã nhặn hơn.

"Vâng" Y Dạ cũng không nói gì thêm, im lặng đứng chờ.

Đúng như lời Liều Y Tĩnh nói, một lát sau, một cỗ xe ngựa nhìn qua rất trang trọng, toát lên phong cách đủ tộc chạy tới.

"Đại hoàng tử và đại công chúa của Nam Vận quốc tới!" tiểu thái giám nhìn danh sách khách mời, hô lên.

"Chào mừng đến với Đông Vận quốc" ngay khi hai người kia bước xuống xe, Liều Y Tĩnh và Y Dạ liền đồng thanh lịch dùng cách chào của Nam Vận quốc chào đón họ.

Quào! Đúng là bọn họ ăn mặc theo phong cách của Nhật Bản cổ. Kimono kia! Y Dạ lên nhìn hai người hoàng tộc tới từ Nam Vận.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đón sứ thần ngoại quốc

Hai người kia dường như nghe hiểu nhưng không đáp lại được nên chỉ gật đầu rồi cúi chào.

Thì ra ở đây cũng có tách biệt ngôn ngữ... Cứ tưởng không có chứ Y Dạ phát hiện.

Theo sự chỉ dẫn của Liễu Y Tĩnh, hai vị hoàng tộc Nam Vận kia được hai nô tì và bốn lính canh dẫn tới chỗ nghỉ.

"Tiếp theo là ai tới vậy ạ?" Y Dạ tò mò.

"Ở cửa này thì hầu hết là các sứ thần từ nước khác tới thôi nên... Ta nghĩ tiếp theo là... Bắc Băng đế quốc chẳng?" Liễu Y Tĩnh đoán bừa.

"... Bắc..."

"Sứ thần của Liên bang Tây Vực tới!" tiếng hô của thái giám kia lại cất lên.

Từ xa, một cỗ xe ngựa mang đậm chất phương Âu tiến tới.

Cỗ xe này to hơn, trông xa hoa hơn hẳn. Xe màu trắng sứ với những viền hoa dát vàng, bánh xe to cũng dát vàng nữa, nắm tay cửa đính luôn hồng ngọc mới chết.

Chà... đây chính là phong cách Âu cổ sao? Y Dạ tròn mắt nhìn cỗ xe xa hoa.

"Chào mừng đến với Đông Vận quốc" Liễu Y Tĩnh và Y Dạ lại tay cầm váy, cúi chào theo kiểu của người Tây Vực.

Người Tây Vực đúng là dạng á nhân. Như vị sứ thần này, ông ta thoạt nhìn là một quý ông cao lớn, không biết ông ta cố giấu như thế nào nhưng vẫn để lộ cái đuôi ngoe nguẩy phía sau. Không rõ ông ta là con gì nhưng cái đuôi cứ ngoe nguẩy không ngừng thế kia làm Y Dạ nín cười tới đỏ mặt.

Quý ông này là đang thích thú hay gì thế này? Y Dạ cười thầm.

"Tôi rất vinh hạnh được tới đây, cũng rất hân hạnh được hai vị công chúa đón tiếp! Hai người ở ngoài này có vẻ lạnh đấy, cầm cái này đi!" ông ta vui vẻ đem cho Liễu Y Tĩnh hai cái túi từ trong áo.

"Nếu người không chê bèo bọt quá thì xin hãy nhận đi" ông ta cười.

"Không, đúng là rất ấm! Cảm ơn ngài!" Liễu Y Tĩnh cũng nhẹ cười đáp lại.

"Haha! Không có gì!" nhìn phản ứng như vậy, ông ta sáng khoái cười, nâng mũ chào rồi đi theo một nô tì tới nơi phòng nghỉ.

"Sứ thần Bắc Băng đế quốc tới!" tiếng hô lại vang lên. Y Dạ ngay lập tức quay lại, cỗ xe lớn đã tiến tới gần.

Lần này không khác lần vừa rồi là mấy. Vị sứ thần từ Bắc Băng đế quốc trông có vẻ không thân thiện là mấy, hành động có vẻ theo khuôn phép hơn nhưng lại thuộc loại nói chuyện dễ gần. Khi chuẩn bị đi thì ông ta không quên đem cho Y Dạ vài viên kẹo gừng bọc cẩn thận trong giấy.

"Giọng của người hơi khàn một chút, hãy ăn cái này" nói rồi ông ta cũng cúi chào, bước đi.

"Hai vị sứ thần từ Tây Vực và đế quốc đều thân thiện cả nhì?" Y Dạ vui vẻ ngậm kẹo.

"Chắc là do nền văn hóa của hai nước đó gần giống nhau, nghe nói ở đó người ta rất tôn trọng nữ giới" Liễu Y Tĩnh che miệng cười.

"Muội nghĩ vậy"

"Đại hoàng tử của vương triều Mùa Đông và sứ thần tới!"

"A, người tới nữa rồi kia" Y Dạ nhanh chóng đứng chín chu lại.

Cỗ xe lớn tiến đến, lần này là sứ thần tới từ đảo Mùa Đông.

Đúng như đặc tính của vương quốc này - nặc mùi thuốc súng. Chỉ một cỗ xe cũng có thể toát lên sự nguy hiểm và trang nghiêm với sự đầu tư quân sự cao cấp như thế nào.

Cỗ xe lớn màu đen, một vài hoa văn trắng bên ngoài. Nhìn vào trong xe cũng một mảng u tối với màu hai màu chủ đạo là đỏ và đen.

"Chào mừng tới với Đông Vận quốc"

"Chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp ngài, thưa hoàng tử" Liễu Y Tịnh nói thêm.

Hai người kia bước ra khỏi xe thì đã mang không khí xa lánh triệt để, nhất là cái ông sứ thần kia, bắt mắt gì với phái nữ hay sao mà thoáng chốc mặt nhẵn như khi.

Vị đại hoàng tử kia không nói gì, một mảng trầm mặc, chỉ có đôi mắt màu xanh thẳm kia thoáng đảo qua. Cậu ta hoàn toàn bỏ qua lời chào của Liễu Y Tịnh, còn không thèm nhìn vào mặt.

"Chúng tôi cũng rất vui khi được tới đây, được mời tới tham dự một lễ hội lớn như thế này cũng là phúc của chúng tôi!" ông sứ thần kia ra mặt nói, cười không chân thật gì.

"..." vị đại hoàng tử kia ngoảnh mặt đi, vẫn giữ một cái mặt than.

"Hắn hai người cũng đã mệt rồi, xin mời hai vị tới phòng nghỉ!" Liễu Y Tịnh khéo né đi. Cô đánh mắt với Y Dạ, ý "Người vương quốc này đừng dẫu đưa quá nhiều làm gì"

Y Dạ tất nhiên hiểu ý nhưng vẫn là không thích gì thái độ mà cô cho là kiêu căng kia.

"Người bị câm à" khi vị đại hoàng tử kia bước qua, Y Dạ cố tình lại gần, thì thầm vào tai cậu ta.

Nghe thấy, lập tức người kia quay lại, rút grom ra, kê vào cổ Y Dạ.

Liễu Y Tịnh lúc đầu hơi dờ người nhưng ngay lập tức đọc tình hình, mặt bình tĩnh "Thập tam muội của ta còn nhỏ, nó có làm gì vô lễ, mong hoàng tử sẽ bỏ qua"

Tuy Liễu Y Tịnh nói là "mong" nhưng ánh mắt lại sắc lạnh, khí thế mang tính bức người ý "Thả muội muội ta ra!"

"..." vị đại hoàng tử kia ánh mắt không chuyển động, như bỏ ngoài tai lời nói kia, ánh mắt vẫn chăm chăm vào đầu grom, nhìn vào cổ Y Dạ.

Ông sứ thần kia cũng không nói gì, mắt có đảo qua một chút nhưng không biểu hiện gì, tất nhiên cũng không có ý can ngăn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Giải quyết vấn đề

"Mong ngài hãy bỏ kiếm xuống, tôi không muốn mất sự hòa hảo giữa hai nước vì những thứ tôi chuẩn bị làm đâu" Liễu Y Tịnh trầm giọng, ý "Bỏ ra không ta đánh chết ngươi bây giờ".

Y Dạ quay người lại, đối mặt với thanh kiếm kia, miệng cười như không cười.

"Đại hoàng tử của vương triều Mùa Đông... Tôi đã làm gì người sao?"

"..." mắt cậu ta hơi nhú lại, kiếm vẫn chưa hạ.

"Y D..." Liễu Y Tịnh định nói gì đó thì Y Dạ giơ tay ngăn lại.

"Nói xem nào" Y Dạ nhìn thẳng vào người đối diện, lộ khí tức bức người. Câu nói này... là đang ra lệnh cho người ta nói!

Vị đại hoàng tử kia sắc mặt lại tề đi một phần, kiếm cứa vào cổ Y Dạ, một đường cắt hiện ra, máu chảy xuống.

"Ta nói người biết nhé? Im lặng nhìn chăm chăm vào người khác như vậy chả có gì vui đâu. Còn nhìn thanh kiếm này thì..." Y Dạ hơi ngừng lại, tỏ vẻ chán ghét nhìn thứ kê bên cổ mình.

"Ta không hiểu ý mà người muốn biểu đạt là gì nhưng nếu là muốn dọa ta hay muốn ta cúi đầu thì nên dùng lời nói đi đấy! Một người chả có tiếng tăm hay ấn tượng gì với ta mà lại đem kiếm ra dọa ta... Ngươi nghĩ ta sợ?" Y Dạ cười, giọng nói có ý mỉa mai. Cô nhìn vào cái mặt đen của người đối diện, mắt vẫn chả tỏ ý gì là sợ, vẫn thản nhiên như không có gì.

Y Dạ một tay cầm lấy thanh kiếm, nhân lúc người ta đang hơi ngỡ ngàng thì giật ra, vút qua một bên, mặc kệ bị lưỡi kiếm cắt cho máu chảy đầy tay.

Vị đại hoàng tử kia có chút kinh ngạc, đồng tử thoáng chốc mở to, tay vẫn còn giơ giữa không trung. Một lúc sau, khi đã định thần lại mới thả tay xuống.

"Thập tam công chúa, xin thứ lỗi cho hành động bất lịch sự này của hoàng tử. Thần nghĩ là đã có hiểu lầm gì đó ở đây" tên sứ thần kia nhận thức được tình hình, bên phía hắn đang lép vế hơn nên liền đứng ra khuyên can.

"... Hiểu lầm?!" Liễu Y Tĩnh có chút bất bình.

"Nếu sứ thần đây đã nói hiểu lầm... thì tức là hiểu lầm vậy! Ta cũng không muốn tính toán gì!" Y Dạ cười loa qua.

Liễu Y Tĩnh nhú mày, nhìn vào vết cắt trên cổ và bàn tay nhuộm một màu máu đỏ của Y Dạ.

Tên sứ thần kia cũng đã có ý định kéo đại hoàng tử của hắn đi nhưng nhìn vết thương của Y Dạ thì lại có chút ngập ngừng.

Y Dạ nhìn thấy liền cười "Ông không phải lo về mấy vết thương này, ta tự có cách trị"

"Văn tự chữa lành - nước mắt Eris" từ vòng tròn ma pháp, một dòng nước nhỏ bay ra, trôi lơ lửng giữa không trung. Y Dạ liền dùng tay bị thương mà nắm lấy dòng nước đó. Ngay lập tức, toàn bộ nước đều quán vào tay Y Dạ, sáng lên ánh sáng màu xanh lục nhạt rồi khô đi. Theo đó, vết thương trên tay Y Dạ cũng được chữa khỏi.

Y Dạ dùng một ít nước bôi lên vết thương trên cổ, nó cũng lành lại. Thứ còn sót chỉ là những dòng máu bám lại. Y Dạ mỉm cười, hồn nhiên dùng khăn tay lau đi những dòng máu đó, lau xong còn không quên khoe cái tay lành lặn ra rồi cười tươi.

"A... ô... Ng. người không sao là tốt rồi! Ch... chúng tôi xin phép đi trước!" tên sứ thần kia hơi ngạc nhiên, hắn ta áp ứng xin lui.

"Hãy tới phòng mà chúng tôi đã chuẩn bị để nghỉ ngơi. Tối nay có yến tiệc trong cung nên hi vọng hai vị sẽ tới dự đúng giờ" Liễu Y Tĩnh giọng lạnh băng nói. Khác với giọng điệu khách lúc đầu, sau một chút sự cố thì cô thực sự xuất hiện ác cảm với hai người ngoại quốc này.

"Vâng, chúng tôi xin phép" hắn ta nhanh chóng rút, kéo vị đại hoàng tử kia đi một mạch.

.....

Sau khi đã xong việc, Y Dạ quay trở về phòng thì Liễu Y Tĩnh bước theo sau.

"Lúc này muội đã nói gì?" Liễu Y Tĩnh tức giận.

"... Muội làm... gì có" Y Dạ cẩn thận tránh mặt đối mặt.

"Nhìn vào mắt ta mà nói này"

"... Muội không có mà" Y Dạ vẫn né đi.

Liễu Y Tĩnh liền bóp mặt Y Dạ, quay đầu Y Dạ sang, nhìn chăm chăm vào.

"Giờ thì nói xem"

"..." Y Dạ phát sợ. Cô chính là không thể mặt đối mặt mà độ khí thể với Liễu Y Tĩnh được, cứ như toàn bộ lời nói dối của mình đều không thể dấu được trước đôi mắt ấy.

"Muội nói, muội nói mà..." Y Dạ giật ra.

"Rồi thì nói xem" Liễu Y Tĩnh khoanh tay chờ.

"Muội... muội đã nói... nói tên hoàng tử kia bị câm" Y Dạ khép nép.

"Gi? Muội nói người ta bị câm?" Liễu Y Tĩnh cau mày.

"... Vâng" Y Dạ gật đầu.

Liễu Y Tĩnh xoa sống mũi, thở dài một hơi.

"Mặc dù cậu ta không phản ứng gì nhưng ta đã bảo muội bỏ qua đi đừng chấp vặt cơ mà?"

"Thì muội biết là thế nhưng... Muội không kìm được, muội chỉ muốn xem xem có phải hắn ta bị câm thật không mà" Y Dạ lè lưỡi làm bộ đáng yêu.

"Đừng nghĩ làm thế thì muội sẽ được ân xá cô nương ạ" Liễu Y Tĩnh cốc đầu Y Dạ.

"Muội sẽ không được ân xá thật sao?" Y Dạ mắt long lanh ngược lên nhìn đại tỷ tỷ mình.

"Tất nhiên... là được" Liễu Y Tĩnh có chút ngập ngừng, ho khan một tiếng rồi xoa đầu Y Dạ

Chương 104: "Người mẫu";

"Dù sao thì... đảo Mùa Đông dù chỉ là một quần đảo thôi nhưng vẫn là chuyên về quân sự, không nên xem nhẹ. Hành động lần này của muội, ta sẽ bỏ qua, nhưng không có lần sau nữa đâu đấy!" Liễu Y Tĩnh nhắc nhở.

"Muội biết rồi mà!"

"Và... chỉ là ta tha cho muội thôi! Nếu Chiêu phi nương nương hay phụ hoàng mà biết được rồi muốn phạt muội là ta mặc kệ đấy!"

"Muội biết, muội biết!" Y Dạ gật gù đầu.

Liễu Y Tĩnh lại thở dài một hơi nữa rồi bỏ đi, trước khi đi còn không quên ra hiệu "Ta đang theo dõi muội đấy!"

.....

"Công chúa!!" A Tiêu nghe Y Dạ đã trở về thì liền xông vào phòng Y Dạ.

"A... em về rồi đây" Y Dạ cười trừ.

"Công chúa, còn hơn một canh giờ nữa là yến tiệc sẽ bắt đầu, chúng ta mau chóng chuẩn bị thôi nào" A Tiêu đã cầm tay lược tay chải, cười híp mắt.

"... Được rồi! Em đã sẵn sàng rồi, chị cứ việc bắt đầu đi" Y Dạ mặt cam chịu.

"Vâng!" A Tiêu cười lớn, nhanh chóng xách Y Dạ đi "thi hành công vụ"

.....

Suốt hai canh giờ, Y Dạ hết ngâm mình trong bồn tắm hoa thì lại ngồi mòn mỏi chờ A Tiêu làm tóc.

Cuối cùng A Tiêu cũng hãnh diện khoe thành quả của mình cho Y Dạ.

"Công chúa, người nhìn xem, người thật xinh đẹp biết bao!" A Tiêu nâng cằm Y Dạ, nhìn vào trong gương.

"Oa... A Tiêu, chị thật sự rất là tài năng đấy!" Y Dạ nhìn gương mặt của mình trong gương, nhìn qua có chút nhận không ra. Nói nghe ngường ngượng nhưng không thể phủ nhận rằng cô thật sự nhìn rất xinh đẹp! Mái tóc ngang vai của Y Dạ được tết một nhúm nhỏ ra sau. Tóc được A Tiêu khéo léo uốn thành từng gợn sóng nhỏ. Mái thì được uốn cong, vuốt sang hai bên. Trên đường tết tóc, có vài chiếc cài tóc nhỏ được đính lên. Nơi buộc hai bên tóc được cài một trâm cài với hạt màu xanh lục bảo nhạt và hoa trắng.

Lối trang điểm nhẹ nhàng, một lớp phấn nhạt, son môi đỏ tô nhạt dần ra ngoài viền. Thay vì vẽ hoa diên thì A Tiêu lại vẽ hoa lên mắt Y Dạ. Viền mắt dưới được đánh chút nhũ trắng, trên được đánh phấn xanh lục rất nhẹ và đính thêm một bông hoa nhỏ.

A Tiêu mà ở thế giới mình thì chắc đã là một stylist có tiếng rồi Y Dạ nhìn gương mặt mình, thán phục.

A Tiêu đúng là rất biết cách trang điểm phù hợp với bộ đồ mình may.

Bộ đồ công sức mấy tháng của A Tiêu rốt cục cũng được đem ra mặc. A Tiêu nhìn Y Dạ khoác lên mình bộ y phục cô may, với gương mặt xinh đẹp do chính cô trau chuốt tỉ mỉ mà môi không thể ngừng cong lên được.

"Công chúa, người là xinh đẹp nhất!!" A Tiêu ôm lấy Y Dạ, lấy cái móng heo sờ sờ trên từng lớp vải mềm mịn trên y phục của Y Dạ.

"A Tiêu, thôi nào! Một lát nữa công chúa sẽ xuất hiện trước cả tất cả văn võ bá quan cùng khách mời với bộ y phục của muội, lúc đó muội mừng còn chưa muộn đâu!" A Linh tới cốc đầu A Tiêu một cái.

"U... nhưng công chúa thật sự rất xinh đẹp mà... muội không kiềm được..." A Tiêu xoa đầu.

Đây đúng là cảm giác của rất nhiều stylist khi thấy trang phục của mình được thể hiện đúng giá trị của nó Y Dạ mỉm cười, càng chắc nịch khả năng của A Tiêu.

"Nào công chúa, tới chỗ Chiêu phi nương nương thôi!" A Miện tới đỡ tay Y Dạ.

Y Dạ gật đầu, theo ý đứng dậy bước đi.

.....

"Nương, con có thể vào được chứ ạ?"

"Tiểu Dạ... con tới rồi sao? Vào đi, vào đi!" giọng Chiêu Mầu Đôn từ trong phòng vọng ra, nghe có chút gấp gáp.

Y Dạ bước vào phòng, thứ ấn tượng đầu tiên là mùi thơm từ nước hoa, tinh dầu nồng nặc, tiếp theo là mùi son phấn và cuối cùng là quần áo, vải vóc bày bừa khắp nơi.

"Tiểu Dạ, tới đây chọn giúp nương xem bộ nào đẹp nào" Chiêu Mầu Đôn trong bộ áo vải mỏng bước tới.

Y Dạ nhìn một loạt y phục đủ màu sắc trên giường, trên bàn, ghế, nhìn muốn hoa cả mắt.

"Tại sao người lại bày bừa ra thế này?" Y Dạ cười gượng.

"Ta đâu có muốn thế, nhưng ta không biết nên mặc bộ nào cả, lôi ra cả một đống để chọn nhưng vẫn là không chọn được" Chiêu Mầu Đôn mặt chán nản.

"Mà bây giờ con thật xinh đẹp nha tiểu Dạ, nhìn rất dễ thương, lại còn có chút tao nhã, trưởng thành nữa. Nói sao nhỉ? Giống như đại tỷ và bát tỷ con kết hợp lại vậy!"

"... A Tiêu! Chị tới giúp nương đi!" Y Dạ quay ra.

"? A Tiêu á?" Chiêu Mầu Đôn tròn mắt.

"Công chúa gọi nô tì sao ạ... Á á!" A Tiêu trong giây phút nhìn thấy đống hỗn độn bên trong thì chột kêu lên "Ôi những bộ y phục này bị làm sao thế này?"

"Nương không quyết định được nên ăn mặc như thế nào, chị vào giúp người đi"

"...? A! Vâng!" A Tiêu mất ba giây để thông nã.

"Này này, tiểu Dạ à! Con chắc là A Tiêu giúp được ta chứ? Mấy nô tì của ta còn chả làm ta ưa thích nổi..." Chiêu Mầu Đôn tỏ vẻ không tin nhiệm.

"Nương nương, người cứ yên tâm đi ạ! Nô tì chắc chắn sẽ giúp người trở nên thật xinh đẹp!" nói tới làm đẹp, A Tiêu lại sáng mắt lên, chăm chăm nhìn vào "người mẫu" mới.

"Nương, người yên tâm đi! Trang phục con hôm nay là A Tiêu giúp con làm, y phục cũng là A Tiêu may. Người cứ tin tưởng giao cho A Tiêu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Nhìn kĩ vào con người

'Cạch'

"Người xong rồi sao ạ?" Y Dạ nghe tiếng thì liền quay đầu lại.

"Chà, con nói đúng, A Tiêu đúng là rất có tay nghề! Nhìn xem này!" Chiêu Mầu Đôn vui vẻ xoay người một vòng.

"Nương nương rất đẹp!" A Miện nói.

"Cảm ơn người!" Chiêu Mầu Đôn che miệng cười "Cảm ơn cả người nữa, A Tiêu!"

"Là phúc phận của nô tì thừa nương nương" A Tiêu dù mở cò trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn khoan thai, khách sáo.

"Tiểu Dạ, tới đây"

Y Dạ nghe gọi liền tới.

"Cái này cho con!" Chiêu Mầu Đôn đeo lên cổ Y Dạ một sợi dây chuyền đúng màu ngọc bích. Mặt dây là một bông cỏ bốn lá, mấy hạt đính trên dây

nhìn cũng biết không phải hạng thường gì.

"Nhìn thật đẹp..." Y Dạ chăm chú nhìn sợi dây trên cổ mình.

"Đúng không? Sợi dây này từ rất lâu, nữ nhi Chiêu gia đeo đều đeo khi có dịp quan trọng. Mẫu thân ta, tức tổ mẫu con, đã cho ta sợi dây này còn giờ thì... nó là của con"

"... Con sẽ giữ nó cẩn thận!" Y Dạ khẳng định.

"Haha, nói thế chứ hồi còn nhỏ như con ta đã bán nó đi không biết bao nhiêu lần mà tổ mẫu con có để ý gì đâu. Ta chắc là nó không quan trọng như con tưởng đâu, cô nương ạ!" Chiêu Mẫu Đơn búng đầu Y dạ một cái.

"Nhưng mà con vẫn sẽ giữ..." Y Dạ xoa xoa trán.

"Hehe, nên là thế! Đi nào, cũng sắp tới giờ rồi!"

"Vâng!" "A Linh, đi nào! A Tiêu, A Miện! Hai người coi tiểu Viên và tiểu Đan nhé!"

.....

"Chiêu phi nương nương và thập tam công chúa giá đáo!"

Chiêu Mẫu Đơn cùng Y Dạ ngẩng cao đầu, ưu nhã bước vào, thu hút không ít ánh mắt và cả lời xì xào.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng"

"Tiểu nữ tham kiến phụ hoàng"

"Đều miễn lễ đi!" Liễu Vân Phong xua tay, Chiêu Mẫu Đơn đứng dậy, theo ý về chỗ ngồi.

"Tiểu thập tam, tới đây với ta!" Liễu Vân Phong hướng tay về phía Y Dạ.

Y Dạ chỉ mỉm cười, cũng ngoan ngoãn tới ngồi bên cạnh Liễu Vân Phong.

"Đi mẫu đâu rồi ạ?" Y dạ hỏi nhỏ.

"Bình thường hoàng hậu cùng thái tử và đại công chúa sẽ là những người tới cuối cùng, một lát nữa họ sẽ tới thôi!" Liễu Vân Phong xoa đầu Y Dạ.

"Thái tử và đại công chúa giá đáo!" vừa nhắc, người liền tới.

"Nhi tử/ tiểu nữ, tham kiến phụ hoàng"

"Hoàng hậu nương nương giá đáo!"

Khi Bạch Tư Nhan bước vào cửa, tất cả mọi người trong sảnh đều đứng dậy, trừ Liễu Vân Phong ra, tất cả đều sẽ phải cúi đầu trước hoàng hậu.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng"

"Hoàng hậu của ta, tới đây!" Liễu Vân Phong đưa tay đỡ lấy Bạch Tư Nhan.

"Tất cả, bình thân đi" Bạch Tư Nhan quay người lại, giọng nói đặc biệt có trọng lượng, đầy uy nghi và phong thái của một bậc mẫu nghi.

Sau một câu của Bạch Tư Nhan, tiếp sau sẽ là lời đồng thanh đáp "Tạ hoàng hậu!" và tiếng loạt xoạt của tà áo và đồ dùng khi va chạm vào nhau.

.....

"Hôm nay, là ngày đầu tiên chúng ta ăn mừng lễ rước thần nên chúng ta sẽ tổ chức yến hội xuyên đêm cả trong kinh thành thay vì là yến tiệc quy mô hoàng cung như các thập niên trước. Các vị, mời nâng ly khai màn đầu tiên!" Liễu Vân Phong giờ chén, ngay sau đó, tất cả đều giờ theo, trừ nữ nhân, ai ai cũng phải uống.

Sau một màn rượu là đến tiết mục "tán nhâm" của các vị bá quan đi? Các quan văn thì rất khéo dùng lời, bọn họ nói chuyện rất hào hợp, tạo không khí khá thoải mái. Bên quan võ thì nói năng cộc lốc hơn, bọn họ còn liên tục kính rượu, nâng hết ly này tới ly khác, cũng nhờ thế mà không khí lại nghe đúng chất "hội" hơn.

Cuối cùng cũng tới tiết mục đặc biệt sau một tràng rượu dài - các lễ vật.

Nói đúng ra thì cái tiết mục này chẳng phải là bắt buộc, chẳng qua do các quan cứ đua nhau dâng lễ để hưởng chút ân sủng nên đâm ra mới có cái phần moi tiền này.

Lễ vật từ các quan phải nói là rất đa dạng. Có người tặng nguyên hai rương toàn vật phẩm quý. Lại có kẻ dâng lên đầu cự mãng, các bộ phận khác đều được đem đi chế tác, cũng đều được dâng lên. Có kẻ lại tặng một loạt các san hô, sừng hươu, nhưng tấm quý... vân vân và mây mây.

Có một đặc tính là bọn quan lại này, rất dễ nhìn ra kẻ nào có ý muốn nịnh bợ hay ôm đù. Người này có ý nhường người kia, kẻ này có ý vượt mặt kẻ khác, rất nhiều bộ mặt được nguy trang hoàn chỉnh.

Mình đang ở thời nào đau chứ? Trong một vương triều, chuyện như này, rất phổ biến, người trụ lại sau cùng là kẻ mạnh nhất Y Dạ nhấp trà, ánh mắt vô sắc nhìn đám người phía dưới. Cô bỗng nảy sinh cảm giác chán ghét họ, vì khi đã nhìn thấu mặt nạ của họ, tựa như có thể đọc được tâm can họ, liền thấy sự xấu xí và méo mó hiện ra. Cô nhăn mày, cố giấu đi sự chán ghét.

Bạch Tư Nhan nhìn Y Dạ sắc mặt âm trầm ngồi trong lòng mình, lại nhìn xuống dưới kia có một đại cô nương cái mặt cũng y như thế liền không kim được mà thờ dài.

Hai con bé này... đây là ở gần nhau nhiều quá nên đâm ra giống nhau sao? Tại sao lại làm cái mặt như này vậy chứ

"Tiểu thập tam, ta biết con nhìn thấy tính toán của những người ngồi trogn này nhưng... nhìn cho kĩ một chút, đừng vu đưa cả năm nhé!" Bạch Tư Nhan cười cười.

"... Vâng nương!" Y Dạ như chợt tỉnh lại, hơi ngó ra một chút rồi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Mỗi hôn sự

"Hoàng thượng, mong người thứ lỗi cho sự đường đột này nhưng liệu đại công chúa của người đây đã có mỗi hôn sự nào chưa?" ông sứ thần người Tây Vực hỏi.

Nghe tới câu hỏi này, Bạch Tư Nhan có chút giật mình, Liễu Y Tĩnh ở bên dưới thì hơi nhíu mày.

"Mỗi hôn sự sao? Đại công chúa của ta tới hiện tại vẫn chưa có" Liễu Văn Phong xoa cằm, lại nhìn xuống người Tây Vực kia, cười hỏi "Quý ngài Bồ Đỉnh đây có gợi ý nào sao?"

Y Dạ nghe tới cái tên "Bồ Đỉnh" kia, liền thầm cười một cái

Cái ông Tây Vực này, tên nghe cũng thật là ngon miệng

(Bồ đỉnh là phiên âm tiếng hán của từ pudding - bánh pudding đó các nàng)

"Tôi quả thực là có mang tới cho ngài một mỗi hôn sự... Đức vua của chúng tôi đã nhờ tôi chuyển lời, muốn kết duyên cho đại công chúa đây và thái tử của chúng tôi" Bồ Đỉnh kính cẩn nói.

"Là lời từ vua Tây Vực sao... Thực ra thì, chuyện hôn sự của các con ta, đặc biệt là các công chúa, ta vốn không muốn can thiệp vào. Các con của ta sinh ra phận làm nữ nhi, tự khắc sẽ có phúc của nữ nhi, đáng lang quân của chúng ta sẽ để tự chúng quyết"

"Vâng..." Sau lời của Liễu Văn Phong, Bồ Đỉnh có chút hơi bối rối, quay sang nhìn Liễu Y Tĩnh.

"Chuyện hôn sự, quả thực ta chưa từng nghĩ tới, nhưng mà nếu đã có lời mời kết duyên thì ta cũng không muốn từ chối, biết đâu người đó lại thực sự là một nửa phù hợp... Lời đề nghị của ngài, ta sẽ xem xét nếu ta có thể gặp được thái tử của Tây Vực một lần" Liễu Y Tĩnh chậm rãi nói. Sau khi nhấp một ngụm trà còn quay qua bổ sung thêm một câu "Ít nhất ta cũng phải biết người mà ta có thể sẽ hứa hôn cùng là ai chứ nhỉ?"

"Đã... Vâng, thần sẽ chuyển lời của người tới đức vua" Bồ Đỉnh hơi nghẹn họng, đành im thuận theo lời.

"Tại sao đại công chúa không cùng thái tử nước chúng ta nên duyên đi? Người cũng có thể xem xét, suy cho cùng, công chúa và thái tử chúng tôi cũng không phải là chưa từng gặp mặt" sứ thần của Bắc Băng đế quốc - Tác Nhĩ lại đưa ra lời cầu thân.

"... Chuyện này" Liễu Y Tĩnh hơi bất ngờ, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn liên hôn cùng người của đế quốc.

"Công chúa có gì không thuận ở hoàng tử nhà ta?"

"Tất nhiên là ta không có rồi! Suy cho cùng thì, có gặp qua nhưng chúng ta cũng chưa tiếp xúc gì nhiều. Đầu thế biết được nên ta cũng không dám suy xét bậy bạ" Liễu Y Tĩnh phong thái hoàn mỹ đáp lại.

Một câu kia như dội gáo nước lạnh vào đầu ông sứ thần từ đế quốc. Ông ta sắc mặt có phần thay đổi còn ông Bố Đình bây giờ lại cười thầm. Cứ nghĩ từng gặp mặt thì sẽ hơn người ta được một cái đầu nhưng lại bị chối thật là phũ a.

"Khụ khụ, vậy thì mong người và thái tử của chúng tôi có thể gặp mặt qua lại nhiều hơn, thực sự thì đế vương của chúng tôi cũng rất xem trọng người" Tác Nhi ho khan một tiếng, lấy lại chút danh dự.

"Vâng, rất cảm ơn ngài, ta sẽ xem xét về vấn đề này" Liễu Y Tĩnh cười một cái rồi lại im lặng uống trà.

Quào, đại tỷ tỷ, thật cứng cáp nha trong đầu Y Dạ giờ hiện lên hình ảnh của bức tường Y Tĩnh, từ chối mọi chàng trai.

Cơ mà đại tỷ tỷ cũng đã 14 tuổi rồi, là đại công chúa trong một gia đình hoàng tộc thì cũng nên có một mối hôn sự rồi. Ta cũng thật mong tỷ ấy sớm tìm được người phù hợp Y Dạ vừa nhóp nhép nhai bánh, vừa nghĩ.

"Thế còn thập tam công chúa thì sao?" Bố Đình bỗng nhiên chuyển hướng sang Y Dạ.

Nghe tới tên, Y dạ có chút giật mình, Chiêu Mẫu Đơn ở bên dưới còn suýt phụt cả trà trong miệng ra.

"Thập tam nhi ư?" Liễu Vân Phong có cau mày, nhìn sang Y Dạ.

Uầy, uầy, ta biết là người trong hoàng tộc thì kết hôn hay đính hôn sớm là chuyện bình thường nhưng có thể không để ý tới ta không vậy? Ta chỉ là một ấu nữ mới 6 tuổi thôi a! trong thâm tâm Y Dạ gào hét, còn bên ngoài vẫn một mặt điềm tĩnh cười.

"Người nói xem, ai có thể xứng với thập tam nhi của ta?" Liễu Vân Phong mặt có chút không vui.

"... Chuyện này, tam hoàng tử của Tây Vực cũng là tầm tuổi với công chúa, sao đức vua không để hai người gặp mặt xem sao?" giọng điệu lần này của Bố Đình lại gấp gáp với kính cẩn hơn. Một vị công chúa nhưng phụ hoàng cô ta lại hỏi "Ai có thể xứng?" thì chứng tỏ cô ta có địa vị không tầm thường gì hay nói toẹt ra là "Bộ cha cô đội cô lên đầu rồi à?"

Né ánh mắt soi mói của sứ thần Tây Vực hướng về mình, Y Dạ chỉ mỉm cười qua loa, cổ nói "Ta không có ở đây, đừng có nhìn ta a"

"Cảm ơn ý tốt của ngài nhưng theo ta thì thập tam nhi còn hơi nhỏ, chuyện hôn sự, chắc là vẫn tạm chưa nhắc tới" Bạch Tư Nhan nhìn Y Dạ kịch liệt tránh thì liền lên tiếng.

"Nương nương, công chúa đúng là còn nhỏ nhưng hôn sự là chuyện cả đời, cũng nên xem xét dần. Như đại công chúa nói khi nãy, không xem, biết đâu lại bỏ lỡ mất một nửa phù hợp thì sao?" Bố Đình khéo léo dùng chính câu mà Liễu Y Tĩnh dùng để tránh đòn, áp dụng lên Y Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Mối hôn sự (2)

Liễu Y Tĩnh lúc này ở phía dưới đang tự kiểm điểm lại cái miệng mình *Tiểu muội, coi như là ta có lỗi với muội. Cố vượt qua ải này đi nhé*

"Nếu ngài đã nói hôn sự là chuyện cả đời thì càng không nên gấp gáp, cứ từ từ rồi cũng sẽ có người phù hợp với thập tam nhi thôi" Liễu Vân Phong mỉm cười.

"Vậy đại hoàng tử của chúng tôi thì sao? Ngài ấy cũng chỉ hơn thập tam công chúa ba tuổi, bây giờ cũng có mặt, sao không để hai người làm quen? Thần chắc là công chúa và đại hoàng tử sẽ hòa hợp." sứ thần của vương triều Mùa Đông - Lôi Đức đột ngột xen vào.

Ta nhỏ vào! Người nghĩ sao mà ta có thể hòa hợp được với cái tên miệng để làm cảnh ấy cơ chứ? Lúc nãy hấn còn thẳng tay chĩa kiếm vào ta cơ đấy!! trong lòng Y Dạ hết sức bất bình.

"... Đại hoàng tử?" Liễu Vân Phong đánh mắt sang nhìn.

Vị đại hoàng tử kia có hơi bối rối, hai tay dưới bàn nắm chặt, hiển nhiên trong tâm không có ý muốn chấp thuận.

"Nếu ta nhớ không nhầm thì đại hoàng tử của vương triều Mùa Đông, tên là... Kiệt Khắc nhỉ?" Liễu Vân Phong nhìn vào người phía dưới.

Kiệt Khắc nghe tới, im lặng gật đầu.

"Đúng rồi sao? Vậy thì... đại hoàng tử Kiệt Khắc, người nghĩ sao về việc này? Người muốn cùng con gái ta kết duyên chứ?"

Y Dạ nghe vậy liền giật mình *Phụ hoàng, không định đồng ý thật đấy chứ??*

"Hoàng thượng..." Bạch Tư Nhan thì thầm.

Liễu Vân Phong vẫn mỉm cười, tay đưa ra sau lưng ra hiệu 'Ồn thôi'

"Thế nào, người chê con gái ta?"

"Bệ hạ, ngài ấy tất nhiên không chê, chỉ là có chút ngỡ ngàng nên không nói được thành lời mà thôi. Thần chắc là ngài ấy rất ưng thuận" Lôi Đức đột nhiên xen vào, cười cười.

"Người chắc không?...Ta thì không thấy thế" Liễu Vân Phong tỏ vẻ phân vân.

"Chắc rồi ạ" Lôi Đức cười cười.

"Đế đại hoàng tử thử nói với ta một câu xem nào"

Lôi Đức nghe liền tròn mắt, liên tục ra ám hiệu bảo Kiệt Khắc nói. Một hồi lâu sau, khoảng không im lặng vẫn chỉ lặng im, Kiệt Khắc hoàn toàn không hé một lời.

"Haha! Có vẻ như lời của Lôi Đức đại nhân là sai rồi! Đại hoàng tử có vẻ không có hứng thú với thập tam công chúa!" Bồ Đinh cười lớn.

"Việc này thật là thiếu lịch sự, ta hi vọng nó không làm thập tam công chúa mất tâm trạng" Tác Nhĩ hướng tới Y Dạ, tỏ vẻ cảm thông.

"Ngài không cần lo cho ta, có lẽ là ta không tốt nên không thể lọt vào mắt xanh của ngài ấy" Y Dạ che miệng, híp mắt cười. Một tiểu cô nương đáng người nhỏ nhắn híp mắt cười tươi cộng thêm giọng nói trong trẻo, mấy người bên dưới không thể không thừa nhận là vị công chúa này cũng rất có sức hút, đặc biệt dễ thương, dễ gần.

"Nếu đại hoàng tử đã không muốn thì thôi vậy, thập tam nhi của ta có vẻ sẽ không có duyên với vương triều Mùa Đông rồi" Liễu Vân Phong khua tay, kết một câu chặn luôn họng của Lôi Đức làm hấn cam chịu im miệng.

Tất nhiên vấn đề hôn sự, liên hôn không chỉ kết thúc ở đó, phía sau còn rất nhiều quan văn quan võ muốn nối duyên có con gái hoặc con trai nhà mình cho một trong các hoàng tử và công chúa của hoàng tộc.

Người mà đặc biệt được nhiều người muốn nối duyên không ai khác là đại hoàng tử - Liễu Ân. Vị đại ca này của Y Dạ, trách số mệnh đào hoa đi? Rất nhiều nà muốn con gái mình nối duyên cùng hắn, chứng cứ hắn từng gặp mặt hay qua lại với con gái nhà người ta qua miệng của các quan thần cũng nhiều không kể. Tuy nhiên Liễu Ân cũng chỉ là được người trong nước hỏi duyên, các sứ thần đường như không có ý định muốn hỏi tới hắn.

Thay vào đó, người được các sứ thần hướng tới nhất là Liễu Y Tĩnh, đủ mọi lời khen thực nữ, mạnh mẽ, gia giáo, tùy hứng, cứng cỏi, sắc sảo, thông minh,... đều hướng tới Liễu Y Tĩnh. Cả các quan thần cũng buông lời tăng bốc không ngớt để con trai nhà họ lọt vào mắt xanh của Liễu Y Tĩnh. Nhưng đáp lại, Liễu Y Tĩnh dùng một thái độ hoàn toàn bình thường cũng những câu nói khéo để né tránh tất cả. Những kẻ hỏi tới cô, kết cục như nhau, đều bị chặn họng không thì là đối đáp không được, chỉ đành chịu im lặng bỏ qua.

Mỗi hoàng tử, công chúa đều được hỏi tới không dưới một lần. Hai đứa út như tiểu Vân và Y Dạ mà cũng không được tha. Duy chỉ có hai người được tha hay không muốn nói là bọn họ hoàn toàn bị bỏ qua. La Nguyên Nguyên và La Bác Triệt, hai người dù mang huyết mạch hoàng tộc nhưng vẫn không đời họ La khiến cho địa vị trong mắt quần thần hoàn toàn bị suy yếu.

Không cần biết hoàng thượng đối xử với hai đứa con này thế nào nhưng việc không trả lại họ Liễu cho họ đã là một vấn đề rồi. Tiếp đó là việc hai người này không có gì nổi trội. La Nguyên Nguyên so với các vị công chúa khác, danh tiếng bình thường nhưng do nhiều lý do, trong mắt người khác luôn bị thấp hơn một cái đầu. La Bác Triệt thì so với các hoàng tử khác, không tài năng hay ân sủng, hoàn toàn lu mờ so với các huynh đệ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Đánh giá đối tượng

Nhị tỷ...* Y Dạ nhìn xuống sắc mặt của La Nguyên Nguyên, có chút không cam tâm.

Rõ ràng nhị tỷ của ta xinh đẹp tới vậy, đoan trang tới vậy, bọn họ mắt mù cả rồi hay sao?! Y Dạ bất bình.

Y Dạ nhăn mặt, ngồi im lặng nhìn một lượt rồi thở dài một hơi.

Nhị tỷ và tứ ca, đều không có ai hỏi tới cả, nhìn đi nhìn lại nhị tỷ vẫn rất xinh đẹp mà, thực sự trong đám công tử ở đây không có ai thích cả sao?

Ánh mắt Y Dạ ngẫu nhiên chuyển tới hai người im lặng nhất bữa tiệc - hai huynh muội người Nam Vận.

Hai huynh muội này... từ đầu vẫn luôn im lặng, có vẻ nhu hòa nhỉ? Y Dạ nhìn hai người kia chăm chăm nhưng họ không mấy may để ý đến.

"Nhìn" ánh mắt vị hoàng tử kia bí mật đảo qua.

Hừm? Nhìn? Y Dạ nhìn theo hướng mà mắt người kia nhìn qua.

Ồ, rốt cuộc cũng có một kẻ biết dùng mắt. Để ý nhị tỳ của ta rồi sao Y Dạ vui vẻ.

"Tiểu Dạ, con bị làm sao thế? Nhìn chăm chăm vào người khác như thế hơi bất lịch sự đấy, lại còn là nam nhi nữa" Bạch Tur Nhan thấy bộ dáng thất thần còn cười một mình của Y Dạ liền thì thầm nhắc nhở.

"A,... con không có! Chỉ là có vẻ như đại hoàng tử của Nam Vận quốc, để ý Nguyên nhi nhà mình rồi!" Y Dạ bắt chước giọng Bạch Tur Nhan chỉ về phía vị đại hoàng tử Nam Vận kia.

"? Ồ...? Đúng là có chút tình ý đấy!" Bạch Tur Nhan thấy liền cười.

"Tiểu Dạ, con thấy đứa trẻ này thế nào? Xứng với nhị tỳ tỳ của con chứ?" Bạch Tur Nhan nửa thật nửa đùa hỏi.

"Hm... con thấy vị đại hoàng tử này cũng không tệ. Xuất thân tốt, nhìn qua thì có phong thái ưu nhã, luôn mang theo mấy phần ôn hòa, lại có vẻ tĩnh lặng, nhưng cũng có chính kiến" Y Dạ gật gù.

"Haha, con áy" Bạch Tur Nhan búng đầu Y Dạ một cái "Mới tí tuổi đầu mà đã có mắt nhìn sắc sảo ghê nhỉ?"

"Hừm! Mắt nhìn người của con đảm bảo rất tốt!" Y Dạ phồng má "Nếu nương không tin con, lát nữa có thể bảo đại tỳ tỳ kiểm tra thử, mắt nhìn của tỳ ấy sẽ lại càng rõ nữa"

"Được thôi, lát nữa ta sẽ bảo tiểu Tịnh kiểm tra lại xem" Bạch Tur Nhan cười cười.

Y Dạ chỉ hừm một tiếng, tỏ vẻ không phục rồi lại quay qua an tĩnh, ăn uống như thường.

....

Ngay sau khi các công chúa được phép lui ra, Y Dạ liền chạy đi tìm Liễu Y Tịnh.

"Đại tỳ tỳ, đại tỳ tỳ! Chờ muội chút!"

"? Tiểu muội?" Liễu Y Tịnh nghe gọi liền quay lại.

"Có chuyện gì sao?" Liễu Y Tịnh nhìn Y Dạ gấp gáp, nổi chút tò mò.

"Có một chút... chuyện!" Y Dạ còn thở hồng hộc "Đi theo muội tới đây một chút nào!"

Liễu Y Tịnh chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Y Dạ kéo đi, quay trở lại đại điện.

"Y Dạ??" Liễu Y Tịnh khó hiểu.

"Tỳ tới đây, giúp muội đánh giá một người xem thế nào" Y Dạ cười tươi.

Liễu Y Tịnh cũng đành chịu, im lặng theo tiểu muội muội của mình tới xem người.

"Tỳ thấy đại hoàng tử của Nam Vận quốc chứ?" Y Dạ lộ đầu ra chỉ.

"Thấy! Thì sao?"

"Tỳ giúp muội xem xem người đó thế nào. Suy cho cùng thì mắt nhìn người của tỳ là tốt nhất, tới xem đi!" Y Dạ hai mắt sáng rỡ, nhìn chăm chăm Liễu Y Tịnh.

"... Tiểu muội, muội biết là ta cũng phải chạm vào người khác mới nhìn thấy thế giới của họ một cách rõ ràng nhất đúng chứ?" Liễu Y Tịnh nhăn mặt.

"? Biết!" Y Dạ vẫn hồn nhiên.

"Tiểu muội à, nam nữ thụ thụ bất tương thân. Hai hoàng tộc của hai vương quốc dù là nước láng giềng nhưng chúng ta cũng không hẳn là quen biết nhau, tự nhiên tới chạm vào người ta có chút vô lễ đó!"

"Hả..." Y Dạ đột ngột ịu xù.

"Tỷ, xem giúp muội đi mà! Tỷ... ~" Y Dạ bắt đầu nũng nịu.

"Tiểu thập tam, không được" Liễu Y Tĩnh vẫn từ chối.

"Tỷyyy ~!" Y Dạ hai mắt long lanh ngược lên nhìn Liễu Y Tĩnh.

"... Lần này nữa thôi đấy!" Liễu Y Tĩnh hậm hực nghiêng răng. Trách là trách cô khó có thể từ chối tiểu muội muội nhà cô đi!

"Yay! Cảm ơn tỷ!" Y Dạ lại quay trở lại trạng thái vui vẻ.

"Ta chẳng cui về gì với lời cảm ơn của muội"

.....

Liễu Y Tĩnh cố làm ra vẻ quên đồ, quay lại lấy. Trong lúc lúc người người đang đi lại trong đại sảnh chúc rượu thì Liễu Y Tĩnh lại đi vòng vo, giả vờ vô ý đụng nhằm đại hoàng tử nhà người. Nhưng có vẻ như vị đại hoàng tử Nam Vận kia mãi nói chuyện nên không chú ý tới, Liễu Y Tĩnh thành công thoát trận.

"Đại tỷ tỷ, tỷ nhìn được gì rồi?" Y Dạ thấy Liễu Y Tĩnh đi ra, nhanh chóng chạy tới.

"Hừm... thế giới của hần không có gì đặc biệt lắm. Cũng chỉ hơn những người bình thường một chút" Liễu Y Tĩnh cau có.

"Nào, nói rõ cho muội nghe đi! Muội cần biết rõ về người này!" Y Dạ giật giật tay Liễu Y Tĩnh.

"Ừm... thế giới của hần cũng khá là rộng, bao quát hết một giang sơn, xem ra cũng có chí lớn. Bên cạnh đó còn thấy thư phòng cùng sách vở, có học vấn... tốt, rất tốt! Qua cách ứng xử, nói năng, đi lại mà ta quan sát được thì xem ra là một người hòa nhã, đúng chất thư sinh." Liễu Y Tĩnh ngẫm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Đánh giá đối tượng (2)

"Ừm ừm! Rồi sao nữa? Hần có người trong mộng rồi chứ?" Y Dạ gật gù.

"Ừm... nếu ta nhìn không nhầm thì trong tâm hần cũng có một cây hoa đào, chắc là có vừa mắt ai rồi chăng?"

"Hoa đào? Tại sao lại là hoa đào nhỉ?"

"Chuyện này ta không biết, hoa thì chắc là nữ nhi, còn tại sao lại là hoa đào thì... chắc là do nữ nhi đó có liên quan gì tới hoa đào?" Liễu Y Tĩnh phỏng đoán.

"... Liên quan tới hoa đào à?"

Liễu Y Tĩnh nhìn Y Dạ suy nghĩ một hồi mới thắc mắc.

"Tiểu muội, tại sao muội lại đột nhiên đề ý vị hoàng tử kia vậy?"

"Hừm? Tại sao á?" Y Dạ kéo Liễu Y Tĩnh qua một chỗ khác.

"Tại vì lúc nãy, hần đã lén nhìn nhị tỷ mấy lần nên muội mới muốn xem xem hần là kiểu người như thế nào, có xứng theo đuổi nhị tỷ không thôi"

Liễu Y Tĩnh nghe một cái lý do hết sức buồn cười liền biểu đạt tức giận bằng cách nhếch môi cười như không.

"Vậy nếu không phải là hần ta thích nhị muội thì sao?"

"Thì... kệ hần"

"Còn nếu hần ta thích?"

"Còn phải xem hần đủ tầm theo đuổi nhị cô nương của chúng ta không đã!" Y Dạ khoanh tay.

"Ồi, tiểu thập tam à... Từ bao giờ mà muội học được cái thói đi lo chuyện bao đồng thế này?" Liễu Y Tĩnh xoa sống mũi.

"Chuyện bao đồng gì chứ? Liên quan tới nhị tỷ thì tự muội sẽ thấy nó quan trọng!"

"Chuyện gì liên quan tới ta cơ?" La Nguyên Nguyên tự nhiên ở đâu xuất hiện, nói chèn vào một câu.

Liễu Y Tĩnh và Y Dạ hết sức giật mình, cứ như mình làm việc gì xấu để bị bắt được vậy.

"Không không không! Không có gì!" Y Dạ kịch liệt lảng tránh.

"? Không phải hai người vừa mới nói tới ta sao?" La Nguyên Nguyên nghiêng đầu.

"Không có, không có! Người ta không có nói tới tỷ đâu mà!" Y Dạ ngượng ngịu xua tay.

"...?" La Nguyên Nguyên khó hiểu, nhìn sang Liễu Y Tĩnh với ánh mắt tò mò.

"Không có chuyện gì đâu! Muội cũng đã mệt rồi, đi nghỉ đi! Mai sẽ là một ngày quan trọng để cho toàn bộ người dân và cả đại lục thấy nhị công chúa của Đông Vực là ai đấy!" Liễu Y Tĩnh vỗ vai La Nguyên Nguyên.

"... Vâng! Muội đi nghỉ đây! Ngày mai tỷ là người lên sân đầu tiên mà, cũng đi nghỉ sớm đi nhé!"

Liễu Y Tĩnh gật đầu. Y Dạ liền đứng ngay khoảng khắc tình tỷ muội nồng ấm đó mà xen vào.

"Nhị tỷ, sắp đi ngủ rồi! Ta cũng thế này!"

Y Dạ giơ hai tay ra nhìn La Nguyên Nguyên.

"Được rồi, tiểu thập tam! Chúc ngủ ngon!" La Nguyên Nguyên đành chịu, cúi xuống ôm Y Dạ một cái.

"Chúc tỷ ngủ ngon!" Y Dạ miễn cưỡng cười.

.....

Sau khi La Nguyên Nguyên đã đi xa...

"Muội mà lúc nào cũng hành động chớ đúng tuổi như thế có phải dễ thương hơn không? Lúc nào muội cũng biểu hiện như một bà cụ non ấy! Lâu lâu ta còn thấy muội già hơn ta!"

"Muội không có quầng mắt như tỷ! Da người ta còn rất trắng trẻo mịn màng!" Y Dạ tự hào xoa má.

"Muội!...!...Thôi vậy"

"Mà... lúc này nhị tỷ ôm muội ấy, muội có ngửi được mùi gì đó thơm thơm từ người tỷ ấy!"

"Nữ nhi dùng cái gì lên nào muội còn không biết?"

"Không, ý muội là mùi đó làm muội liên tưởng tới hoa đào hay đúng hơn là hoa anh đào!"

Liễu Y Tĩnh nghiêng đầu "Hoa anh đào?"

Y Dạ gật gật.

"Mà, nói mới đề ý, hôm nay tiểu nhị ăn mặc màu chủ đạo là hồng nhạt với xanh trời, xung quanh người toát ra một cảm giác nhẹ nhàng. Đúng là cây hoa đào trong tâm của tên kia cũng có cảm giác nhẹ nhẹ như thế..."

Liễu Y Tĩnh nói hết câu nhìn xuống Y Dạ đã giật mình.

"Kekeke! Thế là có một con cá sa lưới của nhị tỷ rồi!" Y Dạ cười gian.

"Con nhó này!" Liễu Y Tĩnh cốc đầu Y Dạ một cái.

"Muội lại làm gì sai cơ chứ?!" Y Dạ nhăn nhó.

"Đừng có làm cái mặt như thế! Dù hấn ta có thích nhị tỷ muội thì đó cũng là việc của người ta! Muội cứ mặc kệ họ, nếu có duyên, tự nhiên sẽ có thể nên hên, đừng có mà nói cái kiểu đay nũa! Muội nói như nhị tỷ muội đi đâu cũng thả lưới bắt cá ấy!"

Liễu Y Tĩnh vừa nói vừa nhéo má Y Dạ. Hai cái bánh bao nhỏ bị nhéo tới muốn rớt luôn cả ra.

"Au au! Đại tỷ, người ta biết sai rồi mà! Bỏ tay ra, tha cho muội đi mà!" Y Dạ gào khóc. Còn người đang nhéo má cô thì *Ôi trời ơi! Má của muội ấy

sao lại mềm thế này! Một cách vi diệu, sao trước giờ ta không để ý cơ chứ?!"*

Thực sự là thích nhéo tới không muốn thả ra luôn rồi!

.....

"Công chúa?! Sao hai cái má của người đỏ lên thế kia?" A Miện giật mình.

"... Đại tỷ tỷ, muội sẽ nhớ lần này!" Y Dạ hậm hực.

.....

"Mọi người đâu cả rồi?" Y Dạ lấy khăn lau tóc, đẩy rèm bước ra.

"A Tiêu với A Linh dắt tiểu Viên cùng tiểu Đan đi ngủ, mãi chưa thấy về, chắc là buồn ngủ nên đi ngủ luôn rồi?"

"Vậy sao chị không đi nghỉ luôn đi? Em có thể tự lo cho mình được mà"

"Sao có thể thế chứ? Vậy thì người còn cần những nô tì tâm phúc làm gì? Người lại không để mấy nô tì thông phòng tới vào giờ này nữa chứ" A Miện tới lấy khăn, lau tóc cho Y Dạ.

"Haaa ~" Y Dạ hà hơi một tiếng, làn khói trắng phả ra.

"Trời rất lạnh, người nếu ra ngoài nên chú ý một chút!"

"Ngày mai nếu bị gọi lên sàn đấu! Đấu tài mấy trận, tự nhiên sẽ không lạnh nữa đâu nhĩ?" Y Dạ thắc mắc.

"Trên sàn đấu có kết giới bảo vệ cũng có tác dụng tạo nhiệt nữa đấy! Người không cần lo đâu!" A Miện cười cười.

"Vậy sao..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Sàn đấu đầu tiên

Sau một đêm cuộn tròn trong ấm áp trong chăn êm nệm ấm, Y Dạ thực sự không nỡ rời giường vào sáng hôm sau nữa.

"Công chúa, dậy đi nào! Hoàng thượng sẽ tới đón người bất kì lúc nào đấy!" A Tiêu cố xách Y Dạ ra khỏi chăn.

"Ư... không muốn ~!" Y Dạ than vãn. *Cho dù là thế giới trước hay thế giới này, ta đều không thể cưỡng lại sức hút của chăn bông vào ngày đông a! Một chút nữa thôi mà!!*

"Công chúa ~!!" A Tiêu lôi cả chăn cả người ra khỏi giường.

"Ư... em dậy rồi đây" Y Dạ ngái ngủ.

"Công chúa, nhanh tới thay đồ đi nào!" A Miện gọi.

"Ừm,... Vâng" Y Dạ lết dậy

"Công chúa, nhanh tới ăn sáng đi!" A Linh gọi.

"... Vâng"

"Công chúa, để nô tì làm tóc cho người nữa nhé!" A Tiêu gọi

"Ư... vâng!"

"Công chúa! Hoàng thượng đến rồi!"

"Á á á!! Thôi nào!!"

.....

"Tiểu Dạ!? Con làm sao thế?" Liễu Vân Phong vừa vào phòng thì đã bị Y Dạ nằm trên sàn làm cho giật mình.

"Phụ hoàng..." Y Dạ ngóc đầu dậy.

"Nào, không cần gấp, ta có thể đợi con!" Liễu Vân Phong nhìn đầu tóc còn rối bù của Y Dạ liền đại khái là đoán được việc gì.

"Ừ... con xin lỗi! Con sẽ xong nhanh thôi!" Y Dạ đứng dậy.

"Ta sẽ ra ngoài sân ngồi chờ con vậy"

"Vâng"

Sáng ngày hôm đó, mọi người đã được thấy một cảnh tượng khá kì lạ...

"Kia không phải hoàng thượng sao? Sao ngài lại ngồi ngoài trời tuyết thế kia?" thị vệ A.

"Ta chịu, đây là viện của thập tam công chúa mà, chắc là công chúa cho hoàng thượng ngồi bên ngoài?" thị vệ B.

"Hả?! Bên ngoài trời tuyết còn đang rơi kia, trên cái bàn đá kia cũng không có gì ngoài tuyết" thị vệ A.

"Phụ hoàng, người chờ con thêm một chút nữa! Con sắp xong rồi!" tiếng Y dạ gọi vọng ra từ trong phòng.

"Con cứ việc làm, ta vẫn đang đợi!" Liễu Vân Phong liền đáp lại sau đó lại an tĩnh ngồi chờ Y Dạ, tuyết rơi đầy người.

"Hoàng thượng, tuyết rơi rồi!" thái giám bên cạnh Liễu Vân Phong thấy tuyết liền mở dù lên che.

Hai thị vệ bên kia lúc này đang há hốc mồm.

"Ôi trời ơi! Có vị công chúa nào lại đi bắt hoàng thượng chờ như thế kia chứ? Chờ dưới tuyết đó má ơi"

"Ồ, hoàng thượng lại đang chờ thập tam công chúa hả?" một thị vệ nữa đi qua cũng nán lại xem chuyện.

"Lại?" thị vệ A.

"Haha! Ta làm ở đây mà! Lúc nào hoàng thượng và công chúa ra ngoài vào buổi sáng thì hoàng thượng đều phải chờ như thế, công chúa lười dậy sớm buổi sáng lắm!" hẳn ta cười thoải mái.

"Hả?! Người nói việc hoàng thượng ngồi chờ như này diễn ra thường xuyên sao?!" hai tên thị vệ kia ngạc nhiên.

"Chuyện có tí thôi, hai người làm gì vậy chứ? Đó là thập tam công chúa mà, từ khi sinh ra tới giờ chả lẽ chỉ có việc này là đáng ngạc nhiên?"

"Ừ... ừ nhỉ? Đó là thập tam công chúa! Là thập tam công chúa ahaha!" hai tên kia gãi đầu, miệng cười nhưng trong đầu đều có chung một suy nghĩ
Người nói như chuyện này ai cũng có ấy! Có ai dám bắt thiên tử ngồi chờ như thế không hả?!

.....

"Phụ hoàng, Y Dạ xong rồi đây!" Y Dạ thay đồ xong liền chạy ra ôm lấy Liễu Vân Phong làm nũng.

"Được rồi! Muộn một chút không sao mà, không cần phải lấy lòng ta thế đâu" Liễu Vân Phong xoa đầu Y Dạ.

"Nhưng..." hai mắt Y dạ mở to tròn, long lanh ngược lên.

"Ặc... Được rồi! Ta sẽ không nói với nương con về vụ con bắt ta chờ đâu!" Liễu vân phong xoa trán.

"Yay, cảm ơn phụ hoàng!" Y Dạ vui vẻ.

"Chúng ta đi luôn bây giờ ạ?"

"Đúng vậy, tới chỗ xe ngựa thôi! Chúng ta sẽ vào kinh thành mở võ đài đầu tiên"

"Vâng!" Y Dạ gật đầu rồi giờ tay lên, ra hiệu Liễu Vân Phong bế.

"Haizz! Cô nương à, con cũng đã sau tuổi rồi đấy! Sao có thể suốt ngày đòi bế rồi bế như này cơ chứ?" Liễu Vân Phong thở dài, miệng thì nói thế nhưng động tác vẫn thuần thục bế Y Dạ lên, đưa ra kiệu.

"Hehe! Con rất thích được người bế mà!" Y Dạ đẩy thì đang vui vẻ ngồi trên người người khác.

.....

"Hoàng thượng cùng thập tam công chúa tới!!"

Ngay khi Liễu Vân Phong cùng Y Dạ xuất hiện trên võ đài, tất cả người phía dưới đều cúi đầu.

"Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Cung nghênh hoàng thượng cùng thập tam công chúa tới!" tất cả đồng thanh.

"Bình thân!" Liễu Vân Phong xua tay.

Sau một hồi phát biểu, cảm tưởng, tuyên bố gì đó... (đoạn này viết ra dài, đọc rất chán và không có mấy nội dung quan trọng nên Van mạn phép cắt bỏ nhé)

"Nào, trận đầu tiên! Người nhận thách đấu sẽ là Lô đầu sĩ tới từ Tây Vực, ai sẽ là người đầu tiên lên thách đấu cùng vị thú nhân này đây?" cặp nam nữ dẫn chương trình ở phía trên nồng nhiệt chào mời.

"Phụ hoàng, ở đây người ta thách đấu tự do à?" Y Dạ hiểu kỳ.

"Ồ sàn này thì là thể người thách đấu đầu tiên rất vinh dự đấy, nếu hấn thắng thì tiền thưởng còn nhiều nữa" Liễu Vân Phong cười cười.

"Ồ..." Y Dạ từ trên lầu cao nhìn xuống, rất hứng thú với mấy trận đấu ngoài trời kiểu này.

"Con trông có vẻ rất thích thú?"

"Vâng! Con đây là lần đầu tiên nhìn thấy các cường giả đấu với nhau! Con thực sự muốn nhìn xem cường giả thực sự có khí thế như thế nào!" hai mắt Y Dạ sáng rỡ.

"Vậy thì lát nữa ta sẽ dẫn con qua sàn cấp cao hơn, sàn đấu đầu tiên này chỉ là một sàn cỡ trung thôi, cường giả mạnh thực sự thường sẽ qua sàn cao cấp" Liễu Vân Phong nhấp trà.

"? Tại sao họ lại để sàn trung cấp khai màn chứ không phải sàn cao cấp?" Y Dạ khó hiểu.

"Bởi vì sàn đấu cao cấp của các tướng giả chân chính thường khá nguy hiểm, ở bên ngoài thì sẽ rất khó và cũng tốn kém để dựng được một hệ thống phòng thủ đủ mạnh để bảo vệ người dân xung quanh. Mà dựng ở trong phòng hay sân dù lớn tới đâu thì cũng không thể chứa hết mọi người được nên đành để sàn cỡ trung ở bên ngoài khai màn trước."

"Ra là vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Sàm đấu cao cấp

"Con cứ việc xem đi, khi nào bọn họ đánh xong thì gọi ta"

"Người định đi đâu sao ạ?"

"Ta nghỉ một chút, năm nào cũng bắt buộc phải xem bọn họ đánh xong trận đầu rồi mới được đi, chán lắm!" Liễu Vân Phong thở hắt một tiếng.

"Vâng, vậy người vù nghỉ đi ạ"

"Vãn tự ảo ảnh - con rồi thể mạng" Y Dạ liền gọi một con rồi thể thân ra thay Liễu Vân Phong tiếp tục theo dõi trận đấu để tránh lời dị nghị.

Con gái ta thật giỏi Liễu Vân Phong mỉm cười nhắm mắt dưỡng thần.

.....

"Phụ hoàng, phụ hoàng! Người dậy đi, bọn họ đánh xong rồi!" Y Dạ lay người Liễu Vân Phong.

"Hừm? Xong rồi à? Hoi lâu đấy, ai thắng thế?" Liễu Vân Phong mở mắt.

"Là á nhân họ Lô! Hấn nhất quyết đánh thắng ba trận liên tiếp rồi mới lên nhận thưởng"

"Vậy sao..."

"Cốc! Cốc! Cốc!" "Hoàng thượng, Lô đầu sĩ tới rồi ạ"

"Vào đi!"

"Cộp cộp cộp" một mình á nhân đầu sĩ họ Lô bước vào. Nhìn thấy Liễu Vân Phong và Y Dạ, thân hình to lớn kia liền khom xuống.

"Bi nhân tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng thánh an! Tham kiến thập tam công chúa!"

"Miễn lễ! Ngươi đã đánh liên tiếp ba trận toàn thắng, phần thưởng này cho ngươi đúng là hơn cả xứng đáng đấy!" Liễu Vân Phong nở nụ cười thương mại.

"Hoàng thượng quá lời, đầu sĩ nước Đông qua thật cũng rất mạnh, bi nhân cũng rất khó khăn mới đánh thắng được ba người!" họ Lô khiêm tốn.

"Dù sao ngươi cũng đã thắng rồi! Phần thưởng thuộc về ngươi, tới đây!"

Đầu sĩ họ Lô kia đi ra hiên, đứng trước cả vạn cái nhìn phía dưới, ngẩng cao đầu mà nhận lấy phần thưởng thuộc về mình.

"Của ngươi!" Liễu Vân Phong ra hiệu cho Y Dạ trao thưởng.

"Tạ ơn hoàng thượng! Tạ ơn công chúa!" họ Lô cúi đầu.

"Không có gì, ngươi rất xứng đáng mà!" Y Dạ dễ thương cười.

Tên họ Lô kia có hơi ngốc ra, nhìn lên Liễu Vân Phong.

"Con bé khen ngươi tức ngươi rất tốt" Liễu Vân Phong gật đầu.

"A... vâng!"

.....

"Phụ hoàng, đây chính là nơi diễn ra các trận đấu của các cường giả sao?" Y Dạ nhìn ngắm xung quanh. Chỉ là cái hành lang cũng thật sang trọng, kết giới, bùa chú, pháp trận phân bố khắp nơi. Trang trí xung quanh cũng nhiều thứ có giá trị cao, có ngu mới không biết giá trị của những món đồ trong này.

"Đúng thế, chắc bên trong đã bắt đầu đấu rồi, chúng ta vào xem thôi!" Liễu Vân Phong bế Y Dạ vào.

"Vâng!" Y Dạ phấn khích.

.....

Sân đấu cao cấp, là nơi được dựng lên để dành cho các cường giả tranh đấu. Mỗi năm ở đây diễn ra không dưới mười lần các trận đấu phải nói là làm người ta mở rộng tầm mắt.

Đúng như lời Liễu Vân Phong nói, bên trong hiện tại đã bắt đầu đấu rồi, Y Dạ ở bên ngoài vẫn loáng thoáng nghe được tiếng choảng nhau và tiếng hò hét.

Bước vào bên trong, Liễu Vân Phong và Y Dạ được sắp xếp cho một phòng xem đấu ở lầu hai. Bây giờ Y Dạ mới thật sự cảm thấy sự cuồng nhiệt ở sân đấu cao cấp.

Hai đầu giả ở bên dưới đang choảng nhau rất hăng, tiếng hò hoán chữ thề nhau cũng có không ít. Người xem phía trên thì càng hăng nữa. Bọn họ hò hét, lâu lâu còn chửi rủa, điển hình như: "Đánh hấn!" "Tóm cổ hấn lại!" Kết liễu hấn đi!" "Đánh đấm kiểu gì thế! Con mẹ nó!" "Đánh mạnh vào chứ! Ngươi sắp thua rồi đó!" "*** mẹ mày! Tẩn nó cho lão tử!" Nhưng hầu hết là tiếng cổ vũ cho một trong hai bên.

Rõ ràng là bên ngoài rất lạnh, tuyết còn rơi đầy đường nhưng bên trong sân đấu lại ấm nếu không muốn nói là nóng. Không khí sục sôi theo đúng nghĩa đen cộng thêm sự tỏa nhiệt và giữ nhiệt từ kết giới bảo vệ làm Y Dạ bỗng chán ghét đồng quần áo ấm trên người mình.

"Con đã thấy nóng rồi à?"

"Vâng! Trong này thật sự rất nóng, con mặc nhiều đồ quá..." Y Dạ cởi áo khoác ngoài để lên bàn.

"Con tới xem đi, đó không phải là khí thế của cường giả mà con muốn thấy sao"

"Vâng!" Y Dạ lật đật chạy ra, nhìn xuống hai người phía dưới.

Oa... bọn họ là là cường giả cấp 20 trở lên cả phải không nhỉ? Y Dạ hiểu kỳ.

"Theo ta thấy bọn họ chỉ mới tới cỡ cấp 14, 15 gì đó thôi! Chưa tới cấp 20, nhưng vẫn rất mạnh rồi nhỉ?" Liễu Vân phong cười.

"... Vâng!" Y Dạ giật mình cười gượng *Bộ người đi guốc trong bụng con à?*

"Nếu con muốn xem cường giả cấp 20 trở lên thì ngày mai đi, bọn họ thường xuất hiện vào ngày thứ hai thay vì ngày đầu tiên."

"Vậy ngày mai con quay lại đây được chứ ạ?" Y Dạ háo hức.

"Cứ việc"

"Vâng!!" Y Dạ vui vẻ, nhìn rõ là cái đuôi phía sau đang vẫy vẫy.

Vậy là ngày mai mình sẽ đi tới đây xem tiếp, phải nói A Linh xếp lại lịch của mình một chút

"Kí chủ, chúc mừng năm mới!" hệ thống bất ngờ hiện lên.

"Ồ! Người từ hôm kia không thấy sao bây giờ lại..." Y Dạ bị giật mình, suýt chút dùng miệng nói chuyện thật thay vì dùng thần thức.

"Tết nhất ta cũng cần nghỉ ngơi chứ! Mấy bữa nay ta đi bảo trì một chút, sẵn tiện cập nhật lại hệ thống vận hành. Cô xem!" hệ thống thay đổi giao diện, thay vì là cái màn hình thi lại về hình dạng một cái vòng tay.

Nó liên tục thay đổi hình dáng "Cô thấy giờ ta đa năng chưa? Giờ ta có thể hiện hình, lại có thể biến thành nhiều vật dụng cho cô mạng theo nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

"Ồ... trông tuyệt ghê nhỉ? Cơ mà cứ mang người một bên không phải thêm phiền sao?"

"Đảm bảo với cô là ta rất tiện dụng!!" hệ thống chắc nịch.

"... Được rồi, chỉ cần người bỏ cái miệng của mình đi thì liền không phiền" Y Dạ thở dài một tiếng, đeo hệ thống lên tay rồi lại chăm chú xem trận.

"Bọn họ đều đánh nhau bằng linh khí, thật đỡ thời gian thi triển, không giống như văn tự..."

"Cô cũng có thể dùng linh khí cơ mà?" hệ thống giờ lại biến thành hamster màu vàng, trèo lên đầu Y Dạ.

"Có thể nhưng ta không thể thuần thục như dùng văn tự"

"Vậy chắc chắn cô có duyên với văn tự và cỗ tự rồi, cứ việc chấp nhận"

"..." Y Dạ nhìn chăm chăm hai đầu sĩ phía dưới, không nói gì hơn.

Thực sự thì sự khác nhau giữa dùng văn tự đánh và vận linh khí đánh không hác nhau là mấy. Sự khác nhau cơ bản nhất là văn tự phải mất một thời gian mới vận hành được trong khi linh khí thì tự động xuất thành chiêu khi chủ thể vận khí.

Sức sát thương của hai bên là giống nhau, cả tên chiêu thức cũng gần như giống nhau. Dùng văn tự lại có nhiều thiệt thòi hơn như: Chiêu nào văn tự dùng được thì bên kia cũng dùng được nhưng chiêu thức của bên kia thì văn tự lại phải qua một số chỉnh sửa và chuyển hóa thì mới dùng được. Văn tự đọc hay viết sai một chữ thì chiêu thức đi tong, nhưng bên kia sai một cái lại có thể thiên biến vạn hóa, lâu lâu lại lì ra chiêu mới. Cũng khó để nhớ hết các bộ văn tự... vân vân.

Nói chung là trường phái văn tự gặp rất nhiều thiệt thòi.

Nghĩ kĩ lại, Y Dạ vô thức thở dài một tiếng nữa.

"Con thấy chán à? Con đã thở dài hai lần rồi. Bọn họ đã đấu xong từ khi nào nhưng con còn không biết..." Liễu Vân Phong nhìn phản ứng của Y Dạ có hơi lo lắng.

"Không! Không ạ! Con chỉ hơi mất tập trung. Con vẫn muốn xem mà!" Y Dạ ngay lập tức xua tay.

"...? Được rồi"

Rốt cuộc, buổi sáng hôm đó, Y Dạ đã xem hai trận đấu ở sàn cao cấp.

Cùng lúc đó ở sàn trung cấp...

"Grừ! Con nhỏ Liễu Y Dạ đi đâu rồi không biết? Ta mà bắt được liền kéo ngươi lên sàn đấu, cho ngươi nhục mặt!" Liễu Yên Như - thập nhị công chúa, ngang tuổi với Y Dạ, sinh trước Y Dạ một ngày.

"Hất xì!!" Y Dạ hất hơi.

"Con thấy lạnh à?"

"Không ạ, chắc có ai đang chửi con cũng nên..."

.....

Y dạ vừa về tới cung đã đòi đồ ăn, A Linh liền tới Ngự Thiện phòng lấy.

"Công chúa, sáng hôm nay thế nào ạ?"

"Cũng tạm, em được xem hai trận đấu của các cường giả cấp 16, 17. Dù chưa tới 20 nhưng phải nói là bọn họ rất mạnh!" "Bọn họ vung rồi bóp và bùm!... @\$#^&%" Y Dạ vui vẻ kể, còn vung tay minh họa.

"Có vẻ người đã rất vui nhưng.. không có vị công chúa nào thách đấu người ạ?"

"Hm? A?" Y Dạ chợt nhớ ra. *Đúng rồi! Mình đáng ra nên ở sàn trung cấp để choảng nhau với mấy tỷ tỷ của mình! Bọn họ có nghĩ là mình nhát gan nên trốn đi không nhỉ?*

"Vậy là người đã không ở sàn trung cấp ạ? Ày, bảo sao mà có cường giả cấp 16, 17 ở đây" A Linh xoa sống mũi.

"Chắc... không sao đâu nhỉ?" Y Dạ làm mặt tội nghiệp.

"Tất nhiên là không sao, chỉ là một vài lời đồn bậy về công chúa sẽ bị lán ra nhưng chắc là nó sẽ bị dập tắt trong hai ba ngày gì đó thôi"

"Vậy sao..." *Ra là sẽ có scandal à... tưởng gì ghê gớm lắm* Y Dạ thở phào.

"Cơ mà công chúa, người mới mua cái vòng tay đó sao? Nhìn màu đẹp thật đấy"

"A! Vâng! Lúc đi trên đường em thấy nó khá đẹp nên đã mua về đeo!" Y dạ lúng túng.

"? Công chúa có mắt nhìn... thật đấy?" A Linh khó hiểu vì phản ứng của Y Dạ.

"Ahahaha!!" Y dạ cười gượng, tránh ánh mắt A Linh.

.....

"Xem nào, chiều nay là thi phần tài năng giữa các công chúa, cái gì thi đầu tiên vậy nhỉ?" Y Dạ xem lịch A Linh ghi ra [bản đã chỉnh sửa].

"Xếp theo đúng thứ tự cầm kì thi họa luôn sao? Thi họa mình lo được, cầm cũng có hệ thống hỗ trợ cơ mà kì thi là môn gì đây? Thế giới này có chắc không có cờ vua đâu nhỉ?"

(Cầm là đàn; kì là cờ; thi là thơ và họa là vẽ. Cho ai chưa biết nhé)

"Không biết chơi cờ gì thì làm sao mà tránh... Cờ tướng đối được, vua đối được, mạt chược... thánh luôn rồi! Có cờ gì nữa nhỉ?" suy nghĩ một hồi, Y Dạ quyết định mặc kệ.

"Cờ gì cũng được, biết luật chơi mà áp dụng một chút là được! Mình cũng không xui tới mức bị gọi lên đấu cờ đâu nhỉ?"

"Công chúa, lại phải đi rồi! Người đã chuẩn bị xong chưa?" A Linh từ bên ngoài gọi vào.

"Em xong rồi đây!" Y Dạ nhanh chóng thu dọn, lần này cầm cái túi hệ thống chạy đi.

.....

"Mở cửa hàng hệ thống!"

Cửa hàng hệ thống liền hiện ra.

"Xem nào, kẻo tài năng, kẻo tài năng... Đây rồi!" Y Dạ chạm vào mục đặc biệt - kẻo tài năng.

"Tài năng đánh đàn đầu nhĩ?" Y Dạ lướt tìm

"Đây rồi! Cảm!"

"Giao dịch thành công, tài khoản trừ 500 kim tệ"

"Một viên kẹo tại năng thời hạn 30 phút giá 500 kim tệ... Xem như là đáng (bởi vì căn bản bản cô nương không biết đánh đàn nên cũng đành chịu)."

- ----

Gần đây Van thấy đặt tên chương cũng là một vấn đề. Có nên bỏ? -.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Đấu cầm,

"Đã tới giờ! Mời các vị công chúa lên sàn!" sau tiếng trống lớn liền có tiếng người gọi. Mười ba vị công chúa của hoàng tộc Đông Vận lần lượt từ lớn tới nhỏ bước lên.

"Sau đây chính là màn đấu cầm của mười ba vị công chúa! Sau năm tuổi đều phải lên, không có ngoại lệ và hôm nay chúng ta đã có đủ mười ba vị ở đây!" Sau đó tên điều khiển sàn đấu kiêm người canh giờ lần lượt giới thiệu từng người.

"Đây là hai vị công chúa nhỏ tuổi nhất! Thập nhị công chúa Liễu Yên Như và thập tam công chúa Liễu Y Dạ! Hai vị công chúa sinh cách nhau có một ngày, nhìn họ thật giống nhau nhĩ? "

Nói nghe có vẻ vô hại, ý đùa cợt nhưng thông minh một chút liền thấy ý mỉa mai. Ở đây hẳn nói hĩa vị công chúa sinh cách nhau một ngày, nhìn giống nhau nhưng ai cũng biết Y Dạ lại cao hơn một bậc. Y dạ là tứ phẩm công chúa, được hàng loạt ân sủng. Trong khi vị tỷ tỷ khác mẹ hơn mình một tuổi lại là ngũ phẩm công chúa, đến sinh nhật lâu lâu cũng bị quên hay bị bỏ qua do người trogn cung còn bận chuẩn bị sinh nhật cho Y Dạ diễn ra sau cô ta.

Đây chính là thâm ý chê vị thập nhị công chúa này kém cỏi, không nổi bật!

Liễu Yên Như nghe qua liền hiểu nhưng không thể làm mất hình ảnh, chỉ đành mỉm cười như chưa có gì xảy ra.

Y Dạ nhìn ra phía sau vị thập nhị tỷ tỷ của mình

Ôi trời... móng tay sắp làm cô chảy máu luôn rồi kia! Nắm chặt mức nào vậy cơ chứ

"Nào! Mời các vị tới chỗ đàn của mình!"

Mười ba người đồng loạt ngồi xuống, lần lượt thở ra một hơi, lấy tinh thần.

"Các vị hẳn cũng đã biết luật rồi chứ ạ? Để chắc chắn thì chúng tôi xin phép trình bày lại một lần nữa!"

"Các vị công chúa đây sẽ đấu cầm với nhau, người bắt đầu đầu tiên sẽ là đại công chúa. Đại công chúa sẽ tấu lên một khúc tùy ý, nhưng chỉ được đánh một đoạn, đoạn sau công chúa sẽ chỉ điểm người đánh tiếp bằng cách đánh hạt ngọc sang cho người ấy. Người nào không bắt được âm hay đánh sai liền bị loại."

"Trong khi đánh không giới hạn bài hát hay khúc nhạc nào, các vị công chúa cũng có thể tự sáng tạo ra một đoạn nhạc cho mình để dễ dàng loại đối thủ, nhưng nhớ rằng, nếu hai âm tương khắc thì ngài sẽ bị loại ngay lập tức!"

Hai người dẫn chương trình (cũng không biết gọi là gì cho hợp hoàn cảnh nên thôi để vậy, ai biết cách sửa cho hay thì nói cho Van với!) một nam một nữ thay phiên nhau nói.

"Nào! Giờ thì hãy để cuộc đấu bắt đầu thôi!"

"Đầu tiên! Mời đại công chúa!"

Nghe hiệu lệnh bắt đầu, Liễu Y Tĩnh không nhanh không chậm, mỉm cười, tấu lên một khúc nhạc nhẹ nhàng, du dương.

Cùng lúc Liễu Y Tĩnh bắt đầu, Y Dạ liền cắn nát một viên kẹo tài năng trong miệng.

Biết ngay là sẽ chơi đàn tranh mà, cũng may mình chọn đúng loại đàn không thì phí mất 500 kim tệ

Liễu Y Tịnh đánh đoạn, mắt hơi liếc sang hai bên, xác định mục tiêu. Liễu Y Tịnh cười nhẹ một cái, một tay hất viên ngọc sang cho tứ công chúa - Liễu Vi Mân, một tay đánh dứt điểm nốt cuối.

"Á!!" Liễu Vi Mân bị bất ngờ, nhất thời trở tay không kịp liền đánh lên một nốt cao, khác với điệu nhạc nhẹ của Liễu Y Tịnh.

"Và... Người đã bị loại!!" tiếng chiêng kêu lên, ngay lập tức sàn chỗ Liễu Vi Mân ngồi tách ra, cô ta rơi thọt xuống. Xác định người đã rơi, cái sàn liền đóng lại.

Y Dạ lúc này có hơi ngỡ ngàng *Là... làm sao mà một cái sàn đá lại có thể mở ra được cơ chứ?*

Ngước lên dò tìm xung quanh, Y Dạ mới thấy Liễu Vi Mân đang ngồi ở một bậc khác, thờ dài.

Liễu Vi Mân ở đó tức là... sàn đấu này có ma pháp không gia kết nối với bên kia sao? Có vẻ như kia là chỗ ngồi dành cho kẻ thua cuộc

"Nào các vị công chúa! Tập trung nào! Chúng ta tiếp tục đấu!"

"Lúc này tứ công chúa không đỡ được đòn của đại công chúa nên bây giờ vẫn là lượt của đại công chúa chơi!"

Liễu Y Tịnh khẽ gạt đầu, lại tiếp tục cúi xuống, đặt tay lên đàn.

Bây giờ Liễu Y Tịnh lại chơi một khúc nhạc nhanh hơn và các âm có xu hướng cao dần lên. Đánh một đoạn ngắn với âm rất cao, Liễu Y tịnh liền ném ngọc sang cho La Nguyên Nguyên.

"Ta quên nói là nếu viên ngọc ném tới ai bị rơi thì người đó cũng bị loại nhé!"

La Nguyên Nguyên một tay bắt ngọc, một tay đánh tiếp từ âm của Liễu Y Tịnh, đánh đoạn đầu hơi nhanh một chút rồi bắt đầu giảm âm xuống, tốc độ cũng giảm chậm lại.

La Nguyên Nguyên đánh một đoạn kha khá thì tên dẫn chương trình kia đột nhiên nói.

"Nếu người vi phạm thời gian giới hạn cho một lượt thì người cũng bị loại!"

La Nguyên Nguyên hơi nhú mày, liền ngắt dờ rồi truyền ngọc sang cho Liễu Minh Châu.

Liễu Minh Châu bắt gọn viên ngọc, từ đoạn bỏ dờ của La Nguyên Nguyên lại tấu lên một hợp khúc khá dễ thương, nhịp điệu không nhanh không chậm, đánh giữa chừng thì thấy viên ngọc sang cho Liễu Văn.

Liễu Văn bắt được ngọc nhưng vừa vào âm đầu tiên thì tiếng chiêng đột nhiên kêu lên.

"Người đã bị loại!!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Liên tiếp loại

"Tại sao ta lại bị loại, ta chưa phạm luật, còn chưa đánh đàn nữa!" Liễu Văn bất bình.

"Thập công chúa, người vừa vào âm đầu tiên đã sai rồi!" nữ dẫn mỉm cười.

"Ta sai ở đâu?"

"Đoạn trước của bát công chúa là một đoạn nhạc có âm khá bằng, nhưng không hề thấp, đánh với tốc độ bình thường nghĩa là đoạn nhạc nối tiếp phải vừa khớp âm không cao như cù thì cũng vừa. Người vừa bắt đầu đã đánh một âm gần như thật hẳn so với đoạn trước... Người... BỊ LOẠI!" cô ta nhún mạnh hai chữ bị loại.

"U..." Liễu Văn á khẩu, mặt tối sầm đi, mắt hơi liếc sang Liễu Minh Châu đang vui vẻ cười.

Sàn dưới chỗ Liễu Văn mở ra, cô ta bị tống sang chỗ dành cho kẻ thua cuộc.

"Nào các vị công chúa, tiếp tục thôi! Hiện tại đang là lượt của bát công chúa!"

Liều Minh Châu lại tiếp tục đánh, vẫn là bản nhạc lúc này nhưng lại đánh nhanh hơn, ngày càng tăng tốc độ lên.

Hùm,... đã qua hơn 15 phút, hết một nửa thời gian công hiệu của kẹo tài năng rồi. Là mình cần quá sớm sao? Y Dạ hơi nóng ruột.

Liều Minh Châu liếc xung quanh, bất ngờ ném viên ngọc sang cho Y Dạ, tay vẫn đang đàn rất nhanh. Khi Y Dạ bắt được ngọc, điệu nhạc bên Liều Minh Châu mới ngắt.

Y Dạ có hơi bất ngờ nhưng nhờ viên kẹo tài năng ngay lập tức ứng phó được. Ngọc vừa vào tay, kẹo tài năng đã phát công hiệu, tay Y Dạ bắt đầu đàn liên tục, tốc độ sánh ngang với Liều Minh Châu.

Bản nhạc Y Dạ chơi không hề theo bản nhạc nào, dường như không ai biết.

"Ồ ồ! Nhịp điệu mới lạ này... có lẽ nào thập tam công chúa đang tự mình sáng tạo nhạc phổ mới?"

"Thật tuyệt vời! Đặc biệt người lại là vị công chúa nhỏ nhất!"

Người xem bên dưới ồ lên, vỗ tay một tràng khen ngợi.

"Chà, người tiếp theo nhận ngọc sẽ vất vả đây!"

Y Dạ đàn một hồi, khi gần sát với thời gian giới hạn liền ném ngọc sang cho Liều Lăng.

"?!!" Vị cửu công chúa này hốt hoảng bắt ngọc.

Liều Lăng bắt được ngọc nhưng không phản ứng gì, đàn cũng không đánh, trơ mắt nhìn viên ngọc trong tay.

"Vàà.... Người đã bị loại!!"

"Keeng!" tiếng chiêng vang lên, chỗ của Liều Lăng mở ra, tổng cô ta sang chỗ thua cuộc kia.

Liều Lăng còn chưa kịp phản ứng gì, khi đã yên vị bên chỗ kia mới nhận thức được tình hình.

"Màn vừa rồi của cửu công chúa có hơi đáng thất vọng, có vẻ người đã không chú ý" nam dẫn dắt đầu.

"Nào! Tiếp tục là lượt của thập tam công chúa!" nữ dẫn vui vẻ tiếp tục.

Y Dạ mỉm cười, lại đàn lên một khúc nhạc mới và hiển nhiên lại không ai biết đoạn tiếp theo là gì.

"Lại là một nhạc phổ mới, thập tam công chúa thật tài năng!"

Y Dạ đàn một điệu nhạc mang đậm tính năng động, vui tươi, đại khái là hình ảnh nhí nhảnh của một tiểu cô nương.

Đàn chưa được nửa phút liền ném ngọc sang cho Liều Anh Chi.

Liều Anh Chi bắt lấy ngọc rồi ném luôn qua cho Liều Anh Dạ, nói "Ta bỏ cuộc! Ta không chơi đâu!"

Liều Anh Dạ cũng đứng dậy nói "Ta cũng bỏ cuộc! Ta không muốn chơi!"

Hiển nhiên, hai tiếng chiêng vang lên liền tiếp và hai tỷ muội song sinh này bị tổng thắng sang bên kia.

"Là hai vị công chúa song sinh... Chà, tính tình hai vị công chúa này tôi cũng không rõ nữa nhưng chắc chắn là rất tùy hứng nên chúng ta không nói tới gì nhiều"

"Lại là lượt của thập tam công chúa!"

Lần này Y dạ đánh một khúc chậm rãi, nhẹ nhàng, bản nhạc này gần giống bài cơ bản khi nhập môn đàn tranh.

Y dạ đánh một đoạn rồi ném ngọc sang cho Liều Yên Như.

Liều Yên Như bắt ngọc, tiếp tục đánh nốt đoạn sau.

Đánh đoạn, hai người dẫn chương trình kia liền hô lên "Người đã bị loại!!"

"Keeng!"

"Hả?! Tại sao chứ? Ta đàn đúng mà?" Liều Yên Như đập bàn.

"Không không, người đánh sai rồi!"

"Không phải muội muội ta đánh được nửa bản nhạc nhập môn cơ bản nhất sao, ta đánh tiếp đoạn sau, có gì sai chứ?"

"Thập nhị muội, muội đánh theo đúng bản gốc được học nhưng Y dạ lại có chỉnh sửa một số âm trong bản nhạc. Trong bản gốc, hai đoạn trước sau giống nhau như một, hát lên cũng chỉ là đổi lời nhưng bản nhạc của Y dạ đánh nghe có vẻ giống nhưng Y Dạ đã nâng lên hạ xuống hơn một nửa số âm rồi" Liễu Y Tĩnh cười, có ý chế nhạo.

"? Ý là Y Dạ cố tình đánh gần giống bản nhạc nhập môn nhưng thực chất là bản đã qua cải biến?" Liễu Yên Như tròn mắt.

"Đoạn người vừa đánh là bản gốc nên tất nhiên nó sẽ không khớp với bản đã cải biến của thập tam công chúa vậy nên người BỊ LOẠI" nam dẫn híp mắt cười.

Chỗ của Liễu Yên Như lập tức mở ra, cô ta bị tổng mạnh sang bên kia.

"Vẫn là lượt của thập tam công chúa!"

Y dạ lại mỉm cười, đánh một khúc nhạc nhẹ, âm nghe có chút tươi vui nhưng thật ra lại có phần bi ai lần này vẫn là một bản nhạc mới do Y Dạ hay đúng hơn là kẻ tài năng sáng tác ra.

Y Dạ đánh đoạn, ném ngọc sang cho tam công chúa - Liễu Minh Ý.

Liễu Minh Ý bắt ngọc và bắt đầu đánh đàn, đánh đoạn đầu nghe rất ổn nhưng khi âm điệu bắt đầu vui lên thì tiếng chiêng liên kêu lên rõ to.

"Keeng!"

"Có vẻ như lại có người bại dưới tay thập tam công chúa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Đánh đàn một đối một

"Ta đã đánh sai ở đâu?" Liễu Minh Ý hơi bối rối.

"Thần phải nói công chúa đàn rất hay nhưng người nhầm ở một chỗ"

"Một chỗ?"

"Đó là điệu nhạc trước mà thập tam công chúa đàn là bi ai chứ không phải vui tươi!" nữ dẫn lối đầu cười.

"Điệu nhạc của người ở đoạn đầu miễn cưỡng có thể khớp nhưng khi nó bắt đầu vui lên thì liền SAI!"

"Mặc dù chúng thần phải công nhận người đàn rất hay nhưng lại diễn đạt sai ý nghĩa nên... Đi nào!"

Sân mở ra, Liễu Minh Ý bị tổng thẳng sang chỗ cho người thua cuộc với một chút tiếc nuối.

"Chà, lại là lượt của thập tam công chúa! Các vị công chúa còn trụ lại nên hi vọng em út của mình sẽ không sáng tạo nhạc phổ mới nữa đi nếu không chắc các vị sẽ ra đi như những người trước đây!" hai người kia nửa đùa nửa thật nói.

Y Dạ lại bắt đầu đánh đàn, lần này thì thực sự là một bản nhạc đã xuất hiện, không phải do Y Dạ sáng tạo ra.

"Nào các vị, trên sân đấu còn sáu vị công chúa nữa và vẫn đang là lượt của thập tam công chúa. Ai sẽ là người bị loại tiếp theo đây?"

Y Dạ chuyền ngọc sang cho Liễu Minh Châu. Liễu Minh Châu bắt gọn, thuận lợi đánh tiếp rồi lại chuyền sang cho Liễu Y Tĩnh.

Liễu Y Tĩnh đánh một đoạn thì bất ngờ dừng lại, không có dấu hiệu đánh tiếp, tay gảy trên không trung.

"Keeng!"

"Đại công chúa đã bị loại!"

"Trước khi đi, mong người có thể trả lời câu hỏi của thần. Vì sao đang đánh lại đột nhiên dừng?" nữ dẫn lối kia ghé lại.

"Bản nhạc này có hai phần, điểm đặc biệt là phần đầu của hai phần này gần như y hệt nhau, chỉ khác nhau một câu duy nhất. Lúc này Y Dạ đánh đoạn đó, ta có hơi không chú ý nên không biết phải đánh phần một hay phần hai mới đúng"

"Ồ, ra là đại công chúa lại là một nạn nhân nữa của thập tam công chúa!"

"Đại tỷ, thực chất đoạn nhạc này muội cũng có nâng âm lên một chút nên rất khó để nghe ra, lúc đầu muội định loại bát tỷ cơ nhưng lại không ngờ người đánh là tỷ" Y Dạ ngây thơ cười.

"Muội nghe ra đoạn đó nhưng muội có tình chuyển nó cho tỷ đây!" Liễu Minh Châu làm mặt vô tội.

Liễu Y Tịnh cười lạnh, mắng thầm hai con quỷ nhỏ trong lòng, mặt cam chịu bị vút sang bên kia.

"Tĩnh! Thông báo: Tác dụng của kẹo tài năng còn 3 phút, bắt đầu trình đếm ngược 3:00"

Màn hình hệ thống hiện ra lời thông báo với dòng đếm ngược, con số bắt đầu giảm dần từ ba phút.

*Gần hết rồi sao? Minh còn một viên kẹo nữa nhưng không thể ngang nhiên ăn trước mặt mọi người được... * Y Dạ cau mày.

"Lần này là lượt của bát công chúa! Bắt đầu!"

Liễu Minh Châu cúi đầu chăm chú đánh. Đánh đoạn chuyển ngọc sang cho thất công chúa - Liễu Linh.

"A!" Liễu Linh hơi bất ngờ nhưng cũng bắt được ngọc rồi đánh đàn. Đánh một chút rồi lại chuyển ngọc sang cho thập nhất công chúa - Liễu Lam.

Liễu Lam cầm ngọc trong tay, thay vì đánh đàn thì lại đứng phát dậy, tới chỗ cái chiêng, đánh lên một tiếng rồi quay về chỗ, dậm chân mạnh vào sàn. Thế là thập nhất công chúa tự chọn ngay một vé tên "Tự loại".

Hai người dẫn chương trình kia có hơi đứng hình. Người xem phía dưới cũng ngỡ ngàng.

"A.. a? Thả... thập nhất công chúa có phong cách thật đặc biệt..."

"Đ... Đúng thế! Nào chúng ta quay lại thôi! Bây giờ là lượt của thất công chúa!"

Liễu Linh lại vung về đánh lên một đoạn nhạc rồi ném ngọc sang cho La Nguyên Nguyên.

La Nguyên Nguyên bắt ngọc, bắt đầu thay đổi nhịp điệu, từ chậm chạp mà tăng lên nhanh hơn.

"Ồ! Có vẻ nhị công chúa cũng tự mình sáng tạo ra nhạc phổ riêng thay vì ghép các đoạn nhạc vào"

La Nguyên Nguyên ném ngọc sang cho Liễu Minh Châu.

"Thông báo: Thời gian hiệu lực của kẹo tài năng đã hết"

Sao lại đúng lúc này cơ chứ?! Y Dạ rối não.

Đúng như lo ngại, Liễu Minh Châu ném ngọc sang cho Y Dạ. Y Dạ đành làm bộ bất trật, để viên ngọc rơi xuống đất.

"A... ta làm rơi mất rồi..." Y Dạ mặt ỉu xiu.

"Keeng!"

"Thật đáng tiếc! Thập tam công chúa đàn rất hay nhưng lại làm rơi ngọc rồi"

"Hầy, dù đáng tiếc nhưng luật là luật a~ Thập tam công chúa, đã bị loại!"

Sàn đấu dưới chân Y Dạ cũng mở ra, cho Y Dạ một vé chơi cầu trượt mà điểm kết thúc là một cú ngã ê mông.

"Ui!" Y Dạ rơi xuống bục ngồi dành cho những người đã bị loại.

"Đau chứ, tiểu thập tam?" Liễu Y Tịnh tới đỡ

"Vâng, đau cả mông!" "Oái!" Y Dạ vừa giơ tay ra định nắm lấy tay của Liễu Y Tịnh thì bị Liễu Linh vừa bay sang rơi đè lên người.

"Á! Thập tam muội! Tỷ không cố ý! Tỷ xin lỗi!" Liễu Linh luống cuống đứng dậy.

"Muội không sao..." Y cười đau đớn, tiếng nấn lại xuong nghe cái "Crắc!"

"Tỷ xin lỗi! Tỷ xin lỗi!" Liễu Linh lặp lại nhiều lần.

Liễu Văn ngửa mặt lên tiếng "Thất tỷ, muội ấy đã nói là không sao rồi mà! Hai người mau về chỗ ngồi xem tiếp hai người kia đấu nhau đi!"

Liễu Linh và Y Dạ không nói gì, im lặng tới ghế ngồi yên, Liễu Y Tịnh cũng về chỗ ngồi.

Bên kia, Liễu Minh Châu và La Nguyên Nguyên đang đấu nhau rất căng thẳng.

Liễu Minh Châu liên tục chọn những bản nhạc nhanh và đánh đang đoạn cao nhất thì chuyển ngọc, La Nguyên Nguyên cũng không kém cạnh đều thuận lợi điều chỉnh nhạc để ném lại cho Liễu Minh Châu. Hai người này cứ đánh với nhau như thế, qua 7 lượt chuyển ngọc mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đấu kì (1)

Khoảng một khắc sau, Liễu Minh Châu bắt đầu có dấu hiệu dần chậm lại, La Nguyên Nguyên vẫn giữ nguyên trạng thái.

La Nguyên Nguyên lại đánh đàn, ném ngọc sang cho Liễu Minh Châu. Liễu Minh Châu bắt ngọc, đánh được một đoạn thì "Teeng!" một tiếng rõ kêu phát ra từ cây đàn. Do Liễu Minh Châu bắt đầu thấy mỏi, vô thức không kiểm được lực, nhấn quá mạnh vào dây đàn làm nó đứt ra.

"Bát công chúa bị loại!"

"Người thắng là nhị công chúa!" hai người kia reo lên.

Bây giờ thay vì tiếng chiêng thì lại là một điệu nhạc mừng phát ra, người phía dưới vỗ tay tán thưởng không ngớt. Rất nhiều người bắt đầu dành lời khen cho La Nguyên Nguyên và lấp đầy cái ấn tượng mờ nhạt của mình.

Hai người đứng phía trên đều được chuyển sang bục kia nhưng lại với hai chiếc khay cái hình hoa nhỏ, một vàng một bạc. (ai vàng ai bạc thì biết rồi)

"Với một chiếc khay vàng, công chúa có hai điểm, khay bạc có một điểm, không có khay đồng đâu!"

Vậy là La Nguyên Nguyên có hai điểm đầu tiên, Liễu Minh Châu có một điểm.

.....

"Nào, chúng ta cùng bắt đầu thi kì luôn đi! Năm nay các vị công chúa sẽ phải đấu loại cò gì đây?"

"Mời đưa cò lên!"

Theo lời ra hiệu của nữ dẫn, thủ hạ phía dưới đem sáu bộ cò lên, bày lên sáu cái bàn trên sàn đấu.

"Xem ra các công chúa sẽ phải đấu với nhau một môn cò khá mới lạ tới từ Tây Vực và cũng là do sứ giả Tây Vực - ngài Bồ Đỉnh gợi ý. Đó là Cò Vua!"

Hiển nhiên cả mười ba vị công chúa cao quý phía trên đều hơi bất ngờ trước môn cò này. Tuy vậy, ngoại trừ Y Dạ mỉm cười hạnh phúc thì mười hai người còn lại bắt đầu có biểu hiện lo lắng.

Môn cò này mình có học qua luật nhưng chưa chơi thử bao giờ... Liễu Y Tịnh lo lắng, hiển nhiên đó cũng là nỗi lo lắng chung của những người còn lại. Trong mười hai người có người còn chưa từng nghe tới loại cò này nữa cơ.

"Theo luật, người đứng đầu và nhì của phần thi trước sẽ được chọn đối thủ đấu với mình. Mời nhị công chúa chọn đối thủ trước!"

La Nguyên Nguyên suy nghĩ, nhìn tất cả tỷ muội một lượt, cố gắng nhìn biểu hiện của từng người. Phần thắng hay thua của La Nguyên Nguyên có khả năng đều tùy thuộc vào lượt chọn này.

"Ta chọn thập muội!" Liễu Văn bị La Nguyên Nguyên chỉ điểm.

Không biết nên nói là Liễu Văn này thật xui xẻo hay La Nguyên Nguyên thật may mắn nữa, chọn đúng người không biết một tí gì về cò vua.

"Vậy là nhị công chúa chọn thập công chúa. Tiếp theo mời bát công chúa chọn"

Liễu Minh Châu cũng chăm chú nhìn các tỷ muội một lượt rồi đưa ra quyết định. Hai quyết định đứng đắn của Liễu Minh Châu trong phần thi kì một là: Tránh xa Y Dạ! - ưu tiên đầu tiên và hai là: Không chọn những người bình thường chơi thân với mình.

Hiển nhiên là cái quyết định tránh xa Y Dạ cũng được La Nguyên Nguyên đưa lên đầu với một suy nghĩ chúng của hai người là *Tiểu thập tam thường là người hiểu biết nhất về mấy cái kì lạ hay bất bình thường, nên tránh xa đầu tiên*

Không rõ lý do từ đâu những người bình thường Liễu Minh Châu chơi thân hay đúng hơn là những người thường vây quanh Y Dạ đều biết luật chơi cờ, bao gồm cả Liễu Minh Châu. Vậy nên, cô liền quyết định

"Ta chọn cửu muội!"

Liễu Lăng hơi giật mình, bây giờ mới tự trách bản thân đã không nghe theo mẫu thân cô ta, đọc qua luật chơi cờ vua.

"Vậy là hai người đứng đầu đã chọn được đối thủ. Tiếp theo là đặc quyền riêng của người đứng đầu, người đứng đầu phần thi trước sẽ được chọn một cặp đấu tùy ý" nam dân cảm tờ luật chơi đọc lên.

"Nhị công chúa, người sẽ cho ai chơi với ai đây?" nữ dẫn quay sang hỏi La Nguyên Nguyên.

"Một cặp đấu sao? Ta ghép đại tỷ tỷ với thập tam muội!" La Nguyên Nguyên cười tươi, không để ý mình đã thẳng tay ném cho Liễu Y Tịnh một cái thề phàn tử.

Liễu Y Tịnh nghe xong liền mắt nhắm nhủ, nhìn sang Y Dạ đang cười ngây thơ còn vẫy tay với mình mà muốn đâm cho hai muội muội của mình mỗi người một đâm

La Nguyên Nguyên, muội được lắm! Lại ném đĩa khó xử nhất cho ta Liễu Y Tịnh ngoài mặt cười thánh thiện, bên trong chửi thầm La Nguyên Nguyên n lần.

"Ba cặp đầu tiên sẽ đấu là cặp bát công chúa - cửu công chúa, tứ công chúa - thất công chúa, ngũ công chúa - thập nhất công chúa. Mời các vị ngồi vào bàn!"

Theo hướng dẫn của nữ dẫn kia, sáu người đầu lượt đầu theo cặp ngồi vào từng bàn.

Ngay khi ngồi xuống, nhìn vào bàn cờ trắng đen trước mặt, cả sáu người đã không giấu được vẻ mặt bối rối, lúng túng.

"Bàn cờ đã được xếp, người ngồi bên trái theo hướng tay tôi đây sẽ là người đi lượt đầu. Lượt đi của các vị công chúa sẽ bị giới hạn, khi số cát trong đồng hồ chảy hết thì lượt của người cũng kết thúc. Các vị công chúa hãy cố gắng bảo vệ quân vua của mình trước đối thủ nhé!"

"Nào, ba vị công chúa đi lượt đầu! Lượt của các vị... Bắt đầu!" ngay khi khẩu hiệu bắt đầu vang lên, ba người đi lượt đầu đều lật đồng hồ cát và bắt đầu đi quân cờ đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Đấu kì (2)

Trong số ba người đi lượt đầu một người là Liễu Minh Châu, một là Liễu Anh Chi (ta chỉ liệt kê những gương mặt thân quen thôi nhé)

Được rồi, nhớ lại, nhớ lại một chút nào! sau khi lật đồng hồ cát, Liễu Minh Châu bắt đầu vất óc ra nhớ luật và hình dạng cùng tên gọi các quân cờ.

Xem nào, đây là vua, quân hậu đây,... còn mã...? Đây! Còn đây là xe, quân tốt, quân tịnh. Đủ rồi! Còn luật di chuyển của chúng thì sao ta?? Liễu Minh Châu nhăn mặt, gãi đầu. Đó cũng là tình trạng của năm người kia, cả đánh trước hay không đều phải vào đầu suy nghĩ.

Nhớ rồi! Quân nhỏ nhất chỉ được tiến thẳng trong một ô. Quân xe đi ngang và dọc, quân vua thì giới hạn một ô xung quanh, quân hậu linh hoạt nhất, đi thế nào cũng được. Còn hai quân mã và tịnh thì đi thế nào nhỉ?

Liễu Minh Châu cố gắng nhớ ra nước đi của hai quân mã và tịnh nhưng khi nhìn sang số cát còn lại thì quyết định đánh với những gì mình biết trước đã.

Nước đi đầu tiên, quân tốt này lên vậy

Liễu Lăng thấy tới lượt mình, não hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết lật đồng hồ cát rồi nhìn chăm chăm bàn cờ một hồi. Cuối cùng quyết định học theo những gì Liễu Minh Châu làm, cũng di chuyển đúng quân tốt đó lên một ô.

"...?" Liễu Minh Châu hơi khó hiểu. Lại tiếp tục di chuyển một quân tốt lên, Liễu Lăng cũng đi đúng quân đó.

"...!" Giờ thì Liễu Minh Châu đã hiểu kĩ năng chơi cờ của người đối diện rồi.

Dù mình không nhớ rõ cách đi lăm nhưng cách ăn cờ thì còn tốt chán, tiếp tục đi quân tốt này! Liễu Minh Châu mừng thầm trong bụng. Ít nhất đã biết mình không có khả năng bị thua ngay ván này.

Ván cờ của Liễu Minh Châu và Liễu Lăng từ đó lại hóa đơn giản không tưởng. Liễu Minh Châu chỉ việc di chuyển cờ, không cần dự thi cử muối của mình cũng đi theo y như đúc, không sai một nước. Thế rồi toàn bộ quân cờ của Liễu Lăng bị Liễu Minh Châu lừa ăn đi hết mà cô ta động não mới ăn lại được hai quân của Liễu Minh Châu. Cuối cùng, toàn bộ cờ của Liễu Lăng giờ chỉ còn lại quân vua.

"Chiếu tướng!" Liễu Minh Châu đắc thắng.

Quân vua của Liễu Lăng bị bao vây bởi xe và hậu, xếp thành ba đường thẳng mà vua lại nằm ở giữa.

"Ư...!" Liễu Lăng lúng túng.

Nữ dẫn kia nhìn Liễu Lăng mãi không đi chuyển thì liền tới xem rồi thốt lên.

"Cửu công chúa! Người cụt đường rồi, vua của người không còn đường chạy nữa đâu!"

Liễu Lăng giật mình, cười gượng "VẬY... vậy sao... Tỷ tỷ, muối thua rồi!"

"Yay! Ván này ta thắng!" Liễu Minh Châu vui vẻ.

Nhìn vào bàn cờ, nữ dẫn kia cũng không nhận được mà cười. Hai bên, một bên không còn con cờ nào, một bên mất hai con nhưng đặc biệt bốn quân tịnh và mã hai bên không hề di chuyển.

"Đại tỷ, muối thắng rồi!" Liễu Minh Châu chạy tới chỗ Liễu Y Tịnh.

"Ha, con ngốc nhà muối, đánh thắng người thậm chí còn không biết môn cờ này tên gì đáng tự hào đến vậy à?" Liễu Y Tịnh búng trán bát muối của mình một cái.

"Hehe! Bát tỷ tỷ, tỷ không biết đi hai quân tịnh và mã à? Nếu tỷ dùng hai quân đó thì vua của cửu tỷ đã bị ăn từ lâu rồi!" Y Dạ cười khúc khích

"Ừm... thì... Ta cũng chỉ đọc qua luật chơi một hai lần gì đó thôi, làm sao mà nhớ được cơ chứ?" Liễu Minh Châu ngượng ngùng.

"VẬY để muối nói cho mà biết nhé?"

"... Nói xem?" Liễu Minh Châu dỗi ra mặt.

"Quân tịnh đi theo ô chéo, đứng ô trắng đi đường chéo trắng, ô đen đi đường chéo đen. Quân mã đi theo một hình chữ L, không có vật cản." Y dạ cười.

"Hình chữ L? Là hình gì?" Liễu Minh Châu khó hiểu.

À, quên mất! Ở Đông Vận quốc ta không dùng kiểu chữ La-tinh...

"Ta biết, đó là một từ trong bảng chữ cái của Liên bang Tây Vực, đại khái là hình như này" Liễu Y Tịnh giơ hai ngón tay làm hình chữ L.

"Ồ, là đi như thế sao? Ta không nhớ là phải rồi!" Liễu Minh Châu gật gù.

Y Dạ không nói gì, cười một tiếng.

"Gi? Muối vừa cười đều tỷ đấy hả?" Liễu Minh Châu túm ngay cái đầu Y Dạ.

"Bát tỷ, người ta không có! Muối không có dám đâu mà!" Y Dạ làm mặt vô tội.

"Con ranh nhà muối làm cái mặt đó tức là muối có rồi! Con nhóc đáng ghét này!" Liễu Minh Châu nhún đầu Y Dạ.

"Trận này, tứ công chúa và thất công chúa, tứ công chúa thắng!"

"Ngũ công chúa và thập nhất công chúa, thập nhất công chúa thắng!"

Hai bên kia cũng lần lượt phân thắng bại. Trái với hai người thua kia, Liễu Anh Chi lại vẫn vui vẻ bình thường.

"Tiểu ngũ, muối thua không sao à?" La Nguyên Nguyên hỏi.

"? Muối không sao! Nãy giờ đều là số 11 bày nước đi cho muối nhưng chán quá nên muối bảo con nhóc ấy tự đánh tự thắng luôn đi cho lành!" Liễu Anh Chi cười thoải mái.

"Ặc..." đồng bọn đều cạ lời, sự hồn nhiên này... có nên nói hồn nhiên nữa không đây?

"Vậy sao vẫn lâu thế? Muội xong trước tý này!" Liễu Minh Châu lại tò mò.

"Tại sao á? Tại vì con nhỏ kia cứ bắt ta phải tự đánh, ngồi thuyết phục ta một buổi, nói cực kì nhiều!" Liễu Anh Chi nhăn mặt.

... Muội muội người có ý tốt cho người mà người thế đấy... Đồng bọn lại cạ lời.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đấu kì (3)

"Lượt thứ hai, mời các cặp đại công chúa - thập tam công chúa, tam công chúa - lục công chúa, nhị công chúa - thập công chúa ngồi vào bàn"

"Còn ta thì sao?" Liễu Yên Như cau mày.

"Thập nhị công chúa, người sẽ đánh với thập tam công chúa ở lượt sau! Vài có mười ba vị công chúa, số lẻ nên chúng tôi đành sắp cho người một đối thủ ngang tuổi vậy... nhưng ngang tâm thì tôi cũng không chắc lắm!"

Liễu Yên Như lại bị nam dẫn kia cà khía cho phát nữa, giận tím mặt. Tiểu cô nương cố kìm giận, quay trở lại chỗ, ngồi yên xem.

"Ba vị công chúa, thời gian của các vị... Bắt Đầu!!"

Sau tiếng hô, Y Dạ ngay lập tức lật đồng hồ cát rồi đưa một quân tốt lên hai ô

"Không phải quân tốt chỉ đi một ô sao?"

"Ồ lần đi đầu tiên thì con tốt nào cũng được phép tiến hai lên hai ô." Y Dạ thần nhiên.

"... Được rồi" Liễu Y Tĩnh cũng di chuyển tốt lên hai ô.

"Cạch" "Cạch" "Cạch"....

Những tiếng di chuyển cờ và tiếng lật đồng hồ cát cứ vang lên đều đều, không khí trên sàn đấu cực kì im lặng, nhìn ai cũng căng thẳng. Những người ở vòng hai này trừ Liễu Anh Chi ra thì đều biết luật, chỉ khác ở chỗ kinh nghiệm bao nhiêu thôi.

Ở đây người chơi gọi là kinh nghiệm nhất chắc chắn là mình rồi Y Dạ cười thầm. Thực sự thì Y Dạ cũng là quán quân cờ vua cấp thành phố nên việc thắng một người mới chỉ biết luật chơi thôi thì chắc chắn không có gì khó.

"Chiếu tướng!" "Cạch" một nước đi của Y Dạ phán đòn tử cho ván cờ của Liễu Y Tĩnh.

"Ồ!! Đại công chúa đã bị chiếu tướng rồi! Với tình hình này thì đại công chúa khả năng rất cao là sẽ thua trong tay thập tam công chúa" nam dẫn kia phấn khích nói.

Nhìn vào tình trạng bàn cờ quân đen của Y Dạ với số lượng hoàn toàn áp đảo quân trắng bên kia thì cũng đủ biết ai sẽ thắng.

Các quân cờ Liễu Y Tĩnh còn có chỉ là vua, hậu, một quân xe và hai quân tốt. So với Y Dạ chỉ mất đi ba quân tốt và hai mã thì... Ván cờ coi như đã quyết định thắng bại. Liễu Y Tĩnh tất nhiên không tự đứng dậy nhận thua, chỉ có thể tiếp tục đánh, chờ Y Dạ ăn vua của mình.

"Cạch" "Chiếu tướng!" Thấy Liễu Y Tĩnh chạy vua, Y Dạ lại đuổi theo.

"Cạch"

"Cạch" "Chiếu tướng!"

"Chặc!" Liễu Y Tĩnh tặc lưỡi một tiếng.

"Cạch"

"Cạch" "Chiếu tướng! Tỷ hết cờ rồi!" Y Dạ mỉm cười.

Tình trạng hiện tại, vua của Liễu Y Tĩnh bị hậu, tịnh và xe của Y Dạ chặn hết đường.

"Tỷ tỷ, tỷ thua rồi!" Y Dạ cười.

"Đại công chúa đã mất vua, thập tam công chúa thắng!" kết quả được tuyên bố.

Sau khi quay khi về chỗ ngồi, Liễu Y Tĩnh lập tức bị đưa qua bên bực kia với những người thua cuộc vòng trước.

"Thập công chúa mất vua, nhị công chúa thắng!" bên La Nguyên Nguyên và Liễu Văn cũng đã phân thắng bại.

Vậy là trên sân đấu chỉ còn bàn cờ của Liễu Minh Ý và Liễu Anh Chi

"Lục muội, lục muội! Hai bên kia kết thúc rồi! Chúng ta cũng mau xong thôi! Tinh táo lại một chút đi nào!" Liễu Minh Châu gọi nhỏ.

Thực sự này giờ Liễu Anh Chi không chơi gì cả, chỉ ngồi yên ngáp chờ Liễu Minh Ý bảo đi quân nào liền đi quân nấy. Vốn là Liễu Anh Chi định bỏ từ ban đầu rồi nhưng bị Liễu Minh Ý dụ, nói nếu thua quá nhanh thì sẽ thua kém các tỷ muội rồi bị xem thường, bị bàn tán vân vân... kết quả là Y Dạ và Liễu Anh Chi sẽ không chơi với nữa. Thế là Liễu Anh Dạ ngoan ngoãn kiên nhẫn chờ để kết thúc ván cờ

"Chiếu tướng, tỷ hết cờ rồi!" Liễu Minh Ý giả cười.

"Bên này tam công chúa cũng đã thắng rồi! Vua của lục công chúa đã bị bao vây!"

Liễu Anh Chi nghe thấy liền biết dấu hiệu của việc mình đã được tự do liền một mạch, lưu loát dùng khinh công bay sang bực bên kia ngồi cùng Liễu Anh Chi.

"A... Ha.. haha! Ngũ công chúa và lục công chúa có tình cảm thật khăng khít!" nữ dẫn kia hơi cạ lời.

Tôi hiểu cảm giác của cô mà Y Dạ cười cảm thông.

"Tiếp theo là các cặp tam công chúa - thập nhất công chúa, tứ công chúa - bát công chúa, thập nhị công chúa - thập tam công chúa, nhị công chúa sẽ đánh lượt sau"

"Mời các vị công chúa ngồi vào bàn!"

Theo lời gọi, tất cả sau người đồng loạt ngồi vào chỗ.

Đầu kì tốn quá nhiều thời gian, tới giờ Thân rồi... (ba giờ chiều) Y Dạ hơi lo lắng về thời lượng của mấy cuộc thi này. *Cái này mà kéo dài tới tận tối thì thối teo rồi*

Nếu thực sự kéo dài tới tối thì sợ là cái bụng của Y Dạ sẽ phải chịu thiệt một chút rồi.

"Các công chúa thời gian của các vị... Bắt Đầu!!!" nữ dẫn hô lớn.

Lập tức, ba người đi đầu lật đồng hồ đồng thời đánh quân cờ đầu tiên.

"Thập nhị tỷ, tỷ rất quyết đoán?" Y Dạ cười nhạt, không rõ cô chị lớn hơn một ngày tuổi này có trình độ như thế nào.

"Lo việc của muội đi" Liễu Yên Như hần giọng.

"Muội chỉ muốn nói chuyện với tỷ một chút thôi mà" Y dạ bĩu môi "Cạch"

"Muội chỉ cần im lặng chơi cờ đi là được" "Cạch"

"Được rồi" "Cạch"

"A! Chiếu tướng rồi này!" Y Dạ vờ ngạc nhiên.

"Cái gì?" Liễu Yên Như hốt hoảng, bắt đầu luống cuống.

"Tỷ bình tĩnh lại nào... Tỷ có thể lên hậu để ngăn quân tịnh của muội mà" Y Dạ nhàn nhạt cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Kết thúc đầu kì

"Ta mới không cần muối chỉ nước đánh cho ta!" "Cạch" Liễu Yên Như thay vì dùng quân hậu thì lại dùng quân tịnh để chắn cho vua.

"Được rồi.." "Cạch"

"Cạch"

"Cạch"

"... Chiếu tướng"

"Cái!.." Liễu Yên Như giật mình.

"Cạch"

"Cạch"

"Chiếu tướng"

"Cạch"

"..."

"Cạch"

....

Y Dạ cứ đều đều ba bốn lần tìm cách chiếu tướng một lần, Liễu Yên Như cứ phải tìm cách tránh, khso chịu ra mặt.

"Chiếu tướng! Giờ thì tở hết cò thật rồi nhé!"

"Á!" Liễu Yên Như trợn mắt nhìn quân vua của mình bị ép vào góc.

"Bên này thập nhị công chúa đã bị chặn hết đường rồi! người thắng là thập tam công chúa!"

Trên sân đấu hiện tại chỉ còn cặp Y dạ là cặp cuối cùng, hai đôi bên kia đã xong rồi.

Kết quả là Liễu Minh Châu và Liễu Minh Ý thắng.

Cuối cùng, người thắng ở lại, kẻ thua cuộc ra đi.

Liễu Yên Như trước khi đi còn không quên ném cho Y Dạ một cái liếc xem mặt. Mũi tên thù địch của vị tỷ tỷ hơn một ngày tuổi này hoàn toàn hướng về cô muội muội nhỏ hơn một ngày tuổi của mình.

Liếc ta làm gì cơ chứ? Dù sao trận này ta thắng cũng chính là thực lực của ta, không có gì sai cả

Vị thập nhị tỷ này cũng giỏi, biết luật,biết chơi, tốt hơn một nửa số tỷ muội của mình. Vẫn còn muốn khen cô ta một câu, thân thiện với cô ta một chút nhưng thế này thì... Y Dạ cười trừ.

"Tiếp theo sẽ là nhị công chúa đấu với tam công chúa và bát công chúa đấu với thập tam công chúa."

"các vị công chúa, mời ngồi vào bàn!"

Bốn người còn lại lần lượt ngồi xuống bàn.

"Thời gian của các vị... Bắt Đầu!!"

Ngay khi tín hiệu phát ra, Y dạ lập tức lật đồng hồ, đồng thời đi quân đầu tiên.

"...? Sao muội phải vội thế?" "Cạch" Liễu Minh Châu khó hiểu.

"Muội muốn nhanh sang môn thi khác a!"

(ta chắc đọc giả cũng muốn thế và ta thì lười tiếp tục môn cờ lắm rồi! - Van)

"... Vậy muội muốn đánh nhanh thắng nhanh?" Liễu Minh Châu cười.

"Chuẩn! Sao tỷ hiểu muội thế?" Y Dạ tỉnh bơ.

"Muội coi thường ta thế đấy hả?"

"Muội hoàn toàn tôn trọng tỷ, còn việc thua ai thua thì do thực lực quyết định" Y Dạ mặt nghiêm túc.

"Haha..." Liễu Minh châu cười trù. Cô tự thấy khó chịu, thực lực quyết định... Liễu Minh Châu tự nhận thức được rằng thực lực cô rõ ràng thua Y Dạ, xem ra chỉ có thể nhận kết quả thua?

Về phần Y Dạ hiện tại, thực sự mà nói cô đang rất chán. Có hứng thú với trận chúng kết nữa không chứ thực sự Y Dạ muốn mau kết thúc đấu cò. Trò chơi này dù giỏi nhưng cũng là thứ mà Y Dạ thấy dị ứng nhất.

Ở thế giới trước, Y dạ là quán quân môn cờ vua cấp thành phố. Trước khi thi cô đã phải luyện đánh cờ vua rất nhiều, giáo viên huấn luyện lại thuộc loại nghiêm túc, kiên quyết nên đào tạo Y dạ cũng rất nghiêm khắc.

Ông giáo viên kia lúc đó bắt một cô bé Y Dạ mười bốn tuổi chơi cờ nhiều đến mức chỉ cần nhìn thấy cờ vua Y Dạ liền đau đầu mà ngất ra. Sau khi nhất cấp thành phố, Y Dạ không hề có định cấp quốc gia gì nữa hết, chỉ muốn bỏ luôn cờ vua cho khỏe.

Ở thế giới này gặp lại, dù không đau đầu, không ngất xỉu nhưng chơi vài ván liền thấy chán.

Mà không chỉ Y Dạ thấy chán, hai người dẫn chương trình kia nhìn cũng hơi bị kiệt quệ rồi, thời gian chơi cờ khá lâu, bọn họ chỉ ngồi chờ chứ không nên nói gì nhiều nên rất oải.

Người xem phía dưới cũng thế, mười người thì hết năm người ngáp, bốn người nằm ra rồi, còn một người thì bỏ đi luôn, chờ phần thi khác sẽ quay lại.

"Cạch" "Cạch"

"Cạch" "Cạch"

...

Liễu Minh Châu đánh một lượt thì Y Dạ cũng đánh ngay, Y Dạ dường như còn không nhìn xem quân nào hay quân nào. Tuy đánh nhanh nhưng nước đi của Y Dạ lại làm Liễu Minh Châu phải vắt óc ra suy nghĩ.

Thành ra hai bên, một bên tới lượt đánh luôn, một bên suy nghĩ kỹ càng đâm ra lâu.

"Tam công chúa mất vua, nhị công chúa thắng!" nam dẫn kia đột nhiên kêu lên làm toàn bộ tỉnh lại.

"Bên kia xong rồi sao..." Y Dạ quay sang.

"Tập trung đi, chúng ta cũng nên xong nhanh chứ?"

"Vâng, muội vẫn đang chờ tỷ này!"

"Cạch" "Cạch"

"Cạch"

"Hậu ăn vua, hết cờ! Muội thắng!" Y dạ nhanh nhẩu.

"Bát công chúa mất vua, thập tam công chúa thắng!" nữ dẫn kia cũng nhanh chóng nói.

"Hơ... việc xảy ra hơi nhanh làm Liễu Minh Châu load không kịp, nhận thức một chút thì đã ngồi bên thua với Liễu Y Tĩnh rồi.

"Cuối cùng cũng tới rồi! Bây giờ là trận chung kết, mời nhị công chúa và thập tam công chúa vào bàn!"

La Nguyên Nguyên và Y dạ cùng ngồi xuống.

"Bắt đầu!"

"Cạch" ngay khi bắt đầu, Y dạ đã đi luôn, lại một mặt tình bơ và đội tay nhanh chóng, thuần thục đi chuyển cờ.

"Muội gặp vậy sao?" La Nguyên Nguyên thông thả "Cạch"

"Muội muốn qua môn khác lắm rồi!" Y Dạ cười trù "Cạch"

"Muội chắc chắn muội sẽ thắng trận này?" "cạch"

"Khả năng khá cao. Muội cũng không muốn thau cuộc đâu!" "Cạch"

"Hừm..." "Cạch"

"Hay tỳ nhường cho muội đi! Chúng ta kết thúc nhanh lên một chút. Qua hai môn kia muội đều sẽ nhường cho tỳ thắng!" "Cạch"

"Có ai khôn như muội không?" "Cạch"

"Làm sao chứ?" "Cạch"

"Hai môn sau muội có nhường ta cũng không chắc là sẽ thắng nên ta không cần đâu" "Cạch"

"Xi, thế thì thôi vậy! Cái này vốn là có lợi hoàn toàn cho tỳ mà!" "Cạch"

"Chiếu tướng! Vua bị bao vây, tỳ hết cờ rồi!" Y Dạ phán án

Bạn đang đọc truyện *Nam Chinh Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Giờ nghỉ

"Cái?!" La Nguyên Nguyên hoàn toàn bất ngờ, nhìn kĩ lại mới thấy đúng là cờ của Y dạ đã bao vây vua của mình, không có đường nào để chạy.

"Muội đã nói rồi mà, đề nghị muội đưa ra hoàn toàn có lợi cho tỳ. Tỳ chỉ nhường một nước muội liền nhường tỳ hai môn mà!" Y Dạ làm mặt đáng tiếc.

"A... haha" La Nguyên Nguyên cười trừ. *Thì ra nó xác định mình thua chắc luôn rồi! Con nhỏ này!*

"Người chiến thắng cuối cùng lại là người nhỏ tuổi nhất - thập tam công chúa!" nam dẫn kia hô lớn. Người bên dưới liền vỗ tay, nhưng thay vì khen ngợi hay tán thưởng thì hầu hết bọn họ đều tỏ phào "Cuối cùng cũng xong!"

"Haha, chiến thắng của muội không được quan tâm mấy nhỉ?" La Nguyên Nguyên che miệng cười.

"Muội không quan tâm, ai thắng cuối cùng mới quan trọng" Y Dạ lờ đi.

Như lần trước, hai người đứng đầu nhận được hoa vàng và hoa bạc.

"Bây giờ đã là giữa giờ Thân, tới lúc nghỉ ngơi rồi! Phần thi tiếp theo sẽ bắt đầu vào giờ Tuất (7 giờ tối)

.....

Trong lúc nghỉ, các công chúa về phòng của mình để ăn uống và thay y phục.

Việc này lâu thật đấy, đã gần tới giờ Dậu rồi! (5 giờ chiều) Y Dạ nhìn thời gian mà thấy sốt ruột.

"Muội đang lo gì đấy?" La Nguyên Nguyên vỗ vai Y Dạ.

"Mấy cái thi thố này lâu quá đi mất, gần giờ Dậu rồi mà muội còn chưa được về nữa..." Y Dạ nhăn mặt.

"Muội không biết sao? Các phần thi này kéo dài tới tận giờ Hợi mà (9 giờ tối) Có khi còn hơn nữa cơ!" La Nguyên Nguyên cười cười.

"Cái gì?! Bộ năm nào thi cái này tỳ cũng phải ở lại tới tận đêm à?" Y Dạ kêu lên.

"Đúng thế! Buổi chiều hơi mệt một chút nhưng buổi tối thì ở đây rất tuyệt. Đèn lồng sáng lên khắp nơi, trên trời còn nhìn được sao nữa! Tỳ có một chỗ ngắm sao rất tốt đấy!"

"Ngắm sao? Theo thí thố thế này còn sao gì nữa chứ?" Y Dạ bĩu môi.

"Muội nên biết là chỉ cần hoàn thành phần thi của mình thì muội sẽ được rảnh đúng chứ?"

"Hề..? Thật sao?!" Y dạ ngạc nhiên.

La Nguyên Nguyên gật đầu.

"Thế nào? Thấy vui hơn rồi chứ?"

Y Dạ gật đầu lia lịa, nghĩ tới việc chạy nhảy khắp kinh thành vào buổi đêm là Y Dạ liền thấy vui vẻ khôn ngời.

"Bây giờ đang là giờ nghỉ, dù không được phép nhưng muội có thể trốn ra ngoài chơi đấy!"

"Thật sao?" Y dạ lại càng phấn khích.

"Năm nào ta cũng làm thế! Muội thích cứ việc đi, quay lại trước giờ Tuất là được"

"Vây muội đi đây!" Y dạ vừa đó đã chỉ còn là dư ảnh và âm vọng, người thật đã cao chạy xa bay rồi.

"... Chậm chút không được sao? Không muốn đi cùng ta à?" La Nguyên Nguyên thở dài, đóng cửa sổ cho Y Dạ rồi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Thi và họa

"Được rồi! Bây giờ đã là giờ Tuất rồi! Các công chúa sẽ lại tiếp tục thi thi và họa cộng thêm một môn cuối là ngẫu nhiên. Bây giờ thi mười ba vị công chúa lên sân!"

Mười ba người theo thứ tự lớn nhỏ bước lên, xếp theo hàng. Trang phục lúc này khác với lúc chiều, hiện giờ ai cũng ăn mặc đẹp hơn mang nét thi và họa, thi gì thì theo nấy chứ.

"Nào các vị công chúa, các vị tiếp theo sẽ thi thi ca và họa. Hai môn này được gộp lại với nhau. Các vị công chúa sẽ phải vẽ một bức tranh và đề thơ theo chủ đề lên trên."

"Chủ đề thơ thực ra cũng không có gì cả! Các vị có thể tự chọn chủ đề, miễn sao có được một tác phẩm ưng ý là được."

"Phần thi này hình thức xếp hạng có hơi đặc biệt một chút. Mỗi người sẽ được phát một bông hoa trắng, sau khi tác phẩm của các vị được chấm điểm, thi hoa sẽ chuyển màu theo số điểm được cho"

"Màu đỏ là 5 điểm, màu cam 4 điểm, màu vàng 3 điểm, màu hồng là 2 điểm và màu xanh là 1 điểm"

"Trên sân đấu đã có các dụng cụ cần thiết, các vị có thể tự do dùng chúng để làm nên bức tranh của mình"

"Thời gian là nửa canh giờ... Bắt đầu!"

Khi tiếng hô vang lên, mười ba người bắt đầu lấy dụng cụ và dựng khung tranh.

Tờ giấy lớn thế này... xem ra là nên vẽ tranh thủy mặc. May mà hồi trước mình cũng có học thi pháp, viết lên tranh chắc cũng không thành vấn đề. Nhưng lỡ viết sai một cái thì coi như teo. Phải cẩn thận mới được! Y dạ tay cầm chắc cọ.

Bắt đầu pha màu...

Cơ mà đầu tiên nên vẽ phong cảnh gì đây nhỉ? Tranh thủy mặc thường là sông núi... Cơ mà... mình vẽ thế có được không nhỉ? Chỉ có thời gian là một canh giờ... Y dạ suy ngẫm

Cuối cùng quyết định tạm thời vẽ nháp ra trước rồi vẽ lại, thêm thắt gì đó sau.

"Được rồi, hoa mai đỏ là hợp nhất. Màu chủ đạo sẽ là đỏ và đen đi vậy" Y Dạ lầm bầm.

Sau một hồi vẽ nháp, Y dạ cuối cùng cũng vẽ lên giấy lớn.

.....

"Các vị công chúa hiện tại đang rất chuyên tâm vẽ, có vẻ như hầu hết bọn họ chọn vẽ tranh phong cảnh núi non hay sông nước gì đó."

"Trong các vị công chúa, tôi có nên nói thập tam công chúa là tài năng nhất không nhỉ? Ý là, không phải trong một mảng riêng mà giỏi đều các mảng"

"Tôi cũng thấy thế, đánh cờ thì người là quán quân không nói, tôi nghĩ đầu cảm nếu không phải vì làm rơi viên ngọc thì chắc người cũng đã chiến thắng rồi!"

hai người dẫn chương trình kia trong lúc chờ thì quay qua tán nhảm với nhau, người bên dưới cũng tham gia tám.

Y dạ... *Đừng có nói thế chứ. Đây là tác dụng của kẹo tài năng đấy a!* đang tự thấy xấu hổ về chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Thơ của Y Dạ

Hừm, lâu rồi không vẽ vời gì, may mà tay nghề của mình không lui đi chút nào! Nhìn vẫn còn ưa mắt chán Y Dạ dùng cảm cọ vẽ sơ qua, nhìn lại liền tự khen mình.

Dựng hình thể chắc được rồi, vẽ hoàn chỉnh lên thôi

.....

Ở thời điểm hiện tại, tranh của tất cả mười ba vị công chúa trên sân thi đấu đều đã bắt đầu lên hình, có thể đoán được người đó đang vẽ cái gì rồi.

Trong mười ba người, có lẽ người vẽ tệ nhất có lẽ là tứ công chúa Liễu Vi Mân, tiếp theo là thập nhất công chúa Liễu Lam. Hai người này từ đầu đã khá lúng túng với màu vẽ, cọ vẽ và gặp vấn đề ngay từ khâu dựng khung đỡ. Bọn họ thậm chí vẽ phác họa ra một chút cũng không có, trực tiếp vẽ thẳng lên. Hai người này có kiểu vẽ giống nhau là đều vẽ cầu kì một chi tiết, vẽ xong mới sang vẽ cái khác, hoàn toàn khó mà nhìn ra trên giấy họ muốn vẽ gì.

Khác với lúc chiều, hiện tại người xem hầu hết là người thuộc tầng lớp thượng lưu và trung lưu, rất ít người bình dân tới xem đấu. Không phải không có, chỉ là có nhưng ít. Người dân bình thường không có mấy hứng thú với thi họa, một phần là không biết chữ, một phần là bọn họ chẳng có mắt nhìn nghệ thuật gì cho cam. Đối với thơ ca, nghe qua cũng thấy hay hay nhưng căn bản là nói ý gì đều không hiểu; đối với họa, "Vẽ tranh làm gì, có kiếm được cơm ăn không?" - lời của một người qua đường.

Cũng vì thế, giờ chỉ có nhà giàu, nhà quan, hoàng tộc và có cả sứ thần ngoại quốc ngồi xem. Nói là "chỉ có" chứ thực ra người nhiều chứ không ít ỏi gì, quý tộc của cả nước chả lẽ lại không đẩy nổi cái sân đấu với sức chứa chưa tới hai ngàn?

.....

"Các vị công chúa, các vị chỉ còn đúng một khắc để hoàn thiện tác phẩm của mình. Theo tôi thì các vị nên bắt đầu đề thơ vào tranh đi là vừa!" tên nam dẫn cười cười.

"Thời gian của các vị sẽ kết thúc khi cát trong đồng hồ này chảy hết nên xin hãy chú ý một chút!" nữ dẫn nói rồi lật đồng hồ cát cái "cạch" rõ kêu.

Ôi trời, hình như mình vẽ hơi nhiều cánh hoa rồi! Tại sao màu đỏ che hết thế này? Lại còn bị trộn với màu đen nữa, các lớp màu trộn vào nhau mất rồi! Y Dạ hiện tại đang gặp chút rắc rối với màu nước.

Cái màu này sao mà lâu khô quá vậy, cứ chờ nó khô để vẽ lớp khác thế này thì rồi khi nào mới xong? Y dạ lo lắng, liếc qua cái đồng hồ cát một cái. Cát trong đồng hồ đã chảy gần hết một nửa tức là chỉ còn khoảng 7 phút.

Ôi đêch! Thôi kệ, khô lớp này đề thơ lên luôn vậy! Mình cũng không có ý thắng trận này Y Dạ cười trừ, đổi sang bút lông rồi bắt đầu mài mực.

Cơ mà viết thơ gì đây nhỉ? Mình chả nghĩ ra cái gì hợp thời hợp cảnh cả, dù sao thì môn mình yếu nhất hồi còn đi học cũng là Văn...

Sau giây lát suy nghĩ...

Nhớ có mỗi đoạn thơ đó, viết lên luôn cho có vậy Y dạ bỏ cuộc trong việc nhớ lại các tiết Văn đã học hồi trước.

.....

"Thời gian Kết Thúc! Mong các vị công chúa dùng cọ!"

Lúc này, tất cả các tranh được người hỗ trợ bên dưới quay ra, còn chủ của chúng thì phải đứng bên cạnh, tay không nhúc nhích động chạm gì thêm tới bức tranh.

"Các vị công chúa, mời nhận hoa!" Mười ba bông hoa trắng muốt được đem cho mười ba người.

"Các vị chờ một chút, bông hoa sẽ hiện lên số điểm các vị nhận được"

Một lát sau, từng bông, từng bông bắt đầu có dấu hiệu sáng lên và dần chuyển màu.

"Các bông hoa đã chuyển màu rồi! Ai là người sẽ có bông hoa màu đỏ đây?"

Những bông hoa trên tay từng người dần dần đổi màu, lộ rõ điểm của từng người.

"?! Tại sao hoa của ta lại chỉ có màu hồng cơ chứ?"

"Hoa của ta màu vàng..."

"Hoa mình trắng tinh luôn này..."

Theo sự thay đổi của bông hoa, sắc thái của từng người cũng có chút thay đổi. Diễn hình như Liễu Minh Ý với bông hoa màu hồng, cô cứ nghĩ sẽ được điểm cao hơn nhưng cũng chỉ tới màu hồng.

"Tại sao của ta chỉ có màu vàng nhưng của thập tam muội lại màu cam cơ chứ? Tranh của muội ấy đẹp hơn ta chỗ nào?" lại giọng bất bình quen thuộc vang lên.

"À... thập nhị công chúa..." tên nam dẫn tỏ vẻ chán chường, có vẻ hắn cũng phát mệt với mấy lời kêu ca của Liễu Yên Như rồi.

"Thập nhị công chúa, tranh của người rất đẹp nhưng người không thấy bài thơ của người hơi qua loa không? Tôi không thấy nó biểu đạt ý nghĩa gì cả. Và lại thi pháp của người... người nên luyện thêm!" nữ dẫn vừa đâm vừa xoa.

"Vậy thì thập tam muội có gì hơn cơ chứ?" Liễu Yên Như chỉ sang Y Dạ.

"Thơ của thập tam công chúa... Rất hay, rất hợp cảnh đó chứ?" nữ dẫn mỉm cười.

"Bài thơ của thập tam công chúa ta thấy rất hay, tuy không rõ đại ý nhưng chắc là nói gì đó về mùa xuân đi?" nam dẫn quay qua nhìn Y Dạ.

Y Dạ mỉm cười, ho khan một tiếng "Người rất có khiếu cảm thơ, bài thơ này đúng là nói về mùa xuân nhưng là nói khi xuân đi qua"

"Khi xuân đi qua sao?"

"Khi mùa xuân tới là thêm một tuổi, người trẻ thấy vui về người già lại lo lắng về tuổi tác, bài thơ này là nói chớ lo nghĩ về tuổi già, cứ vui với cuộc sống của mình" Y Dạ mỉm cười.

"Ra là vậy... Vậy xin hỏi thập tam công chúa, bài thơ này người đặt tên là gì?"

"... Tên nó là Tổng xuân từ"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Chọn phần thưởng

Tổng xuân từ

Nhật nhật nhân không lão

Niên niên xuân cánh quy

Tương quan hữu tôn hữu

Bất dụng tích hoa phi

- Vương Duy-

Dịch Việt:

Lời tiễn xuân

Ngày qua ngày lại già đầu tới

Xuân thắm năm năm trở lại đây

Vui vẻ cùng nhau say cất chén

Tiếc làm chi nữa cánh hoa bay

- Vương Duy-

Xin mượn phép mượn thơ không có hậu tạ --

Mời quay trở lại với truyện--

- ----

"Tổng xuân từ, tổng xuân từ, lời tiễn xuân sao? Đúng là rất có ý nghĩa" nữ dẫn mỉm cười.

"Cảm ơn người" Y Dạ khách sáo.

"Tranh của thập tam công chúa tuy là có phần không bằng người nhưng thơ của ngài ấy rất hay. Việc hôn lễ này... có cần phải đem ra mổ xẻ thêm nữa không ạ?"

"... Kh.. Không cần nữa" Liễu Yên Như cắn răng.

"Được rồi, các vị công chúa có vấn đề gì với số điểm mình nhận được nữa không ạ?"

Cả mười ba người đều im lặng.

"Vây là các vị không có thắc mắc gì. Người điểm cao nhất là thất công chúa với bông hoa đỏ, những người có bông hoa cam là đại công chúa, nhị công chúa, cửu công chúa và thập tam công chúa"

"Những người có hoa màu vàng là ngũ công chúa, lục công chúa, bát công chúa, thập công chúa và thập nhị công chúa. Người có hoa màu hồng là tam công chúa và thập nhất công chúa. Người duy nhất có bông hoa màu xanh là tứ công chúa."

"Mời các vị công chúa chờ một chút, chúng tôi sẽ cho các vị biết tổng điểm và người đứng đầu"

.....

Một lúc sau, hai người dẫn chương trình kia mới quay trở ra với một tờ giấy khác trên tay.

"Sau ba phần thi thì người đứng nhất là nhị công chúa với 8 điểm và người thứ hai là vị công chúa nhỏ nhất - thập tam công chúa với 7 điểm"

"Ở mức 5 điểm có thất công chúa. Mức 4 điểm có đại công chúa, bát công chúa và cửu công chúa. Mức 3 điểm có ngũ và lục công chúa, thập công chúa và thập nhị công chúa. Mức 2 điểm có tam công chúa và thập nhất công chúa. Người thấp nhất là tứ công chúa với vốn vẹn 1 điểm từ bức họa của mình."

"Vây là sau các môn cầm kì thi họa, người giỏi đầu nhất là nhị công chúa - La Nguyên Nguyên và người thứ hai là thập tam công chúa - Liễu Y Dạ"

"Nhị công chúa nghe nói là phải tới năm chín tuổi mới chuyển được học hành đẳng hoàng nhưng không ngờ so với các vị công chúa khác thì lại hơn rất nhiều"

"Đây chính là hoa trong đá a! Nhị công chúa quả thực rất tài giỏi, không muốn nói nhưng quả thực nhan sắc của người mà được so với các mỹ nữ trong kinh thành thì chắc chắn không dưới top 5."

Hai người kia khen ngợi La Nguyên Nguyên không ngớt rồi lại quay qua Y Dạ.

"Thập tam công chúa cũng vậy. Tuy là người nhỏ nhất nhưng có thể nói là tài năng toàn vẹn, đây chính là thần đồng sao?"

"Cũng nghe nói thập tam công chúa lúc hai tuổi đã thức tỉnh linh khí, đây không phải thiên tài thì là gì?"

"Bla... bla.. bla.."

Hai người bọn họ nói cười rôm rả, hết nói người này lại tới người khác, nghe như gián tiếp quảng cáo con gái nhà người ta vậy.

Các người muốn làm gì vậy chứ? Đây là đang quảng cáo con dâu cho nhà người ta hay gì? Nói hết tất tần tật ưu nhược điểm của bọn ta như vậy... Y Dạ nhướng mày.

"Tất nhiên cũng như mọi năm, ba người đứng nhất sẽ được một phần thưởng nhỏ, mong các vị không chê" tên nam dẫn kia khua tay, ra hiệu cho người phía dưới bùng lên.

Lần lượt ba món quà bí mật bọc trong bao vải đỏ được bùng ra

"Người đứng đầu chọn trước, mời nhị công chúa"

La Nguyên Nguyên hơi khó chọn, không rõ sẽ là thứ gì quý hiếm.

Bình tĩnh, năm nào cũng diễn ra cái thi thổ này, chẳng qua năm nay có cả lễ rước thần nữa nên phần thưởng sẽ lớn hơn thôi, không cần lo lắng làm gì
La Nguyên Nguyên tự trấn an. Một lát sau thì chọn cái ở giữa.

"Mời thập tam công chúa"

Y Dạ bước tới, cũng thật không biết chọn cái nào thì hệ thống đột ngột hiện ra màn hình scan.

"Đang quét... Thành kí chủ chờ trong giây lát..."

"Đã quét xong, chạm màn hình để hiện thị kết quả"

Y Dạ chạm vào, lập tức những thứ đựng trong túi đều hiện ra.

Ồ! Thật là tiện lợi a! Y Dạ mỉm cười.

Y Dạ đảo mắt một lượt, thấy tên vật phẩm có vẻ hay hay nhưng cũng không biết nó hoạt động như thế nào nên còn có chút phân vân. Trong lúc Y Dạ đang đắn đo, hệ thống lại hiện lên.

"Đề xuất chọn túi bên trái vì chứa mảnh -Yêu ma đồ-"

Yêu ma đồ là cái gì vậy ta? Mà thôi kệ, có đề xuất thì chứng tỏ có lợi chắc 100% rồi

"Ta chọn túi bên trái" Y Dạ thuận tay lấy luôn cái túi.

Y Dạ lấy đi túi bên trái tức túi bên phải còn lại tự nhiên sẽ được đưa cho Liễu Lam.

.....

Thực ra trong tháng này Van rất bận, thật sự ấy. Một tuần bảy ngày học cả bảy không sót buổi nào kể cả buổi tối. Nói không ngoa chứ đi ** chưa kịp chùi đ*t thì bọn bạn đã tới gọi đi học rồi nên là không có thời gian viết truyện.

Tôi nay Van viết hai chương này là để cảm ơn mấy bạn vẫn chăm chỉ gọi hồn Van lên. Nhất là bạn Anh Nguyen hay Nguyễn gì đấy mà có cái hình nền hình Tia ấy. Thank you vì đã comment gọi hồn tui lên nha ^^ -Mong bạn Anh sẽ đọc được mấy dòng này nha -

Cơ mà nếu muốn thì cứ kết bạn với Van trên face rồi có gì gọi hồn tui cho mau nhé! Luôn trông chờ các độc giả dễ thương lên face gọi hồn tui đòi chương mới.

Ai muốn hỏi chương cứ ib câu "Deadline tới đít kìa" là tui tự đi làm ngay à:3

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Hư vô

Sau bốn mục thi cầm kì thi họa, Y Dạ không có nghĩa vụ phải ở lại nơi sân đấu kia nữa. Đúng như lời La Nguyên Nguyên nói, có thể tự do đi dạo trong kinh thành ban đêm.

Ngoài Y Dạ thì có Liễu Vi Mân, Liễu Anh Chi, Liễu Anh Dạ, Liễu Yên Như, đã xuất tự trốn đi trước rồi.

"Tại sao tỷ không đi? Muội tưởng tỷ rất thích kinh thành vào buổi tối chứ?" Y Dạ nhìn La Nguyên Nguyên và Liễu Y Tịnh thắc mắc.

"Muội không biết đâu, chúng ta cũng muốn đi lắm chứ nhưng..." La Nguyên Nguyên mặt mày ủ rũ.

"Bọn người ngoài kia luôn muốn xem đấu, ngoài các công chúa đấu với nhau thì cũng có rất nhiều người muốn lên thách đấu nữa"

"Muội còn nhỏ, không bị xem là đối tượng tranh tài thì hay rồi, muốn đi đâu cũng được." Liễu Y Tịnh nhéo má Y Dạ.

"Vậy tại sao tứ tỷ, ngũ tỷ và lục tỷ được đi?"

"Vi Mân là loại phục hồi, khả năng sát thương thấp, cũng không phải dạng thiên phú siêu phục hồi như Minh Châu, đơn giản chỉ là phục hồi thôi. Khả năng đánh đấm của muội ấy rất kém, cũng từng bị gọi lên nhưng nhanh thua nên hai ba năm gần đây đều không bị thách đấu nữa" La Nguyên Nguyên mỉm cười.

"Thế ngũ tỷ và lục tỷ..."

"Hai muội ấy không nổi tiếng với người ngoài lắm với lại... Cái bản tính tùy hứng chắc không ai tới nơi này mà không biết. Việc hai con quý sư ấy trốn đi cũng không ai thêm bận tâm đâu nên..." Liễu Y Tĩnh cười trừ.

Haha, vậy là suy cho cùng cá biệt vẫn sung sướng, thoải mái hơn quy củ nhiều Y Dạ tự nhiên linh ngộ được điều ấy.

"Vậy muội đi chơi đây, hai người ở lại vui vẻ nhé" Y Dạ nói rồi nhảy ra khỏi cửa sổ.

"Con nhỏ đáng chết này, ở lại đây thì làm sao mà vui được cơ chứ?" Liễu Y Tĩnh và La Nguyên Nguyên đồng cam với nhau trong giây lát.

.....

"Humm~! Bây giờ đi đâu đây ta? Kim tệ đã mang theo, túi không gian cũng mang theo, tha hồ mà đựng đồ. Tối nay không ăn chơi thỏa thích ta không phải Liễu Y Dạ" Y Dạ tự nhủ với lòng.

"Ồ ồ! Chỗ kia được đấy!" nhìn sang bên trái thấy một tiệm bánh ngọt bày trí đẹp mắt liền nhảy xuống.

Xem nào, có nên che mặt một chút không nhỉ? Bị người khác nhận ra không sao chứ? Y Dạ tự hỏi, suy nghĩ một lúc liền mở cửa hàng hệ thống.

"Cửa hàng hệ thống đã được nâng cấp, các mục hàng hóa đã được mở rộng. Xin hỏi kí chủ cần gì?"

bảng thông báo đột nhiên hiện ra, góc dưới bên trái còn có một biểu tượng cái loa ý hãy nói thứ mình cần.

"Xem nào... người có thứ gì đó giúp ta dịch dung chứ? Hay là che mặt đi cũng được"

"Đang tìm..." "Xin lỗi kí chủ, thuật dịch dung hiện chưa được đưa vào cửa hàng"

"Ồi trời..."

"Đề xuất: Kí chủ nên dùng Hư vô để thay thế. Coi như tạ lỗi, hệ thống sẽ giảm giá 10% cho kí chủ"

"Hư vô? Là gì vậy?"

Hệ thống ngay lập tức đáp lại bằng một bảng thông tin của "Hư vô"

"Tóm tắt: Hư vô là mặt nạ chuyên dùng để ẩn dấu khí tức. Kí chủ đeo vào, cho dù người đang đứng trước mặt người khác, họ cũng không nhận ra"

"Thật sao? Mua!" Y Dạ hí hửng.

"Cảm ơn kí chủ đã mua hàng. Tài khoản bị trừ 1400 kim tệ"

"Giá trong cửa hàng hệ thống sau mỗi lần cập nhật lại càng nâng lên a... Kim tệ của bảo bảo" cảm nhận che mặt trong tay mà Y Dạ thấy tiếc tiền kinh khủng.

Giá chất thế thì hi vọng nó cũng nên hoạt động xứng đáng với cái giá của nó Y Dạ đeo Hư vô lên rồi tiến vào trong tiệm bánh.

Quao!!! Cái gì thế này? Nhiều bánh quá đi mất!! Y Dạ nhìn bánh ngọt trưng bày khắp cửa hàng mà sáng mắt lên

"Nhìn ngon quá đi mất! Mình muốn nếm tất cả quá!" Y Dạ áp sát vào, ngấm kỹ từng cái bánh.

Lấy cái này, cái này, cái kia, cái kia nữa! Tất cả đều muốn lấy!! - said lòng đam mê ăn uống của Y Dạ.

"Nhìn ngon quá đi mất, có bao nhiêu loại bánh nhỉ?" Y Dạ đảo mắt khắp cửa hàng.

"Nhìn qua chắc hơn 20 loại..." suy nghĩ một lúc, Y Dạ cười gian "Hí hí, có bao nhiêu loại thì lấy bấy nhiêu thôi, mỗi loại cứ lấy một hai cái, ăn xem cái nào ngon thì sẽ quay lại mua nữa. Dù sao A Linh với nương bây giờ cũng không quản được mình"

Với cái suy nghĩ đó, Y Dạ thần nhiên lấy từng loại bánh, mỗi loại lấy một cái, loại nào nhìn thích hơn nữa sẽ lấy hai cái. Cứ thế tổng cộng Y Dạ đã lấy đúng 53 cái bánh ngọt.

Xách túi quây thanh toán mà trưởng quầy giật hết cả mình.

"Của tiểu thư tổng cộng hết 563 kim tệ ạ"

"Của ông đây"

"Cảm ơn tiểu thư"

Thanh toán xong đầu vào đầy thì Y Dạ vui vẻ xách bánh ra đi, ông trưởng quầy kia cũng vui vẻ đếm tiền.

"Hở? Kim tệ từ đâu ra mà nhiều thế này?" Sau khi Y Dạ ra khỏi cửa thì Hư vô liền phát huy tác dụng.

"Hình như có người vừa mua hàng?" Trưởng quầy nhìn số tiền trên bàn rồi quay qua kiểm tra lại số lượng bánh.

"Đúng là mỗi loại mất một cái... à loại này mất hai, loại kia cũng mất hai..." ông trưởng quầy chóng mặt, quay qua hỏi người làm trong tiệm "Vừa này có người tới mua bánh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Vô tình lại gặp

"Ông hỏi gì mà lạ thế? Lúc này ông còn tính tiền cho người ta mà sao quên rồi?" một tiểu nhị cười.

"Ng... người đó trông như thế nào?" trưởng quầy vội hỏi.

"Là một tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn a! Mặt cô ấy..." tiểu nhị kia bỗng dừng lại. Hắn không nhớ được mặt Y Dạ, chỉ nhớ là một cô nương vóc dáng nhỏ nhắn.

"Haizz, thôi bỏ đi! Chắc ta già nên mau quên, lơ đãng một chút liền không nhớ nổi mặt. Quan trọng là..." lão trưởng quầy quay lại nhìn số kim tệ trên bàn, cười hạnh phúc "Khách sộp a! Mong lần sau người đó sẽ tới nữa!!"

.....

Bên Y Dạ lúc này, đang vui vẻ nâng niu cái túi không gian đựng 53 cái bánh ngọt...

"Humm! Bảo bối a! Cùng tỷ tỷ tìm nơi nào đó đẹp rồi mấy cung sẽ chui thẳng vào dạ dày của tỷ!" Y Dạ chà chà cái túi lên má, ngửi ngửi hương thơm ngào ngọt của bánh thoát ra.

"A... mùi của hạnh phúc chân chính là đây!" Y Dạ hí ha hí hửng chạy nhảy, ngắm ngía xung quanh để tìm chỗ đẹp.

Sau một hồi đi loanh quanh nhăm nháp hết ba cái bánh thì Y Dạ quyết định tới tháp trung tâm - tòa tháp cao nhất kinh thành và là nơi có tầm nhìn bao quát nhất.

"Chỗ này thật tuyệt a! May mà giờ này không có ai ở đây cả." Y Dạ đi quanh tháp, nhìn ngó, xác nhận chỉ thấp đèn nhưng không có ai thì mới an tâm ngồi trên lan can ngoài hiên ăn bánh.

"Ai đó! Túi không gian thật là tiện quá đi mất! Nhiều bánh thế mà đựng được trong một cái túi nhỏ chưa bằng bàn tay lại còn nhẹ như bông nữa chứ. Sao trước giờ mình không để ý là cái túi này tiện như thế nhỉ?" Y Dạ cười khúc khích, tán thưởng cái túi nhỏ trên tay không ngừng.

"Lúc này ăn ba cái rồi, tiếp tục xử 50 cái còn lại thôi ~!" Y Dạ vui vẻ há to miệng, đón nguyên nửa cái bánh vào miệng.

Y Dạ ngồi một hồi lâu, nhăm nhị từng cái bánh trong túi rồi đi lại nhìn quang cảnh kinh thành.

"Không biết mấy người kia trốn ra ngoài thì đi đâu nhỉ? Lục tỷ và ngũ tỷ thì có thể chạy đi đâu ta? Không bị lạc chứ?" Ăn cho sắp phình bụng ra thì Y Dạ mới nhớ đến chị em mình.

Ngắm nhìn xung quanh, Y Dạ cố trung cái mắt ra mà tìm xem hai vị tỷ tỷ song sinh của mình chạy ở chốn nào. Kết quả sau một hồi tìm kiếm là không thấy nên thôi Y Dạ cũng bỏ qua, không bận tâm nữa. *Trong người lục tỷ và ngũ tỷ có hai con quỷ bên trong, chắc chúng sẽ không để người ấy có việc gì đâu*

"Lạch cạch" "Cạch cạch" "lạch cạch"

Nghe thấy tiếng động là thì Y Dạ giật mình, đeo Hư vô lên và tìm kiếm xung quanh.

Tiếng động phát ra từ trong tháp, Y Dạ mở cửa, đi vào trong và lại tìm kiếm nơi phát ra tiếng động.

"Lạch cạch" "Xoạch xoạch" "Két" tiếng động tấy đôi và càng lúc càng rõ.

Y Dạ tới chiếc tủ kéo gần đó thì nghe âm thanh lạ kia rõ mồn một. (Hãy tưởng tượng đây là tủ kéo kiểu nhật nhé! Ai xem Doraemon thì sẽ dễ tưởng tượng hơn vì đây là chỗ Đô mần ngủ ấy)

"Xoạch" Y Dạ đẩy mạnh cửa ra thì bất ngờ nhìn thấy vị đại hoàng tử mặt lạnh nào kia đang bị kẹt trong đấy.

"Ồ... đại hoàng tử của vương triều Mùa Đông... Người làm gì ở đây thế?" Y Dạ nói giọng nhàn nhạt.

"..." Kiệt Khắc không nói gì, đẩy Y Dạ qua một bên rồi bước ra.

Y Dạ thực tức giận nhưng đành chịu. Nhìn y phục trên người Kiệt Khắc, Y Dạ không khỏi thắc mắc

"Đại hoàng tử à, vương quốc Mùa Đông của các người tưng đến nỗi thân là hoàng tử mà không có áo khoác mặc à? Hay là ở đó quá lạnh nên ở đây đối với ngài mà nói là còn ấm vậy?"

"... Không phải chuyện của ngươi" Kiệt Khắc nhún mày, bước ra ngoài hiên.

Hừ, tên bị câm này rốt cuộc cũng chịu nói chuyện rồi nhưng thái độ thế là sao cơ chứ? Y Dạ bất bình.

"Đại hoàng tử à, làm sao mà ngươi lại đi tới chỗ này vậy? Không sợ lạc mất đường về sao?"

Ngươi nào đó hơi giật mình, đúng là đang bị lạc thật.

Biểu hiện này... không phải là bị lạc thật đấy chứ? Bị lạc rồi nên chạy lên đây để tìm lối quay trở lại sao? Nhưng tại sao lại ngồi trong tủ? Y Dạ càng thêm thắc mắc. Muốn hỏi nhưng cái tên hoàng tử kia căn bản là không có ý muốn giao tiếp với cô nên cô cũng đành nuốt từ xuống, lặng câm.

Kiệt Khắc đảo mắt nhìn xung quanh, cố tìm kiếm vị trí của sàn đấu khi nãy nhưng sàn đấu hiện tại có tới 4, 5 cái đều bày biện tương tự nhau, cũng đặt ngoài trời như nhau, người nhìn xa quá không thấy được gì nên kết luận: Không tìm được!

Xác định hoàn toàn bị lạc, Kiệt Khắc không nhận được thờ dài một tiếng, liếc mắt nhìn Y Dạ mặt không tình nguyện, tỏ vẻ "Chả lẽ lại phải đi nhờ con nhỏ này?"

Này, bản công chúa nhìn ra cái mặt đó là có ý gì đấy nhá Y Dạ bực thâm.

"Đại hoàng tử, ngươi bị lạc thật rồi sao?" Y Dạ cười cười, tỏ ra quan tâm, giọng nhẹ nhàng nhưng...

"Mau quỳ xuống cầu xin bản cô nương dắt nhà mi về đi! Này thì tỏ vẻ à! Cao ngạo à! Này thì bơ ta này!" - đây mới là suy nghĩ thật.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Làm hòa

"..." Kiệt Khắc im lặng, về mặt ái ngại.

"Ngươi không cần phải tỏ ra khó xử như thế ~ Ta cũng chỉ muốn giúp người thôi! Việc lần trước ngươi chĩa kiếm vào ta, làm tay ta bị thương, khiến ta tốn khí để điều trị rồi sứ thần của các ngươi lại ở trên bàn tiệc làm khó ta, ta hoàn toàn không có đề tâm đâu!" Y Dạ cười cười, nói thế nhưng cái mặt biểu hiện thế nào thì Kiệt Khắc tự nhiên cũng hiểu rõ ý mỉa mai của Y Dạ.

"..." im lặng một chút, Kiệt Khắc mò mò trong túi của mình rồi lấy ra một vật gì đó đưa cho Y Dạ.

"? Gì đây? Cho ta à?" Y Dạ hơi bất ngờ.

Đó là một bông hoa tuyết to, rất đẹp, phát ra ánh sáng nhẹ nhàng.

"Oa, hoa tuyết ở đâu lại có kiểu này thế? Lấp lánh lấp lánh đẹp quá đi! Làm sao nó lại không tan ra vậy?" Y Dạ cũng là loại thích những thứ dễ thương đẹp dễ a. Lần đầu nhìn thấy bông hoa tuyết đẹp như vậy liền hứng thú ngay.

"..." Kiệt Khắc dần cơ mặt, thả lỏng ra, không quá đề phòng tránh xa Y Dạ nhưng vẫn không nói gì.

"... Không nói thì thôi" Y Dạ bĩu môi "Ta sẽ coi đây là quà xin lỗi của ngươi vậy. Mấy chuyện lúc trước liền không tính toán nữa!"

... Dễ tính như vậy sao? Trong đầu Kiệt Khắc chợt nghĩ

"Làm sao lại nhìn ta như thế? Nếu muốn đi về thì ngươi phải đợi một chút nữa, hiện tại ta là đang trốn khỏi cái sàn đầu kia a! Ta muốn đi chơi trước đã"

Kiệt Khắc cúi đầu, tránh qua một chỗ hiên khác ngồi.

"... Ngươi sẽ ngồi đây chờ ta thật à?"

"Gật"

"Sao không đi đâu đó thử đi? Trong kinh thành có rất nhiều thứ thú vị, hay là ngươi lại sợ bị lạc thêm nữa?"

"Gật"

"Hiểu rồi... vậy thì cứ ngồi đó chờ đi" Y Dạ nói rồi lại thần nhiên đớp nguyên một cái bánh vào miệng.

Kiệt Khắc mặt nhăn nhó nhìn Y Dạ, như kiểu đang nhìn thứ sinh vật ham ăn nào đó ăn vậy. *Con nhóc này là dạ dày vương hay gì? Hoàng cung Đông Vạn không tới mức bỏ đói con nhóc này suốt mấy năm qua chứ?*

.....

Trên tòa tháp cao, toàn cảnh trong bán kính trên 10 km đều thu cả vào tầm mắt. Y Dạ ngồi trên lan can nhìn ra xa mới thật sự nhận thấy tầm quan trọng và quy mô của lễ rước thần. Đáng ra vào buổi tối, tầm nhìn sẽ bị thu hẹp lại nhưng ánh đèn kéo dài tới tận chân núi, trên núi vẫn lơ mờ nhìn thấy ánh đèn lấp lánh, tầm nhìn 10 km vẫn được đảm bảo.

Đáng lẽ với số lượng đèn này thì ánh sao trên kia sẽ bị lu mờ nhưng chúng vẫn còn lấp lánh và có thể nhìn thấy những đốm sáng nhỏ dù không thể nói là rõ như đang nhìn vào chính vũ trụ.

So với hình ảnh đêm tối mình xem trên phim hồi trước thì không giống chút nào. Nơi này đèn lồng lấp lánh khắp nơi, sáng và đẹp hơn cả đèn điện ấy chứ. Mà này còn cho một cái cảm giác gì đó rất ấm áp nữa... Mình lại có thêm một lý do để yêu thế giới này thêm rồi...

Y Dạ mỉm cười.

Bên kia, Kiệt Khắc cũng không có gì hơn ngoài ngồi ngắm cảnh, không thể không thừa nhận là kinh thành của Đông Vạn thật sự rất đẹp.

"Này đại hoàng tử, ngươi mặc áo trông mỏng như thế không thấy lạnh sao?" Y Dạ đột ngột lên tiếng.

"... Không quá lạnh" Kiệt Khắc vậy mà nhẹ nhàng đáp. Câu từ hơi cộc lốc nhưng giọng lại rất ấm, rất thích a!

Cái tên này... có bản mặt đẹp như thế, giọng nói lại hay như vậy, ở thế giới trước chắc đã lên làm nam thần quốc dân rồi! "Tiếc là ít khi chịu mở miệng quá a!" Y Dạ vô ý nói suy nghĩ ra miệng.

Khi nhận thức lời nói của mình, vội bịt miệng lại thì đã bắt gặp gương mặt ngạc nhiên của Kiệt Khắc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Xiếc

"Ta... ít nói thì có gì mà tiếc?" Kiệt Khắc nhẹ giọng hỏi.

"A... cái đó... thì chính là... ta thấy giọng của ngươi rất hay, tiếc là ít khi ngươi chịu mở miệng" Y Dạ không phân bác, nói luôn sự thật.

"... Giọng ta hay?"

"Gật gật!" Y Dạ gật đầu khẳng định.

"Nhưng cha ta thường nói giọng của ta là quỷ ban cho, nói ta mở miệng thì tai họa sẽ tới" Kiệt Khắc đột nhiên lại kể lể với Y Dạ.

What the hell? Ông cha già của ngươi bị điên à? Tới một đứa trẻ cũng chắc chắn sẽ thích giọng nói này. Có mà món quà của thiên thần ấy chứ quý

"Chắc là cha ngươi không có giọng nói của ngươi nên ghen tị chăng? Chắc hẳn giọng của ngươi rất hay! Người ta nói khi có ai đó ghét hoặc chỉ trích một người thì có thể là do người đó có thứ mà hắn ta không có!" Y Dạ ngọt giọng dỗ dành cậu trai hơn cô ba tuổi.

"... Vậy sao" Kiệt Khắc cúi đầu, vẻ mặt không vui không buồn, không thích thú cũng không thất vọng nhưng trông có hồn hơn đôi mắt vô cảm lúc bình thường.

"Ngươi ăn bánh không? Không lạnh nhưng chắc là sẽ thấy đói bụng chứ?" Y Dạ chìa bánh ra.

"Cảm ơn" Kiệt Khắc nhận lấy, ăn từ tốn, cũng không có biểu hiện yêu ghét gì.

"... Ăn xong ta còn muốn đi chơi một chút nữa. Ngươi có muốn đi với ta không?" Y Dạ đột nhiên hào hứng muốn dắt cậu nhóc này đi chơi.

"Đi đâu?"

"Kinh thành rộng lắm mà, đi đâu chả được? Nơi nào vui thì ta tới đó, ngươi đi chứ?" Y Dạ cười tươi.

"..." mặt nghi ngờ

"Ta sẽ không bỏ ngươi lại đâu đó đâu nên đừng có làm cái bản mặt đấy" nụ cười của Y Dạ biến dạng.

"Được thôi" Kiệt Khắc nhỏ giọng, nói rồi quay đầu đi.

"Vậy thì gặm hết cái bánh đó đi rồi ta sẽ dẫn ngươi đi. Ngươi may mắn lắm mới được ta dẫn đi chơi đấy!" Y Dạ tự tin vào khả năng cảm thụ vui vẻ của mình.

.....

"Xong rồi chứ? Đi nào!" Y Dạ nói rồi một tay kéo Kiệt Khắc dậy, đẩy thẳng xuống dưới.

Hơi bất ngờ nhưng Kiệt Khắc cũng lấy lại được thăng bằng, nhảy sang nóc một ngôi nhà gần đó.

"Ngươi bị điên à?" Kiệt Khắc nhú mày, giọng điềm tĩnh những tám phần tức giận.

"Như thế hay mà! Hồi nhỏ ta cũng hay bị tổng đi như thế" Y Dạ không để tâm, nhảy đi luôn, không quên khuất tay ra hiệu Kiệt Khắc đi theo.

Kiệt Khắc chỉ biết im lặng chạy theo Y Dạ, nhảy từ hết nóc nhà này sang nóc nhà khác theo Y Dạ.

.....

"Nhanh tới đây! Bọn họ đang điểu hàng này!" Y Dạ vẫy tay.

Kiệt Khắc chạy tới, hơi ngạc nhiên vì bên dưới có một đoàn xiếc đang diễu hành chậm rãi. Tiếng trống chiêng rộn ràng, tiếng người rôm rả kèm thêm những màn biểu diễn hoành tráng làm cậu choáng ngợp.

Những thứ này chưa bao giờ được thấy ở đảo Mùa Đông - nơi quang năm chỉ có tuyết rơi và bầu trời là một màn mây dày, đen xám xịt.

"... Thật tuyệt! Đây là xiếc sao?" Kiệt Khắc cảm thán, tròn mắt nhìn đoàn người phía dưới.

Cỗ xe diễu hành lớn đi chậm rãi, người trên xe biểu diễn còn người bên dưới xem đông nghịt

"Ngươi rất may mắn đấy! Theo ta biết thì đây là một trong ba đoàn xiếc lớn và được yêu thích nhất" Bọn họ vừa trở về từ chuyến đi Nam Vận đấy!" Y Dạ thích thú.

"Vậy hai đoàn kia thì sao?"

"Hai đoàn kia chắc ngày mai, ngày mốt gì đó cũng sẽ tới. Ba đoàn xiếc này đi diễn khắp nước, điểm bắt đầu của bọn họ là ở kinh thành nên bọn họ thường sẽ xuất hiện ở đây vào những ngày đầu năm"

"..." Kiệt Khắc gật gù, mắt vẫn dán vào khung cảnh náo nhiệt phía dưới. Trong con ngươi màu xanh thẫm kia giờ lại lấp lánh những ánh sáng rực rỡ màu nóng.

"Ngươi rất thích sao?" Y Dạ nhìn biểu hiện của người nào đó, cảm giác như vừa làm nên thành tựu, vui vẻ hỏi.

Kiệt Khắc kịch liệt gật đầu, mặt hứng thú.

"Cứ ngồi xem một chút nữa đi, ta sẽ còn dẫn ngươi đi nơi khác" Y Dạ mỉm cười, lại lấy bánh ra nhấm nháp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Trở về

Cả buổi tối hôm đó, Kiệt Khắc ngoan ngoãn chạy theo Y Dạ, được cô dẫn đi rất nhiều nơi. Toàn những nơi và những khung cảnh mà cậu chưa thấy bao giờ. Khi đã có cùng cảm nhận, cùng nhau vui đùa thì tự nhiên mối quan hệ của hai người cũng được cải thiện lên.

"Tối nay rất vui đấy! Ngươi là tên con trai đầu tiên ta đi chơi cùng, không tính cha và các huynh của ta" Y Dạ thở dốc do chạy trên mái nhà suốt nhưng miệng vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

"... Ngươi là người đầu tiên ta đi chơi cùng, là đầu tiên luôn ấy... Kể cả cha mẹ hay anh em ta đều chưa từng đi chơi với ta" Kiệt Khắc giọng vẫn trầm ấm nhưng không giấu nổi chút hơi thở gấp.

"Hehe, vậy chúng ta đều là người đầu tiên của nhau rồi" Y Dạ hồn nhiên cười.

"... Cút ra! Ngươi nói dễ gây hiểu nhầm quá!" Kiệt Khắc một tay nắm đầu Y Dạ hất sang một bên.

"Hừ! Vẫn là quý khó ưa" Y Dạ bĩu môi.

"Cơ mà phải nói, bụng ngươi làm từ gì thế? Nãy giờ không biết ngươi đã ăn bao nhiêu cái bánh nữa..." Kiệt Khắc cười trù.

"Ta thấy chúng ngon thì ta cứ việc ăn, ngươi quản làm gì" Y Dạ mặc kệ, thân nhiên lôi bánh ra tiếp tục gặm.

"Thôi không ăn nữa đâu, ngươi cũng đã cố nhét vào miệng ta không biết mấy cái rồi, ăn không nổi" thấy Y Dạ có ý định đưa bánh cho mình nữa thì Kiệt Khắc liền từ chối.

"Thì thôi... Chuẩn bị đi về nào, nãy giờ chúng ta đã đi hơi lâu rồi đấy"

"Mấy giờ rồi nh?"

"Ta không biết, chắc là giờ"

"Các ngươi không có cách gọi giờ khác à? Ta không hiểu sao lại lấy tên các con giáp ra gọi giờ cơ chứ? Tối giờ ta vẫn chưa hiểu cách tính giờ của đất nước các ngươi" Kiệt Khắc thờ hất một hơi.

"Vậy đảo Mùa Đông gọi như thế nào?"

"Một ngày chia ra 24 tiếng, theo thế mà gọi, bắt đầu từ nửa đêm là 0 giờ"

"Vậy thì bây giờ là cỡ 10 giờ đêm đấy" Y Dạ mỉm cười.

"... Sao cô biết 10 giờ đêm mà không phải 22 giờ?"

"Ngươi nghĩ ta không biết cách tính giờ 24 tiếng sao? Cờ vua ta còn biết cơ mà" Y Dạ tự hào.

"Hừ" Kiệt Khắc ngoảnh đi.

"Nói xong rồi thì dậy về thôi! Ta suy cho cũng cũng là trốn đi chơi, nương ta mà phát hiện thì fta sẽ bị mắng mắ!"

Kiệt Khắc không nói gì, theo Y Dạ đi về.

.....

Đến nơi thì Y Dạ dẫn Kiệt Khắc về lại phòng của cậu, đầu đó trong một phòng trọ gần sân đấu. Xong xuôi thì trở về phòng của mình.

"Muội về rồi sao? Chơi vui chứ?" La Nguyên Nguyên đang ngồi trong phòng.

"Sao tỷ lại ngồi trong phòng muội? Mọi người đấu xong rồi chứ?"

"Đại tỷ tỷ vẫn đang đánh trận cuối cùng, ta mệt quá rồi, không về phòng nổi nữa nên mới ngồi trong phòng muội." Giọng La Nguyên Nguyên thì thảo, quả thực rất mệt mỏi.

"Tỷ không sao chứ? Mặt tỷ trắng bệch kìa!" Y Dạ lo lắng.

"Ta không sao nhưng mà... đi không được nữa rồi... Muội đỡ ta về phòng được không?" La Nguyên Nguyên run run như bà già 70.

"Đ... được!" Y Dạ nhanh tới đỡ "bà già" về phòng.

.....

"Tỷ cẩn thận một chút, sao lại bị thách đấu tới mức bầm rún tay chân như thế này cơ chứ?"

"Ahaha, tại ta hai ba tháng gần đây chỉ chuyên đàn hát, không có luyện thể lực nữa nên gân cốt rã rời hết cả ra sau một vài lần hoạt động mạnh, may mà..." La Nguyên Nguyên đang nói tự dưng bịt miệng lại.

"May mà gì cơ ạ?"

"A... may mà có muội đỡ! may mà có muội đỡ không chắc ta quỳ rồi!" La Nguyên Nguyên gượng gạo.

"... Không có gì mà! Ta là muội muội của tỷ!" Y dạ cười tươi.

"Ừ..., muội là muội muội của ta..."

Y Dạ nhẹ nhàng đỡ La Nguyên Nguyên về giường.

"Tỷ nghỉ ngơi đi! Muội về phòng đây!"

"Ừ, giờ này đừng có trốn ra ngoài nữa! Chiêu phi nương nương dù đang theo tiệc ở trong cung nhưng không đảm bảo sẽ không tới đây đâu"

"Muội biết rồi mà! Muội sẽ ngoan!" Y Dạ nói rồi đi ra ngoài, khép cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Phước lành của Kiệt Khắc

"Fu fu... Tỷ tỷ cô sau khi biết trong người mình có "Sự bảo hộ của tinh linh vương" và "Người bạn của ác ma" thì cũng tự biết phòng bị rồi ha?" hệ thống hiện lên.

"Tỷ ấy biết khả năng của mình thì tốt rồi cơ mà cả ta cũng đề phòng... có chút đau lòng" Y Dạ cười trừ.

"Mà thôi kệ đi, ta cũng chẳng quan tâm chuyện đó. Lúc này ta cũng đã có qua lại, nói chuyện với Kiệt Khắc, hẳn cũng mở được một số thông tin cá nhân của hắn chứ?"

"Thằng nhóc kia á? Được chứ!"

"Đang mở thông tin nhân vật..."

Bảng thông tin của Kiệt Khắc hiện ra, các chỉ số đều ở mức của một thiên tài theo đúng nghĩa, trong hoàng tộc mà có chỉ số thế này cũng không có gì là lạ. Chỉ có một mục kỹ năng đặc biệt của cậu làm Y Dạ chú ý đến.

"Biết ngay mà! Bảo sao khi nghe hắn ta nói cứ có cảm giác là lạ thế nào ấy!" Y Dạ reo lên.

"Hử? Cái gì đấy?" hệ thống cũng ngó vào.

Trong các mục kỹ năng đặc biệt của Kiệt Khắc, có một mục "Phước lành thứ 5: Thao túng ngôn từ".

"Ồ, thì ra là một phước lành thiên sinh đã có sao? Đặc biệt đấy!" Hệ thống có hơi bất ngờ.

"Tên đó may mắn thật đấy, sinh vào ngày nào mà lại có được phước lành thứ 5 cơ chứ?" Y Dạ ghen tị.

"Cô có ta không phải là phúc bày đời nhà cô rồi sao? Ghen tị cái gì?" hệ thống bĩu môi.

"Nói gì chứ ta vẫn thích có một phước lành cơ, nghe rất thú vị, không phải sao?"

"Cô đòi hỏi gì lắm thế? Có ta trong tay thì chờ cô mọc đủ cánh có thể chiếm nguyên một quốc gia luôn ấy chứ, còn muốn thêm gì nữa"

"Hừ, người nói nghe như làm chủ một quốc gia dễ lắm ấy! Mà ta cũng chả muốn ngôi vương làm gì" Y Dạ cười trù "Mà... có bao nhiêu cái phước lành vậy? Ta có xem qua về các phước lành nhưng tới bây giờ mới biết loại số 5, những loại còn lại là gì vậy?"

"Có tất cả 7 loại phước lành, số 5 là "Thao túng ngôn từ" những cái còn lại... đang khóa"

"Oạch" Y Dạ đang chống cằm thì trượt tay, đập mặt vào bàn.

"Hừ, nói thế mà cũng nói được, thật là dễ làm người ta bức mình mà" Y Dạ lại cau có.

"Khi nào cô gặp người mang phước lành thì thông tin về phước lành đó cũng được mở, khi đó cô tự nhiên biết. Bây giờ cô biết cũng chẳng để làm gì"

"Được rồi! Vậy mở thông tin của phước lành thứ 5 ra"

"Đang mở thông tin..."

"Phước lành thứ 5: Thao túng ngôn từ"

Thông tin cơ bản: Là phước lành cho phép người được ban phước có thể truyền đạt lời nói dễ dàng, truyền cảm, dễ đi vào lòng người. Nói đơn giản chính là tăng sức thuyết phục của lời nói, cao hơn chính là thôi miên bằng ngôn từ.

Độ hiếm: 8 sao

Cách sở hữu: Trôi ban hoặc ở bí cảnh ngẫu nhiên nhận được. Đối với người sử dụng hệ thống, làm nhiệm vụ hệ thống ngẫu nhiên nhận được.

Thông tin nâng cao>>>> nhấp để mở"

"Không xem thông tin nâng cao nữa?" hệ thống hỏi.

"Không thèm xem, cách sở hữu phước lành cũng chỉ có thế, biết thêm nữa cũng chẳng để làm gì"

"... Haizz, cả thèm chóng chán" hệ thống tiu nghỉu đóng bảng thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Thuộc Về Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.